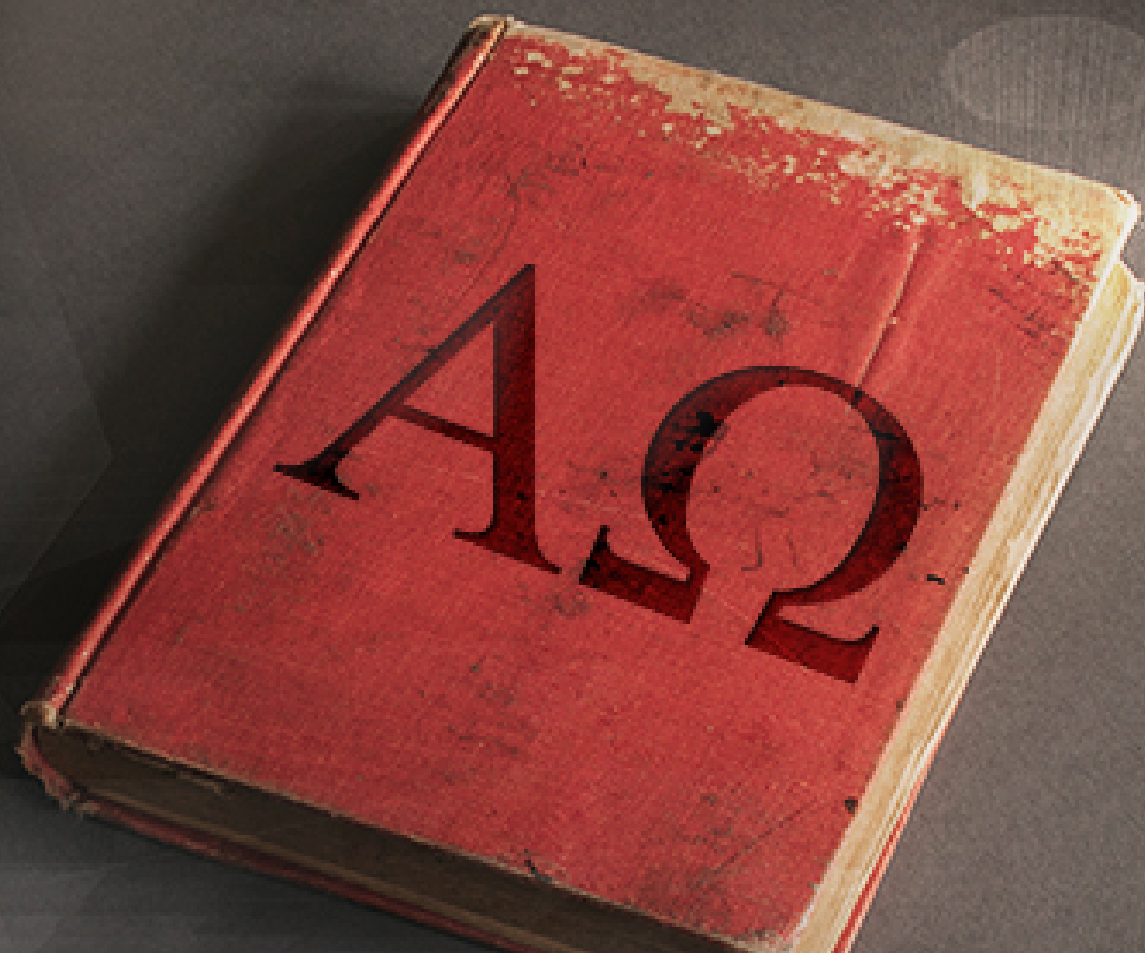


ELLEN G. WHITE ESTATE

ALFA JA OMEGA VOL.4



ELLEN G. WHITE

Alfa Ja Omega Vol.4

Ellen G. White

1985

**Copyright © 2023
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby. (See [EGW Writings End User License Agreement](#).)

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at

mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Sisältö

Information about this Book	i
Luku 1—»Jumala meidän kanssamme»	10
Todisteita Luojasta luonnossa	11
Kristus Jumala ja ihminen	11
Lunastettujen tuleva kunnia	16
Luku 2—Valittu kansa	18
Luku 3—Aikakausien Toivo	22
Messiaan odotusta	23
Synnin sokaisemina	25
Luku 4—Seimen lapsi	28
Välinpitämätön kansa	28
Vaatimaton synnyinpaikka	29
Paimenet syntymän todistajina	30
Luku 5—Alttarin edessä	33
Esikoisten pyhittämisen symboliikka	33
Kristuksen pyhittäminen	34
Simeon ja Hanna todistavat Kristuksesta	35
Maria mietiskelee tapahtunutta	37
Luku 6—Itämaan tietäjät	40
Beetlehemin tähti	40
Tietäjät Jerusalemissa	42
Beetlehemin lapsen luona	44
Pako Egyptiin	44
Luku 7—Lapsuusvuodet	48
Kasvatus Israelissa	48
Jumalan opettamana	49
Käytännön työtä	51
Jeesuksen kohottava vaikutus	53
Luku 8—Tehtävä selviää	55
Juutalaisten pääsiäinen	55
Uhrimenojen symboliikka avautuu Jeesukselle	56
Joosef ja Maria etsivät Jeesusta	59
Jeesus tunnustautuu Jumalan Pojaksi	59
Jeesus valona kodissaan	60

Luku 9—Elämän koulussa	63
Ristiriita maailman kanssa	63
Huolenpitoa muista	64
Suhde veljiin	65
Kaikessa ihmisen kohtalo	66
Pitäytyminen kirjoituksiin	67
Suhde äitiin	68
Rohkaisun sanoja toisille	69
Luku 10—Huutavan ääni	71
Enkelin sanoma Sakariaalle	71
Sakariaan ennustus pojastaan	73
Johanneksen valmistuminen tehtävänsä	74
Ennustukset Messiaasta Johanneksen tutkimuksen kohteena	77
Parannuksen saarnaaja	78
Luku 11—Jeesuksen kaste	83
Johannes kastaa Jeesuksen	83
Jeesuksen kasteen merkitys	84
Jumalan hyväksymisvakuutus	85
Luku 12—Kiusaus	88
Vihollisuus valon ja pimeyden välillä	88
Kristuksen ja saatanan välisen taistelun merkitys	90
Ensimmäinen kiusaus	91
Hyökkäykset heikkona hetkenä	94
Voitto Jumalan sanaan pitäytymällä	95
Halujen kurissa pitämisen tärkeys	96
Luku 13—Voitto	99
Toinen kiusaus	99
Kolmas kiusaus	101
Voitto kiusaajasta	103
Luku 14—Ensimmäiset opetuslapset	105
Johanneksen j ulistusta	105
Johanneksen viittaukset Messiaaseen	108
Andreas ja Johannes, ensimmäiset opetuslapset	111
Simon Pietari, Filippus ja Natanael	112
Kristityn henkilökohtainen vaikutus	113
Luku 15—Hääjuhlan ihme	117
Marian toiveita ja pelkoja	117
Jeesuksen suhde äitiinsä	118

Veden muuttaminen viiniksi	121
Viinin vertauskuvallinen merkitys	121
Hääjuhlan ihmeen vaikutus ja merkitys	122
Luku 16—Temppelissä	127
Kaupankäynti temppelissä	127
Jeesus puhdistaa temppelin	129
Temppelin puhdistamisen merkitys	131
Köyhät ja kärsivät Kristuksen ympärillä	133
Jeesuksen messiaanisuuden merkki	135
Luku 17—Nikodeemus	138
Nikodeemus tulee Jeesuksen luo	138
Keskustelu uudestisyntymisestä	139
Jumalan Hengen työ	141
Juutalaisten hengellinen tila	143
Vaskikäärme - Kristus	144
Luku 18—»Hänen tulee kasvaa»	147
Johannes Kastajan itsensä uhraava henki	147
Tie hengelliseen kasvuun	148
Luku 19—Jaakobin lähteellä	152
»Anna minulle juoda»	152
Elävä vesi	153
Oikea rukous	155
Jeesus ilmaisee olevansa Messias	157
Samarialaiset tulevat kuulemaan Jeesusta	159
Jeesus mursi rajaitoja	161
Evankeliumi kuuluu kaikille	162
Luku 20—Kuninkaan virkamies	164
Luku 21—Betesdan lammikolta neuvoston eteen	168
Ramman parantaminen sapattina	168
Jeesusta syytetään sapatin rikkomisesta	171
Jeesusta syytetään jumalanpilkasta	175
Jeesus tunnustaa jumaluutensa	175
Jeesus ilmaisee hänellä olevan tuomiovallan	177
Jeesus nuhtelee kirjoitusten tuntemattomuudesta	179
Luku 22—Julistajan loppu	183
Johannes Kastajan vankeus	183
Sielunkamppailu	184
Jeesuksen tunnustus Johanneksesta	187

Johanneksen asema lunastussuunnitelmassa	189
Johannes Kastajan kuolema	190
Herodeksen tunnonvaivat	192
Johannes Kastajan kohtalon ongelma	193
Luku 23—Ajan täytyessä	196
Ihmisten vastenmielisyys Raamattua kohtaan	196
Galilealaisten vastaanottavaisuus	197
Kristuksen julistuksen ajankohtaisuus	198
Kristuksen takaisintulon sanoman ajankohtaisuus	199
Luku 24—Vastustavia voimia	201
Jeesus Nasaretin synagoogassa	201
Nasaret hylkää Jeesuksen	204
Luku 25—Kutsu tulla ihmisten kalastajaksi	209
Pietarin kalansaalis	210
He jättivät kaiken ja seurasivat Jeesusta	212
Oppimattomia miehiä	213
Korkein kasvatus	214
Luku 26—Kapernaumissa	216
Vapahtajan julistuksen voima	217
Riivatun parantaminen	219
Paholaisen toiminta ihmisen tuhoamiseksi	221
Voima pahan voittamiseen	222
Jeesus Pietarin kodissa	223
Jeesuksen maanpäällisen toiminnan luonne	224
Luku 27—Tautien voittaja	226
Pitaalisen parantaminen	226
Pitaalista parantamisen symbolinen merkitys	230
Halvaantuneen parantaminen Pietarin kodissa	231
Luku 28—Syntisten ystävä	237
LeeviMatteus	237
Pidot Matteuksen kodissa	238
»Publikaanien ja syntisten ystävä»	239
Oikea paasto	241
»Uusi viini»	243
Luku 29—Siunausten päivä	247
Luomistyön muisto	247
Lepopäivä kymmenen käskyn laissa	249
Jeesus ja lepopäiväkäskey	249

Kuivettuneen käden parantaminen sapattina	252
Lepopäiväkäskyn pysyvyys	253
Luku 30—Kaksitoista valittua	256
Luonnon puhuttelussa	256
Erilaisia opetuslapsia	257
Juudas Iskariot	259
Opetuslasten puutteita	261
Ihmiset Jumalan työtovereina	262
Luku 31—Vuorisaarna	264
Kansaa saapui kuulemaan	264
Jeesus poistaa väriä toiveita	265
Autuaita ovat hengellisesti köyhät	266
Autuaita ovat murheelliset	266
Autuaita ovat hiljaiset	268
Autuaita ovat vanhurskautta kaipaavat	268
Autuaita ovat laupiaat ja puhdassydämiset	269
Autuaita ovat rauhantekijät	269
Autuaita ovat vanhurskauden tähden vainotut	270
Te olette suola ja valo	271
»En tullut lakia kumoamaan»	273
Oikea vanhurskaus	274
Ei voi palvella kahta herraa	278
Muita elämänohjeita	279
Luku 32—Voiman sana	281
Sadanpäämiehen jumalakaipuu	281
Sadanpäämiehen usko palkitaan	282
Nainin lesken pojan herättäminen	284
Luku 33—Kuka on minun veljeni?	287
Synti Pyhää Henkeä vastaan	287
Sanojen vaikutus	289
Ainoa turva pahaa vastaan	289
Juudan kansan synty	291
Jeesuksen veljet	291
Jeesuksen suhde häneen uskoviin	293
Luku 34—Rauhan lupaus	295
Kristuksen ies	295
»Oppikaa minusta»	297
Luku 35—Kuohuva meri	300

Myrskyssä Galileanmerellä	301
»Vaikene, ole hiljaa»	301
Opetuksia meren tyynnyttämisestä	302
Riivattujen parantaminen	304
Parannetut lähetyssaarnaajina	306
Paheiden aiheuttama alennustila	308
Luku 36—Uskon kosketus	309
Jairuksen tyttären herättäminen	309
»Uskosi on sinut pelastanut»	310
Uskon parantava voima	311
Luku 37—Ensimmäiset lähettäjä	314
Työhön Jeesuksen esimerkkiä seuraten	315
Evankeliumin julistajien vaikeuksia	317
Jumalan huolenpito palvelijoistaan	322
Luku 38—Levon tarve	324
Luku 39—»Antakaa te heille syödä»	329
Kansanjoukko Jeesusta kuulemassa	329
Kansanjoukon ruokkimisihme	330
Ruokkimisihmeestä saatavia opetuksia	332
Luku 40—Yö järvellä	337
Kansa haluaa Jeesuksen kuninkaaksi	337
Jeesus hajottaa kansanjoukon	338
Jeesus yksin rukoilemassa	339
Opetuslapset lähtevät järvelle	339
Myrskyn kourissa	340
Jeesus saapuu vettä myöten	341
Pietarin kokemus järvellä	341
Luku 41—Käännekohta Galileassa	344
Jeesus korostaa ikuisia arvoja	345
Epäusko tarttuu väkijoukkoihin	346
»Elämän leipä»	346
Johtajat loukkaantuvat	348
Kristuksen »liha ja veri»	349
Väkijoukot kääntyvät pois	353
»Kenen tykö me menisimme?»	355
Luku 42—Perinnäissääntöjä	357
Jeesus nuhtelee perinnäissäännöistä	358
Meidän aikamme ongelma	360

Luku 43—Esteet murtuvat	362
Kanaanilainen vaimo etsii apua	362
Jeesus koettelee naisen uskoa	363
Vaimo saa avun	365
Pakanoillekin kuuluu Jumalan armo	365
Luku 44—Luotettava merkki	368
Fariseukset ja saddukeukset pyytävät merkkiä	369
»Joonaan merkki»	370
»Kavahtakaa fariseusten ja saddukeusten hapatusta»	371
Luku 45—Varjot lankeavat	375
»Sinä olet Kristus»	376
Kristillisen seurakunnan perustus	377
Taivasten valtakunnan avaimet	378
Jeesus kertoo kärsimyksistään	380
Jeesuksen seuraajan risti	382
Luku 46—Kirkastusvuorella	385
Jeesuksen rukouskampailu vuorella	385
Kristuksen kirkastuminen	386
Risti keskustelun aiheena vuorella	388
Luku 47—Palveluksen laaksossa	390
Kirkastusvuoren juurella	390
Jeesus parantaa kuunvaihetautisen	391
Uskon merkitys	393
Luku 48—Kuka on suurin?	396
Temppelivero	396
Suurin taivasten valtakunnassa	398
Erehtyneiden hoivaaminen	401

Luku 1—»Jumala meidän kanssamme»

»Tälle on annettava nimi Immanuel, - Jumala meidän kanssamme » »Jumalan kirkkauden tuntemisen valo » nähdään »Jeesuksen Kristuksen kasvoissa. »Ikuisista ajoista Herra Jeesus Kristus oli yhtä Isän kanssa, hän oli »Jumalan kuva», hänen suuruutensa ja ylevyytensä kuva, »hänen kirkkautensa säteily». Tämän kirkkauden ilmaisemista varten hän tuli maailmaan. Hän tuli tämän synnin pimentämän maan päälle ilmaisemaan Jumalan rakkauden valoa, olemaan »Jumala meidän kanssamme » Siksi hänestä oli ennustettu: »Tälle on annettava nimi Immanuel.»

Tulemalla asumaan meidän kanssamme Jeesuksen oli ilmaistava Jumala sekä ihmisille että enkeleille. Hän oli Jumalan Sana, - Jumalan ilmituotu ajatus. Rukoillessaan opetuslastensa puolesta hän sanoo: »Minä olen tehnyt sinun nimesi heille tunnetuksi», - »laupias ja armahtavainen, pitkämielinen ja suuri armossa ja uskollisuudessa», - »että se rakkaus, jolla sinä olet minua rakastanut, olisi heissä ja minä olisin heissä». Mutta hän ei ilmaissut tätä vain maailmassa eläviä lapsiaan varten. Meidän pieni maailmamme on koko maailmankaikkeuden oppikirja. Jumalan ihmeellinen armon suunnitelma, lunastavan rakkauden salaisuus, on aihe, johon »enkelitkin halajavat katsahtaa » ja jota he tulevat tutkimaan kautta loputtomien aikakausien. Sekä lunastetut että lankeamattomat olennot tulevat tekemään Kristuksen rististä tutkimustensa ja laulujensa aiheen. Tullaan näkemään, että Jeesuksen kasvoilta loistava kirkkaus on itsensä uhraavan rakkauden kirkkautta. Golgatalta tulevassa valossa nähdään, että itsensä kieltävän rakkauden laki on elämän laki sekä maassa että taivaassa, että rakkaus, joka »ei etsi omaansa», on lähtöisin Jumalan sydäimestä ja että nöyrässä ja sävyisässä Vapahtajassa ilmenee hänen luonteensa, joka asuu valossa, jonne ei kukaan taida tulla.

Todisteita Luojusta luonnossa

Alussa Jumala ilmeni kaikissa luomistöissä. Kristus levitti taivaat ja laski maan perustukset. Hänen kätensä asetti maailmat avaruuteen ja muodosti kedon kukat. »Sinä — joka voimallasi vahvistat vuoret » »Hänen on meri, sillä hän on sen tehnyt » (Ps. 65: 7; 95: 5). Hän täytti maan kauneudella ja ilman laululla. Ja kaikkeen, mitä on maassa, ilmassa ja taivaalla, hän kirjoitti sanoman Isän rakkaudesta.

[12]

Vaikka synti onkin turmellut Jumalan täydellisen työn, siinä näkyy vielä hänen käsialansa. Vielä nytkin koko luomakunta julistaa hänen kunniansa kirkkautta. Ei mikään muu kuin itsekäs ihmissydän elä itseään varten. Jokainen ilman halki lentävä lintu tai maassa liikkuva eläin palvelee osaltaan jotakin muuta elämää. Jokaisella puun lehdellä ja mitättömällä ruohonkorrellakin on tehtävänsä. Jokainen puu, pensas ja lehti tulvii sitä elämän voimaa, jota ilman eivät ihmiset eivätkä eläimet voisi elää; ja nämä vuorostaan edistävät puun, pensaan ja lehden elämää. Kukkaset levittävät tuoksuaan ja avaavat ihanuutensa siunaukseksi maailmalle. Aurinko säteilee valoaan ilahduttaakseen tuhansia maailmoja. Valtameri, joka itse on kaikkien lähteiden alkulähde, ottaa vastaan virtoja joka maasta, mutta ottaa antaakseen. Sen helmasta nousevat usvat lankeavat sadekuuroina maahan kastellen sen, jotta se kasvaisi ja versoaisi.

Valon enkelien ilona on antaa, antaa rakkautta ja väsymätöntä huolenpitoa langenneille ja epäpyhille sieluille. Taivaalliset olennot koettavat voittaa ihmissydämet; he tuovat tänne pimeään maailmaan valoa taivaan asunnoista; lempeällä ja kärsivällisellä palveluksellaan he vaikuttavat ihmismieleen saadakseen kadotetut Kristuksen kanssa läheisempään yhteyteen, kuin he itse ovat.

Kristus Jumala ja ihminen

Mutta me käännyimme pois kaikista vähäisemmistä Jumalan edustajista ja katselemme häntä Jeesuksessa. Katsellessamme Jeesusta näemme, että meidän Jumalamme suurin ilo on - antaa. »En minä itsestäni tee mitään», Jeesus sanoi, »Isä, joka elää, on minut lähettänyt, ja minä elän Isän kautta. » »Minä en etsi omaa kunniaani», vaan hänen kunniaansa, joka lähetti minut » (Joh. 8: 28; 6: 57; 8: 50; 7:18). Näissä sanoissa esitetään se suuri periaate, joka on koko maa-

ilmankaikkeuden elämän laki. Kristus sai kaiken Isältä, mutta hän otti vastaan antaakseen. Samoin taivaassakin, hänen palvellessaan kaikkia luotuja: rakastetun Pojan kautta Isän elämä virtaa kaikille, ja Pojan kautta se palaa ylistyksenä ja iloisena palveluksena, rakkauden virtana kaiken suureen Alkulähteeseen. Ja näin Kristuksen kautta hyvän tekemisen kiertokulku tulee täydelliseksi, se ilmentää suuren Antajan luonnetta, elämän lakia.

[13] Tätä lakia vastaan rikottiin taivaassa. Synti sai alkunsa itsekkyydestä. Lucifer, suojelevainen kerubi, halusi olla ensimmäinen taivaassa. Hän halusi hallita taivaan olentoja, kääntää heidät pois heidän Luojustaan ja saada heidät osoittamaan kunnioitusta hänelle itselleen. Siksi hän esitti Jumalan väärässä valossa, syyttäen häntä itsekorotuksen halusta. Hän yritti saada näyttämään siltä kuin hänen omat huonot ominaisuutensa kuuluisivatkin rakastavalle Luojalle. Näin hän petti enkeleitä. Näin hän petti ihmiset. Hän sai heidät epäilemään Jumalan sanaa ja hänen hyvyyttään. Koska Jumala on vanhurskas ja pelättävä majesteetti, saatana sai heidät pitämään häntä ankarana ja anteeksiantamattomana. Näin hän veti ihmiset mukaan kapinaansa Jumalaa vastaan, ja tuskan yö laskeutui maailman ylle.

Maailma oli pimeydessä Jumalasta saamansa väärän käsityksen vuoksi. Jotta nuo synkät varjot voitaisiin poistaa ja saada maailma jälleen Jumalan yhteyteen, saatanan petollinen valta oli murrettava. Tätä ei voitu tehdä väkivalloin. Väkivallan käyttäminen on vastoin Jumalan hallituksen periaatteita. Hän haluaa vain rakkauden palvelusta, eikä rakkautta voida pakottaa, sitä ei voida herättää väkivallan eikä arvovallan avulla. Vain rakkaus herättää vastarakkautta. Jumalan tunteminen on hänen rakastamistaan. Hänen luonteensa oli ilmaistava saatanan luonteen vastakohtana. Tämän saattoi tehdä vain yksi olento koko maailmankaikkeudessa. Vain hän, joka tunsii Jumalan rakkauden korkeuden ja syvyyden, saattoi tehdä sen tietäväksi. Vanhurskauden auringon täytyi nousta maailman pimeään yöhön »parantumisen siipiensä alla» (Mal. 4: 2).

Lunastussuunnitelma ei ollut mikään perästäpäin tullut ajatus, Aadamin lankeamisen jälkeen laadittu suunnitelma. Se oli sen salaisuuden ilmaisu, »joka kautta ikuisten aikojen on ollut ilmoittamatta» (Room. 16: 25). Se oli niiden periaatteiden paljastamista, jotka ikuisista ajoista ovat olleet Jumalan valtaistuimen perustus. Jumala ja Kristus tiesivät alusta alkaen saatanan luopumuksen ja

ihmisen lankeamisen tuon luopion pettämistaidon tähden. Jumala ei ollut säätänyt synnin olemassaoloa, mutta hän näki edeltäkäsin sen ilmaantumisen ja valmistui tämän kauhean tapauksen varalle. Niin suuresti hän rakasti maailmaa, että lupasi antaa ainoan Poikansa, »ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä » (Joh. 3:16).

Lucifer oli sanonut: »Korkeammalle Jumalan tähtiä minä istuimeni korotan, — teen itseni Korkeimman vertaiseksi » (Jes. 14: 13, 14). Mutta Kristus »ei, vaikka hänellä olikin Jumalan muoto, katsonut saaliiksensa olla Jumalan kaltainen, vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi » (Fil. 2: 6, 7).

Tämä oli vapaaehtoinen uhri. Jeesus olisi voinut jäädä Isänsä rinnalle. Hän olisi voinut säilyttää taivaallisen kirkkautensa ja enkelien kunnioituksen. Mutta hän antoi mielummin valtikan takaisin Isän käteen ja astui alas maailmankaikkeuden valtaistuimelta tuodakseen valoa pimeydessä oleville ja elämää hukkuville.

Melkein kaksituhatta vuotta sitten kuuluivat taivaassa Jumalan valtaistuimelta salaperäiset, merkitykselliset sanat: »Katso, minä tulen. » »Uhria ja antia sinä et tahtonut, mutta ruumiin sinä minulle valmistit —. Katso, minä tulen - kirjakääröön on minusta kirjoitettu - tekemään sinun tahtosi, Jumala » (Hebr. 10: 5-7). Nämä sanat ilmaisevat sen tarkoituksen täyttymisen, joka oli ollut kätkeytyneenä ikuisista ajoista. Kristus aikoi saapua tänne maailmaan ja tulla lihaksi. Hän sanookin: »Ruumiin sinä minulle valmistit. »Jos hän olisi ilmestynyt siinä kirkkaudessa, joka hänellä oli Isänsä luona ennen maailman perustamista, emme olisi voineet kestää hänen läsnäolonsa valoa. Jotta me voisimme katsella sitä tuhoutumatta, hänen kirkkautensa ilmeneminen oli peitetty. Hänen jumaluutensa verhottiin inhimillisyyteen, näkymätön kirkkaus näkyvään ihmismuotoon.

Tätä suurta tarkoitusta olivat hahmotelleet esikuvat ja vertauskuvat. Palava pensas, jossa Kristus ilmestyi Moosekselle, ilmaisi Jumalan. Jumaluuden vertauskuvaksi valittiin mitätön pensas, jolla ei näyttänyt olevan mitään viehätystä. Jumala kätkeytyi siihen. Ikiarmollinen Jumala verhosi kirkkautensa näin vaatimattomaan muotoon, jotta Mooses voisi katsoa siihen ja elää. Samoin pilvipatsaassa päivällä ja tulipatsaassa yöllä Jumala ilmestyi Israelille ilmaisten tahtonsa ihmisille ja jakaen heille armoaan. Jumalan kirkkaus himmennettiin ja hänen valtasuuruutensa verhottiin, jotta ra-

jallisen ihmisen heikko näkökyky sietäisi sen katselemisen. Niin Kristuskin otti »meidän alennustilamme ruumiin » (Fil. 3: 21) ja tuli »ihmisten kaltaiseksi». Maailman silmissä hänellä ei ollut muotoa, johon se olisi mielistynyt, ja kuitenkin hän oli lihaksi tullut Jumala, taivaan ja maan valo. Hänen kirkkautensa peitettiin. Hänen suuruutensa ja ylevyytensä kätkettiin, jotta hän pääsisi lähelle murheellisia, kiusattuja ihmisiä.

Jumala puhui Mooseksen välityksellä Israelille: »Ja tehköt he minulle pyhäkön asuakseni heidän keskellään » (2 Moos. 25: 8), ja hän asuikin pyhäkössä kansansa keskellä. Koko rasittavan korpivaelluksen ajan hänen läsnäolonsa merkki näkyi heidän luonaan. Samoin Kristus pystytti pyhäkkönsä meidän ihmisten teltojen keskelle. Hän pystytti telttansa ihmisten teltojen viereen asuakseen meidän keskellämme, jotta me oppisimme tuntemaan hänen luonteensa ja elämänsä. »Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, ja me katselimme hänen kirkkauttansa, senkaltaista kirkkautta, kuin ainokaisella Pojalla on Isältä; ja hän oli täynnä armoa ja totuutta » (Joh. 1: 14).

Koska Jeesus tuli asumaan keskuuteemme, me tiedämme, että Jumala tuntee meidän koettelemuksemme ja ottaa osaa suruihimme. Jokainen Aadamin poika ja tytär voi ymmärtää, että meidän Luojamme on syntisten ystävä. Sillä jokaisessa armon sanassa, jokaisessa ilon lupauksessa, jokaisessa rakkaudenteossa, jokaisessa puoleensa vetävässä jumalallisessa vaikutuksessa, joita Vapahtajan maallinen elämä oli täynnä, me näemme sanat »Jumala meidän kanssamme».

[15] Saatana esittää Jumalan rakkauden lain itsekkyyden lakina. Hän selittää, että meidän on mahdotonta noudattaa sen vaatimuksia. Hän syyttää Jumalaa esivanhempiemme lankeemuksesta ja kaikesta tuskasta, jota se toi mukanaan, ja saa näin ihmiset pitämään Jumalaa synnin, kärsimysten ja kuoleman aiheuttajana. Jeesuksen oli paljastettava tämä petos. Meidän kaltaisenamme ihmisenä hänen olisi annettava esimerkki kuuliaisuudesta. Tämän vuoksi hän otti päälleen meidän luontomme ja kävi läpi meidän kokemuksemme. »Sentähden piti hänen kaikessa tuleman veljiensä kaltaiseksi » (Hebr. 2: 17). Jos meidän olisi kestettävä jotakin, mitä Jeesus ei kestänyt, saatana voisi siinä kohdin sanoa Jumalan voiman olevan riittämätön meille. Sen tähden Jeesus oli »kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin » (Hebr. 4: 15). Hän kesti jokaisen koetuksen, johon me joudum-

me. Eikä hän käyttänyt hyväkseen mitään muuta voimaa, kuin mikä vapaasti tarjotaan meille. Ihmisenä hän kohtasi kiusauksen ja voitti Jumalan antamassa voimassa. Hän sanoo: »Sinun tahtosi, minun Jumalani, minä teen mielelläni, ja sinun lakisi on minun sydämesäni » (Ps. 40: 9). Kun hän kulki ympäri tehden hyvää ja parantaen kaikki saatanan kiusaamat, hän teki ihmisille selväksi Jumalan lain luonteen ja sen, millaista hänen palvelemisensa on. Hänen elämänsä todistaa, että meidänkin on mahdollista noudattaa Jumalan lakia.

Ihmisenä Kristus pääsi kosketukseen ihmisten kanssa, Jumalana hän on yhteydessä Jumalan valtaistuimen kanssa. Ihmisen Poikana hän antoi meille esimerkin kuuliaisuudesta; Jumalan Poikana hän antaa meille voimaa totella. Kristus se oli, joka puhui Moosekselle pensaasta Hoorebin vuorella sanoen: » 'Minä olen se, joka minä olen'. — 'Sano israelilaisille näin: »MINÄ OLEN » lähetti minut teidän luoksenne' » (2 Moos. 3: 14). Tämä oli Israelin vapautuksen vakuus. Kun hän siis tuli »ihmisten kaltaiseksi», hän julisti olevansa MINÄ OLEN. Seimen lapsi, nöyrä ja sävyisä Vapahtaja on Jumala »ilmestynyt lihassa » (1 Tim. 3: 16). Ja meille hän sanoo: »Minä olen se hyvä paimen. » »Minä olen se elävä leipä. » »Minä olen tie ja totuus ja elämä. » »Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä » (Joh. 10: 11; 6: 51; 14: 6; Matt. 28: 18). MINÄ OLEN jokaisen lupauksen pantti. MINÄ OLEN; älä pelkää. »Jumala meidän kanssamme » on vakuus meidän vapautuksestamme synnistä, takuu meidän voimastamme totella taivaan lakia.

[16]

Alentuessaan ottamaan ihmismuodon Kristus osoitti luonteensa olevan saatanan luonteen vastakohta. Mutta hän astui vieläkin alemmaksi nöyryyden polulla. »Hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen; hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti » (Fil. 2: 8). Kuten ylimmäinen pappi riisui loistavan ylimmäispapillisen vaippansa ja suoritti tehtävänsä tavallisen papin valkoisessa liinapuvussa, samoin Kristus otti orjan muodon ja uhrasi uhrinsa, ollen itse sekä pappi että uhri. »Hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällänsä, että meillä rauha olisi » (Jes. 53: 5).

Kristusta kohdeltiin meidän ansiomme mukaan, jotta meitä voitaisiin kohdella hänen ansionsa mukaan. Hänet tuomittiin meidän syntiemme tähden, joihin hänellä ei ollut mitään osaa, jotta meidät

voitaisiin vanhurskauttaa hänen vanhurskautensa tähden, johon meillä ei ole mitään osaa. Hän kärsi kuoleman, joka kuului meille, jotta me saisimme elämän, joka oli hänen. »Hänen haavainsa kautta me olemme paratut.»

Lunastettujen tuleva kunnia

Elämällään ja kuolemallaan Kristus sai aikaan enemmänkin kuin toipumisen synnin aikaansaamasta tuhosta. Saatanan tarkoitus oli saada aikaan ikuinen ero Jumalan ja ihmisen välillä, mutta Kristuksessa me tulemme liitetyiksi Jumalaan läheisemmin, kuin jos emme olisi koskaan langenneet. Ottaessaan päälleen meidän luontomme Vapahtaja on liittänyt itsensä ihmiskuntaan katkeamattomin sitein. Hän on liittynyt meihin ikuisiksi ajoiksi. »Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa » (Joh. 3: 16). Hän ei antanut häntä vain kantamaan meidän syntejämme ja kuolemaan meidän puolestamme. Hän antoi hänet langenneelle ihmiskunnalle. Saadakseen meidät vakuuttuneiksi järkkymättömästä rauhantahdotaan Jumala antoi ainokaisen Poikansa tulla ihmisperheen jäseneksi ja ikuisesti säilyttää ihmisluontonsa. Tämä on pantti siitä, että Jumala on täyttävä sanansa. »Sillä lapsi on *meille* syntynyt, poika on *meille* annettu, jonka hartioilla on heraus. »Jumala otti ihmisluonnon Poikansa persoonassa ja vei sen ylös taivaaseen. »Ihmisen Poika » istuu maailmankaikkeuden valtaistuimella. »Ihmisen Pojan » nimi on »Ihmeellinen neuvonantaja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen Isä, Rauhanruhtinas » (Jes. 9: 5). MINÄ OLEN on välimies Jumalan ja ihmiskunnan välillä, hän on yhteydessä kumpaankin. Hän, joka on »pyhä, viaton, tahraton, syntisistä erotettu», ei häpeä kutsua meitä veljikkeeseen (Hebr. 7: 26; 2: 11). Kristuksessa maallinen ja taivaallinen perhe ovat liitetyt yhdeksi. Kirkastettu Kristus on meidän veljemme. Taivas on kätkeyty ihmisyyteen, ja ihmiskunta lepää ikuisen rakkauden helmassa.

Herra sanoo kansastaan: »He ovat kruunuun kiinnitettyjä kiviä, jotka kohoavat yli hänen maansa. Sillä kuinka suuri onkaan oleva heidän onnensa, heidän ihanuutensa » (Sak. 9: 16, 17). Lunastettujen ylistys on oleva Jumalan armon ikuisena todistuksena. »Tulevina maailmanaikoina » hän on osoittava »armonsa ylenpalttista runsautta hyvydessään meitä kohtaan Kristuksessa Jeesuksessa». »Että

Jumalan moninainen viisaus - tulisi taivaallisten hallitusten ja valtojen tietoon sen iankaikkisen aivoituksen mukaisesti, jonka hän on säätänyt Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme » (Ef. 2: 7; 3:10,11).

Kristuksen lunastustyö todistaa Jumalan hallituksen oikeaksi. Kaikkivaltias on tehty tunnetuksi rakkauden Jumalana. Saatanan syytökset on tehty tyhjiksi ja hänen luonteensa paljastettu. Kapiinaa ei enää koskaan voi syntyä. Synti ei koskaan enää voi ilmestyä maailmankaikkeuteen. Kaikki ovat ikuisiksi ajoiksi turvatut luopumukselta. Rakkauden uhrin kautta maan ja taivaan asukkaat ovat liitetty Luojaansa katkeamattomin sitein.

Lunastustyö tulee olemaan täydellinen. Paikassa, jossa synti vallitsi, tulee Jumalan armo vallitsemaan vielä runsaampana. Itse maapallo, jota saatana väittää omakseen, ei tule vain lunastetuksi vaan myös korotetuksi. Meidän pieni maailmamme, joka synnin kirouksen alaisena on ainoa tahra hänen ihanassa luomakunnassaan, tulee saamaan suuremman kunnian kuin mikään muu maailma Jumalan maailmankaikkeudessa. Täällä, missä Jumalan Poika asui ihmisten keskellä, missä kunnian Kuningas eli, kärsi ja kuoli, täällä, kun kerran kaikki tehdään uudeksi, Jumalan maja on oleva ihmisten keskellä, »ja hän on asuva heidän keskellensä, ja he ovat hänen kansansa, ja Jumala itse on oleva heidän kanssaan, heidän Jumalansa». Ja kun lunastetut kautta iankaikkisuuksien vaeltavat Herran valossa, he ylistävät häntä hänen sanomattomasta lahjastaan, - joka on *Immanuel*, »Jumala meidän kanssamme».

Luku 2—Valittu kansa

Yli tuhat vuotta Juudan kansa oli odottanut Vapahtajan tulemistä. Tähän tapahtumaan he olivat perustaneet suurimmat toiveensa. Hänen nimensä oli sisällytetty lauluihin ja ennustuksiin, temppelipalvelukseen ja perhehartauteen. Eivätkä he kuitenkaan tunteneet häntä, kun hän tuli. Tuo taivaan rakastama oli heille »niinkuin juuri kuivasta maasta», »ei ollut hänellä vartta eikä kauneutta», eikä hänellä ollut sellaista muotoa, johon he olisivat mielistyneet. »Hän tuli omiensa tykö, ja hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan » (Jes. 53: 2; Joh. 1:11).

Kuitenkin Jumala oli valinnut Israelin. Hän oli kutsunut heidät säilyttämään ihmisten keskuudessa hänen lakinsa tuntemuksen ja tiedon niistä vertauskuvista ja ennustuksista, jotka viittasivat Vapahtajaan. Hän toivoi heidän olevan pelastuksen lähteitä maailmalle. Mitä Aabraham oli muukalaisuutensa maassa, Joosef Egyptissä ja Daniel Babylonin hovissa, sitä heprealaisten tuli olla muiden kansojen keskuudessa. Heidän tuli ilmaista Jumala ihmisille.

Herra oli sanonut kutsuessaan Aabrahamin: »Minä siunaan sinut, — ja sinä olet tuleva siunaukseksi. — Ja sinussa tulevat siunatuiksi kaikki sukukunnat maan päällä » (1 Moos. 12: 2, 3). Profeetat toistivat samaa lupausta. Senkin jälkeen, kun Israel oli sodan ja vankeuden heikentämä, heille kuului lupaus: »Ja ne, jotka ovat jäljellä Jaakobista monien kansain seassa, ovat niinkuin kaste, joka tulee Herralta, niinkuin sadekuuro ruohikolle; se ei odota miestä, ei varro ihmislapsia » (Miika 5: 6). Jerusalemin temppelistä Herra lausui Jesajan välityksellä: »Minun huoneeni on kutsuttava kaikkien kansojen rukoushuoneeksi » (Jes. 56: 7).

Mutta israelilaiset kiinnittivät toivonsa maalliseen suuruuteen. Siitä asti, kun he saapuivat Kanaanin maahan, he hylkäsivät Jumalan käskyt ja seurasivat pakanain tapoja. Turhaan Jumala lähetti heille varoitussanomiam profেettainsa välityksellä. Turhaan he kärsivät rangaistuksenaan pakanain sortoa. Jokaista parannusta seurasi entistä suurempi luopumus.

Jos Israel olisi ollut uskollinen Jumalalle, hän olisi voinut täyttää aikomuksensa heidän kunnioitta- misensa ja korottamisensa kaut- ta. Jos he olisivat kulkeneet kuuliaisuuden teitä, hän olisi asettanut heidät »korkeammaksi kaikkia luomiansa kansoja, ylistykseksi, kuniaksi ja kiitokseksi». Mooses sanoi: »Ja kaikki kansat maan päällä näkevät, että Herra on ottanut sinut nimiinsä; ja he pelkäävät sinua. »Kun kansat »kuulevat kaikki nämä käskyt, sanovat he: ' Totises- ti, viisas ja ymmärtäväinen kansa on tämä suuri kansa' » (5 Moos. 26: 19; 28: 10; 4: 6). Mutta heidän uskottomuutensa tähden Jumala saattoi toteuttaa tarkoitustaan vain jatkuvien vastoinkäymisten ja nöyryytysten tietä.

He joutuivat Babylonian vallan alle ja heidät hajotettiin ympäri pakanamaita. Ahdistuksessaan monet uudistivat uskollisuutensa hänen liitolleen. Heidän ripustaessaan harppunsa pajuihin ja surres- saan pyhää temppeliä, joka oli hävitetty, totuuden valo loisti hei- dän välityksellään, ja tieto Jumalasta levisi kansojen keskuuteen. Pakanalliset uhrijärjestelmät olivat Jumalan säätämän järjestelmän turmeltuneita muotoja, ja moni, joka vilpittömästi noudatti paka- nallisia juhlamenoja, sai heprealaisilta kuulla Jumalan säätämän järjestelmän merkityksen ja tarttui uskossa lupaukseen Lunastajasta.

Monet maanpakolaisista saivat kärsiä vainoa. Useat menettivät henkensä, koska he kieltäytyivät rikkomasta sapattia ja viettämäs- tä pakanallisia juhlia. Kun epäjumalanpalvelijat aikoivat murskata totuuden, Herra asetti palvelijansa kuninkaitten ja hallitusmiesten eteen, jotta nämä ja heidän kansansa saisivat valoa. Kerta toisensa jälkeen suurimmat yksinvaltiaat joutuivat julistamaan sen Jumalan herruuden, jota heidän heprealaiset vankinsa palvelivat.

Baabelin vankeus oli tehokas keino Israelin parantamiseksi epä- jumalanpalveluksesta. Seuraavien vuosisatojen aikana he saivat kär- siä pakanallisten vihollistensa sortoa, kunnes heissä vahvistui se vakaumus, että heidän menestyksensä riippui kokonaan heidän kuu- liaisuudestaan Jumalan käskyille. Mutta kansassa oli paljon niitä, joiden kuuliaisuus ei johtunut rakkaudesta vaan itsekkäistä vaikutti- mista. He suorittivat ulkonaisesti jumalanpalvelusta saavuttaakseen kansallisen suuruuden. Heistä ei tullut maailman valoa, vaan he sulkeutuivat pois maailmasta, jotteivät joutuisi kiusaukseen lange- ta epäjumalanpalvelukseen. Mooseksen välityksellä antamissaan ohjeissa Jumala oli rajoittanut heidän seurusteluaan epäjumalanpal-

velijain kanssa, mutta tämä varoitus oli tulkittu väärin. Sen tarkoitus oli estää heitä mukautumasta pakanain tapoihin. Mutta sitä käytettiin erottavan muurin rakentamiseksi Israelin ja muiden kansojen välille. Juutalaiset pitivät Jerusalemiä taivaanaan, ja he olivat todella arkoja siitä, ettei Jumala vain olisi pakanoille armollinen.

[20] Baabelista paluun jälkeen kiinnitettiin suurta huomiota uskonnolliseen opetukseen. Kaikkialle maahan rakennettiin synagoogia, joissa papit ja kirjanoppineet selittivät lakia. Ja perustettiin kouluja, joissa tieteiden ja taiteiden ohella väitettiin opetettavan vanhurskauden periaatteita. Mutta nämä kaikki rappeutuivat. Vankeuden aikana monet kansasta olivat omaksuneet pakanallisia käsityksiä ja tapoja, ja näitä alkoi esiintyä heidän jumalanpalveluksissaan. Monissa asioissa he mukautuivat epäjumalanpalvelijoiden tapoihin.

[21] Luopuessaan Jumalasta juutalaiset suureksi osaksi kadottivat muististaan uskonnollisten menojen merkityksen. Nämä menot olivat Kristuksen itsensä säätämät. Joka kohdassa ne kuvasivat häntä, ja ne olivat olleet täynnä elämää ja hengellistä kauneutta. Mutta juutalaiset hävittivät näistä uskonnollisista menoista hengellisen elämän ja pitivät kiinni kuolleista muodoista. He luottivat itse uhreihin ja menoihin sen sijaan, että olisivat luottaneet häneen, johon ne viittasivat. Täyt- tääkseen näin muodostuneen tyhjän paikan papit ja rabbiinit lisäsivät omia vaatimuksiaan, ja mitä tarkemmiksi he tulivat, sitä vähemmän esiintyi Jumalan rakkautta. He mittasivat pyhyyttään juhlamenojensa paljouden mukaan, samalla kun heidän sydämensä oli täynnä ylpeyttä ja ulkokultaisuutta.

Oli mahdotonta noudattaa lakia kaikkine tarkkoine ja vaivalloisine määräyksineen. Ne, jotka halusivat palvella Jumalaa ja koettivat noudattaa rabbiinien säädöksiä, raatoivat raskaan taakan alla. He eivät saaneet rauhaa huonon omantuntonsa syytöksiltä. Näin saatana toimi masentaakseen kansaa, alentaakseen heidän käsitystään Jumalan luonteesta ja saattaakseen Israelin uskon häpeään. Hän toivoi voivansa osoittaa todeksi väitteen, jonka hän oli esittänyt noustessaan kapinaan taivaassa: että Jumalan vaatimukset olivat epäoikeudenmukaisia, eikä niitä voitu noudattaa. Ei edes Israel, hän selitti, pitänyt lakia.

Vaikka juutalaiset toivoivat Messiaan tulevan, heillä ei ollut oikeaa käsitystä hänen tehtävästään. He eivät etsineet lunastusta syneistään vaan vapautusta Rooman vallasta. He odottivat Messiaan

tulevan voittajana kukistamaan sortajan vallan ja antamaan Israelille maailman herruuden. Tämä valmisti tietä sille, että he hylkäsivät Vapahtajan.

Kristuksen syntymän aikoihin kansa huokaili vieraan vallan alla ja oli sisäisten taistelujen repimä. Juutalaisten oli sallittu säilyttää muodollisesti oma hallitus, mutta mikään ei voinut salata sitä tosiasiaa, että he olivat Rooman ikeen alla, tai saada heitä sopeutumaan valtansa rajoittamiseen. Roomalaiset vaativat oikeutta määrätä tai erottaa ylimmäisen papin, ja virka täytettiin usein petoksen, lahjusten tai murhankin avulla. Näin papisto yhä enemmän turmeltui. Kuitenkin papeilla oli yhä suuri valta, ja he käyttivät sitä itsekkäisiin ja voitonhimoisiin tarkoituksiin. Kansa oli heidän armottomien vaatimustensa alainen ja myös roomalaisten raskaasti verottama. Tämä asiointila herätti laajalti tyytymättömyyttä. Usein tapahtui yleisiä mellakoita. Ahneus ja väkivalta, epäluulot ja hengellinen välinpitämättömyys jäytivät kansan elinjuuria.

Roomalaisviha sekä kansallinen ja hengellinen ylpeys saivat juutalaiset vielä pitämään tarkasti kiinni jumalanpalvelusmuodoistaan. Papit koettivat ylläpitää pyhyiden mainetta noudattamalla turhan tarkasti uskonnollisia menoja. Kansa pimeydessä ja sorrettuna ja hallitusmiehet vallanhimoisina odottivat hänen saapumistaan, joka kukistaisi heidän vihollisensa ja asettaisi ennalleen Israelin kuninguden. He olivat tutkineet ennustuksia, mutta heiltä puuttui hengellinen näkemys. Näin heiltä jäivät huomaamatta ne kirjoitukset, jotka viittaavat siihen, miten vaatimattomana Kristus tulisi ensimmäisen kerran, ja he sovelsivat väärin niitä, jotka kertovat hänen toisen tulemisensa kunniasta. Ylpeys himmensi heidän näkönsä. He tulkitsivat ennustuksia omien itsekkäiden toiveittensa mukaan.

Luku 3—Aikakausien Toivo

»Kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, — lunastamaan lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan » (Gal. 4: 4, 5).

Vapahtajan tuleminen oli ennustettu jo Eedenissä. Kun Adam ja Eeva ensi kerran kuulivat lupauksen, he luulivat sen pian täyttyvän. Riemuiten he tervehtivät esikoistaan toivoen hänen olevan Lunastaja. Mutta lupauksen täyttyminen viipyi. Ne, joille se ensiksi annettiin, kuolivat täyttymystä näkemättä. Eenokin päivistä lähtien lupaus uudistettiin patriarkkain ja profeettain välityksellä. Se piti yllä toivoa hänen ilmestymisestään, mutta häntä ei kuitenkaan kuulunut. Danielin ennustus ilmaisi hänen tulemisensa ajan, mutta kaikki eivät käsittäneet oikein tätä ennustusta. Vuosisata toisensa jälkeen kului, ja profeettain ääni vaikenä. Sortajan käsi painoi raskaana Israelia, ja monet olivat valmiit huudahtamaan: »Aika venyy pitkälle, ja tyhjiin raukeavat kaikki näyt » (Hes. 12: 22).

Kuten tähdet järkkymättä kiertävät niille määrättyjä suuria ratojaan, niin eivät myöskään Jumalan suunnitelmat tiedä kiireestä tai viivyttelystä. Pilkkopimeän ja suitsuavan pätsin vertauskuvien kautta Jumala oli Aabrahamille ilmoittanut Israelin orjuuden Egyptissä ja sanonut heidän muukalaisuutensa kestävän neljäsataa vuotta. »Ja sitten», hän sanoi, »he pääsevät lähtemään, mukanaan paljon tavaraa » (1 Moos. 15:14). Tätä sanaa vastaan faraon ylpeän valtakunnan koko sotavoima taisteli turhaan. »Juuri sinä päivänä», joka oli määrätty jumalallisessa lupauksessa, »kaikki Herran joukot lähtivät Egyptin maasta » (2 Moos. 12: 41). Samoin taivaan neuvostossa oli päätetty Kristuksen tulemisen hetki. Kun ajan suuri kello osoitti tuota hetkeä, Jeesus syntyi Beethlehemissä.

»Kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa. »Kaitselmus oli ohjannut kansojen vaiheita ja inhimillisen pyrkimyksen ja vaikutuksen suuntaa, kunnes koko maailma oli kypsä Vapahtajan tulolle. Kansat olivat yhdistetyt yhden hallituksen vallan alle. Yksi kieli oli laajalle levinnyt puhekielenä ja kaikkialla tunnustettu kirjakieleksi. Kaikista maista kokoontuivat hajalla asuvat juutalaiset Jerusalemiin

vuotuisiin juh- liinsa. Palattuun asuinpaikkoihinsa he saattoivat [23] levittää kautta maailman tietoa Messiaan tulosta.

Messiaan odotusta

Tähän aikaan pakanalliset uskonnot olivat menettämässä otteen- sa kansaan. Ihmiset olivat väsyneitä ulkonaiseen loistoon ja taruihin. He kaipasivat uskontoa, joka voisi tyydyttää sydäntä. Kun totuuden valo näytti kadonneen ihmisten keskuudesta, oli sieluja, jotka etsi- vät valoa ja olivat ahdistuksen ja surun vallassa. He janosivat tietoa elävästä Jumalasta, jotakin varmuutta elämästä kuoleman jälkeen.

Kun juutalaiset olivat luopuneet Jumalasta, heidän uskonsa oli heikentynyt ja tulevaisuuden toivonsa melkein sammunut. Profeet- tojen sanoja ei ymmärretty. Suurimmalle osalle kansaa kuolema oli kauhistuttava salaisuus, ja sen takana oli epävarmuutta ja synk- kyyttä. Profeetan korviin ei kantautunut vain Beetlehemin äitien valitus vaan koko ihmiskunnan sydäimestä purkautuva huuto, Raa- masta kuuluva ääni, »itku ja iso parku; Raakel itkee lapsiansa eikä lohdutuksesta huoli, kun heitä ei enää ole » (Matt. 2: 18). »Kuo- leman varjon laaksossa » ihmiset istuivat lohduttomina. Kaipaavin katsein he odottivat Vapahtajan tuloa, jolloin pimeys hälvenisi ja tulevaisuuden salaisuudet paljastuisivat.

Vieraitten kansojen keskuudesta nousi miehiä, jotka ennustivat jumalallisen opettajan ilmestymisestä. Nämä miehet etsivät totuutta, ja heissä vaikutti innoituksen Henki. Tällaisia opettajia oli esiintynyt toinen toisensa jälkeen loistaen tähtinä pimeässä yössä. Heidän en- nustuksensa olivat herättäneet toivoa tuhansissa sydämissä pakanain keskuudessa.

Satoja vuosia aikaisemmin Kirjoitukset oli käännetty kreikan kielelle, jota puhuttiin laajalti kautta koko Rooman valtakunnan. Juutalaisia asui hajallaan kaikkialla, ja pakanat omaksuivat osaksi heidän toivonsa Messiaan tulemisesta. Niiden joukossa, joita juu- talaiset nimittivät pakanoiksi, oli miehiä, jotka ymmärsivät Kirjoi- tusten Messiasta koskevia ennustuksia paremmin kuin Israelin ope- tajat. Muutamat odottivat hänen tulevan päästämään heidät heidän synneistään. Filosofit koettivat tutkia heprealaisen järjestelmän sa- laisuuksia. Mutta juutalaisten kiihkoilu esti valoa leviämästä. Koska heidän tarkoituksensa oli jatkuvasti eristäytyä muista kansoista, he

eivät halunneet levittää toisille sitä tietoa vertauskuvallisesta jumalanpalveluksesta, joka heillä itsellään vielä oli. Sen oikean tulkitsijan täytyi tulla. Hänen, johon kaikki nämä vertauskuvat viittasivat, täytyi selittää niiden merkitys.

[24] Jumala oli puhunut maailmalle luonnon, esikuvien ja vertauskuvien, patriarkkojen ja profeettain välityksellä. Ihmiskuntaa täytyi opettaa heidän omalla kielellään. Liiton enkelin täytyi puhua. Hänen äänensä piti kuulua hänen omassa temppelissään. Kristuksen täytyi tulla lausumaan sanoja, jotka selvästi ja varmasti ymmärrettäisiin. Hänen, totuuden alkuperän, piti erottaa totuus ihmispuheen akanoista, jotka olivat tehneet sen tehottomaksi. Jumalan hallituseriaatteen ja lunastussuunnitelman piti selvästi määritellä. Vanhan testamentin opetukset tuli täydellisesti selvittää ihmisille.

Juutalaisten keskuudessa oli kuitenkin uskollisia sieluja, sen pyhän suvun jälkeläisiä, jonka välityksellä tieto Jumalasta oli säilynyt. Nämä odottivat yhä isille annettua lupauksen täyttymistä. He vahvistivat uskoaan muistelemalla Mooseksen välityksellä annettua vakuutusta: »Profeetan, minun kaltaiseni, Herra Jumala on teille herättävä veljienne joukosta; häntä kuulkaa kaikessa, mitä hän teille puhuu» (Ap.t. 3: 22). Edelleen he lukivat, kuinka Herra voitelsi Erään »julistamaan ilosanomaa nöyrille», »sitomaan särjettyjä sydämiä, julistamaan vangituille vapautusta» ja »julistamaan Herran otollista vuotta» (Jes. 61: 1, 2). He lukivat, kuinka hän saattaisi »oikeuden maan päälle», kuinka »meren saaret odottavat hänen opetustansa», kuinka kansat vaeltaisivat hänen valkeuttansa kohti ja kuninkaat hänen koitteensa kirkkautta kohti (Jes. 42: 4; 60: 3).

Jaakobin kuollessaan lausumat sanat antoivat heille toivoa: »Ei siirry valtikka pois Juudalta eikä hallitsijansauva hänen polviensa välistä, kunnes tulee hän, jonka se on ja jota kansat tottelevat» (1 Moos. 49: 10). Israelin heikentyvä valta todisti, että Messiaan tulo oli lähellä. Danielin ennustus kuvaili, miten hän kunniaansa hallitsisi valtakuntaa, joka voittaisi kaikki maalliset valtakunnat ja josta profeetta sanoi: »Se itse on pysyvä iankaikkisesti» (Dan. 2: 44). Vain harvat ymmärsivät Kristuksen tehtävän luonnetta, kun taas laajat piirit odottivat mahtavaa ruhtinasta, joka perustaisi valtakuntansa Israeliin ja josta tulisi kansojen vapauttaja.

Synnin sokaisemina

Ajan täyttymishetki oli tullut. Ihmiskunta, joka synnissä elettyjen aikakausien kuluessa oli huonontumistaan huonontunut, odotti Lunastajan tuloa. Saatana oli koettanut luoda taivaan ja maan välille ylipääsemättömän kuilun. Hän oli valheillaan rohkaissut ihmisiä syntiin. Hänen tarkoituksensa oli kuluttaa Jumalan kärsivällisyys loppuun ja sammuttaa hänen rakkautensa ihmistä kohtaan, niin että hän jättäisi maailman saatanan hallintaan.

Saatana koetti estää ihmisiä saamasta tietoa Jumalasta, kääntää heidän huomionsa pois Jumalan temppelistä ja perustaa oma valtakuntansa. Hänen valtataistelunsa oli näyttänyt miltei täydellisesti onnistuneen. On kyllä totta, että Jumalalla oli välikappaleita jokaisen sukupolven keskuudessa. Pakanainkin keskuudessa oli miehiä, joiden välityksellä Kristus toimi kohottaakseen ihmiset synnistä ja alennustilasta. Mutta näitä miehiä halveksittiin ja vihattiin. Monet heistä kärsivät väkivaltaisen kuoleman. Tumma varjo, jonka saatana oli heittänyt maailman yli, kävi yhä synkemmäksi.

Pakanuuden avulla saatana oli aikoja sitten kääntänyt ihmisten mielen pois Jumalasta, mutta suurimman voittonsa hän sai turmellessaan Israelin uskon. Ajattelemalla ja palvelemalla omia käsityksiään pakanat olivat kadottaneet tiedon Jumalasta ja turmeltuneet yhä enemmän. Niin oli Israelinkin laita. Käsitys, että ihminen voi pelastaa itsensä omilla töillään, oli jokaisen pakanauskonnon perustana, ja nyt siitä oli tullut juutalaistenkin uskonnon periaate. Saatana oli herättänyt tämän periaatteen. Siellä, missä sitä noudatetaan, ei ihmisillä ole mitään sulkua syntiä vastaan.

[25]

Pelastussanomien välittävät ihmiset ihmisille. Mutta juutalaiset olivat koettaneet tehdä yksinoikeudekseen totuuden, joka on iankaikkinen elämä. He olivat keränneet varastoon elävää mannaa, ja se oli pilaantunut. Uskonnosta, jota he koettivat säilyttää vain itsellään, tuli loukkauskivi. He riistivät Jumalalta hänen kunniansa ja pettivät maailmaa väärennetyillä evankeliumilla. He olivat kieltäytyneet jättäytymästä Jumalalle pelastaakseen maailman, ja niin heistä tuli saatanan välikappaleita maailman turmioksi.

Kansasta, jonka Jumala oli kutsunut totuuden pylvääksi ja perustukseksi, oli tullut saatanan edustaja. Se toimi hänen tahtonsa mukaan esittäen Jumalan luonteen väärässä valossa, niin että maa-

ilma piti häntä hirmuvaltiana. Temppeleissä palvelevat papitkaan eivät enää käsittäneet suorittamansa pyhäkköpalveluksen merkitystä. He eivät enää nähneet vertauskuvan esittämää asiaa. He toimittivat pyhät uhrin ikään kuin olisivat olleet näyttelijöitä jossakin näytelmä-kappaleessa. Jumalan itsensä määräämät pyhät toimitukset saatettiin sokaisemaan ihmismieli ja paaduttamaan ihmissydän. Jumala ei näiden välikappaleiden avulla voinut enää toimia ihmisen hyväksi. Koko järjestelmä oli kumottava.

[26] Synnin petos oli saavuttanut huippunsa. Kaikki voimat oli pantu liikkeelle ihmisielen turmelemiseksi. Katsoessaan maailmaa Jumalan Poika näki vain kurjuutta ja kärsimyksiä. Säälien hän katse-
 li, miten ihmiset joutuivat saatanan julmuuden uhreiksi. Hän tunsi myötätuntoa niitä koh- taan, jotka tulivat turmelluiksi, surmatuiksi ja kadotetuiksi. He olivat valinneet itselleen hallitsijan, joka kahlitsi heidät vankeina vaunuihinsa. Eksytettynä ja petettynä tämä synkkä kulkue vaelsi ikuista perikatoaan kohden: kuolemaan, jossa ei enää ole toivoa elämästä, yöhön, jota ei aamu seuraa. Saatanan voimat olivat yhdistyneet ihmisten kanssa. Ihmisruumiista, joka oli luotu Jumalan asunnoksi, oli tullut riivaajien asumus. Ihmisten aistit, hermot, intohimot ja elimet olivat yliluonnollisten voimien vaikutukses- ta kaikkein inhottavimpien paheitten palveluksessa. Riivaajat olivat painaneet leimansa ihmisten ulkomuotoonkin. Heidän kasvoillaan oli heitä vallitsevien pahuuden legioiden aikaansaama ilme. Tällai- nen näköala avautui maailman Lunastajan katseelle. Mikä näytelmä Äärettömän puhtauden katseltavaksi!

Synti oli tullut tieteeksi, ja paheita kunnioitettiin uskontoon kuu- luvina. Kapinallisuus oli tunkenut juurensa syvälle ihmissydämeen, ja ihmisen kiihkein viha kohdistui taivasta vastaan. Tämä osoitti koko maailmankaikkeudelle, ettei ihmiskuntaa voitu kohottaa, jos se jatkuvasti pysyi erillään Jumalasta. Maailman Luojan piti antaa sille uutta elämää ja voimaa.

Lankeamattomat maailmat olivat suunnattoman kiinnostuneina odottaneet näkevänsä Kaikkivaltiaan nousevan ja tuhoavan maan asukkaat. Ja jos Jumala tekisi näin, saatana olisi valmis toteutta- maan suunnitelmansa saada taivaan olennot puolelleen. Hän oli julistanut, että Jumalan hallituksen periaatteet tekivät anteeksian- non mahdolliseksi. Jos maailma olisi tuhottu, hän olisi väittänyt, että hänen syytöksensä osoittautuivat oikeiksi. Hän oli valmis vie-

rittämään syyn Jumalan niskoille ja levittämään kapinansa kautta maailmojen. Mutta sen sijaan, että Jumala olisi tuhonnut maailman, hän lähetti Poikansa pelastamaan sen. Vaikka turmelusta ja vihaa näkyi tuon vieraan maan joka osassa, laadittiin suunnitelma sen pelastamiseksi. Ratkaisevalla hetkellä, jolloin saatana näytti olevan saamaisillaan voiton, Jumalan Poika tuli tuoden jumalallisen armon sanoman. Kautta kaikkien aikojen, joka hetki, Jumala oli ilmaissut rakkauttaan langennutta ihmissukua kohtaan. Ihmisten pahuudesta huolimatta hän oli jatkuvasti näyttänyt merkkejä suuresta armostaan. Ja kun aika oli täyttynyt, Jumalan kirkkaus ilmaantui ja maailman ylle vuodatettiin parantavan armon virta, joka ei tukkeutuisi eikä kuivuisi, ennen kuin pelastussuunnitelma täyttyisi.

Saatana riemuitsi siitä, että hänen oli onnistunut turmella Jumalan kuva ihmisessä. Silloin Jeesus tuli palauttamaan ihmiseen hänen Luojansa kuvan. Ei kukaan muu kuin Kristus voi uudistaa synnin turmelemaa luonnetta. Hän tuli karkottamaan ne pahat vallat, jotka olivat hallinneet ihmisen tahtoa. Hän tuli kohottamaan meidät ylös tomusta muovatakseen turmeltuneen luonteen oman jumalallisen luonteensa kaltaiseksi ja kaunistaakseen sen omalla kirkkaudellaan.

Luku 4—Seimen lapsi

Kunnian Kuningas alentui tulemaan ihmiseksi. Hän eli sivistymättömässä, vastenmielisessä ympäristössä. Hänen kirkkautensa oli peitetty, jotta hänen ulkomuotonsa ylevyys ei tulisi huomion kohteeksi. Hän karttoi kaikkea ulkonaista loistoa. Rikkaus, maallinen kunnia tai inhimillinen suuruus eivät voi koskaan pelastaa sielua kuolemasta. Jeesuksen tarkoitus oli, etteivät ihmiset liittyisi häneen maallisten etujen toivossa. Vain taivaallisen totuuden kauneuden täytyi kiehtoa niitä, jotka tahtoivat seurata häntä. Messiaan luonne oli kauan sitten esitetty ennustuksissa, ja hän toivoi ihmisten ottavan hänet vastaan Jumalan sanan todistuksen perusteella.

Enkelit olivat ihmetelleet ihanaa lunastussuunnitelmaa. He katselivat nähdäkseen, kuinka Jumalan kansa ottaisi vastaan hänen Poikansa, joka oli pukeutunut ihmismuotoon. Enkeleitä saapui valitun kansan maahan. Muut kansat uskoivat taruja ja palvelivat väärää jumalia. Enkelit laskeutuivat siihen maahan, jossa Jumala oli ilmaissut kunniansa ja jossa profeetallinen valo oli loistanut. He tulivat näkymättöminä Jerusalemiin niiden luo, jotka oli määrätty selittämään pyhiä ennustuksia, Jumalan huoneen palvelijoiden luo. Pappi Sakariaalle oli jo, hänen palvellessaan alttarin edessä, ilmoitettu Kristuksen tulon läheisyys. Edelläkävijä oli jo syntynyt, ja hänen tehtävästään olivat todistaneet ihme ja ennustus. Tieto hänen syntymästään ja hänen tehtävänsä ihmeellisestä merkityksestä oli laajalle levinnyt. Kuitenkaan Jerusalemi ei valmistautunut lausumaan Lunastajaansa tervetulleeksi.

Välinpitämätön kansa

Hämmästyneinä taivaalliset sanansaattajat katselivat sen kansan välinpitämättömyyttä, jonka Jumala oli kutsunut välittämään maailmalle pyhän totuuden valoa. Juudan kansa oli säilynyt todistuksena siitä, että Kristus syntyisi Aabrahamin siemenestä ja Daavidin suvusta, eikä se kuitenkaan tiennyt, että hänen tulemisensa oli nyt käsillä.

Temppelissä aamuja iltauhri viittasivat joka päivä Jumalan Karitsaan, eikä siellä kuitenkaan valmistauduttu vastaanottamaan häntä. Papit ja kansan opettajat eivät tienneet, että kaikkien aikojen suurin tapahuma oli juuri tulossa. He toistivat merkityksettömiä rukouksiaan ja suorittivat palvelusmenojaan, jotta ihmiset näkisivät heidät, mutta pyrkiessään saavuttamaan rikkautta ja maallista kunniaa he eivät valmistautuneet Messiaan ilmestymistä varten. Sama välinpitämättömyys vallitsi kaikkialla Israelin maassa. Itsekkäitä ja maailmallisia sydämiä ei liikuttanut ilo, joka täytti koko taivaan. Vain harvat kaipasivat saada nähdä Näkymättömän. Näiden luo lähetettiin taivaan sanansaattajat. [28]

Vaatimaton synnyinpaikka

Enkelit seuraavat Joosefia ja Mariaa heidän matkatessaan kodistaan Nasaretista Daavidin kaupunkiin. Keisarillisen Rooman käsky luetteloida kaikki sen laajaan valtapiiriin kuuluvat kansat on saavuttanut myös Galilean kukkuloiden asukkaat. Kuten muinoin Koores (Kyyros) kutsuttiin maailmanvallan hallitsijaksi, jotta hän vapauttaisi Herran vangitun kansan, samoin keisari Augustuksesta tulee välikappale Jumalan tarkoituksen täyttymiseksi, kun hän saattaa Jeesuksen äidin menemään Beetlehemiin. Maria on Daavidin sukukuntaa, ja Daavidin Pojan täytyy syntyä Daavidin kaupungissa. Beetlehemistä, sanoo profeetta, »tulee se, joka on oleva hallitsija Israelissa, jonka alkuperä on muinaisuudesta, kaikkisista ajoista » [29] (Miika 5 : 1). Mutta tuossa kuninkaallisen sukukunnan kaupungissa ei kukaan tunne eikä kunnioita Joosefia eikä Mariaa. Väsyneinä ja kodittomina he vaeltavat kapean kadun päästä päähän, kaupungin portilta sen itäiseen laitaan turhaan etsien leposijaa yöksi. Heille ei ole tilaa täpötäydessä majatalossa. Vaatimattomassa rakennuksessa, jossa pidetään eläimiä, he viimein löytävät suojan, ja siellä syntyy maailman Vapahtaja. [30]

Ihmiset eivät tiedä siitä mitään, mutta sanoma täyttää taivaan riemulla. Entistä syvempää ja hellempää mielenkiintoa tuntien pyhät olennot laskeutuvat kirkkauden maailmasta maan päälle. Koko maailma kirkastuu hänen läsnäolostaan. Beetlehemin kukkuloiden yläpuolelle kokoontuu lukematon enkelijoukko. Se odottaa merkkiä julistaakseen ilosanoman maailmalle. Jos Israelin johtajat olisivat

uskollisesti hoitaneet tehtävänsä, he olisivat saaneet osallistua ilosta julistaa Jeesuksen syntymää. Mutta heidät syrjäytetään.

Jumala sanoo: »Minä vuodatan vedet janoavaisen päälle ja virrat kuivan maan päälle. » »Oikeamielisille koittaa pimeydessä valkeus » (Jes. 44: 3; Ps. 112: 4). Niille jotka etsivät valoa ja jotka iloiten ottavat sen vastaan, loistavat kirkkaat säteet Jumalan valtaistuimelta.

Paimenet syntymän todistajina

Kedolla, jolla Daavid poikasena oli kainnut laumaansa, pitivät paimenet vieläkin vartiota yöllä. Hiljaisina hetkinä he puhelivat keskenään luvatusa Vapahtajasta ja rukoilivat kuningasta Daavidin istuimelle. »Niin heidän edessään seisoi Herran enkeli, ja Herran kirkkaus loisti heidän ympärillään, ja he peljästyivät suuresti. Mutta enkeli sanoi heille: 'Älkää peljätkö; sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa!«

Näiden sanojen johdosta loistavat näyt valtaavat kuuntelevien paimenten mielen. Vapauttaja on tullut Israeliin. Valta, kunnia ja voitto seuraavat hänen tuloaan. Mutta enkelin täytyy valmistaa heitä tuntemaan Vapahtajansa köyhänä ja alhaisena. Hän sanoo: »Tämä on teille merkinä: te löydätte lapsen kapaloituna ja seimessä makaamassa.«

Taivaallinen sanansaattaja oli karkottanut heidän pelkonsa. Hän oli kertonut heille, miten he löytäisivät Jeesuksen. Ottaen hellästi huomioon heidän inhimillisen heikkoutensa hän oli antanut heille aikaa tottua taivaalliseen kirkkauteen. Sitten ei iloa eikä kirkkautta voitu enää kauempaa peittää. Koko kenttä vaikeni Jumalan enkelijoukon säteilevästä loistosta. Maa vaikeni, ja taivas kumartui kuuntelemaan laulua.

»Kunnia Jumalalle
korkeuksissa, ja maassa rauha
ihmisten kesken,
joita kohtaan
hänellä on hyvä tahto.«

[31] Oi, kunpa ihmisperhe tänään tajuaisi tämän laulun arvon. Silloin

annettu julistus, silloin soitettu sävel on laajentuva ajan loppuun asti ja kaikuva maailman ääriin. Kun Vanhurskauden aurinko on koittava paraneminen siipiensä alla, on tuota laulua kaiuttava suuri ihmisjoukko, niin kuin paljojen vetten pauhina, sanoen: »Halleluja! Sillä Herra, meidän Jumalamme, Kaikkivaltias, on ottanut hallituksen! » (Ilm. 19: 6).

Kun enkelit poistuivat, valo katosi, ja yön varjot lankesivat jälleen Beethovenin kukkuloitten ylle. Mutta kirkkain kuva, mitä ihmissilmä koskaan on katsellut, jäi paimenten muistiin. »Ja kun enkelit olivat menneet paimenten luota taivaaseen, niin nämä puhuivat toisilleen: 'Menkäämme nyt Beethoveniin katsomaan sitä, mikä on tapahtunut ja minkä Herra meille ilmoitti.' Ja he menivät kiiruhtaen ja löysivät Marian ja Joosefin ja lapsen, joka makasi seimessä.»

Lähtiessään sieltä suuresti iloiten he tekivät tiettäväksi, mitä olivat nähneet ja kuulleet. »Ja kaikki, jotka sen kuulivat, ihmettelivät sitä, mitä paimenet heille puhuivat. Mutta Maria kätki kaikki nämä sanat ja tutkisteli niitä sydämessään. Ja paimenet palasivat kiittäen ja ylistäen Jumalaa.»

Taivas ja maa eivät tänään ole kauempana toisistaan kuin paimenten kuunnellessa enkelien laulua. Ihmiskunta on vieläkin yhtä paljon taivaan huolenpidon kohteena kuin silloin, kun tavalliset, halpaarvoista työtä tekevät ihmiset kohtasivat enkeleitä keskipäivällä ja puhelivat taivaan sanansaattajien kanssa viinitarhoissa ja kedoilla. Taivas voi olla hyvin lähellä meitä, vaikka eläisimme kuinka vaatimattomissa oloissa tahansa. Enkelit taivaan kartanoista seuraavat niiden askeleita, jotka kulkevat Jumalan asioilla.

Kertomus Beethovenista on tyhjentyvätön aihe. Siihen on kätetty »Jumalan rikkauden ja viisauden ja tiedon syvyys » (Room. 11: 33). Me ihmettelemme Vapahtajan uhria hänen vaihtaessaan taivaan valtaistuimen seimeen ja palvelevien enkelien seuran talin eläimiin. Ihmisylpeys ja itsekylläisyys saavat ankaran nuhteen hänen edessään. Tämä oli kuitenkin vain hänen ihmeellisen alentumisensa alkua. Olisi ollut miltei rajaton nöyryytys Jumalan pojalle ottaa ihmisluonto silloinkin, kun Aadam oli synnittömänä Eedenissä. Mutta Jeesus tuli ihmiseksi, kun ihmiskuku oli heikentynyt neljän tuhannen synnissä vietetyn vuoden aikana. Kuten jokainen Aadammin poika hän otti vastaan suuren perinnöllisyylain vaikutuksen seuraukset. Mitä nämä seuraukset olivat, näkyy hänen määllisten

esivanhempiensa historiasta. Hän tuli tämän perinnöllisyyden alaisena osallistumaan suruistamme ja kiusauksistamme ja antamaan meille esimerkin synnittömästä elämästä.

[32] Saatana oli taivaassa vihannut Kristusta sen aseman vuoksi, joka tällä oli Jumalan asunnoissa. Hän vihasi häntä yhä enemmän, kun hänet itsensä syöstiin pois asemastaan. Hän vihasi häntä, joka lupasi antaa itsensä lunastaakseen syntisen suvun. Kuitenkin Jumala antoi Poikansa tulla maailmaan, jota saatana hallitsi, avuttomana pienokaisena, inhimillisen heikkouden alaisena. Hän salli hänen kohdata elämän vaarat yhdessä jokaisen ihmissielun kanssa, läpikäydä taistelun, joka jokaisen ihmislapsen on taisteltava, epäonnistumisen ja iankaikkisen kadotuksen uhalla.

Maallinen isä ikävöi poikaansa. Hän katselee pienokaisensa kasvoja ja vapisee ajatellessaan elämän vaaroja. Hän haluaa suojata rakkaintaan saatanan vallalta ja varjella hänet kiusauksista ja taisteluista. Jumala antoi ainosyntyisen Poikansa paljon ankarampaan taisteluun ja suurempaan vaaraan, jotta elämän tie olisi turvallinen meidän pienokaistemme kulkea. »Siinä on rakkaus. »Ihmettele, oi taivas, ja hämmästy, oi maa!

Noin neljäkymmentä päivää Kristuksen syntymän jälkeen Joosef ja Maria veivät hänet Jerusalemiin asettaakseen hänet Herran eteen ja uhratakseen uhrin. Tämä oli juutalaisten lain mukaista, ja ihmisen sijaisena Kristuksen täytyi mukautua noudattamaan jokaista lain yksityiskohtaa. Hän oli jo ollut ympärileikattavana ikään kuin takeeksi lainkuuliaisuudesta.

Uhrina äidin puolesta laki vaati vuoden vanhan karitsan polttouhriksi ja kyyhkysenpojan tai metsäkyyhkysen syntiuhriksi. Mutta laki määräsi, että jos vanhemmat olivat liian köyhiä tuodakseen karitsan, kelpaisi pari metsäkyyhkystä tai kyyhkysenpoikaa, toinen polttouhriksi ja toinen syntiuhriksi.

Herralle annettavien uhrien piti olla virheettömiä. Nämä uhrin kuvasivat Kristusta, ja tästä käy selville, että hän itse oli vailla fyysisiä vikoja. Hän oli »virheetön ja tahraton karitsa» (1 Piet. 1: 19). Hänen ruumiinrakennettaan ei rumentanut ainoakaan virhe, hänen ruumiinsa oli voimakas ja terve. Ja koko elämänsä ajan hän noudatti luonnon lakeja. Sekä fyysisesti että hengellisesti hän oli esimerkki siitä, millaiseksi Jumala suunnitteli koko ihmiskunnan hänen lakejaan noudattavana.

Esikoisten pyhittämisen symboliikka

Esikoisten pyhittäminen oli peräisin jo varhaisilta ajoilta. Jumala oli luvannut antaa taivaan esikoisen syntisten pelastamiseksi. Tämä lahja piti tunnustaa jokaisessa kodissa esikoispojan pyhittämisellä. Hänet oli pyhitettävä papputeen, Kristuksen edustajaksi ihmisten keskuudessa.

Kun Israel vapautettiin Egyptistä, annettiin jälleen määräys esikoisten pyhittämisestä. Israelin lasten ollessa egyptiläisten orjina Herra käski Mooseksen mennä faraon, Egyptin kuninkaan, luo ja sanoa: »Näin sanoo Herra: 'Israel on minun esikoispoikani: sentähden minä sanon sinulle: Päästä minun poikani palvelemaan minua.

Mutta jos kieltäydyt päästämästä häntä, niin katso, minä tapan sinun esikoispoikasi' » (2 Moos. 4: 22,23).

[34] Mooses ilmoitti sanomansa, mutta ylpeän kuninkaan vastaus kuului: »Kuka on Herra, jota minun pitäisi kuulla ja päästää Is- rael? Minä en tunne Herraa enkä päästä Israelia » (2 Moos. 5: 2). Herra toimi kansansa hyväksi merkein ja ihmeihin lähettäen faraoille kauheita rangaistustuomioita. Viimein surmanenkeliin käskettiin tappaa sekä ihmisten että eläinten esikoiset Egyptissä. Jotta israelilaiset säästyisivät, heitä neuvottiin sivelemään ovenpieliinsä teurastetun karitsan verta. Jokainen talo oli merkittävä, niin että kun enkeli ryhtyisi surmantlyöhönsä, hän kulkisi israelilaisten kotien ohi.

Annettuaan tämän rangaistustuomion kohdata Egyptiä Herra sanoi Moosekselle: »Pyhitä minulle jokainen esikoinen, — sekä ihmisistä että karjasta; se on minun. » »Sinä päivänä, jona minä surmasin kaikki Egyptin maan esikoiset, minä pyhitin itselleni kaikki Israelin esikoiset, sekä ihmisten että karjan; minun omani ne ovat. Minä olen Herra » (2 Moos. 13: 2; 4 Moos. 3: 13). Kun pyhäköpalvelus järjestettiin, Herra valitsi Leevin sukukunnan kaikkien Israelin esikoisten sijasta palvelemaan pyhäkössä. Mutta esikoisia oli yhä pidettävä Herralle kuuluvina, ja heidät oli ostettava takaisin lunnailta.

Näin laki esikoisen asettamisesta Herran eteen oli erityisen merkityksellinen. Samalla kun se oli muisto siitä, miten ihmeellisesti Herra vapautti Israelin lapset, se kuvasi suurempaa vapautusta, jonka suorittaisi Jumalan ainosyntyinen Poika. Kuten ovenpieliin sivelty veri oli pelastanut Israelin esikoiset, niin Kristuksen verellä on voima pelastaa maailma.

Kristuksen pyhittäminen

Mikä merkitys sitten oli Kristuksen asettamisella Herran eteen? Pappi ei kuitenkaan nähnyt verhon läpi, hän ei käsittänyt sen taakse kätkeytyvää salaisuutta. Lasten asettaminen Herran eteen oli hyvin tavallinen näky. Päivästä päivään pappi vastaanotti lunastusrahoja, kun lapsia tuotiin Herran eteen. Päivästä toiseen hän jatkoi totuttua työtään kiinnittäen vain vähän huomiota lapsiin tai vanhempiin, ellei hän nähnyt mitään merkkiä heidän rikkaudestaan tai korkeasta arvostaan. Joosef ja Maria olivat köyhiä, ja kun he tulivat lapsi-

neen, papit näkivät vain miehen ja vaimon, jotka olivat pukeutuneet galilealaisten tavoin ja hyvin vaatimattomasti. Ei mikään heidän ulkomuodossaan herättänyt huomiota, ja he toivat uhrin, jollaisen köyhät antoivat.

Pappi toimitti virkatehtäväänsä kuuluvat menot. Hän otti lapsen syliinsä ja piti sitä koholla alttarin edessä. Ojennettuaan lapsen takaisin äidille hän kirjoitti nimen »Jeesus» esikoisten luetteloon. Ei tullut hänen mieleensä hänen pitäessään lasta sylissä, että siinä olisi taivaan Majesteetti, kunnian Kuningas. Pappi ei ajatellut, että tämä lapsi olisi se, josta Mooses oli kirjoittanut: »Profeetan, minun kaltaiseni, Herra Jumala on teille herättävä veljienne joukosta; häntä kuulkaa kaikessa, mitä hän teille puhuu» (Ap.t. 3: 22). Hän ei ajatellut, että tämä lapsi oli se, jonka kunniaa Mooses oli pyytänyt nähdä. Mutta Moosesta suurempi lepäsi papin sylissä, ja kun pappi kirjoitti lapsen nimen, hän kirjoitti sen olennon nimen, joka oli koko juutalaisen järjestelmän perustus. Tämä nimi merkitsi tuon järjestelmän loppua. Uhrijärjestelmä oli vanhentumassa. Esikuva oli miltei saavuttanut vastakuvansa, varjo todellisuuden.

[35]

Jumalan kirkkaus oli poistunut pyhäköstä, mutta Beetlehemissä lapsessa oli kätkeytyneenä kirkkaus, jonka edessä enkelit kumartavat. Tämä tietämätön lapsi oli luvattu siemen, johon ensimmäinen alttari Eedenin portilla viittasi. Hän oli Rauhanruhtinas. Hän oli se, joka ilmaisi Moosekselle olevansa suuri MINÄ OLEN. Hän oli pilvija tulipatsaassa johdattanut Israelia. Hänestä näkijät olivat jo kauan ennustaneet. Hän oli kaikkien kansojen toivo, Daavidin juurivesa, kirkas kointähti. Tuon avuttoman pienokaisen nimi, jonka kirjoittaminen Israelin luetteloon kertoi hänen olevan meidän veljemme, oli langenneen ihmiskunnan toivo. Lapsi, josta lunastusraha oli maksettu, maksaisi lunnaat koko maailman synneistä. Hän oli todellinen »ylimmäinen pappi, Jumalan huoneen haltija», »katoamattoman pappeuden» päämies, välittäjä »Majesteetin oikealla puolella korkeuksissa» (Hebr. 10: 21; 7: 24; 1: 3).

Simeon ja Hanna todistavat Kristuksesta

Hengellisiä asioita on arvosteltava hengellisesti. Tempelissä Jumalan Poika pyhitettiin siihen työhön, jota hän oli tullut tekemään. Pappi katsoi häneen niin kuin kehen muuhun lapseen tahansa. Mutta

vaikka hän ei nähnyt eikä tuntenut mitään epätavallista, Jumalan teko hänen antaessaan Poikansa maailmaan kuitenkin tunnistettiin. Tämä tilaisuus ei mennyt ohi niin, ettei kukaan olisi tuntenut Kristusta. »Ja katso, Jerusalemissa oli mies, nimeltä Simeon; hän oli hurskas ja jumalinen mies, joka odotti Israelin lohdutusta, ja Pyhä Henki oli hänen päällensä. Ja Pyhä Henki oli hänelle ilmoittanut, ettei hän ollut näkevä kuolemaa, ennenkuin oli nähnyt Herran Voidellun.»

[36] Kun Simeon astuu temppeliin, hän näkee erään pariskunnan tuomassa esikoistaan Herran eteen. Heidän ulkoasunsa todistaa köyhyydestä, mutta Simeon ymmärtää Hengen kuiskauksen ja hän on syvästi vakuuttunut siitä, että Herran eteen tuotu lapsi on Israelin lohdutus, jonka hän on halunnut nähdä. Hämmästyneestä papista Simeon näyttää kuin hurmaantuneelta. Lapsi on annettu takaisin Marialle, ja Simeon ottaa hänet nyt syliinsä ja asettaa Herran eteen ennen kokemattoman ilon vallatessa hänen sielunsa. Hänen kohottaessaan Vapahtajapienokaista taivasta kohden hän sanoo: »Herra, nyt sinä lasket palvelijasi rauhaan menemään, sanasi mukaan; sillä minun silmäni ovat nähneet sinun autuutesi, jonka sinä olet valmistanut kaikkien kansojen nähdä, valkeudeksi, joka on ilmestyvä pakanoille, ja kirkkaudeksi kansallesi Israelille.»

Tässä Jumalan miehessä oli profetian henki, ja Joosefin ja Marian seisoessa syrjässä ihmetellen hänen sanojaan hän siunasi heitä ja sanoi Marialle: »Katso, tämä on pantu lankeemukseksi ja nousemukseksi monelle Israelissa, ja merkiksi, jota vastaan sanotaan - ja myös sinun sielusi lävitse on miekka käyvä - että monen sydämen ajatukset tulisivat ilmi.»

Myös naisprofeetta Hanna astui sisään ja vahvisti Simeonin todistuksen Kristuksesta. Simeonin puhuessa hänen kasvonsa loistivat Jumalan kirkkaudesta ja hän toi ilmi sydämensä kiitoksen siitä, että hänen oli sallittu nähdä Kristus Herra.

Nämä nöyrät Jumalan palvelijat eivät olleet turhaan tutkineet ennustuksia. Mutta Israelin hallitusmiehet ja papit, joilla myös oli ennustusten kalliit lausunnot silmänsä edessä, eivät vaeltaneet Herran teillä, eivätkä heidän silmänsä olleet avoinna näkemään elämän Valoa.

Näin on vieläkin. Uskonnolliset johtajat ja Herran huoneen palvelijat eivät käsitä eivätkä edes huomaa tapauksia, joihin koko taivaan huomio on kiintynyt. Ihmiset tunnustavat historian Kristuksen,

samalla kun he kääntyvät pois elävästä Kristuksesta. Nykyaika ei ole halukkaampi kuin ihmiset yhdeksäntoista vuosisataa sitten tunnustamaan Kristusta, joka sanassaan kutsuu itsekieltäytyykseen ja joka köyhien ja sairaiden hahmossa pyytää apua, tai näkemään hänen asiakseen sitä vanhurskasta työtä, jonka tekijä saa osakseen köyhyyttä, vaivaa ja moitetta.

Maria mietiskelee tapahtunutta

Maria mietti Simeonin sisällyksestä ja kauaskantoista ennustusta. Katsoessaan sylissään lepävää lasta ja muistellessaan Beethemin paimenten lausumia sanoja hän oli täynnä kiitollista iloa ja kirkasta toivoa. Simeonin sanat toivat hänen mieleensä Jesajan profeettallisen lausunnon: »Mutta lisäin kannosta puhkeaa virpi, ja vesa versoo hänen juuristansa. Ja hänen päällensä lepää Herran henki, viisauden ja ymmärryksen henki, neuvon ja voiman henki, tiedon ja Herran pelon henki. Vanhurskaus on hänen kupeittensa vyö ja totuus hänen lanteittensa side. » »Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valkeuden; jotka asuvat kuoleman varjon maassa, niille loistaa valkeus. Sillä lapsi on meille syntynyt, poika on meille an- [37] nettu, jonka hartioilla on herraus, ja hänen nimensä on: Ihmeellinen neuvonantaja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen Isä, Rauhanruhtinas » (Jes. 11: 15; 9: 2-6).

Mutta Maria ei ymmärtänyt Kristuksen tehtävää. Simeon oli ennustanut, että hän olisi valoksi pakanoille ja kirkkaudeksi Israelille. Siksi enkelitkin olivat ilmoittaneet Vapahtajan syntymän ilosanomana kaikelle kansalle. Jumala koetti oikaista ahdasta juutalaista käsitystä Messiaan työstä. Hän toivoi, etteivät ihmiset näkisi häntä vain Israelin vapauttajana vaan maailman Lunastajana. Mutta monta vuotta täytyi kulua, ennen kuin edes Jeesuksen äiti ymmärtäisi hänen tehtävänsä.

Maria odotti Messiaan hallitsevan Daavidin istuimella, mutta hän ei nähnyt sitä kärsimyskastetta, jonka avulla se saavutettaisiin. Simeonin välityksellä oli ilmoitettu, ettei Messiaan tie maailman läpi olisi vailla vaikeuksia. Hänen sanoissaan Marialle: »Ja myös sinun sielusi lävitse on miekka käyvä » Jumala armossaan antoi Jeesuksen äidille tiedon siitä tuskasta, jota hän oli jo alkanut tuntea Jeesuksen tähden.

Simeon oli sanonut: »Katso, tämä on pantu lankeemukseksi ja nousemukseksi monelle Israelissa ja merkiksi, jota vastaan sanotaan. »Niiden, jotka haluavat nousta, täytyy ensin langeta. Meidän täytyy kaatua kallioon ja murskautua, ennen kuin Kristus voi meitä nostaa. Oma minä on kukistettava, ylpeys nöyryytettävä, jos haluamme nähdä hengellisen valtakunnan kirkkauden. Juutalaiset eivät halunneet kunniaa, joka saavutettaisiin nöyryytyksen avulla. Siksi he eivät ottaneet Lunastajaansa vastaan. Hän oli merkki, jota vastaan sanottiin.

»Että monen sydämen ajatukset tulisivat ilmi. »Vapahtajan elämän valossa paljastuu jokaisen sydän, Luojasta pimeyden ruhtinaaseen asti. Saatana on kuvannut Jumalan itsekkääksi ja vallanhaluiseksi olenoksi, joka vaatii kaiken antamatta mitään ja joka tahtoo luotujen palvelevan häntä hänen omaksi kunniakseen eikä tee mitään uhrauksia heidän hyväkseen. Mutta Kristuksen uhri ilmaisee Isän sydämen. Se todistaa, että Jumalan ajatukset meitä kohtaan ovat »rauhan eikä turmion ajatukset » (Jer. 29: 11). Se osoittaa, että vaikka Jumalan viha syntiiä kohtaan on voimakas kuin kuolema, hänen rakkautensa syntistä kohtaan on voimakkaampi kuin kuolema. Ryhdyttyään lunastustyöhön meidän hyväksemme hän ei säästä mitään, mikä on välttämätöntä tämän työn suorittamiseksi, olipa se miten rakasta tahansa. Ei ainoatakaan pelastuksemme vaatimaa totuutta pidätetä, ei yhtään armon ihmettä laiminlyödä, ei mitään jumalallista voimaa jätetä käyttämättä. Suosionosoitus annetaan suosionosoituksen perästä, lahja lahjan jälkeen. Koko taivaan aarrekammio on avoinna niille, joita hän koettaa pelastaa. Koottuaan maailmankaikkeuden rikkaudet ja avattuaan äärettömän voimansa varastot hän antaa ne kaikki Kristuksen käsiin sanoen: »Kaikki nämä ovat ihmistä varten. Käytä näitä lahjoja saadaksesi hänet vakuuttuneeksi, ettei ole suurempaa rakkautta kuin minun, ei maassa eikä taivaassa. Ihminen on löytävä suurimman onnen rakastaessaan minua.»

[38]

Golgatan ristin juurella rakkaus ja itsekkyytys seisoivat vastakkain. Siinä ilmeni niiden kummankin todellinen olemus. Kristus oli elänyt vain lohduttaakseen ja siunatakseen toisia, ja surmatessaan hänet saatana ilmaisi vihansa kiukun Jumalaa kohtaan. Hän paljasti silloin, että hänen kapinansa todellinen tarkoitus oli syöstä Jumala valtaistuimelta ja tuhota hänet, jonka välityksellä Jumalan rakkaus ilmaistiin.

Kristuksen elämä ja kuolema toivat myös ihmisten ajatukset ilmi. Seimeltä ristille Jeesuksen elämä oli kutsu itsensä uhraamiseen ja hänen kärsimystensä osallisuuteen. Se paljasti ihmisten tarkoitukset. Jeesus toi tullessaan taivaan totuuden mukanaan, ja kaikki, jotka kuuntelivat Pyhän Hengen ääntä, tulivat vedetyiksi hänen tykönsä. Oman itsensä palvojat kuuluivat saatanan valtakuntaan. Suhteessaan Kristukseen jokainen osoitti, mille puolelle hän kuului. Ja niin jokainen langettaa oman tuomionsa.

Tuomiopäivänä jokainen kadotettu sielu tulee käsittämään totuuden hylkäämisensä todellisen luonteen. Risti asetetaan näkyviin, ja jokainen synnin sokaisema on näkevä sen todellisen merkityksen. Syntiset seisovat tuomittuina, silmiensä edessä Golgata käsittämättömine uhreineen. Kaikki valheelliset puolustelut häviävät. Ihmisen luopumus näkyy kaikessa iljettävyydessään. Ihmiset näkevät, mikä he ovat valinneet. Silloin selviää jokainen kysymys totuudesta ja valheesta tuossa pitkäaikaisessa taistelussa. Maailmankaikkeus on toteava Jumalan olevan syytön pahan olemassaoloon. Silloin osoitetaan, etteivät Jumalan käskyt ole johtaneet syntiin. Jumalan hallituksessa ei ollut mitään puutetta, ei mitään tyytymättömyyden aihetta. Kun kaikkien sydänten ajatukset paljastetaan, yhtyvät sekä uskolliset että kapinalliset tunnustamaan: »Vanhurskaat ja totiset ovat sinun tiesi, sinä kansojen kuningas. Kuka ei pelkäisi, Herra, ja ylistäisi sinun nimeäsi? — Sinun vanhurskaat tuomiosi ovat julki tulleet » (Ilm. 15: 3, 4).

Luku 6—Itämaan tietäjät

»Kun Jeesus oli syntynyt Juudean Beetlehemissä kuningas Herodeksen aikana, niin katso, tietäjiä tuli itäisiltä mailta Jerusalemiin, ja he sanoivat: 'Missä on se äsken syntynyt juutalaisten kuningas? Sillä me näimme hänen tähtensä itäisillä mailla ja olemme tulleet häntä kumartamaan! »

Idän tietäjät olivat filosofeja. He muodostivat suuren ja vaikutusvaltaisen luokan, johon kuului jalosyntyisiä miehiä ja joka omisti paljon sekä rikkautta että tietoa. Näiden joukossa oli monia, jotka pettivät herkkäuskoista kansaa. Toiset taas olivat rehellisiä miehiä, jotka tutkivat kaitselmuksen merkkejä luonnossa ja joita kunnioitettiin heidän puhtautensa ja viisautensa tähden. Tällaisia olivat ne viisaat miehet, jotka tulivat Jeesuksen luo.

Jumalallinen valo loistaa aina pakanuuden pimeydenkin keskellä. Kun nämä tietäjät tutkivat tähtitaivaita ja koettivat päästä sen salaisuuden perille, joka on kätkeytynä niiden loistaviin ratoihin, he katselivat Luojan kirkkautta. Etsiessään tarkempaa tietoa he ryhtyivät tutkimaan heprealaisia kirjoituksia. Heidän omassa maassaan oli säilynyt profeetallisia kirjoituksia, jotka ennustivat jumalallisen opettajan tuloa. Bileam kuului tietäjiin, vaikka hän kerran oli Jumalan profeetta. Pyhän Hengen kautta hän oli ennustanut Israelin kukoistuksen ja Messiaan ilmestymisen, ja hänen ennustuksensa olivat perimätietona kulkeneet vuosisadasta toiseen. Mutta Vanhassa testamentissa Vapahtajan tulo oli ilmaistu vielä selvemmin. Tietäjät lukivat iloiten, että hänen tulonsa oli lähellä ja että koko maailma täytyisi Herran kunnian tunnosta.

Beetlehemin tähti

Tietäjät olivat nähneet salaperäisen valon taivaalla sinä yönä, jona Jumalan kirkkaus valaisi Beetlehemin kukkulat. Kun valo katosi, ilmestyi näkyviin loistava tähti, joka viipyi taivaalla. Se ei ollut kiintotähti eikä planeetta, ja ilmiö herätti mitä suurinta mielenkiin-

toa. Tuo tähti oli kaukainen, loistava enkelijoukko, mutta sitä eivät viisaat miehet tienneet. Kuitenkin heistä tuntui, että tuo tähti oli heille erityisen tärkeä. He neuvottelivat pappien ja filosofien kanssa ja tutkivat vanhoja kirjakääröjä. Bileamin ennustus oli kuulunut: »Tähti nousee Jaakobista, ja valtikka kohoaa Israelista » (4 Moos. 24: 17). Olisiko tämä outo tähti lähetetty tuon Luvatun sanansaattajaksi? Tietäjät olivat iloiten ottaneet vastaan taivaasta tulleen totuuden valon, joka nyt loisti heille kirkkain sätein. Unessa heitä kehoitettiin lähtemään etsimään vastasyntynttä ruhtinasta.

Kuten Aabraham Jumalan käskystä lähti »tietämättä, minne oli saapuva » (Hebr. 11: 8), ja kuten Israel uskon kautta seurasi pilvipat-sasta Luvattuun maahan, niin nämä pakanatkin lähtivät löytääkseen luvatun Vapahtajan. Itämailla oli runsaasti kalliita aarteita, eivätkä tietäjät lähteneet matkaan tyhjin käsin. Oli tapana antaa lahjoja kunnioituksen osoitukseksi ruhtinaille ja muille arvohenkilöille, ja nyt maan kalleimmat lahjat vietiin uhreiksi hänelle, jossa kaikki maan sukukunnat tulevat siunatuiksi. Heidän oli välttämätöntä matkustaa yöllä pitääkseen tähden näkyvissään, mutta aikansa kuluksi he toistivat perinteisiä sanontoja ja profeetallisia lausuntoja, jotka koskivat häntä, jota he etsivät. Joka kerta pysähtyessään lepäämään he tutkivat ennustuksia, ja heissä vahvistui vakaumus, että he olivat Jumalan johdossa. Samalla kun heillä oli tähti edessään ulkonaisena merkkinä, heillä oli myös sisäinen Pyhän Hengen todistus, joka rohkaisi heidän mieltään ja elvytti heidän toivoaan. Vaikka matka oli pitkä, se oli heille onnellinen.

He olivat jo saapuneet Israelin maahan ja laskeutuivat Öllyvuorta alas Jerusalemin näkyvissään, kun katso, tähti, joka on johtanut heitä koko vaivalloisen matkan, pysähtyy temppelin päälle ja hetken kuluttua katoaa heidän näkyvistään. Innokkain askelin he rientävät eteenpäin odottaen saavansa kuulla tiedon Messiaan syntymästä iloisena sanomana jokaisen huulilta. Mutta he kyselevät turhaan. Saapuessaan pyhään kaupunkiin he suuntaavat kulkunsa temppeliin. Hämmästykseseen he eivät löydä ketään, joka näyttäisi tietävän jotakin vastasyntyneestä kuninkaasta. Heidän kysymyksensä eivät aiheuta mitään ilon ilmauksia vaan pikemminkin epäilystä ja pelkoa, johon sekaantuu ylenkatsetta.

Tietäjät Jerusalemissa

Papit noudattavat perimätapojaan. He ylistävät omaa uskontoaan ja omaa hurskauttaan ja julistavat kreikkalaiset ja roomalaiset pakanoiksi ja suurimmiksi syntisiksi. Tietäjät eivät ole epäjumalanpalvelijoita, ja Jumalan silmissä he ovat paljon korkeammalla kuin nämä, jotka tunnustautuvat hänen palvelijoihinsa. Kuitenkin juutalaiset pitävät heitä pakanoina. Heidän innokkaat kyselynsä eivät löydä mitään vastakaikua edes niiden joukossa, jotka on määrätty selittämään pyhiä ennustuksia.

[41] Sanoma tietäjien tulosta levisi nopeasti yli Jerusalemin. Heidän outo asiansa herätti kiihtymystä kansan keskuudessa, joka tunkeutui kuningas Herodeksen palatsiin. Tieto mahdollisesta kilpailijasta hätkähdytti ilkeää edomilaista. Lukemattomat murhat olivat tahranneet hänen tiensä valtaistuimelle. Kansa, jota hän hallitsi, vihasi häntä, koska hän oli vierasta veriheimoa. Rooman suosio oli hänen ainoa turvansa. Mutta tällä uudella ruhtinaalla oli suuremmat vaatimukset. Hän oli syntynyt valtakuntaa varten.

Herodes epäili, että papit juonittelisivat muukalaisten kanssa herättääkseen yleisen mellakan ja syöstäkseen hänet valtaistuimelta. Hän salasi kuitenkin epäilyksensä päättäen tuhota heidän suunnitelmansa vielä suuremmalla viekkauksella. Hän kutsui kokoon yli-papit ja kirjanoppineet ja kyseli heiltä, mitä heidän pyhät kirjansa opettivat Messiaan syntymäpaikasta.

Tämä vallananastajan tiedustelu, joka tehtiin muukalaisten pyynnöstä, loukkasi juutalaisten opettajien ylpeyttä. Välinpitämättömyys, jolla he ryhtyivät tutkimaan ennustuskääröjään, raivostutti kateelista tyrannia. Hän ajatteli heidän yrittävän salata tietonsa asiasta. Arvovallalla, jota he eivät uskaltaneet vastustaa, hän käski heidän tarkkaan tutkia kirjoituksia ja ilmoittaa hänelle heidän odottamansa kuninkaan syntymäpaikka. »He sanoivat hänelle: 'Juudean Beetlehemissä; sillä näin on kirjoitettu profeetan kautta:

»Ja sinä Beetlehem,
sinä Juudan seutu,
et suinkaan ole vähäisin
Juudan ruhtinasten joukossa,
sillä sinusta on lähtevä

hallitsija, joka kaitsee
minun kansaani Israelia».’»

Nyt Herodes kutsui salaa tietäjät keskustelemaan kanssaan. Hänen sielussaan raivosi vihan ja pelon myrsky, mutta hän säilytti tyynen muodon ja otti vieraat kohteliaasti vastaan. Hän tiedusteli, mihin aikaan tähti oli ilmestynyt, ja tunnusti tervehtivänsä iloiten tietoa Kristuksen syntymästä. Hän pyysi vieraitaan: »Menkää ja tiedustelkaa tarkasti lasta; ja kun sen löydätte, niin ilmoittakaa minulle, että minäkin tulisin häntä kumartamaan. »Näin sanottuaan hän päästi heidät lähtemään Beethlehemiin.

Jerusalemien papit ja vanhimmat eivät olleet niin tietämättömiä Jeesuksen syntymästä kuin antoivat ymmärtää. Tieto enkelien käynnistä paimenien luona oli saapunut Jerusalemiin, mutta rabbiinit eivät olleet pitäneet sitä huomionsa arvoisena. He olisivat itse voineet löytää Jeesuksen ja olla valmiit johtamaan tietäjät hänen syntymäpaikkaansa, mutta sen sijaan viisaat miehet tulivat kiinnittämään heidän huomiotaan Messiaan syntymään. »Missä on se äsken syntynyt juutalaisten kuningas? » he sanoivat. »Sillä me näimme hänen tähtensä itäisillä mailla ja olemme tulleet häntä kumartamaan.»

Nyt ylpeys ja kateus sulkivat valolta tien. Jos paimenten ja viisasten miesten kertomukset uskottaisiin, papit ja rabbiinit joutuisivat sangen tukalaan asemaan, koska tällöin tulisi osoitetuksi, etteivät he kyenneet toimimaan Jumalan totuuksien tulkkeina. Nämä etevät opettajat eivät halunneet alistua niiden opetettaviksi, joita he nimitivät pakanoiksi. He sanoivat mahdottomaksi sen, että Jumala olisi sivuuttanut heidät ilmoittaakseen asian tietämättömille paimenille tai ympärileikkaamattomille pakanoille. He päättivät suhtautua ylenkatseellisesti niihin kertomuksiin, jotka kiihottivat kuningas Herodesta ja koko Jerusalemiä. He eivät edes halunneet mennä Beethlehemiin katsomaan, oliko asia niin kuin kerrottiin. Ja he koettivat saada kansaa pitämään mielenkiinnon Jeesusta kohtaan kiihkomielisenä intoiluna. Tästä hetkestä alkaen papit ja rabbiinit kielsivät Jeesuksen. Tästä alkaen heidän ylpeytensä ja itsepäisyytensä kasvoi voimakkaaksi vihaksi Vapahtajaa kohtaan. Samalla kun Jumala avasi tien pakanoille, juutalaiset johtajat sulkivat sen itse itseltään.

[42]

Beetlehemin lapsen luona

Viisaat miehet lähtivät yksin Jerusalemissa. Yön varjot lanke-
sivat heidän astuessaan ulos portista, mutta suureksi ilokseen he
näkivät jälleen tähden, joka ohjasi heidät Beetlehemiin. He eivät
olleet saaneet mitään sellaista viittausta Jeesuksen alhaiseen syn-
typerään, kuin paimenille oli annettu. Pitkän matkansa jälkeen he
olivat olleet pettyneet juutalaisten johtajien välinpitämättömyyteen
ja lähteneet Jerusalemissa vähemmän luottavaisina, kuin he olivat
sinne tulleet. Beetlehemissä he eivät löytäneet mitään kuninkaallista
vartiota suojaamassa äsken syntynyttä kuningasta. Ei ketään maa-
ilman kunnioittamista miehistä ollut hänen luonaan kunniaaterveh-
dyksellä. Jeesuksen kehtona oli seimi. Hänen vanhempansa, koulua
käymättömät maalaiset, olivat hänen ainoat vartijansa. Olisiko tämä
se, josta oli kirjoitettu, että hän »kohottaisi ennalleen Jaakobin suku-
kunnat » ja »toisi takaisin Israelin säilyneet», joka olisi »pakanain
[43] valkeudeksi » ja »pelastukseksi maan ääriin asti » (Jes. 49: 6)?
[44]

»Niin he menivät huoneeseen ja näkivät lapsen ynnä Marian,
hänen äitinsä. Ja he lankesivat maahan ja kumarsivat häntä. »Jee-
suksen halvan muodon takana he tunsivat jumaluuden läsnäolon.
He antoivat sydämensä hänelle, Vapahtajalleen, ja sitten he ottivat
esiin lahjansa: »kultaa ja suitsuketta ja mirhaa». Millainen usko
heillä olikaan! Näistä Idän viisaista olisi voitu sanoa kuten myöhem-
min roomalaisesta sadanpäämiehestä: »En ole kenelläkään Israelissa
löytänyt näin suurta uskoa » (Matt. 8:10).

Tietäjät eivät olleet huomanneet Herodeksen aikeita Jeesusta
kohtaan. Kun heidän matkansa tarkoitus oli täytetty, he valmistau-
tuivat palaamaan Jerusalemiin aikoen kertoa Herodekselle matkansa
onnistumisesta. Mutta unessa he saivat Jumalalta varoituksen, ettei-
vät olisi enää missään tekemisissä Herodeksen kanssa. Palaamatta
Jerusalemiin he lähtivät toista tietä omalle maalleen.

Pako Egyptiin

Samalla tavalla Joosef sai kehotuksen paeta Egyptiin Marian ja
lapsen kanssa. Ja enkeli sanoi: »Ole siellä siihen asti, kun minä sinul-
le sanon; sillä Herodes on etsivä lasta surmataksesi hänet. »Joosef

totteli viivyttelämättä ja lähti yöllä matkaamaan turvallisempaan paikkaan.

Tietäjien välityksellä Jumala oli kiinnittänyt Juudan kansan huomion Poikansa syntymään. Heidän tiedustelunsa Jerusalemissa, yleisen mielenkiinnon viriäminen, vieläpä Herodeksen kateus, joka pakotti papit ja rabbiinit kiinnittämään asiaan huomiota, suuntasi mielet Messiasta koskeviin ennustuksiin ja siihen suureen tapahtumaan, joka juuri oli sattunut.

Saatana halusi estää jumalallisen valon loistamisen maailmaan, ja hän käytti kaiken viekkautensa tuhotakseen Vapahtajan. Mutta hän, joka ei torku eikä makaa, valvoi rakasta Poikaansa. Hän, joka antoi sataa mannaa taivaasta Israelille ja ruokki Elian nälänhädän vallitessa, valmisti pakanamaassa turvapaikan Marialle ja Jeesuslapselle. Ja pakanamaasta tulleiden tietäjien lahjojen avulla Herra hankki varoja Egyptinmatkaa ja vieraassa maassa oleskelua varten.

Tietäjät olivat olleet ensimmäisten joukossa lausumassa Vapahtajan tervetulleeksi. Heidän lahjansa oli ensimmäinen, joka laskettiin hänen jalkojensa juureen. Ja millainen etuoikeus heille tarjoutuikaan palvella tuon lahjan avulla! Jumala kunnioittaa rakastavasta sydäimestä annettua uhria ja käyttää sen tehokkaimmalla tavalla palvelukseen. Jos olemme antaneet sydämemme Jeesukselle, meidän on myös tuotava lahjamme hänelle. Kultamme ja hopeamme, kaltein maallinen omaisuutemme, korkeimmat henkiset ja hengelliset lahjamme on alttiisti annettava hänelle, joka on meitä rakastanut ja antanut itsensä meidän puolestamme.

Herodes odotti Jerusalemissa kärsimättömästi tietäjien paluuta. Kun aika kului, eikä heitä näkynyt, hänen epäilyksensä heräsivät. Rabbiinien haluttomuus ilmaista Messiaan syntymäpaikkaa näytti osoittavan, että he olivat päässeet hänen suunnitelmansa perille ja että tietäjät olivat tahallaan välttäneet häntä. Tämä ajatus raivostutti häntä. Viekkkaus oli pettänyt, mutta väkivalta oli jäljellä. Hän tekisi tästä lapsikuninkaasta varoittavan esimerkin. Nuo ylpeät juutalaiset saisivat nähdä, mikä heitä odottaisi, jos he yrittäisivät asettaa hallitsijan valtaistuimelle.

Sotilaita lähetettiin heti Beetlehemiin, ja heidän käskettiin surmata kaikki kaksivuotiaat ja sitä nuoremmat poikalapset. Daavidin kaupungin hiljaiset kodit saivat olla niiden kauhunäkyjen todistajia, jotka kuusisataa vuotta aikaisemmin oli näytetty profeetalle. »Ää-

[45]

ni kuului Raamasta, itku ja iso parku; Raakel itkee lapsiansa eikä lohdutuksesta huoli, kun heitä ei enää ole.»

[46] Tämän onnettomuuden juutalaiset olivat itse tuottaneet itsellensä. Jos he uskollisesti ja nöyrästi olisivat vaeltaneet Jumalan edessä, hän olisi erikoisella tavalla tehnyt kuninkaan vihan tehotto- maksi heitä kohtaan. Mutta he olivat synneillään erottaneet itsensä Jumalasta ja hylänneet Pyhän Hengen, joka oli heidän ainoa suojansa. He eivät olleet tutkineet kirjoituksia haluten alistua Jumalan tahtoon. He olivat etsineet ennustuksia, jotka voitaisiin tulkita heidän omaksi kunniakseen ja osoitukseksi siitä, kuinka Jumala halveksi kaikkia muita kansoja. Heidän suurin kerskauksensa oli se, että Messias tulisi kuninkaana, joka voittaisi vihollisensa ja vihassaan tallaisi pakanat. Täten he olivat kiihottaneet hallitsijansa vihaa. Sen avulla, että he tulkitsivat väärin Kristuksen tehtävän, saatanan tarkoitus oli ollut tuhota Vapahtaja, mutta sen sijaan tuho kohtasikin heitä itseään.

[47] Tämä julma teko oli viimeisiä niistä teoista, jotka synkensivät Herodeksen elämää. Pian lastenmurhan jälkeen hän itse joutui sen tuomion alaiseksi, jota ei kukaan voi välttää. Hän kuoli kauhean kuoleman.

Joosefia, joka vielä oli Egyptissä, käski Jumalan enkeli nyt palaamaan Israelin maahan. Joosef piti Jeesusta Daavidin istuimen perijänä, ja siksi hän halusi asettua asumaan Beethlehemiin, mutta kuultuaan, että Arkelaos hallitsi Juudeaa isänsä jälkeen, hän pelkäsi, että poika toteuttaisi isänsä aikomukset Kristusta kohtaan. Kaikista Herodeksen pojista Arkelaos eniten muistutti isäänsä luonteeltaan. Jo hänen hallitsijaksi tullessaan oli Jerusalemissa ollut kapina, ja roomalaiset sotilaat olivat surmanneet tuhansia juutalaisia.

Jälleen Joosefille neuvottiin turvallinen paikka. Hän palasi Nasaretiin, entiseen kotiinsa, ja täällä Jeesus asui noin kolmekymmentä vuotta, »että kävisi toteen, mikä profeettain kautta on puhuttu: 'Hän on kutsuttava Nasaretilaiseksi.' » Galilea oli myös yhden Herodeksen pojan hallinnassa, mutta siellä oli paljon enemmän muukalaista asutusta kuin Juudeassa. Tästä syystä siellä kiinnitettiin vähemmän huomiota juutalaisten erikoisiin asioihin, ja oli vähemmän luultavaa, että Jeesuksen vaatimukset herättäisivät vallanpitäjien kateutta.

Tällaisen vastaanoton Vapahtaja sai maailmaan tullessaan. Vapahtajalapselle ei näyttänyt olevan mitään lepotai turvapaikkaa. Jumala ei voinut uskoa rakasta Poikaansa ihmisten käsiin, ei edes

suorittaessaan heidän pelastustyötään. Hän antoi enkeleille tehtäväksi seurata Jeesusta ja suojella häntä, kunnes hän päättäisi tehtävänsä maan päällä ja saisi surmansa niiden kautta, joita hän tuli pelastamaan.

Luku 7—Lapsuusvuodet

Jeesus vietti lapsuutensa ja nuoruutensa pienessä vuoristokylässä. Maailmassa ei ollut paikkaa, jolle hänen läsnäolonsa ei olisi ollut kunniaksi. Kuninkaille olisi ollut etuoikeus saada hänet vieraakseen palatseihinsa. Mutta hän sivuutti rikkaiden kodit, kuninkaiden palatsit ja kuuluisat opinahjot ja asettui asumaan syrjäiseen ja halveksittuun Nasaretiin.

Ihmeellinen merkitys on lyhyellä lausunnolla hänen varhaisesta lapsuudestaan: »Ja lapsi kasvoi ja vahvistui ja täyttyi viisaudella, ja Jumalan armo oli hänen päällensä. »Isänsä kasvojen valossa Jeesus »varttui viisaudessa ja iässä ja armossa Jumalan ja ihmisten edessä » (Luuk. 2: 52). Hän oli mieleltään toimelias ja asioihin perehtyvä, ja hän oli ajattelevampi ja viisaampi kuin ikäisensä. Kuitenkin hänen luonteensa oli kauniin sopusuhtainen. Sielun ja ruumiin kyvyt kehittyivät vähitellen lapsuusiän lakien mukaan.

Jo lapsena ilmeni Jeesuksen luonteen erikoinen rakastettavuus. Hänen kätensä olivat aina valmiit palvelemaan toisia. Mikään ei saanut häntä menettämään kärsivällisyyttään, eikä hän totuudenrakkaudessaan koskaan tinkinyt rehellisyydestä. Periaatteissaan hän pysyi lujana kuin kallio, ja hänen elämässään ilmeni epäitsekkiään kohteliaisuuden sulous.

Kasvatus Israelissa

Jeesuksen äiti seurasi innokkaasti ja hartaasti Jeesuksen kykyjen kehitystä ja näki hänen luonteessaan täydellisyyden leiman. Mieli-hyvää tuntien hän koetti rohkaista tuota valoisaa, vastaanottavaista mieltä. Pyhän Hengen kautta hän sai viisautta toimiakseen yhdessä taivaan voimien kanssa tämän lapsen kasvattamiseksi, joka voi pitää ainoastaan Jumalaa isänään.

Jo varhaisina aikoina olivat uskolliset Israelissa panneet suurta painoa nuorison kasvatukseen. Herra oli käskenyt, että lapsille jo pienestä pitäen oli opetettava hänen hyvyyttään ja hänen valta-

suuruuttaan, jotka oli erityisesti ilmaistu hänen laissaan ja Israelin historiassa. Laulut, rukoukset ja Raamatun opetukset oli sovellettava lasten vastaanottokyvyn mukaan. Isien ja äitien oli opetettava lapsilleen, että Jumalan laki on hänen luonteensa ilmaus ja että kun he vastaanottivat lain periaatteet sydämeensä, Jumalan kuva piirtyi sieluun ja mieleen. Suuri osa opetuksesta oli suullista, mutta nuoria opetettiin myös lukemaan heprealaisia kirjoituksia, ja Vanhan testamentin kirjoituksia sisältävät kirjakääröt olivat heidän tutkittavinaan.

[49]

Kristuksen päivinä pidettiin kylää tai kaupunkia, jossa ei huolehdittu nuorten uskonnollisesta opetuksesta, Jumalan kirouksen alaisena. Opetus oli kuitenkin tullut hyvin muodolliseksi. Kirjoitukset oli suuressa määrin korvattu perimätiedolla. Tosi kasvatus johtaa nuoret etsimään Jumalaa, »jos ehkä voisivat hapuilemalla hänet löytää» (Ap.t. 17: 27). Mutta juutalaiset opettajat kiinnittivät kaiken huomionsa muotomenoihin. Heidän mielensä oli täynnä sellaista, mistä ei ollut mitään hyötyä totuudenetsijälle ja mitä ei hyväksyttäisi taivaan korkeakoulussa. Heidän kasvatusjärjestelmässään ei ollut sijaa kokemukselle, joka saadaan ottamalla Jumalan sana henkilökohtaisesti vastaan. Koska oppilaiden oli alati seurattava ulkonaisia menoja, heille ei jäänyt hiljaisia hetkiä vietettäväksi Jumalan kanssa. He eivät kuulleet hänen äänensä puhuvan sydämelleen. Etsiessään tietoa he kääntyivät pois viisauden lähteestä. Jumalanpalveluksen suuret pääasiat laiminlyötiin. Lain periaatteet kävivät epäselviksi. Se niitä pidettiin korkeampana opetuksena, olikin todellisen kehityksen suurin este. Rabbiinien kasvatus tukahdutti nuorten voimat ja kyvyt. Heidän mielensä tuli ahtaaksi ja rajoittuneeksi.

Jumalan opettamana

Jeesuslapsi ei saanut opetusta synagogakouluissa. Hänen äitinsä oli hänen ensimmäinen inhimillinen opettajansa. Hänen huuliltaan ja profeettain kirjakääröistä hän oppi taivaallisia asioita. Juuri samat sanat, jotka hän itse oli puhunut Moosekselle Israelia varten, hän sai nyt oppia äitinsä polvella. Vartuttuaan lapsesta nuorukaiseksi hän ei etsinyt opetusta rabbiinien kouluista. Hän ei tarvinnut opetusta sellaisista lähteistä, sillä Jumala oli hänen opettajansa.

[50]

Kysymys, joka Vapahtajalle tehtiin hänen toimintansa aikana: »Kuinka tämä osaa kirjoituksia, vaikka ei ole oppia saanut?» (Joh. 7: 15), ei merkitse sitä, ettei Jeesus olisi osannut lukea, vaan ainoastaan sitä, ettei hän ollut saanut rabbiinien kasvatusta. Koska hän hankki tietoja samalla tavalla kuin mekin, hänen tarkka raamatuntuntemuksensa osoittaa, kuinka ahkerasti hän lapsuudessaan tutki Jumalan sanaa. Ja hänen edessään oli avoinna Jumalan luomistekojen suuri kirjasto. Hän, joka oli luonut kaiken, tutkisteli opetuksia, joita hänen oma kätensä oli kirjoittanut maahan, mereen ja taivaalle. Kaukana maailman epäpyhistä teistä hän keräsi tietovarastonsa suoraan luonnosta. Hän tutki kasvien ja eläinten elämää ja ihmiselämää. Varhaisesta lapsuudestaan asti hänen elämällään oli vain yksi tarkoitus: Hän eli ollakseen siunaukseksi toisille. Tähän hän sai apua luonnosta, sillä uusia ajatuksia ja menettelytapoja tuli hänen mieleensä hänen tutkistelllessaan kasvien ja eläinten elämää. Hän koetti aina saada näkyvistä asioista kuvauksia, joiden avulla voisi esittää Jumalan eläviä sanoja. Vertaukset, joiden avulla hän toimintansa aikana mielellään esitti opetuksiaan, osoittavat, miten avoin hänen henkensä oli luonnon vaikutukselle ja miten hän jokapäiväisestä elämästään ja ympäristöstään keräsi hengellisiä opetuksia.

[51] Näin Jeesukselle selvisi Jumalan sanan ja Jumalan tekojen merkitys, kun hän koetti päästä käsittämään kaiken perusteet. Taivaalliset olennot seurasivat häntä, ja hän harrasti pyhiä ajatuksia ja yhteyttä taivaan kanssa. Siitä asti, kun hänen ymmärryksensä alkoi kasvaa, hän edistyi hengellisyydessä ja totuuden tuntemisessa.

Jokainen lapsi voi hankkia tietoja, kuten Jeesus teki. Kun koettamme päästä tuntemaan taivaallisen Isämme hänen sanansa välityksellä, enkelit tulevat meitä lähelle, ymmärryksemme lisääntyy, luonteemme puhdistuu ja jalostuu. Tulemme yhä enemmän Vapahtajamme kaltaisiksi. Katsellessamme sitä, mikä luonnossa on suurta ja kaunista, ajatuksemme suuntautuvat Jumalaan. Samalla kun mielimme valtaa kunnioitus, sielumme elpyy joutuessaan kosketukseen Kaikkivaltiaan kanssa hänen tekojensa välityksellä. Rukousyhteys Jumalan kanssa kehittää henkisiä ja siveellisiä voimia, ja hengelliset kykymme kasvavat antaessamme ajatustemme viipyä hengellisissä asioissa.

Jeesus eli elämänsä sopusoinnussa Jumalan kanssa. Lapsena hän ajatteli ja puhui lapsen tavoin, mutta ei ainoakaan synnin tahra

turmellut hänessä olevaa Jumalan kuvaa. Kuitenkaan hän ei ollut vapaa kiusauksista. Nasaretin asukkaat olivat tulleet sananlaskuksi pahuutensa tähden. Miten alas heidät arvioitiin, ilmenee Natanaelin kysymyksestä: »Voiko Nasaretista tulla mitään hyvää? » (Joh. 1: 46). Jeesus pantiin paikkaan, jossa hänen luonteensa joutuisi koetukselle. Hänen oli välttämätöntä olla aina varuillaan säilyttääkseen puhtautensa. Hän oli samojen taistelujen alainen, joihin mekin joudumme, voidakseen olla meille esimerkkinä lapsuudessa, nuoruudessa ja miehuudessa.

Saatana ponnisteli väsymättä voittaakseen Nasaretin lapsen. Jeesus oli varhaisimmasta lapsuudestaan asti taivaan enkelien vartioima, ja kuitenkin hänen elämänsä oli yhtä ainoata taistelua pimeyden voimia vastaan. Pimeyden ruhtinasta loukkasi ja kiusasi se, että maailmassa oli yksi, jonka elämä oli vapaa synnin turmeluksesta. Hän ei jättänyt mitään keinoja käyttämättä kietoakseen Jeesuksen pauloihinsa. Ei ainoakaan ihmislapsi koskaan joudu elämään pyhää elämää niin ankarissa taisteluissa kiusauksia vastaan kuin Vapahtajamme.

Jeesuksen vanhemmat olivat köyhiä ja riippuvaisia jokapäiväisestä työstään. Hänelle oli tuttua köyhyys, kieltämys ja puute. Tämä kokemus muodostui hänelle suojaksi. Hänen ahkerassa elämässään ei ollut joutohetkiä, jolloin kiusaaja olisi voinut häntä lähestyä. Ei hänellä ollut liikaa aikaa, mikä olisi johtanut hänet huonoon seuraan. Hän sulki tien kiusaajalta, mikäli se suinkin oli mahdollista. Ei hyöty eikä nautinto, ei kiitos eikä moite saanut häntä suostumaan mihinkään, mikä oli väärää. Hänellä oli viisautta nähdä paha ja voimaa vastustaa sitä.

Kristus oli ainoa synnitön olento, joka koskaan on maan päällä elänyt, ja kuitenkin hän eli melkein kolmekymmentä vuotta Nasaretin syntisten asukkaiden keskellä. Tämä seikka on nuhde niille, jotka ajattelevat olevansa riippuvaisia paikasta, varallisuudesta tai menestyksestä voidakseen elää moitteetonta elämää. Kiusaukset, köyhyys ja vastoinkäymiset ovat juuri sitä kasvatusta, jota tarvitaan puhtauden ja lujouden saavuttamiseksi.

Käytännön työtä

Jeesus eli vaatimattomassa kodissa ja suoritti uskollisesti ja iloisesti osansa työtaakan kantamisessa. Hän oli ollut taivaan Valtias,

[52]

jonka sanaa enkelit olivat iloiten totelleet. Nyt hän oli valmis palvelemaan, oli rakastava, kuuliainen poika. Hän oppi ammatin ja työskenteli omin käsin puusepän pajassa Joosefin kanssa. Tavallisen työmiehen yksinkertaisessa puvussa hän kulki tuon pienen kaupungin kaduilla ja meni vaatimattomaan työhönsä ja taas sieltä takaisin. Hän ei käyttänyt jumalallista voimaansa keventääkseen taakkaansa tai vähentääkseen työtään.

Kun Jeesus lapsuudessaan ja nuoruudessaan teki työtä, kehittivät hänen sielunsa ja ruumiinsa. Hän ei välinpitämättömästi tuhannut ruumiinvoimiaan, vaan käytti niitä siten, että pysyi terveenä ja saattoi suorittaa parasta työtä joka alalla. Hän ei halunnut olla kykenemätön edes työkalujen käytössä. Hän oli täydellinen töissään, kuten hän oli täydellinen luonteeltaankin. Omalla esimerkillään hän näytti, että velvollisuutemme on olla ahkeria, suorittaa työmme huolellisesti ja perinpohjaisesti sekä että sellainen työ on kunniallista. Työ, joka opettaa kädet ahkeriksi ja kasvattaa nuoret kantamaan osansa elämän taakasta, lisää ruumiin voimia ja kehittää kaikkia kykyjä. Kaikkien tulisi löytää jotakin tehtävää, joka olisi hyödyksi heille itselleen ja avuksi toisille. Jumala määräsi työn siunaukseksi, ja vain ahkera työntekijä löytää elämän tosi rikkauden ja ilon. Jumala on luvannut antaa hellän suosionsa levätä niiden lasten ja nuorten yllä, jotka iloiten suorittavat osansa kodin velvollisuuksista keventäen isän ja äidin kuormaa. Tällaisista lapsista tulee kodista lähdettyään hyödyllisiä yhteiskunnan jäseniä.

[53] Koko maallisen elämänsä ajan Jeesus oli uuttera ja uskollinen työntekijä. Hän odotti paljon, siksi hän teki paljon. Ryhdyttyään julkiseen toimintaansa hän sanoi: »Niin kauan kuin päivä on, tulee meidän tehdä hänen tekojansa, joka on minut lähettänyt; tulee yö, jolloin ei kukaan voi työtä tehdä » (Joh. 9: 4). Jeesus ei välttänyt huolia eikä vastuuta, kuten tekevät monet, jotka tunnustautuvat hänen seuraajikseen. Monet ovat heikkoja ja kykenemättömiä juuri sen tähden, että he koettavat välttää tällaista räsitusta. Heissä voi olla hyviä ja miellyttäviä piirteitä, mutta he ovat voimattomia ja melkein hyödyttömiä, kun on kohdattava vaikeuksia tai voitettava vastuksia. Jeesuksen luonteessa ilmenevän varmuuden ja tarmon, lujisuuden ja voiman tulisi esiintyä meissäkin sen kasvatuksen tuloksena, joka tuli hänen osakseen. Ja hänen saamansa armo kuuluu meillekin.

Niin kauan kuin Vapahtajamme eli ihmisten keskuudessa, hänen osanaan oli köyhien kohtalo. Hän tunsi kokemuksesta köyhien huolet ja vaikeudet, ja hän saattoi lohduttaa ja rohkaista kaikkia halpaarvoisia työntekijöitä. Ne joilla on oikea käsitys hänen elämänsä opetuksista, eivät koskaan pidä luokkaeroja tarpeellisina, niin että rikkaita olisi kunnioitettava enemmän kuin saman kunnian ansaitsevia köyhiä.

Jeesuksen kohottava vaikutus

Jeesus osoitti työssään iloista mieltä ja tahdikkuutta. Tarvitaan paljon kärsivällisyyttä ja hengellisyyttä, jotta Raamatun uskonto saataisiin ilmenemään kotielämässä ja työpaikalla, tai kun on kestettävä liikeelämän rasituksia ja kuitenkin pidettävä silmällä vain Jumalan kunniaa. Tässä Kristus voi auttaa. Hän ei ollut koskaan niin täynnä tämän maailman huolia, ettei hänellä olisi ollut aikaa ajatella taivaallisia asioita. Usein hän toi ilmi sydämensä ilon laulamalla virsiä ja hengellisiä lauluja. Nasaretin asukkaat kuulivat usein hänen äänensä kiittävän ja ylistävän Jumalaa. Hän piti yllä yhteyttä taivaan kanssa laulin, ja kun hänen toverinsa valittivat väsymystä työstä, heitä virkistivät hänen huuliltaan kuuluvat suloiset sävelet. Hänen ylistyslaulunsa näyttivät karkottavan pahat enkelit ja suitsutuksen tavoin täyttävän paikan sulotuoksulla. Hänen kuulijainsa ajatukset kohosivat heidän muukalaisuutensa maasta ylös taivaan kotiin.

Jeesus oli maailmalle parantavan armon lähde, ja kaikkien noiden Nasaretissa vietettyjen yksinäisten vuosien aikana hänen elämästään tulvaili myötätunnon ja hellyyden virtoja. Vanhukset, surevat, synnin painamat, lapset viattomissa leikeissään, pienet metsän eläimet, kärsivälliset vetojuhdat olivat kaikki onnellisempia hänen läheisyydessään. Hän joka sanansa voimalla piti yllä maailmoja, saattoi kumartua auttamaan haavoittunutta lintua. Mikään ei jäänyt häneltä huomaamatta, mitään palvelusta hän ei pitänyt alentavana.

Näin kasvaessaan viisaudessa ja iässä Jeesus sai yhä lisääntyvässä määrin osakseen Jumalan ja ihmisten suosion. Hän veti puoleensa kaikkien sydänten myötätunnon osoittamalla itse voivansa tuntea myötätuntoa kaikkia kohtaan. Se toivon ja rohkeuden ilmapiiri, joka häntä ympäröi, teki hänen läsnäolonsa siunaukseksi joka kodissa. Ja hänet kutsuttiin usein sapatin päivänä synagoogassa lukemaan

teksti profeetoista, ja kuulijain sydän värähti, kun heille loisti uutta valoa pyhän tekstin tutuista sanoista.

Jeesus karttoi kuitenkin huomion herättämistä. Koko Nasaretissa olonsa aikana hän ei millään tavalla ilmaissut ihmeitä tekevää voimaansa. Hän ei etsinyt korkeata asemaa eikä omaksunut itselleen mitään arvonimiä. Hänen hiljainen ja yksinkertainen elämänsä ja myös Raamatun ylen niukat tiedot hänen lapsuusvuosistaan antavat tärkeän opetuksen. Mitä rauhallisempaa ja yksinkertaisempaa elämää lapsi saa elää - mitä enemmän vailla keinotekoisia kiihotusta ja mitä enemmän sopusoinnussa luonnon kanssa - sitä suotuisampaa se on ruumiin ja sielun kehitykselle ja hengelliselle kasvulle.

Jeesus on meidän esimerkkimme. Monet tutkivat kiinnostuneina hänen julkisen toimintansa aikaa jättäen samalla ottamatta huomioon hänen lapsuusvuosiensa opetukset. Mutta juuri kotielämässä hän on kaikkien lasten ja nuorten esikuva. Vapahtaja alentui elämään köyhyydessä voidakseen opettaa, kuinka me alhaisessa asemassa voimme vaeltaa lähellä Jumalaa. Hän eli miellyttääkseen, kunnioittaakseen ja kirkastaakseen Isäänsä arkielämän askareissakin. Hän aloitti työnsä pyhittämällä niiden käsityöläisten halvan ammatin, jotka ahertavat hankkiakseen jokapäiväisen leipänsä. Hän palveli Jumalaa yhtä hyvin työskennellessään puusepän työpenkin ääressä kuin suorittaessaan ihmeitä kansanjoukon edessä. Ja jokaiselle nuorelle, joka pitää esimerkkinään Kristuksen vaatimattomassa kodissaan osoittamaa uskollisuutta ja kuuliaisuutta, kuuluvat nämä sanat, jotka Isä lausui hänestä Pyhän Hengen välityksellä: »Katsso, minun palvelijani, jota minä tuen, minun valittuni, johon minun sieluni mielistyi » (Jes. 42:1).

Juutalaisten keskuudessa kahdestoista ikävuosi oli rajaviiva lapsuuden ja nuoruuden välillä. Tämän ikävuoden täyttäneitä heprealaista poikaa nimitettiin lain pojaksi ja myös Jumalan pojaksi. Hänelle annettiin erityinen tilaisuus saada uskonnonopetusta, ja hänen odotettiin ottavan osaa pyhiin juhliin ja menoihin. Tämän tavan mukaan Jeesus poikasena teki pääsiäismatkan Jerusalemiin. Kaikkien hurskaiden israelilaisten tavoin Joosef ja Maria menivät joka vuosi pääsiäisjuhliin, ja kun Jeesus oli tullut vaadittuun ikään, hän meni heidän kanssaan.

Juutalaisten pääsiäinen

Oli kolme vuotuista juhlaa, pääsiäinen, helluntai ja lehtimajanjuhla, jolloin kaikkien Israelin miesten oli määrä saapua Herran eteen Jerusalemiin. Näistä juhlista oli pääsiäisjuhlassa eniten osanottajia. Paljon juutalaisia oli kokoontunut kaikista maista, joihin he olivat hajaantuneet. Palestiinan joka osasta saapui juhlaan paljon osanottajia. Matka Galileasta kesti useita päiviä, ja matkustajat yhtyivät suuriksi seurueiksi seuran ja turvallisuuden tähden. Naiset ja vanhukset ratsastivat härillä tai aaseilla jyrkkiä ja kallioisia teitä pitkin. Voimakkaammat miehet ja nuoret kulkivat jalan. Pääsiäisjuhlan aika vastasi maaliskuun loppua tai huhtikuun alkua, ja koko maaloisti kukkien runsaudesta ja kaikui lintujen iloisista lauluista. Kaikkialla matkan varrella oli Israelin historiaan liittyviä huomattavia paikkoja, ja isät ja äidit kertoivat lapsilleen ihmeistä, joita Jumala muinoin oli tehnyt kansansa hyväksi. He tekivät matkaa laulaen ja soittaen, ja kun viimein Jerusalemin tornit tulivat näkyviin, jokainen ääni yhtyi riemulauluun:

»Meidän jalkamme
saavat seisoa
sinun porteissasi, Jerusalem.
Rauha olkoon

sinun muuriesi sisällä,
olkoon onni sinun linnoissasi.»

Ps. 112: 2, 7.

[56] Pääsiäisjuhlan vietto alkoi jo Israelin kansan saadessa syntynsä. Egyptissä, orjuutensa viimeisenä yönä, jolloin ei näkynyt mitään merkkiä pelastuksesta, Jumala käski heidän valmistautua välitöntä vapautumista varten. Hän oli varoittanut faraota egyptiläisten lopullisesta rangaistustuomiosta ja neuvonut heprealaisia kokoamaan perheensä omiin asuntoihinsa. Siveltyään ovenpieliinsä teurastetun karitsan verta heidän oli syötävä karitsa, paistettuna, happamattoman leivän ja katkerain yrttien kanssa. Hän sanoi: »Syökää se näin: kupeet vyötettyinä, kengät jalassanne ja sauva kädessänne; ja syökää se kiiruusti. Tämä on pääsiäinen Herran kunniaksi » (2 Moos. 12: 11). Puoliyön aikana surmattiin kaikki egyptiläisten esikoiset. Silloin kuningas lähetti Israelille sanoman: »Nouskaa ja menkää pois minun kansani joukosta, — menkää ja palvelkaa Herraa, niinkuin olette puhuneet » (2 Moos. 12: 31). Heprealaiset lähtivät Egyptistä itsenäisenä kansana. Herra oli määrännyt, että pääsiäistä oli pidettävä joka vuosi. Hän sanoi: »Kun sitten lapsenne kysyvät teiltä: 'Mitä nämä menot merkitsevät?' niin vastatkaa: 'Tämä on pääsiäisuhri Herralle, joka meni israelilaisten asuntojen ohi Egyptissä, kun hän rankaisi egyptiläisiä, mutta säästi meidän kotimme.' » Näin kertomusta tästä ihmeellisestä vapautuksesta oli toistettava sukupolvesta toiseen.

Pääsiäistä seurasi seitsemän päivää kestävä happamattoman leivän juhla. Juhlan toisena päivänä asetettiin vuoden sadon esikoishelelmä, ohralyhde, Herran eteen. Kaikki juhlamenot olivat vertauskuvia Kristuksen työstä. Israelin vapautus Egyptistä oli vertaus lunastuksesta, jota pääsiäisen oli tarkoitus pitää muistissa. Teurastettu karitsa, happamaton leipä ja uutislyhde kuvasivat Vapahtajaa.

Uhrimenojen symboliikka avautuu Jeesukselle

Useimmille Kristuksen aikalaisille tämä juhla oli muodostunut pelkäksi muotomenoksi. Mutta mitä se merkitsikään Jumalan Pojal-
le.

Ensimmäistä kertaa Jeesuslapsi näki temppelin. Hän näki valkoviittaisten pappien suorittavan juhlallista palvelustyötään. Hän näki alttarilla verta vuotavan uhrin. Muiden osanottajien kanssa hän polvistui rukoukseen, kun suitsutussavu kohosi Jumalan eteen. Hän näki vaikuttavan pääsiäisjumalanpalveluksen. Päivä päivältä hän yhä selvemmin ymmärsi näiden menojen merkityksen. Jokainen kohta näytti liittyvän hänen omaan elämäänsä. Hänen mielessään heräsi uusia ajatuksia. Ääneti ja ajatuksissaan hän näytti mietiskelevän jotakin suurta ongelmaa. Vapahtajalle paljastui hänen tehtävänsä salaisuus.

Vaipuneena miettimään näkemäänsä hän ei jäänyt vanhempiensa seuraan. Hän halusi olla yksin. Kun pääsiäisjumalanpalvelus oli loppussa, hän viipyi yhä temppelin alueella, ja kun juhlavieraat lähtivät Jerusalemissa, hän jäi kaupunkiin.

Tällä Jerusaleminmatkallaan Jeesuksen vanhemmat toivoivat voivansa saattaa hänet kosketuksiin Israelin suurten opettajien kanssa. Vaikka hän oli pikkuseikoissakin kuuliainen Jumalan sa- nalle, [57] hän ei mukautunut rabbiinien menoihin ja tapoihin. Joosef ja Maria toivoivat hänen alkavan kunnioittaa oppineita rabbiineja ja tarkemmin noudattaa heidän vaatimuksiaan. Mutta Jeesus oli pyhäkössä saanut opetusta itse Jumalalta. Ja mitä hän itse oli saanut, sitä hän alkoi heti jakaa toisille.

Sinä päivänä vihittiin eräs temppelin yhteydessä oleva huone pyhäksi kouluksi, profeettain koulujen kaltaiseksi. Sinne kokoontuivat johtavat rabbiinit oppiaineen, ja sinne joutui Jeesuslapsikin. Istuuttuaan näiden vakavien, oppineiden miesten jalkojen juureen hän kuunteli heidän opetustaan. Kuin viisautta etsien hän kyseli näiltä opettajilta ennustuksista ja sen ajan tapahtumista, jotka viittasivat Messiaan tuloon.

Jeesus näytti janoavan tietoa Jumalasta. Hänen kysymyksensä johdattivat mieleen syviä totuuksia, jotka olivat kauan olleet hämärän peitossa ja jotka kuitenkin olivat elintärkeitä sielujen pelastukselle. Samalla kun jokainen kysymys osoitti, miten vähäistä ja pinnallista noiden oppineiden miesten viisaus oli, se antoi heille jumalallisen opetuksen ja asetti totuuden uuteen valoon. Rabbiinit puhuivat siitä ihmeellisestä korotuksesta, jonka Messiaan tulo toisi Juudan kansalle, mutta Jeesus viittasi Jesajan ennustukseen ja kysyi heiltä niiden raamatunkoh- tien merkitystä, jotka käsittelevät Jumalan Karitsan [58]

kärsimyksiä ja kuolemaa.

Opettajat tekivät nyt hänelle kysymyksiä, ja he olivat hämmästyneitä hänen vastauksistaan. Lapsen nöyryydellä hän toisti Raamatun sanoja antaen niille niin syvällisen merkityksen, että nuo oppineet miehet eivät olleet sellaista kuvitelleetkaan. Jos hänen viitoittamaansa totuuden tietä olisi seurattu, se olisi saanut aikaan uudistuksen sen ajan uskonnossa. Olisi herännyt syvä mielenkiinto hengellisiin asioihin, ja kun Jeesus aloitti toimintansa, moni olisi ollut valmis ottamaan hänet vastaan.

Rabbiinit tiesivät, ettei Jeesus ollut saanut opetusta heidän kouluissaan, ja kuitenkin hän ymmärsi ennustuksia paljon paremmin kuin he. Tähän ajattelevaiseen galilealaiseen poikaan he havaitsivat kätkeytyvän suuria lupauksia. He halusivat saada hänet oppilaakseen, jotta hänestä tulisi Israelin opettaja. He halusivat huolehtia hänen kasvatuksestaan koska katsoivat, että niin erikoisen luonteen on tultava heidän muovailtavakseen.

Jeesuksen sanat olivat liikuttaneet heitä enemmän kuin mitkään ihmisten lausumat sanat koskaan olivat tehneet. Jumala koetti antaa valoa noille Israelin johtajille, ja hän käytti sitä ainoata keinoa, jonka avulla saattoi päästä kosketuksiin heidän kanssaan. Ylpeydessään he olisivat pitäneet arvoaan alentavana myöntää, että he voisivat saada keltään opetusta. Jos olisi näyttänyt siltä, että Jeesus olisi koettanut opettaa heitä, he eivät olisi välittäneet kuunnella. Mutta he luulottelivat itselleen opettavansa häntä tai ainakin koettelevansa hänen raamatuntuntemustaan. Jeesuksen lapsenomainen vaatimattomuus ja rakastettavuus riistivät heidän ennakkoluulonsa. Huomaamatta heidän mielensä avautui Jumalan sanalle, ja Pyhä Henki puhui heidän sydämelleen.

He eivät voineet olla näkemättä, ettei heidän Messiasodotuksensa perustunut ennustuksiin, mutta he eivät tahtoneet hylätä käsityksiä, joilla he olivat ruokkineet kunnianhimoaan. He eivät halunneet myöntää, että he olivat ymmärtäneet väärin kirjoituksia, joita he väittivät osaavansa opettaa. Toinen toisensa jälkeen teki kysymyksen: Kuinka tällä nuorukaisella on tällaiset tiedot, vaikka hän ei ole käynyt koulua? Valo loisti pimeydessä, mutta »pimeys ei sitä käsittänyt» (Joh. 1: 5).

Joosef ja Maria etsivät Jeesusta

Sillä aikaa Joosef ja Maria olivat suuren tuskan ja ahdingon vallassa. Jerusalemissa lähtiessään he olivat kadottaneet Jeesuksen näkyvistään eivätkä tienneet, että hän oli jäänyt jälkeen. Maa oli silloin tiheästi asuttu, ja Galileasta tulevat karavaanit olivat hyvin suuria. Heidän lähtiessään kaupungista oli paljon sekaannusta. Matkalla taas ilo siitä, että he saivat matkustaa ystävien ja tuttavien seurassa, kiinnitti kokonaan heidän ajatuksensa, eivätkä he huomanneet hänen poissaoloaan, ennen kuin ilta saapui. Silloin pyhästäntyessään [59] lepäämään he kaipasivat lapsensa auttavaa kättä. Otaksuen hänen olevan seurueessa he eivät olleet huolestuneita. Vaikka hän oli nuori, he olivat ehdottomasti luottaneet häneen ja odottivat, että hän tarvittaessa olisi valmis auttamaan heitä arvaten jo ennakolta heidän toivomuksensa, kuten hän aina oli tehnyt. Mutta nyt heidän pelkonsa heräsi. He etsivät häntä läpi koko seurueen mutta turhaan. Vavisten he muistivat, kuinka Herodes oli koettanut tuhota hänet lapsena. Synkät aavistukset täyttivät heidän sydämensä. He moittivat katkerasti itseään.

He palasivat Jerusalemiin ja jatkoivat etsintäänsä. Seuraavana päivänä heidän ollessaan palvojien joukossa temppelissä tuttu ääni kiinnitti heidän huomiotaan. He eivät voineet erehtyä, sillä ei kenenkään muun ääni ollut hänen äänensä kaltainen, niin vakava ja innokas ja samalla niin soinnukas.

Jeesus tunnustautuu Jumalan Pojaksi

Rabbiinien koulusta he löysivät Jeesuksen. Vaikka he ilostuivatkin suuresti, he eivät voineet unohtaa suruaan ja tuskaansa. Kun hän taas oli heidän kanssaan, äiti lausui hänelle seuraavat sanat, jotka sisälsivät moitteen: »Poikani, miksi meille näin teit? Katso, sinun isäsi ja minä olemme huolestuneina etsineet sinua.»

»Mitä te minua etsitte? » Jeesus vastasi. »Ettekö tienneet, että minun pitää niissä oleman, mitkä minun Isäni ovat? » Ja kun he eivät näyttäneet käsittävän hänen sanojaan, hän viittasi ylöspäin. Hänen kasvojaan valaisi kirkkaus, jota he ihmettelivät. Jumaluus loisti läpi ihmismuodon. Löytäessään hänet temppelistä he olivat kuunnelleet, mitä hänen ja rabbiinien välillä tapahtui, ja he olivat hämmästyneitä [60]

hänen kysymyksistään ja vastauksistaan. Hänen sanansa herättivät ajatusten sarjan, joka ei milloinkaan unohtuisi.

Hänen heille tekemäänsä kysymykseen sisältyi myös opetus. »Ettekö tienneet», hän sanoi, »että minun pitää niissä oleman, mitkä minun Isäni ovat? » Jeesus teki työtä, jota varten hän oli tullut maailmaan, mutta Joosef ja Maria olivat unohtaneet oman tehtävänsä. Heille oli suuri kunnia, että Jumala oli antanut Poikansa heidän hoviinsa. Pyhät enkelit olivat ohjanneet Joosefia, jotta Jeesuksen henki säilyisi. Ja nyt hän oli ollut kokonaisen päivän kadoksissa, vaikka he eivät olisi saaneet unohtaa häntä hetkeksikään. Ja kun heidän huolensa sitten huojeni, he eivät olleet moittineet itseään vaan panneet syyn hänen niskoilleen.

Oli luonnollista, että Jeesuksen vanhemmat pitivät häntä omana lapsenaan. Hän oli päivittäin heidän kanssaan, ja hänen elämänsä oli monessa suhteessa samanlaista kuin toisten lasten, niin että heidän oli vaikeata käsittää, että hän oli Jumalan Poika. Oli vaara, etteivät he osaisi antaa arvoa sille siunaukselle, joka heille oli suotu, kun maailman Lunastaja oli heidän luonaan. Suru heidän joutuessaan eroon hänestä ja hänen sanojensa sisältämä lempeä nuhde olivat omiaan tehostamaan heidän tehtävänsä pyhyyttä.

Vastatessaan äidilleen Jeesus ensi kerran osoitti käsittävänsä suhteensa Jumalaan. Ennen hänen syntymäänsä enkeli oli sanonut Marialle: »Hän on oleva suuri, ja hänet pitää kutsuttaman Korkeimman Pojaksi, ja Herra Jumala antaa hänelle Daavidin, hänen isänsä, valtaistuimen, ja hän on oleva Jaakobin huoneen kuningas iankaikkisesti » (Luuk. 1: 32, 33). Maria oli mietiskellyt näitä sanoja sydämessään, mutta vaikka hän uskoi lapsensa olevan Israelin tuleva Messias, hän ei käsittänyt hänen tehtävänsä. Nytkään hän ei ymmärtänyt hänen sanojaan, mutta hän tiesi hänen kieltäneen sukulaisuutensa Joosefin kanssa ja julistautuneen Jumalan Pojaksi.

Jeesus valona kodissaan

Jeesus ei kuitenkaan suhtautunut välinpitämättömästi maallisiin vanhempiinsa. Hän palasi heidän seurassaan Jerusalemissa kotiin ja auttoi heitä siellä heidän töissään. Hän kätki omaan sydämeensä tehtävänsä salaisuuden ja odotti kärsivällisesti sitä ajankohtaa, jolloin hänen tulisi aloittaa toimintansa. Kahdeksantoista vuoden ajan

siitä, kun hän oli tunnustautunut Jumalan Pojaksi, hän piti kiinni siteestä, joka liitti hänet kotiinsa Nasaretissa, ja hän suoritti siellä pojan, veljen, ystävän ja kansalaisen velvollisuudet.

Kun hänen tehtävänsä oli pal- jastunut hänelle pyhäkössä, hän [61] karttoi joutumasta kosketuksiin suurten kansanjoukkojen kanssa. Hän halusi Jerusalemissa palata hiljaisuuteen niiden luo, jotka tunsivat hänen elämänsä salaisuuden. Pääsiäisjumalanpalveluksen avulla Jumala koetti kutsua kansansa jäseniä syrjään heidän maallisista huolistaan ja muistuttaa heitä hänen ihmeellisestä työstään kun hän pelasti heidät pois Egyptistä. Hän toivoi heidän näkevän tähän te- koon sisältyvän lupauksen synnistä vapautumisesta. Kuten teuraste- tun karitsan veri suojausi Israelin koteja, samoin Kristuksen veri oli pelastava heidän sielunsa. Mutta he saattoivat pelastua Kristuksen avulla ainoastaan, jos he uskossa omaksuivat hänen elämänsä. Ver- tauskuvallisista palvelusmenoista oli hyötyä vain siinä tapauksessa, että ne suuntasivat niitä noudattavien katseen Kristukseen heidän henkilökohtaisena Vapahtajanaan. Jumala toivoi heidän rukoillen tutkistelevan ja mietiskelevän Kristuksen tehtävää. Mutta kun ih- miset lähtivät Jerusalemissa, usein koko heidän huomionsa kiintyi matkan vaiheisiin ja keskinäiseen seurusteluun, ja he unohtivat nä- kemänsä jumalanpalvelusmenot. Vapahtaja ei tuntenut halua liittyä heidän seuraansa.

Kun Jeesuksen nyt piti palata Jerusalemissa Joosefin ja Marian kanssa, hän toivoi voivansa suunnata heidän ajatuksensa ennustuk- siin kärsivästä Vapahtajasta. Golgatalla hän koetti lievittää äitinsä surua. Hän ajatteli häntä nytkin. Maria oli näkevä hänen viimei- sen kuolinkamppailunsa, ja Jeesus toivoi tämän ymmärtävän hänen tehtävänsä. Näin Maria saisi voimaa kestää, kun miekka kävisi hä- nen sielunsa läpi. Kuten Jeesus nyt oli ollut erossa äidistään kolme päivää ja tämä oli surren etsinyt häntä, samoin silloin, kun hänet uhrattaisiin maailman syntien tähden, hän olisi jälleen kadoksissa äidiltään kolme päivää. Ja kun Jeesus sitten astuisi esiin haudasta, äidin murhe muuttuisi jälleen iloksi. Mutta miten paljon paremmin hän olisikaan kestänyt poikansa kuoleman tuottaman tuskan, jos hän olisi ymmärtänyt kirjoitukset, joihin Jeesus nyt koetti kiinnittää hänen ajatuksensa.

Jos Joosef ja Maria olisivat antaneet ajatustensa viipyä Jumalassa mietiskelyn ja rukouksen avulla, he olisivat käsittäneet tehtävänsä

pyhyiden eivätkä olisi kadottaneet Jeesusta näkyvistään. Yhden päivän laiminlyönnin johdosta he kadottivat Vapahtajan, mutta hänen löytämisensä maksoi heille kolmen päivän levottoman etsinnän. Niin käy meillekin: turhalla puheella, pahan puhumisella tai rukouksen laiminlyömisellä voimme yhdessä päivässä kadottaa Vapahtajan läsnäolon, ja voimme joutua monta päivää murheissamme etsimään löytääksemme hänet ja saavuttaaksemme jälleen menettämämme rauhan.

[62] Meidän on varottava, ettemme seurustellessamme toistemme kanssa unohda Jeesusta ja kulje eteenpäin huomaamatta, ettei hän olekaan kanssamme. Kun tämän maailman asiat valtaavat mielemme niin, ettemme ollenkaan ajattele häntä, johon toivomme iankaikkisesta elämästä perustuu, erottaudumme Jeesuksesta ja taivaan enkeleistä. Nämä pyhät olennot eivät voi viipyä siellä, missä ei toivota Vapahtajan läsnäoloa eikä huomata hänen poissaoloaan. Tämän tähden tavataan niin usein masennusta Kristuksen seuraajiksi tunnustautuvien keskuudessa.

Monet käyvät jumalanpalveluksissa, ja Jumalan sana virvoittaa ja lohduttaa heitä, mutta laiminlyömällä mietiskelyn, valvomisen ja rukouksen he menettävät siunauksen ja tuntevat itsensä entistä tyhjemmiksi. He tuntevat usein Jumalan kohdelleen heitä ankarasti. He eivät näe, että vika on heissä itsessään. Erottautuessaan Jeesuksesta he ovat sulkeneet luotaan hänen läsnäolonsa valon.

Meidän olisi hyvä viettää joka päivä hiljainen hetki mietiskellen Kristuksen elämää. Meidän tulisi käydä se läpi kohta kohdalta ja mielikuvituksessamme elää sen jokainen vaihe, varsinkin viimeiset. Kun näin ajattelemme hänen suurta uhriaan puolestamme, tulee luottamuksemme häneen lujemmaksi, rakkautemme kasvaa ja me täytymme yhä enemmän hänen hengellään. Jos tahdomme kerran pelastua, meidän on opittava katumuksen ja nöyrytyksen läksy ristin juurella.

Seurustellessamme toistemme kanssa voimme olla toisillemme siunaukseksi. Jos olemme Kristuksen omat, kohdistuvat kauneimmat ajatuksemme häneen. Puhumme mielellämme hänestä, ja kertoessamme toisillemme hänen rakkaudestaan jumalallinen vaikutusvoima pehmittää sydämemme. Katsellessamme hänen luonteensa kauneutta me »muutomme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen » (2 Kor. 3:18).

Ensimmäisistä elinvuosistaan asti juutalainen lapsi oli rabbiinien vaatimusten ympäröimä. Tarkkoja sääntöjä oli laadittu jokaisesta teosta elämän pienimpiin yksityiskohtiin saakka. Synagoogan opettajien johdolla nuorille opetettiin ne lukemattomat säädökset, joita heidän oikeaoppisina israelilaisina odotettiin noudattavan. Mutta Jeesusta nämä asiat eivät kiinnostaneet. Lapsesta asti hän toimi rabbiinien laeista riippumatta. Sen sijaan hän tutki lakkaamatta Vanhan testamentin kirjoituksia, ja sanat »Näin sanoo Herra » olivat aina hänen huulillaan.

Ristiriita maailman kanssa

Kun hänelle vähitellen alkoi selvitä kansan tila, hän huomasi yhteiskunnan vaatimusten ja Jumalan vaatimusten olevan alituisessa ristiriidassa keskenään. Ihmiset hylkäsivät Jumalan sanan ja korostivat oppeja, joita itse olivat keksineet. He noudattivat perimätapoja, joilla ei ollut mitään arvoa. Heidän jumalanpalveluksensa oli pelkkää muotomenojen noudattamista, ja ne pyhät totuudet, joita sen oli määrä opettaa, olivat heiltä salatut. Hän näki, etteivät he löytäneet rauhaa tästä jumalanpalveluksesta, josta puuttui usko. He eivät tunteneet sitä hengen vapautta, jonka he saivat palvellessaan Jumalaa totuudessa. Jeesus oli tullut opettamaan Jumalan palvelemisen merkitystä, eikä hän voinut hyväksyä sitä, että Jumalan käskyihin sekoitettiin ihmisvaatimuksia. Hän ei hyökännyt oppineiden miesten säädösten tai tapojen kimppuun, mutta kun hänen omia yksinkertaisia tapojaan nuhdeltiin, hän esitti Jumalan sanan käytöksensä puolustukseksi.

Lempeydellään ja alistuvaisuudellaan Jeesus koetti miellyttää niitä, joiden kanssa hän joutui kosketuksiin. Koska hän oli niin sävyisä ja vaatimaton, kirjanoppineet ja vanhimmat luulivat voivansa helposti vaikuttaa häneen opetuksillaan. He vaativat häntä hyväksymään ne periaatteet ja perimätavat, jotka muinaiset rabbiinit olivat

[64] jättäneet jälkeensä, mutta hän pyysi todistamaan ne pyhillä kirjoituksilla. Hän oli valmis tottelemaan jokaista sanaa, joka lähtee Jumalan suusta, mutta hän ei voinut totella ihmisten sepittämiä sääntöjä. Jeesus näytti tuntevan kirjoitukset alusta loppuun, ja hän esitti ne niiden oikeassa merkityksessä. Pappeja hävetti olla lapsen opetettavana. He selittivät, että heidän tehtävänsä oli selittää kirjoituksia ja että hänen velvollisuutensa oli hyväksyä heidän tulkintansa. Heitä suututti, että hän vastusti heidän sanojaan.

He tiesivät, ettei heidän perimätiedoilleen ollut mitään pohjaa kirjoituksissa. He käsittivät, että Jeesus oli paljon edellä heistä hengellisten asiain ymmärtämisessä. Kuitenkin he olivat vihaisia, koska hän ei noudattanut heidän määräyksiään. Kun he eivät saaneet häntä taivutetuksi, he menivät Joosefin ja Marian luo ja esittivät heille hänen vastahakoisuutensa. Näin hän sai osakseen nuhteita ja moitteita.

Jo hyvin varhain Jeesus oli ruvennut omintakeisesti kasvattamaan luonnettaan, eikä edes kunnioitus ja rakkaus vanhempia kohtaan estänyt häntä tottelemasta Jumalan sanaa. »On kirjoitettu» oli hänen selityksensä jokaiseen tekoon, joka poikkesi perheen tavoista. Mutta rabbiinien vaikutus teki hänen elämänsä katkeraksi. Jo nuorena hänen oli opittava vaikenemisen ja kärsivällisyyden vaikea läksy.

Hänen veljensä, kuten Joosefin poikia nimitettiin, olivat rabbiinien puolella. He väittivät, että perimätapoja oli noudatettava, ikään kuin ne olisivat Jumalan vaatimuksia. Vieläpä he asettivat ihmissäädökset Jumalan sanaa korkeammalle, ja heitä vaivasi suuresti se, että Jeesus oli niin tarkka erottamaan oikean ja väärän. He pitivät itsepäisyytenä sitä, että hän niin tarkoin noudatti Jumalan lakia. Heitä hämmästytti se tieto ja viisaus, jota hän osoitti vastatessaan rabbiineille. He tiesivät, ettei hän ollut saanut viisaiden miesten opetusta, eivätkä he voineet kuitenkaan olla huomaamatta, että hän se opetti heitä. He käsittivät, että hän oli saanut korkeampaa kasvatusta kuin he. Mutta he eivät nähneet, että hänellä oli pääsy elämän puulle, sille tiedon lähteelle, jota he eivät tunteneet.

Huolenpitoa muista

Kristus ei eristäytynyt muista, ja hän oli loukannut nimenomaan fariseuksia poikkeamalla tässä suhteessa heidän tarkoista säännöis-

tään. Hän huomasi uskonnon alan aidatuksi korkeilla erottavilla muureilla, ikään kuin se olisi liian pyhä jokapäiväistä elämää varten. Nämä rajaaidat hän kaatoi kumoon. Joutuessaan tekemisiin ihmisten kanssa hän ei kysynyt: Mikä on sinun uskontunnustuksesi? Mihin seurakuntaan sinä kuulut? Hän jakoi parantavaa voimaansa kaikille apua tarvitseville. Sen sijaan että olisi sulkeutunut erakkomajaan osoittaakseen taivaallista luonnettaan hän työskenteli innokkaasti ihmiskunnan hyväksi. Hän teroitti sitä periaatetta, ettei Raamatun uskonto ole ruumiin kuolettamista. Hän opetti, ettei puhdas ja tahraton uskonto ole tarkoitettu vain määrättyjä aikoja tai erikoisia tilaisuuksia varten. Aina ja kaikkialla hän osoitti hellää kiinnostusta ihmisiä kohtaan ja levitti ympärilleen valoisan hurskauden elvyttävää valoa. Tämä oli nuhde fariseuksille. Se osoitti, ettei uskonto ole itsekkyyttä ja että heidän sairaalloinen omien etujensa palvominen oli kaukana tosi jumalisuudesta. Tämä oli herättänyt heidän vihansa Jeesusta kohtaan, niin että he koettivat pakottaa häntä mukautumaan heidän säädöksiinsä. [65]

Jeesus koetti lievittää kaikkea näkemäänsä kärsimystä. Hänellä oli vain vähän rahaa annettavaksi, mutta hän kieltäytyi usein ravinnosta auttaakseen niitä, jotka näyttivät köyhemmiltä kuin hän. Hänen veljensä tunsivat, että hänen vaikutuksensa vastusti suuresti määräsä heidän vaikutustaan. Hänellä oli tahdikkuutta, jota kenelläkään heistä ei ollut ja jollaista he eivät halunneetkaan. Kun he puhuivat kovia sanoja köyhille, alhaisille ihmisille, Jeesus etsi juuri näitä ja puhui heille rohkaisevasti. Janoiselle hän antoi maljallisen kylmää vettä ja siirsi huomiota herättämättä oman ateriansa nälkäiselle. Kun hän näin lievitä heidän kärsimyksiään, hänen opettamansa totuudet liittyivät hänen laupeudentekoihinsa ja painuivat mieleen.

Suhde veljiin

Kaikki tämä loukkasi hänen veljiään. Koska he olivat Jeesusta vanhempia, hänen olisi heidän mielestään pitänyt olla heidän käsijensä alaisena. He syyttivät häntä siitä, että hän piti itseään heitä parempana, ja nuhtelivat häntä, koska hän muka asetti itsensä heidän opettajiensa ja pappien ja kansan hallitusmiesten edelle. Usein he uhkailivat ja koettivat pelotella häntä, mutta hän ei siitä välittänyt vaan piti yhä pyhiä kirjoituksia oppaanaan.

Jeesus rakasti veljiään ja kohteli heitä muuttumattoman ystävällisesti, mutta he kadehtivat häntä ja osoittivat selvää epäuskoa ja ylenkatsetta. He eivät voineet käsittää hänen käytöstään. Jeesuksessa oli suuria vastakohtia. Hän oli Jumalan Poika ja kuitenkin avuton lapsi. Koska hän oli maailmojen Luoja, koko maa oli hänen omaisuuttaan, ja kuitenkin hän kohtasi köyhyyttä elämänsä joka askelella. Hänen arvokkuutensa ja yksilöllisyytensä erosivat kokonaan maallisesta ylpeydestä ja omahyväisyydestä. Hän ei tavoitellut maallista suuruutta, vaan hän tyytyi alhaisimpaankin asemaan. Tämä ärsytti hänen veljiään. He eivät voineet selittää hänen järkkymätöntä rauhallsuuttaan ahdistusten ja puutteen keskellä. He eivät tietäneet, että hän oli meidän tähtemme tullut köyhäksi, että me hänen köyhyydestään rikastuisimme (vrt. 2 Kor. 8: 9). He ymmärsivät hänen tehtävänsä salaisuutta yhtä vähän kuin Jobin ystävät voivat käsittää hänen nöyryytystään ja kärsimyksiään.

[66] Jeesuksen veljet käsittivät hänet väärin, koska hän ei ollut heidän kaltaisensa. Hänen käyttäytymisohjeensa eivät olleet samat kuin heidän. Katsoessaan ihmisiin he olivat kääntyneet pois Jumalasta, eikä heillä ollut hänen voimaansa elämässään. Ne uskonnon muodot, joita he noudattivat, eivät voineet muuttaa heidän luonettaan. He maksoivat »kymmenykset mintuista ja tilleistä ja kuminoista», mutta jättivät »sikseen sen, mikä laissa on tärkeintä; oikeuden ja laupeuden ja uskollisuuden » (Matt. 23: 23). Jeesuksen esimerkki oli heille alituisena ärsytyksenä. Hän vihasi vain yhtä asiaa tässä maailmassa, ja se oli synti. Hän ei voinut katsella yhtään väärää tekoa tuntematta tuskaa, jota hänen oli mahdoton salata. Oli silminnähtävä ero muotomenoihin piintyneiden ihmisten, joiden näennäisen pyhyden alle kätkeytyi rakkaus syntiin, ja sellaisen luonteen välillä, jolle Jumalan kunnia oli aina ensimmäinen asia. Koska Jeesuksen elämä tuomitsi synnin, häntä vastustettiin sekä kotona että muualla. Hänen epäitsekkyydestään ja rehellisyydestään puhuttiin pilkallisesti. Hänen kärsivällisyytensä ja ystävällisyytensä leimattiin pelkuruudeksi.

Kaikessa ihmisen kohtalo

Niissä katkerissa kokemuksissa, jotka ovat ihmisen osana, ei ole yhtään vaihetta, jota Kristus ei olisi kokenut. Oli niitä, jotka koettivat tehdä hänet halveksituksi hänen syntyperänsä vuoksi, ja

jo lapsuudessaan hän sai kokea näiden ihmisten ivallisia katseita ja kuiskutteluja. Jos hän olisi vastannut yhdelläkin kärsimättömällä sanalla tai katseella, jos hän olisi taipunut veljiensä tahtoon ja tehnyt yhdenkin väärän teon, hän ei enää olisi ollut täydellinen esimerkki. Silloin hän ei olisikaan voinut toteuttaa lunastussuunnitelmaa. Jos hän olisi edes myöntänyt, että synnille löytyy puolustus, saatana olisi riemuinnut, ja maailma olisi ollut kadotettu. Tämän tähden kiusaaja koetti tehdä hänen elämänsä niin vaikeaksi kuin mahdollista, jotta saisi hänet lankeamaan syntiin.

Mutta jokaiseen kiusaukseen hänellä oli vain yksi vastaus: »On kirjoitettu. »Harvoin hän nuhteli veljiään heidän pahoista teoistaan, mutta hänellä oli puhuttavana heille sana Jumalalta. Usein he syyttivät häntä pelkuruudesta, kun hän kieltäytyi heidän kanssaan tekemästä jotakin kiellettyä, mutta hänen vastauksensa oli: »Kirjoitettu on: 'Katso, Herran pelko - se on viisautta, ja pahan karttaminen on ymmärrystä' » (Job 28: 28).

Pitäytyminen kirjoituksiin

Oli muutamia, jotka etsivät hänen seuraansa, koska he tunsivat rauhaa hänen lähellään, mutta monet karttoivat häntä, koska hänen tahraton elämänsä oli kuin moite heitä kohtaan. Hänen nuoret toverinsa pyysivät häntä menettelemään heidän tavallaan. Hän oli vilkas ja iloinen; he pitivät hänen seurastaan ja hänen älykkäistä ehdotuksistaan, mutta he tulivat kärsimättömiksi hänen epäröidessään ja väittivät häntä ahdasmieliseksi ja turhantarkaksi. Jeesus vastasi: »Kirjoitettu on: 'Kuinka voi nuorukainen pitää tiensä puhtaana? Siten, että hän noudattaa sinun sanaasi. Minä kätken sinun sanasi sydämeeni, etten tekisi syntiä sinua vastaan' » (Ps. 119: 9,11).

Häneltä kysyttiin usein: Miksi haluat olla niin erikoinen ja erilainen kuin me kaikki? »Kirjoitettu on » , hän sanoi, »autuaat ovat ne, joiden tie on nuhteeton, jotka Herran laissa vaeltavat! Autuaat ne, jotka ottavat vaarin hänen todistuksistaan, jotka etsivät häntä kaikesta sydämestänsä, jotka eivät vääryyttä tee, vaan vaeltavat hänen teillään! » (Ps. 119:1-3).

Kun häneltä kysyttiin, miksi hän ei ottanut osaa Nasaretin nuorison ilonpitoon, hän sanoi: »Kirjoitettu on: 'Minä iloitsen sinun todistustesi tiestä, niinkuin kaikkinaisesta rikkaudesta. Minä tutkis-

[67]

telen sinun asetuksiasi ja katselen sinun polkujasi. Minä iloitsen sinun käskyistäsi enkä sinun sanaasi unhota' » (Ps. 119: 1416).

Jeesus ei kiistellyt oikeuksistaan. Hänen työnsä tuli usein tarpeettoman vaikeaksi, koska hän oli altis ja kärsivällinen. Kuitenkaan hän ei epäonnistunut eikä masentunut. Hän eli näiden vaikeuksien yläpuolella ikään kuin Jumalan kasvojen valossa. Hän ei maksanut samalla mitalla, kun häntä kohdeltiin raa'asti, vaan kesti solvauksen kärsivällisesti.

[68] Vähän väliä häneltä kysyttiin: Miksi annat kohdella itseäsi niin halveksivasti, vieläpä omien veljiesi? »Kirjoitettu on», hän sanoi, »poikani, älä unhota minun opetustani, vaan sinun sydämesi säilyttäköön minun käskyni; sillä pitkää ikää, elinvuosia ja rauhaa ne sinulle kartuttavat. Laupeus ja uskollisuus älkööt hyljätkö sinua. Sido ne kaulaasi, kirjoita ne sydämesi tauluun, niin saat armon ja hyvän ymmärryksen Jumalan ja ihmisten silmien edessä » (Sanani. 3:1-4).

Siitä alkaen, kun Jeesuksen vanhemmat löysivät hänet pyhäköstä, hänen toimintatapansa oli heille salaisuus. Hänellä ei ollut tapana ryhtyä väittelyihin, ja kuitenkin hänen esimerkkinsä oli alituisena opetuksena. Hän näytti olevan erotettu muista. Onnellisimmat hetkensä hän vietti yksin luonnossa ja Jumalan kanssa. Milloin hänellä vain oli tilaisuus, hän lähti työpaikaltaan mietiskelemään kedoille ja vihreihin laaksoihin, etsimään yhteyttä Jumalan kanssa vuorenrinteellä tai metsän puiden siimeksessä. Aamun koittaessa hän oli usein jossakin yksinäisessä paikassa mietiskellen, tutkien kirjoituksia tai rukoillen. Näistä hiljaisista hetkistä hän palasi kotiinsa ryhtyäkseen jälleen suorittamaan velvollisuuksiaan ja antaakseen esimerkin kärsivällisestä uurastuksesta.

Suhde äitiin

Kristuksen elämälle oli ominaista kunnioitus ja rakkaus hänen äitiään kohtaan. Maria uskoi sydämessään, että hänestä syntynyt pyhä lapsi oli luvattu Messias, mutta hän ei uskaltanut ilmaista tätä uskoaan. Koko Jeesuksen elämän ajan hän otti osaa hänen kärsimyksiinsä. Hän katseli murheellisena niitä ahdistuksia, joihin Jeesus lapsena ja nuorena joutui. Puolustaessaan sitä, minkä hän tiesi oikeaksi hänen käytöksessään, hän joutui itse vaikeaan asemaan. Hän

piti kotielämää ja äidin hellää huolenpitoa lapsistaan hyvin tärkeänä luonteen muodostukselle. Joosefin pojat ja tyttäret tiesivät tämän, ja vedoten hänen huolestumiseensa he koettivat oikaista Jeesuksen tapoja omiensa mukaisiksi.

Maria nuhteli Jeesusta usein ja kehotti häntä mukautumaan rabbiinien menettelytapoihin. Mutta häntä ei voitu taivuttaa muuttamaan tapojaan ja lakkaamaan ajattelemasta Jumalan tekoja ja koettamasta lievittää ihmisten, vieläpä mykkien luontokappaleidenkin, kärsimyksiä. Kun papit ja opettajat pyysivät Marian apua voidakseen hallita Jeesusta, hän oli hyvin huolestunut, mutta rauha palasi hänen mieleensä, kun Jeesus esitti raamatunkohtia menettelynsä tueksi.

Ajoittain hän epäröi Jeesuksen ja hänen veljiensä välillä, jotka eivät uskoneet, että hän olisi Jumalan lähettäjä, mutta oli runsaasti todistuksia siitä, että hänellä oli jumalallinen luonne. Maria näki hänen uhrautuvan toisten hyväksi. Hänen läsnäolonsa teki kodin ilmapiiirin puhtaammaksi, ja hänen elämänsä vaikutti hapatuksen tavoin yhteiskunnassa. Hän vaelsi vahingoittumattomana ja nuhteettomana välinpitämättömien, raakojen ja epähienojen ihmisten keskellä: väärämielisten publikaanien, hillittömien irstailijoiden, jumalattomien samarialaisten, pakanallisten sotilaiden, sivistymättömien talonpoikien ja sekalaisen joukon keskellä. Hän lausui myötätunnon sanoja siellä ja täällä nähdessään väsyneiden ihmisten olevan pakotettu- ja kantamaan raskaita taakkoja. Hän kantoi heidän taakkojaan ja kertoi heille luonnosta oppimiaan opetuksia Jumalan rakkaudesta, laupeudesta ja hyvydestä.

[69]

Rohkaisun sanoja toisille

Hän opetti kaikkia ymmärtämään, että heille oli uskottu kallisarvoisia talenteja, jotka oikein käytettyinä tuottaisivat heille ikuisia rikkauksia. Hän poisti elämästä kaiken turhuuden ja opetti omalla esimerkillään, että jokaisella ajanrahdullakin voi olla iankaikkisuuden kantavat seuraukset, ja siksi sitä on vaalittava kalliina aarteena ja käytettävä pyhiin tarkoituksiin. Hän ei sivuuttanut arvottomana ainoatakaan ihmisolentoa, vaan koetti pelastaa jokaisen sielun. Millaisessa seurassa hän olikin, hän esitti opetuksia, jotka soveltuivat siihen ajankohtaan ja vallitseviin olosuhteisiin. Hän koetti rohkaista kaikkein yksinkertaisimpia ja mahdottomimpiakin vakuuttaen heille,

että heistä voi tulla moitteettomia ja kunnollisia ja että he voivat saada luonteen, joka ilmaisee heidän olevan Jumalan lapsia. Hän kohtasi usein sellaisia, jotka olivat joutuneet saatanan valtaan ja joilta puuttui voimaa päästä irti tämän pauloista. Tällaiselle masentuneelle, sairaalle, kiusatulle ja langenneelle Jeesuksen oli tapana puhua helliä ja sääliä sanoja, joita tarvittiin ja joita voitiin ymmärtää. Hän tapasi sellaisiakin, jotka parhaillaan kamppailivat sielunvihollisen kanssa. Hän kehotti heitä kestämaan ja vakuutti heidän voittavan, sillä Jumalan enkelit olivat heidän puolellaan ja antaisivat heille voiton. Ne joita hän täten auttoi, olivat varmat siitä, että he voisivat täydellisesti luottaa häneen. Hän ei ilmaisisi niitä salaisuuksia, joita he kuiskasivat hänen myötätuntoiseen korvaansa.

Jeesus oli sekä ruumiin että sielun parantaja. Häntä kiinnostivat kaikenlaiset kärsimykset, joita hän joutui näkemään, ja kaikkiin vaivoihin hän toi avun, sillä hänen lempeissä sanoissaan oli parantavaa palsamia. Ei kukaan voinut sanoa hänen tehneen ihmettä, mutta voima, rakkauden parantava voima, lähti hänestä sairaisiin ja ahdistettuihin. Näin hän huomaamattomasti työskenteli kansan hyväksi aina lapsuudestaan asti. Ja tästä johtui, että niin monet kuuntelivat häntä mielellään, kun hän aloitti julkisen toimintansa.

Kuitenkin Jeesus vaelsi yksin lapsuutensa, nuoruutensa ja miehuutensa. Puhtaudessaan ja uskollisuudessaan hän polki viinikuurnan yksin, eikä yhtään ihmistä ollut hänen kanssaan. Hän kantoi äärettömän raskaan vastuun ihmisen pelastuksesta. Hän tiesi, että ellei ihmiskunnan periaatteissa ja tarkoitusperissä tapahtuisi huomattavaa muutosta, kaikki olisi menetetty. Tämä taakka lepäsi hänen sydämellään, eikä kukaan voinut käsittää sen painoa. Syvästi määrätietoisena hän toteutti sen elämänsä tarkoituksen, että hän itse olisi ihmisten valo.

Niiden Israelin uskollisten keskuudesta, jotka olivat kauan odottaneet Messiaan tuloa, nousi Kristuksen edelläkävijä. Iäkäs pappi Sakarias ja hänen vaimonsa Elisabet olivat »molemmat hurskaita Jumalan edessä», ja heidän hiljaisesta ja pyhästä elämästään loisti uskon valo kirkkaan tähden tavoin tuon pahan ajan pimeyteen. Tälle hurskaalle pariskunnalle oli annettu lupaus pojasta, joka olisi »käyvä Herran edellä valmistaakseen hänen teitään».

Sakarias asui »Juudean vuorimaassa», mutta hän oli mennyt Jerusalemiin suorittaakseen viikon ajan temppelipalvelusta, jollaista vaadittiin kahdesti vuodessa jokaisen osaston papeilta. »Niin tapahtui, kun hänen osastonsa palvelusvuoro tuli ja hän toimitti papillisia tehtäviä Jumalan edessä, että hän tavanmukaisessa pappistehtävien arpomisessa sai osaksensa mennä Herran temppeliin suitsuttamaan.»

Enkelin sanoma Sakariaalle

Hän seisoj kultaisen alttarin edessä temppelin pyhässä paikassa. Suitsutuspilvi Israelin rukousten kera oli nousemassa Jumalan eteen. Äkkiä hän tunsi jumalallisen olennon läsnäolon. Herran enkeli seisoj »suitsutusalttarin oikealla puolella». Enkelin sijainti ilmaisi suosiota, mutta Sakarias ei kiinnittänyt siihen huomiota. Monta vuotta hän oli rukoillut Lunastajan tulemistä. Nyt taivas oli lähettänyt sanansaattajansa ilmoittamaan, että näihin rukouksiin vastattaisiin, mutta Jumalan armo näytti hänestä liian suurelta, jotta hän olisi voinut uskoa. Hän oli pelon ja itsesyytösten vallassa.

Mutta enkeli tervehti häntä iloisesti vakuuttaen: »Älä pelkää, Sakarias, sillä sinun rukouksesi on kuultu, ja vaimosi Elisabet on synnyttävä sinulle pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Johannes. Ja hän on oleva sinulle iloksi ja riemuksi, ja monet iloitsevat hänen syntymisestään. Sillä hän on oleva suuri Herran edessä; viiniä ja väkijuomaa hän ei juo, ja hän on oleva täytetty Pyhällä Hengellä. - Ja hän kääntää monta Israelin lapsista Herran, heidän Jumalan-

[71] sa tykö. Ja hän käy hänen edellään Eliaan hengessä ja voimassa, kääntääksensä isien sydämet lasten puoleen ja tottelemattomat vanhurskasten mielenlaatuun, näin Herralle toimittaaksensa valmistetun kansan. Niin Sakarias sanoi enkelille: 'Kuinka minä tämän käsittäisin? Sillä minä olen vanha, ja minun vaimoni on iälliseksi tullut.'»

Sakarias tiesi hyvin, miten Aabrahamille hänen vanhalla iällään annettiin lapsi, koska hän luotti hänen uskollisuuteensa, joka oli lupauksen antanut. Mutta vanhan papin ajatukset kääntyivät hetkeksi inhimilliseen heikkouteen. Hän unohtaa, että mitä Jumala lupaa, sen hän myös voi täyttää. Millainen vastakohta onkaan hänen epäuskonsa ja Marian, Nasaretin neitsyen, suloisen lapsenuskon välillä. Marian vastaus enkelin ihmeelliseen ilmoitukseen kuului: »Katso, minä olen Herran palvelijatar; tapahtukoon minulle sinun sanasi mukaan» (Luuk. 1: 38).

Pojan syntyminen Sakariaalle, samoin kuin Aabrahamille ja Marialle, opettaa meille suuren hengellisen totuuden, jonka opimme hitaasti ja unohtamme helposti. Itsessämme olemme kykenemättömiä mihinkään hyvään, mutta sen, mitä me emme voi tehdä, suorittaa Jumalan voima jokaisessa nöyrässä ja uskovassa sielussa. Uskon kautta annettiin lupauksen lapsi. Uskon kautta syntyy hengellinen elämä, ja me kykenemme tekemään vanhurskauden tekoja.

Sakariaan kysymykseen enkeli vastasi: »Minä olen Gabriel, joka seison Jumalan edessä, ja minä olen lähetetty puhumaan sinulle ja julistamaan sinulle tämän ilosanoman.» Viisisataa vuotta aikaisemmin Gabriel oli ilmoittanut Danielille sen profeettallisen ajanjakson, joka ulottuisi Kristuksen tulemiseen asti. Tieto siitä, että tämän ajanjakson loppu oli lähellä, oli saanut Sakariaan rukoilemaan Messiaan tuloa. Nyt juuri sama sanansaattaja, jonka välityksellä tämä ennustus annettiin, oli tullut ilmoittamaan sen täyttymisestä.

Enkelin sanat »Minä olen Gabriel, joka seison Jumalan edessä», osoittavat, että hänellä on taivaassa korkea kunniaasema. Tuodessaan sanoman Danielille hän sanoi: »Ei ole ketään muuta vahvistamassa minua heitä vastaan paitsi teidän enkeliruhtinaanne Miikael» (Dan. 10: 21). Vapahtaja puhuu Gabrielista Ilmestyskirjassa sanoessaan: »Sen hän lähettämänsä enkelin kautta antoi tiedoksi palvelijalleen Johannekselle» (Ilm. 1: 1). Ja Johannekselle enkeli lausui: »Minä olen sinun ja sinun veljesi, profeettain, kanssapalvelija» (Ilm.

22: 9). On ihmeellistä ajatella, että enkeli, joka arvoltaan on lähinnä Jumalan Poikaa, on valittu paljastamaan Jumalan tarkoituksia syntisille ihmisille.

Sakarias oli osoittanut epäilevänsä enkelin sanoja. Hän ei siksi tulisi puhumaan, ennen kuin ne täyttyisivät. »Katso», enkeli sanoi, »sinä tulet mykäksi - siihen päivään saakka, jona tämä tapahtuu, sentähden ettet uskonut minun sanojani, jotka käyvät aikansa toteen. »Papin velvollisuus tässä jumalanpalveluksessa oli rukoilla kansan syntejä anteeksi sekä Messiaan tulemista, mutta kun Sakarias yritti tehdä näin, hän ei voinut lausua sanaakaan.

[72]

Tullessaan ulos siunatakseen kansaa »hän viittoi heille ja jäi mykäksi». He olivat odottaneet kauan ja alkaneet pelätä, että Jumalan tuomio olisi kohdannut häntä. Mutta kun hän tuli ulos pyhästä paikasta ja hänen kasvonsa loistivat Jumalan kirkkautta, »silloin he ymmärsivät, että hän oli nähnyt näyn temppelissä». Sakarias tiedotti heille, mitä hän oli nähnyt ja kuullut, »ja kun hänen virkatoimensa päivät olivat päättyneet, meni hän kotiinsa».

Sakariaan ennustus pojastaan

Heti luvatus lapsen syntymän jälkeen isän kieli vapautui, »ja hän puhui kiittäen Jumalaa. Ja tuli pelko kaikille heidän ympärillään asuvalle, ja koko Juudean vuorimaassa puhuttiin kaikista näistä tapahtumista; ja kaikki, jotka niistä kuulivat, panivat ne mieleensä ja sanoivat: 'Mikähän tästä lapsesta tulee?' » Kaikki tämä oli omiaan kiinnittämään huomiota Messiaan tulemiseen, jolle Johanneksen oli valmistettava tietä.

Pyhä Henki oli Sakariaan yllä, ja hän ennusti poikansa tehtävästä seuraavin kauniin sanoin:

»Ja sinä, lapsukainen, olet kutsuttava Korkeimman profeetaksi, sillä sinä olet käyvä Herran edellä valmistaaksesi hänen teitään, antaaksesi hänen kansalleen pelastuksen tuntemisen heidän syntiensä anteeksisaamisessa, meidän Jumalamme sydämellisen laupeuden tähden, jonka kautta meidän puoleemme katsoo aamun koitto korkeudesta, loistaen meille, jotka istumme pimeydessä ja kuoleman varjossa, ja ohjaten meidän jalkamme rauhan tielle.»

Johanneksen valmistuminen tehtävänsä

»Ja lapsi kasvoi ja vahvistui hengessä. Ja hän oli erämaassa siihen päivään asti, jona hän oli astuva Israelin eteen. »Ennen Johanneksen syntymää enkeli oli sanonut: »Hän on oleva suuri Herran edessä; viiniä ja väkijuomaa hän ei juo, ja hän on oleva täytetty Pyhällä Hengellä. »Jumala oli kutsunut Sakariaan pojan suureen työhön, suurimpaan, mitä ihmiselle on annettu. Voidakseen suorittaa tämän työn hänen oli saatava Herra työskentelemään kanssaan. Ja Jumalan Henki oli oleva hänen kanssaan, jos hän noudattaisi enkelin ohjeita.

[73] Johanneksen oli lähdettävä Jumalan sanansaattajana viemään ihmisille hänen valoaan. Hänen oli annettava heidän ajatuksilleen uusi suunta. Hänen oli saatava heidät vakuuttuneiksi Jumalan vaatimusten pyhyydestä ja hänen täydellisen vanhurskautensa tarpeesta. Sellaisen sanansaattajan täytyi olla pyhä. Hänen tuli olla temppeli, jossa Jumalan Henki asui. Voidakseen täyttää tehtävänsä hänellä täytyi olla terve ruumiinrakenne sekä henkistä ja hengellistä voimaa. Siksi hänen oli välttämätöntä hallita halujaan ja intohimojaan. Hänen täytyi kyetä hallitsemaan kaikkia voimiaan niin, että hän voisi seisoa ihmisten keskellä olosuhteista huolimatta yhtä järkkymättömänä kuin erämaan kalliit ja vuoret.

Johannes Kastajan aikoihin rahanhimo ja ylellisyyden ja komeilun halu olivat levinneet laajalti. Aistilliset nautinnot, juhlat ja juomingit aiheuttivat fyysistä sairautta ja rappeutuneisuutta, himmensivät hengellisen käsityskyvyn ja vähensivät herkkyyttä syntiin nähden. Johanneksen oli esiinnyttävä uskonpuhdistajana. Pidättyväisellä elämällään ja yksinkertaisella puvullaan hänen oli nuhdeltava aikansa kohtuutto-
[74] muutta. Tästä johtuivat Johanneksen vanhemmille annetut määräykset - taivaan valtaistuimen luota lähetetyn enkelin pitämä raittiussaarna.

Lapsuudessa ja nuoruudessa luonne on kaikkein vastaanottavin. Silloin olisi hankittava itsehillinnän voima. Kotilieden ääressä ja perheen ruokapöydässä saadaan vaikutelmia, joiden seuraukset ulottuvat ikuisuuteen. Enemmän kuin luonnonlahjat ratkaisevat lapsuudessa hankitut tavat sen, tuleeko ihminen voittamaan vai häviämään taistelussa. Nuoruus on kylvöaikaa. Se määrää sadon laadun sekä tätä että tulevaa elämää varten.

Profeetta Johannes oli kääntävä »isien sydämet lasten puoleen ja tottelemattomat vanhurskasten mielenlaatuun, näin Herralle toimittaaksensa valmistetun kansan». Valmistaessaan tietä Kristuksen ensimmäiselle tulemiselle hän oli niiden esikuva, jotka valmistavat kansaa Herramme toista tulemista varten. Maailma on nautintojen orja. Väärät opit ja tarut ovat vallalla. Saatana lisää ansojaan sielujen tuhoksi. Kaikkien, jotka haluavat täydellistä pyhyyttä Jumalan pelossa, on opittava kohtuullisuuden ja itsensähillinnän läksy. Halut ja himot on pidettävä korkeampien sielunvoimien alaisina. Tämä on välttämätöntä voidaksemme saavuttaa sen henkisen . voiman ja hengellisen näkemyksen, joka tekee meidät kykeneviksi ymmärtämään ja käytännössä toteuttamaan Jumalan sanan pyhiä totuuksia. Tästä syystä raittiudella on paikkansa valmistautumistyössä Kristuksen toista tulemista varten.

Syntymänsä perusteella Sakariaan poika olisi kasvatettu papiksi. Mutta rabbiinien koulukasvatus olisi tehnyt hänet sopimattomaksi työhönsä. Jumala ei lähettänyt häntä jumaluusopin opettajien luo oppimaan, miten kirjoituksia selitetään. Hän kutsui hänet erämaahan, jotta hän oppisi luonnosta ja luonnon Jumalalta.

Autiosta seudusta, kuivien kukkuloiden, jyrkkien rotkojen ja kallioluolien keskeltä hän löysi kotinsa. Mutta hän halusikin luopua elämän nautinnoista ja komeudesta ja noudattaa ankaraa itsekuria erämaassa. Tämä ympäristö oli otollinen yksinkertaisille tavoille ja itsensäkieltämiselle. Maailman melun häiritsemättä hän saattoi täällä syventyä tutkimaan luonnon, ilmoituksen ja kaitselmuksen opetuksia. Johanneksen jumalaapelkäävät vanhemmat olivat usein toistaneet hänelle enkelin Sakariaalle lausumia sanoja. Lapsuudesta asti hänen tehtävänsä oli pidetty hänen silmäinsä edessä, ja hän oli ottanut tämän pyhän tehtävän vastaan. Erämaan yksinäisyys oli hänelle tervetullut pako yhteiskunnasta, jossa epäluulot, epäusko ja irstaisuus olivat saaneet miltei ylivallan. Hän epäili omia voimiaan vastustaa kiusauksia ja karttoi kaikkea kosketusta synnin kanssa, jottei hän kadottaisi käsitystä sen kauheasta synnillisyydestä.

Hänet oli syntymästään lähtien pyhitetty Jumalalle nasiirina, ja hän toteutti tämän lupauksen elinikäisellä pyhittäytymisellään. Hän pukeutui muinaisten profeettain pukuun, joka oli tehty kame-linkarvoista, ja hänellä oli vyötäisillään nahkavyö. Hän söi »hei-

näsirkkoja ja metsähunajaa», jota hän löysi erämaasta, ja hän joi kukkuloiden puhdasta vettä.

Mutta Johannes ei viettänyt aikaansa joutilaana, askeettisen synkkänä tai itsekkäästi eristäytyen. Silloin tällöin hän meni ihmisten joukkoon, ja hän seurasi aina kiinnostuneena, mitä maailmassa tapahtui. Syrjäisestä piilopaikastaan hän katseli tapahtumien kehitystä. Pyhän Hengen valaisemin silmin hän tutki ihmisluonteita oppiakseen ymmärtämään, miten heidän sydämensä avautuisi taivaan sanomalle. Hänen tehtävänsä taakka painoi häntä. Yksinäisyydessä hän rukouksen ja mietiskelyn avulla koetti vyöttää sielunsa elämäntehtävänsä varten.

Vaikka hän oli erämaassa, hän ei ollut vapaa kiusauksista. Hän pyrki sulkemaan kaikki tiet, joita myöten saatana voisi päästä sisään, ja kuitenkin kiusaaja ahdisti häntä. Mutta hänellä oli selvä hengellinen käsityskyky, hän oli kehittänyt luonteensa voimaa ja päättävyyttä, ja Pyhän Hengen avulla hän saattoi havaita saatanan lähestymisen ja vastustaa hänen voimaansa.

[76] Johanneksella oli erämaassa koulunsa ja pyhäkkönsä. Kuten Moosesta Midianin vuorten keskellä häntä ympäröi Jumalan läsnäolo, ja joka puolella näkyi Jumalan voiman ilmauksia. Hänen osansa ei ollut asua Israelin suuren johtajan tavoin mahtavien vuorten jylhässä yksinäisyydessä. Mutta hänen edessään olivat Mooabin kukkulat Jordanin takana kertoen hänestä, joka on vahvistanut vuoret ja vyöttänyt ne voimallaan. Synkkä ja karu luonto hänen erämaakotinsa ympärillä kuvasi sattuvasti Israelin tilaa. Herran hedelmällisestä viinitarhasta oli tullut autio erämaa. Mutta erämaan yllä kaartui taivas kirkkaana ja kauniina. Pilvissä, jotka kasaantuivat myrskyä ennustaen, näkyi lupauksen kaari. Samoin Israelin alennustilan yllä loisti Messiaan hallituksen kirkkaus. Vihan pilvien yli kaartui hänen armonliittonsa sateenkaari.

Yksin hiljaisessa yössä Johannes luki taivaalta Jumalan Aabrahamille antaman lupauksen, että hänen siemenensä olisi lukematon kuin taivaan tähdet. Aamunkoitto, joka kultasi Mooabin vuoret, kertoi hänestä, joka olisi »niinkuin huomenhohde auringon noustessa pilvettömänä aamuna » (2 Sam. 23: 4). Ja keskipäivän kirkkaudessa hän näki Messiaan kirkkauden loisteen, silloin kun »Herran kunnia ilmestyy » »ja kaikki liha saa sen nähdä » (Jes. 40:5).

Ennustukset Messiaasta Johanneksen tutkimuksen kohteena

Pelokkain ja kuitenkin iloisin mielin Johannes tutki profeetallisesta kirjakääröstä ilmoituksia Messiaan tulemisesta, tuon luvatus siemenen, joka murskaisi käärmeen pään; Siilon^{*}, »rauhanantajan», joka ilmestyisi ennen kuin kuningas lakkaisi hallitsemasta Daavidin istuimella. Se aika oli nyt tullut. Roomalainen hallitsija istui Siionin vuorella olevassa palatsissa. Herran luotettavan sanan mukaan Kristus oli jo syntynyt.

Jesajan hurmioituneet kuvaukset Messiaan kunniaista olivat hänen tutkimuksensa kohteina päivin ja öin: Iisain juurivesa, kuningas, joka hallitsee vanhurskaasti ja »jakaa oikein oikeutta maan nöyrille», »suojana rankkasateelta, — kuin korkean kallion varjo nääntyvässä maassa», eikä Israelia enää sanota »hyljätyksi», eikä hänen maataan »autioksi», vaan Herra kutsuu häntä »minun rakkaakseni » ja hänen maataan »aviovaimoksi » (Jes. 11: 4; 32: 2; 62: 4). Yksinäisen maanpakolaisen mieli oli täynnä loistavia näkyjä.

Hän katseli Kuningasta hänen kauneudessaan ja unohti itsensä. Hän katseli pyhyiden ylevyyttä ja tunsii olevansa heikko ja arvoton. Hän oli valmis kulkemaan taivaan sanansaattajana pelkäämättä ihmisiä, koska oli nähnyt Jumalan. Hän saattoi seisoa suorana ja pelottomana maallisten yksinvaltioiden edessä, koska oli kumartanut syvään kuningasten Kuningasta.

Johannes ei täysin käsittänyt Messiaan valtakunnan luonnetta. Hän odotti Israelin kyllä vapautuvan kansallisista vihollisistaan, mutta hänen toivonsa suurin kohde oli Kuninkaan saapuminen vanhurskaudessa ja Israelin vahvistaminen pyhäksi kansaksi. Näin hän uskoi täyttyvän hänen syntyessään lausutun ennustuksen:

[77]

»Muistaakseen pyhän
liittonsa, —
suodakseen meidän,
vapahdettuina vihollistemme
kädestä, pelkäämättä
palvella häntä kaikkina

^{*}Nimitys »Siilo » perustuu 1 Moos. 49: 10:een. Se on heprealaisessa alkutekstissä ja sen on tulkittu tarkoittavan jälkeläistä, lähetettyä, sitä jolle valtikka kuuluu ja rauhanantajaa.

elinpäivinämme.»

Hän näki kansan petettynä, itseensä tyytyväisenä ja synnin uneen vaipuneena. Hän halusi herättää heissä halua pyhempään elämään. Jumalan hänelle antaman sanoman tarkoitus oli havahduttaa heidät horroksestaan ja saada heidät vapisemaan suuren pahuutensa tähden. Ennen kuin evankeliumin siemen voisi löytää jalansijaa, olisi sydämen maaperä muokattava. Ennen kuin he voisivat etsiä parannusta Jeesukselta, heidän täytyisi herätä näkemään, millaisessa vaarassa he olivat synnin aiheuttamien haavojen tähden

Parannuksen saarnaaja

Jumala ei lähetä sanansaattajia imartelemaan syntistä. Hän ei julista rauhansanomia tuodittamaan jumalattomia väärään turvallisuuden tunteeseen. Hän laskee väärintekijän omalletunnolle raskaan taakan ja lävistää sielun syyllisyydentunnon nuolilla. Palvelevat enkelit kuvailevat hänelle Jumalan pelottavat tuomiot saadakseen hänet tuntemaan tarpeensa ja huudahtamaan: »Mitä minun on tehtävä pelastuakseni? » Sitten sama käsi, joka on nöyryyttänyt ihmisen tomuun, nostaa katuvaan ylös. Ääni, joka on nuhdellut syntiä ja saattanut ylpeyden ja kunnianhimon häpeään, kysyy hellästi ja myötätuntoisesti: »Mitä haluat minun tekevän sinulle?«

Johanneksen aloittaessa toimintansa kansa oli kiihottuneessa tyytymättömyyden tilassa, joka lähenteli vallankumousta. Arkelaoksen viraltapanon jälkeen Juudea oli joutunut välittömästi Rooman vallan alle. Roomalaisten maaherrain sortovalta ja kiristykset sekä heidän järkähtämättömät ponnistuksensa saattaa käytäntöön pakanallisia vertauskuvia ja tapoja olivat sytyttäneet kapinan, joka oli tukahdutettu tuhansien Israelin parhaiten miesten verellä. Tämä kaikki lisäsi kansan vihaa Roomaa kohtaan ja syvensi kaipausta vapautua sen vallasta.

Eripuraisuuden ja taistelun keskelle kuului erämaasta ääni, joka oli hätkähdyttävä ja tuima, mutta kuitenkin toivontäyteinen: »Tehkää parannus, sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle. »Sen uusi, outo voima vaikutti kansaan. Profeetat olivat ennustaneet Kristuksen tulemisesta kaukaiseen tulevaisuuteen kuuluvana tapahtumana, mutta tässä julistettiin sen olevan käsillä. Johanneksen erikoinen ulkonäkö

vei hänen kuulijainsa ajatukset muinaisiin näkijöihin. Hän muistutti tavoiltaan ja puvultaan profeetta Eliaa. Elian hengessä ja voimassa hän julisti kansan turmeltuneisuutta ja nuhteli vallitsevista synneistä. Hänen sanansa olivat selviä, sattuvia ja vakuuttavia. Monet uskoivat hänen olevan joku profeetoista, joka oli noussut kuolleista. Koko kansa oli liikkeellä. Suuria joukkoja vaelsi erämaahan.

[78]

Johannes julisti Messiaan tulemista ja kutsui kansaa parannukseen. Synnistä puhdistumisen vertauskuvana hän kastoi heidät Jordanin vedessä. Näin hän sattuvan vertauskuvan avulla julisti, että ne, jotka väittivät olevansa Jumalan valittu kansa, olivat synnin saastuttamia ja ettei heillä ilman sydämen ja elämän puhdistusta voisi olla mitään osaa Messiaan valtakunnassa.

Hallitusmiehiä ja rabbiineja, sotilaita, publikaaneja ja talonpoikia tuli kuulemaan profeettaa. Hetkeksi Jumalan vakava varoitus pysähdytti heidät. Monet tekivät parannuksen ja vastaanottivat kasteen. Kaikensäätyisiä ihmisiä alistui Johannes Kastajan vaatimuksiin päästäkseen hänen julistamaansa valtakuntaan.

Monet kirjanoppineista ja farisealaisista tulivat tunnustaen syntinsä ja pyytäen kastetta. He olivat korottaneet itsensä muiden ihmisten yläpuolelle ja saaneet ihmiset omaksumaan korkean käsityksen heidän hurskaudestaan. Nyt paljastettiin heidän elämänsä synnit ja salaisuudet. Mutta Pyhä Henki ilmoitti Johannekselle, että monilla näistä ihmisistä ei ollut oikeata synnintuntoa. He olivat silmänpalvelijoita. Profeetan ystävinä he toivoivat pääsevänsä tulevan ruhtinaan suosioon. Ja vastaanottamalla kasteen tältä suositulta nuorelta opettajalta he luulivat vaikutuksensa kansaan kasvavan.

Johannes vastasi heille purevalla kysymyksellä: »Te kyykkäarmeitten sikiöt, kuka on neuvonut teitä pakenemaan tulevaista vihaa? Tehkää sentähden parannuksen soveliaita hedelmiä, älkääkä luulko saattavanne sanoa mielessänne: 'Onhan meillä isänä Aabraham'; sillä minä sanon teille, että Jumala voi näistä kivistä herättää lapsia Aabrahamille.»

[79]

Juutalaiset olivat tulkinneet väärin Jumalan lupauksen ikuisesta suosioista Israelille: »Näin sanoo Herra, joka on pannut auringon valaisemaan päivää, kuun ja tähdet lakiensa mukaan valaisemaan yötä, hän, joka liikuttaa meren, niin että sen aallot pauhaavat - Herra Sebaot on hänen nimensä: Jos väistyvät nämä lait minun kasvojeni edestä, silloin myös lakkaavat Israelin jälkeläiset olemasta kansa mi-

nun kasvojeni edessä ainiaan. Näin sanoo Herra: Jos voidaan mitata taivaat ylhäällä ja tutkia maan perustukset alhaalla, silloin vasta minä hylkään Israelin jälkeläiset kaikki, kaiken sen tähden, mitä he ovat tehneet, sanoo Herra » (Jer. 31: 35-37). Juutalaisten mielestä heidän luonnollinen polveutumisensa Aabrahamista oikeutti heidät omistamaan itselleen tämän lupauksen. Mutta he jättivät huomaamatta Jumalan määräämät ehdot. Hän oli sanonut ennen tuon lupauksen antamista: »Minä panen lakini heidän sisimpäänsä ja kirjoitan sen heidän sydämiinsä; ja niin minä olen heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani. — Sillä minä annan anteeksi heidän rikoksensa enkä enää muista heidän syntejensä » (Jer. 31: 33, 34).

Jumalan suosio luvataan kansalle, jonka sydämeen hänen lakinsa on kirjoitettu. He ovat yhtä hänen kanssaan. Mutta juutalaiset olivat luopuneet Jumalasta. Syntiensä tähden he olivat hänen rangaistustuomionsa alaisia. Tästä syystä he olivat joutuneet pakanakansan orjiksi. Synti oli pimentänyt heidän mielensä, ja koska Jumala oli menneinä aikoina osoittanut heille niin suurta suosiota, he puolustelivat syntejään. He uskalsivat ajatella olevansa parempia kuin muut ihmiset ja oikeutettuja nauttimaan hänen siunaustaan.

Nämä asiat »on kirjoitettu varoitukseksi meille, joille maailman aikojen loppukausi on tullut » (1 Kor. 10: 11). Kuinka usein me käsitämme väärin Jumalan meille antamat siunaukset ja luulemme, että me olemme päässeet suosioon, koska meissä on jotakin hyvää! Jumala ei voi tehdä meidän hyväksemme sitä, minkä hän haluaisi tehdä. Me käytämme hänen lahjojaan itsetyytyväisyytemme lisäämiseksi ja paaduttaaksemme sydämemme epäuskossa ja synnissä.

Johannes julisti Israelin opettajille, että heidän ylpeytensä, itsekkyytensä ja julmuutensa osoittivat heidän olevan kyykäärmeitten siikiötä, jotka ovat kuolettavana kirouksena kansalle, eivätkä suinkaan vanhurskaan ja kuuliaisien Aabrahamin lapsia. Sen valon vuoksi, jonka he olivat saaneet Jumalalta, he olivat vielä pahempia kuin pakanat, joita parempia he luulivat olevansa. He olivat unohtaneet kallion, josta he olivat lohkaistut, ja kaivosonkalon, josta olivat kaivetut. Jumala ei ollut heistä riippuvainen saadakseen tarkoituksensa toteutetuksi. Kuten hän oli kutsunut Aabrahamin pakanakansan keskuudesta, niin hän saattaisi kutsua muitakin palvelukseensa. Ihmissydämet voivat näyttää kuivilta kuin erämaan kivet, mutta hänen Henkensä voi el-

vyttää ne tekemään hänen tahtoaan ja kokemaan hänen lupauksensa täyttymisen.

»Jo on kirves pantu puitten juurelle», sanoi profeetta, »jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, siis hakataan pois ja heitetään tuleen. »Puun arvoa ei määrää sen nimi vaan sen hedelmä. Jos hedelmä on arvoton, ei nimi voi pelastaa puuta tuhosta. Johannes selitti juutalaisille, että heidän elämänsä ja luonteensa määräsivät heidän pysymisensä Jumalan kansana. Tunnustus ei merkinnyt mitään. Ellei heidän elämänsä ja luonteensa ollut sopusoinnussa Jumalan lain kanssa, he eivät olleet hänen kansaansa.

Nämä sydämeen käyvät sanat saivat hänen kuulijansa synnituntoon. He tulivat hänen luokseen kysyen: »Mitä meidän siis pitää tekemän? » Hän vastasi: »Jolla on kaksi ihokasta, antakoon toisen sille, joka on ilman; ja jolla on ruokaa, tehköön samoin. »Ja hän varoitti publikaaneja vääryydestä ja sotilaita väkivallasta.

Kaikki jotka tulivat Kristuksen valtakunnan alamaisiksi, hän sanoi, antaisivat todistuksen uskostaan ja katumuksestaan. Heidän elämässään näkyisi ystävällisyyttä, rehellisyyttä ja uskollisuutta. He auttaisivat tarvitsevia ja toisivat uhrinsa Jumalalle. He suojelisivat turvattomia ja olisivat esimerkkinä hyvydessä ja sääliväisyydessä. Näin Kristuksen seuraajat todistavat Pyhän Hengen muuttavasta voimasta. Jokapäiväisessä elämässä näkyy oikeudenmukaisuutta, laupeutta ja Jumalan rakkautta. Muuten he ovat kuin akanat, jotka viskataan tuleen.

»Minä kastan teidät vedellä parannukseen», Johannes sanoi, »mutta se, joka minun jäljessäni tulee, on minua väkevämpi, jonka kenkiäkään minä en ole kelvoinen kantamaan; hän kastaa teidät Pyhällä Hengellä ja tulella » (Matt. 3: 11). Profeetta Jesaja oli lausunut, että Herra puhdistaa kansansa heidän synneistään »tuomion ja puhdistuksen hengellä». Herran sana Israelille kuului: »Minä käännän käteni sinua vastaan ja puhdistan sinusta kuonan niinkuin lipeällä ja poistan sinusta kaiken lyijyn » (Jes. 4: 4; 1: 25). Kaikelle synnille, löytyipä sitä inistä tahansa, »meidän Jumalamme on kuluttavainen tuli » (Hebr. 12: 29). Kaikista niistä, jotka antautuvat hänen voimansa alaisiksi, Jumalan Henki on kuluttava pois synnin. Mutta jos ihmiset pysyvät synneissään, he samaistuvat synnin kanssa. Silloin Jumalan kirkkauden, joka tuhoaa synnin, täytyy tuhota heidätkin. Jaakob huudahti painiskeltuaan yön enkelin kanssa: »Mi-

[81]

nä olen nähnyt Jumalan kasvoista kasvoihin, ja kuitenkin on minun henkeni pelastunut » (1 Moos. 32: 30). Jaakob oli tehnyt suuren synnin menettelyllään Eesauta kohtaan, mutta hän oli katunut. Hänen rikoksensa oli annettu anteeksi ja syntinsä sovitettu; siksi hän saattoi kestää Jumalan läsnäolon ilmestyksen. Mutta aina kun ihmiset tulivat Jumalan eteen tahallaan suosien pahaa, heidät tuhottiin. Kristuksen tullessa toisen kerran hän on surmaava jumalattomat »suunsa henkäyksellä » ja tuhoava heidät »tulemuksensa ilmestyksellä » (2 Tess. 2: 8). Jumalan kirkkauden valo, joka antaa elämän vanhurskaille, on tuhoava jumalattomat.

Johannes Kastajan aikana Jeesus oli juuri tulossa ilmaisemaan Jumalan luonnetta. Hänen pelkkä läsnäolonsa oli paljastava ihmisille heidän syntinsä. He voivat päästä hänen yhteyteensä ainoastaan, jos he halusivat tulla puhdistetuiksi synneistään. Vain puhdassydämiset voivat pysyä hänen lähellä.

Näin Johannes Kastaja julisti Jumalan sanomaa Israelille. Monet ottivat vaarin hänen opetuksestaan. Monet uhrasivat kaiken ollakseen kuuliaisia. Suuret joukot seurasivat tätä uutta opettajaa paikasta toiseen, ja monet toivoivat hänen olevan Messias. Mutta kun Johannes näki ihmisten kääntyvän hänen puoleensa, hän käytti jokaista tilaisuutta suunnatakseen heidän uskonsa häneen, joka oli tuleva.

Tieto erämaan profeetasta ja hänen ihmeellisestä julistuksestaan levisi kautta Galilean. Sanoma saavutti talonpojat etäisissä vuoristokylissä ja kalastajat meren rannalla, ja näissä yksinkertaisissa, vakavissa sydämissä se herätti syvimmän vastakaiun. Nasaretissa siitä kerrottiin Joosefille kuuluneessa puusepän työpajassa, ja Eräs tajusi kutsun merkityksen. Hänen aikansa oli tullut. Jättäen joka-päiväisen työnsä hän sanoi jäähyväiset äidilleen ja seurasi niiden maanmiestensä jäljissä, joita joukoittain kokoontui Jordanille.

Jeesus ja Johannes Kastaja olivat serkuksia, ja heitä liittivät läheisesti toisiinsa olosuhteet, jotka olivat vallinneet heidän syntyessään. He eivät kuitenkaan välittömästi tunteneet toisiaan. Jeesus oli viettänyt elämänsä Galilean Nasaretissa, Johannes taas Juudean erämaassa. Suuresti erilaisessa ympäristössä he olivat eläneet eristyneisyudessa, eikä heillä ollut ollut mitään yhteyttä keskenään. Kaiselmuksia oli järjestänyt näin. Ei saanut antaa aiheita syytökseen, että he salaa olisivat päättäneet tukea toistensa vaatimuksia.

Johannes tunsi tapahtumat, jotka liittyivät Jeesuksen syntymään. Hän oli kuullut hänen käynnistään Jerusalemissa poikasena ja tapahtumasta rabbiinien koulussa. Hän tiesi hänen synnittömästä elämästään ja uskoi hänen olevan Messias, mutta hänellä ei ollut tästä ehdottoman varmaa vakaumusta. Se seikka, että Jeesus oli niin monta vuotta pysytellyt tuntemattomana antamatta mitään erityistä merkkiä tehtävästään, antoi aiheita epäilyyn, saattoiko hän olla tuo Luvattu. Johannes Kastaja odotti kuitenkin uskoen, että Jumalan määräämänä hetkenä kaikki selvenisi. Hänelle oli ilmoitettu, että Messias pyytäisi häneltä kastetta ja että silloin annettaisiin merkki hänen jumalallisuudestaan. Näin hän saattaisi esittää hänet kansalle.

Johannes kastaa Jeesuksen

Kun Jeesus tuli kastettavaksi, Johannes näki hänessä luonteen puhtauden, jollaista hän ei koskaan aikaisemmin ollut kenessäkään

[83] nähnyt. Häntä ympäröivä ilmapiirikin oli pyhä ja kunnioitusta herättävä. Kansanjoukossa, joka oli kokoontunut hänen ympärilleen Jordanille, Johannes oli kuullut kerrottavan synkkiä kertomuksia rikoksista, ja hän oli tavannut sieluja, jotka olivat lukemattomien syntien taakan painamia, mutta hän ei ollut koskaan joutunut kosketuksiin ihmisen kanssa, josta uhkui niin jumalallinen vaikutusvoima. Kaikki tämä oli sopusoinnussa sen kanssa, mitä Johannekselle oli Messiaasta ilmaistu. Kuitenkin hän epäröi suostua Jeesuksen pyyntöön. Kuinka hän, syntinen ihminen, voisi kastaa synnittömän? Ja kuinka tämä, joka ei parannusta tarvinnut, alistui menoon, joka merkitsi syyllisyyden tunnustamista ja sen pois pesemistä?

Kun Jeesus pyysi kastetta, Johannes vetäytyi taaksepäin huudattaen: »Minun tarvitsee saada sinulta kaste, ja sinä tulet minun tyköni! » Päättävästi mutta kuitenkin lempeän arvokkaasti Jeesus vastasi: »Salli nyt; sillä näin meidän sopii täyttää kaikki vanhurskaus. »Ja Johannes suostui, johti Vapahtajan alas Jordaniin ja hautasi hänet veden alle. »Ja heti, vedestä noustessaan», Jeesus »näki taivasten aukeavan ja Hengen niinkuin kyyhkysen laskeutuvan häneen.»

Jeesuksen kasteen merkitys

[84] Jeesus ei vastaanottanut kastetta tunnustaakseen oman syyllisyytensä. Hän samasti itsensä syntisten kanssa, otti askeleet, jotka meidänkin on otettava, ja teki työn, joka meidänkin on tehtävä. Hänen elämänsä kasteen jälkeen, täynnä kärsimyksiä ja kärsivällistä kestämistä, oli myös meille esimerkiksi.

Noustuaan vedestä Jeesus kumartui rukoukseen joen äyräälle. Uusi, tärkeä vaihe oli hänen edessään. Hänen oli nyt laajemmalla näyttämöllä astuttava elämänsä taisteluun. Vaikka hän oli Rauhantuhtinas, hänen tulemisensa oli oleva kuin miekan paljastus. Valtakunta, jota hän oli tullut perustamaan, oli päinvastainen, kuin juutalaiset toivoivat. Häntä, joka oli Israelin palvelusmenojen ja järjestelmän perustus, pidettäisiin sen vihollisena ja tuhoojana. Hänet, joka oli julistanut lain Siinailta, tuomittaisiin lainrikkokjaksi. Hänet, joka oli tullut murskaamaan saatanan vallan, julistettaisiin Beelsebuliksi. Ei kukaan maailmassa ollut häntä ymmärtänyt, ja toimintansa aikana hänen täytyi edelleen vaeltaa yksin. Koko hänen elämänsä aikana eivät hänen äitinsä ja veljensä käsittäneet hänen tehtäväänsä.

Eivät edes hänen opetuslapsensa häntä ymmärtäneet. Hän oli asunut ikuisessa valossa ollen yhtä Jumalan kanssa, mutta maan päällä hänen täytyi viettää elämänsä yksinäisyydessä.

Yhtenä meistä hänen täytyi kantaa syyllisyytemme ja tuskaimme taakka. Synnittömän täytyi tuntea synnin häpeä. Rauhaa rakastavan täytyi elää taisteluissa, totuuden viipyä vääryyden seurassa, puhtauden asua turmeluksen keskellä. Jokainen synti, jokainen epäsointu, jokainen lihallinen himo, jonka synti oli tuonut mukanaan, oli kidutusta hänen hengelleen.

Yksin hänen oli kuljettava tie, yksin kannettava taakka. Hänen päällään, joka oli luopunut kirkkaudesta ja pukeutunut ihmiskunnan heikkouteen, lepäsi maailman lunastus. Hän näki ja tunsikaiken, mutta hän pysyi lujana aikomuksessaan. Hänestä riippui langenneen ihmissuvun pelastus, ja hän ojensi kätensä tarttuakseen kaikkivoivan rakkauden käteen.

Jumalan hyväksymisvakuutus

Vapahtajan katse näyttää kantavan taivaaseen hänen vuodattaessaan sielunsa rukouksessa Herran eteen. Hän tietää hyvin, kuinka synti on paaduttanut ihmissydämet ja kuinka vaikea heidän on käsitellä hänen tehtävänsä ja ottaa pelastuksen lahja vastaan. Hän pyytää Isältä voimaa kukistaakseen heidän epäuskonsa, murtaakseen kahleet, joilla saatana on heidät kietonut, ja voittaakseen tuhoijan heidän puolestaan. Hän pyytää todistusta siitä, että Jumala ottaa vastaan ihmiskunnan Poikansa persoonassa.

Koskaan ennen enkelit eivät ole kuulleet sellaista rukousta. He ovat innokkaita viemään rakastetulle johtajalleen rohkaisun ja lohdun sanoman. Mutta ei, Isä itse tahtoo vastata Poikansa pyyntöön. Suoraan valtaistuimelta loistavat hänen kirkkautensa säteet. Taivaat aukeavat, ja Vapahtajan pään päälle laskeutuu kyyhkysen muotoinen kirkas valoilmiö - sopiva kuva hänestä, joka oli sävyisä ja nöyrä.

Suuresta Jordanilla olevasta joukosta vain harvat Johanneksen lisäksi näkivät taivaallisen näyn. Kuitenkin Jumalan läsnäolon juhallisuus lepäsi kokoontuneen joukon yllä. Kansa seisoi vaiti katsellen Kristusta. Hänen olemuksensa kylpi valovirrassa, joka aina ympäröi Jumalan valtaistuinta. Hänen kohotetut kasvonsa loistivat, niin kuin he eivät olleet koskaan nähneet ihmisen kasvojen loistavan.

Avoimesta taivaasta kuului ääni, joka sanoi: »Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt.»

Nämä vakuuttavat sanat lausuttiin herättämään uskoa niissä, jotka olivat tämän kohtauksen todistajina, ja lujittamaan Vapahtajaa hänen tehtävässään. Siitä huolimatta, että syyllisen maailman synnit pantiin Kristuksen päälle ja että hän nöyrtyi ottamaan meidän langenneen luontomme, ääni taivaasta julisti hänet Iankaikkisen Pojaksi.

Johannes oli ollut syvästi liikuttunut nähdessään Jeesuksen kumartuneena rukoukseen anomassa kyynelin Isänsä hyväksymistä. Kun Jumalan kirkkaus ympäröi hänet ja ääni kuului taivaasta, Johannes käsitti merkin, jonka Jumala oli luvannut. Hän ymmärsi kastaneensa maailman Lunastajan. Pyhä Henki lepäsi hänen yllään, ja hän huudahti osoittaen kädellään Jeesusta: »Katso, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnin!«

Ei kukaan kuulijoista eikä puhuja itsekään käsittänyt näiden sanojen tärkeyttä: »Jumalan Karitsa«. Moorian vuorella Aabraham oli kuullut poikansa kysyvän: »Isäni, — missä on lammas polttouhriksi?« »Isä vastasi: »Jumala on katsova itselleen lampaan polttouhriksi, poikani « (1 Moos. 22: 7, 8). Ja oinaassa, jonka Jumala hankki Iisakin tilalle, Aabraham näki vertauskuvan hänestä, joka kuolisi ihmisten syntien tähden. Pyhä Henki oli Jesajan välityksellä samaa kuvausta käyttäen ennustanut Vapahtajasta: »Hän alistui siihen eikä suutansa avannut; niinkuin karitsa, joka teuraaksi viedään. Herra heitti hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme « (Jes. 53: 7, 6). Mutta Israelin kansa ei ollut ymmärtänyt tätä opetusta. Monet pitivät uhritoimituksia samanlaisina kuin pakanat uhrejaan: lahjoina, joilla he saattoivat lepyttää Jumalan. Jumala tahtoi opettaa heille, että hän itse rakkaudessaan antoi lahjan, joka sovittaa heidät hänen kanssaan.

Jeesukselle Jordanilla lausutut sanat: »Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt«, kuuluvat koko ihmiskunnalle. Jumala puhui Jeesukselle, joka on meidän edustajamme. Meitä ei kaikkine synteinemme ja heikkouksinemme heitetä arvottomina syrjään. Jumala ottaa meidät lapsikseen »siinä rakastetussa « (Ef. 1:6). Kristuksen yllä levännyt kirkkaus on pantti Jumalan rakkaudesta meitä kohtaan. Se kertoo meille rukouksen voimasta, kuinka ihmisiä voi kuulua Jumalan korviin ja meidän pyyntö- me otetaan

vastaan taivaan saleissa. Synti oli erottanut maan ja taivaan toisistaan ja katkaissut niiden välisen yhteyden, mutta Jeesus on jälleen yhdistänyt maan kirkkauden valtakuntaan. Hänen rakkautensa sulki piiriinsä ihmisen ja ulottui ylös taivaaseen asti. Valo, joka taivaan avoimesta ovesta lankesi Vapahtajamme päälle, on loistava meillekin, kun rukoilemme apua vastustaaksemme kiusauksia. Ääni, joka puhui Jeesukselle, sanoo jokaiselle uskovalle sielulle: »Tämä on minun rakas lapseni, johon olen mielistynyt.»

»Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä ole vielä käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena, kuin hän on » (1 Joh. 3: 2). Lunastajamme on avannut tien, niin että syntisin, puutteellisin, ahdistetuin ja halveksituinkin voi löytää pääsyn Isän luo. Kaikki voivat saada kodin niissä asunnoissa, joita Jeesus on mennyt valmistamaan. »Näin sanoo Pyhä, Totinen, jolla on Daavidin avain, hän, joka avaa, eikä kukaan sulje, ja joka sulkee, eikä kukaan avaa: - Katso, minä olen avannut sinun eteesi oven, eikä kukaan voi sitä sulkea » (Ilm. 3: 7, 8).

Luku 12—Kiusaus

»Sitten Jeesus täynnä Pyhää Henkeä palasi Jordanilta; ja Henki kuljetti häntä erämaassa. »Markuksen sanat ovat vielä merkityksellisemmät. Hän sanoo: »Kohta sen jälkeen Henki ajoi hänet erämaahan. Ja hän oli erämaassa neljäkymmentä päivää, ja saatana kiusasi häntä, ja hän oli petojen seassa. Eikä hän syönyt mitään niinä päivinä.»

Kun Jeesus joutui erämaahan kiusattavaksi, hän joutui sinne Jumalan Hengen johtamana. Hän ei houkutellut kiusausta luokseen. Hän meni erämaahan ollakseen yksin ja ajatellakseen työtänsä ja tehtävänsä. Rukouksen ja paaston avulla hänen oli vahvistettava itseään sitä tuskien tietä varten, joka hänen on kuljettava. Mutta saatana tiesi Vapahtajan menneen erämaahan, ja hän arveli, että nyt oli tullut paras hetki lähestyä häntä.

Vihollisuus valon ja pimeyden välillä

Valtavat asiat olivat vaakalaudalla siinä taistelussa, jota käytiin Valon ruhtinaan ja pimeyden valtakunnan johtajan välillä. Kiusat - tuaan ihmisen syntiin saatana väitti maailmaa omakseen ja nimitti itseään tämän maailman ruhtinaaksi. Muutettuaan esivanhempiemme luonteen oman luonteensa kaltaiseksi hän aikoi perustaa tänne valtakuntansa. Hän selitti, että ihmiset olivat valinneet hänet hallitsijakseen. Vallitsemalla ihmistä hän piti koko maailmaa hallussaan. Kristus oli tullut kumoamaan saatanan väitteen. Ihmisen Poikana Kristus pysyisi uskollisena Jumalalle. Näin voitaisiin näyttää, ettei saatana ollut saanut ihmissukua täydellisesti valtaansa ja että hänen maailmaa koskeva vaatimuksensa oli väärä. Kaikki, jotka halusivat vapautusta hänen vallastaan, pääsisivät vapaiksi. Valta, jonka Aadam synnin kautta oli menettänyt, palautettaisiin ennalleen.

Siitä asti, kun käärmeelle oli sanottu Eedenissä: »Minä panen vainon sinun ja vaimon välille, sinun siemenesi ja hänen siemensä välille » (1 Moos. 3: 15), saatana oli tiennyt, ettei hänellä ollut ehdotonta hallitusvaltaa maailmassa. Ihmisissä näytti vaikuttavan voima,

joka vastusti hänen valtaansa. Hän katseli erittäin kiinnostuneena uhreja, joita Aadam ja hänen poikansa uhrasivat. Näissä menoissa hän näki vertauskuvan yhteydestä taivaan ja maan välillä. Hän ryhtyi toimeen tämän yhteyden katkaisemiseksi. Hän esitti Jumalan väärässä valossa ja tulkitsi väärin uskonnolliset menot, jotka viittasivat Vapahtajaan. Hän sai ihmiset pelkäämään Jumalaa olentona, joka iloitsi heidän perikadostaan. Uhrin, joiden olisi tullut ilmaista hänen rakkauttaan, uhrattiin vain hänen vihansa lepyttämiseksi. Saatana kiihotti ihmisten pahoja taipumuksia vahvistaakseen valtansa heihin. Kun Jumalan sana ilmestyi kirjoitettuna, saatana tutki ennustuksia Vapahtajan tulosta. Sukupolvesta toiseen hän työskenteli estääkseen ihmisiä näkemästä näitä ennustuksia, jotta he hylkäisivät Kristuksen hänen tullessaan.

[88]

Jeesuksen syntyessä saatana tiesi, että oli tullut sellainen olento, jonka jumalallisena tehtävänä oli vastustaa hänen valtaansa. Hän vapisi kuullessaan enkelien sanoman, joka todisti vastasyntyneen kuninkaan vallasta. Saatana tiesi hyvin, missä asemassa Kristus oli ollut taivaassa Isän rakastamana. Se, että Jumalan Poika tulisi tänne maan päälle ihmisenä, täytti hänet hämmästyksellä ja pelolla. Hän ei voinut tajuta tämän suuren uhrin salaisuutta. Hänen itsekäs sielunsa ei voinut ymmärtää sellaista rakkautta petettyä ihmissukua kohtaan. Ihmiset käsittivät vain hämärästi taivaan kirkkautta ja rauhaa sekä iloa saada olla Jumalan yhteydessä, mutta Lucifer, suojelevainen kerubi, tunsu ne hyvin. Menettyään taivaan hän oli päättänyt kostaa saattamalla toiset osallisiksi lankeemuksestaan. Tämän hän tekisi saattamalla heidät aliarvioimaan taivaallisia asioita ja kiinnittämällä heidän sydämensä maallisiin asioihin.

Taivaan päämies ei saisi esteettömästi voittaa ihmistä valtakuntaansa. Siitä ajasta alkaen, jolloin hän lapsena syntyi Beetlehemissä, hän oli alituisesti paholaisen hyökkäysten kohteena. Kristuksessa ilmeni Jumalan kuva, ja saatana joukkoineen oli päättänyt voittaa hänet. Maailmaan ei ollut tullut ainoatakaan ihmisolentoa, joka olisi välttynyt joutumasta pettäjän valtaan. Pahuuden voimat lähetettiin hänenkin tielleen sotimaan häntä vastaan ja jos mahdollista voittamaan hänet.

[89]

Kun Vapahtaja kastettiin, saatana oli katselijoiden joukossa. Hän näki Isän kirkkauden verhoavan Pojan. Hän kuuli Kaikkivaltiaan äänen todistavan Jeesuksen jumaluudesta. Aadamin lankeemuksesta

lähtien suora yhteys Jumalan ja ihmissuvun välillä oli ollut poikki. Taivas ja maa olivat olleet kosketuksessa toistensa kanssa Kristuksen välityksellä, mutta nyt, kun Jeesus oli tullut »syntisen lihan kaltaisuudessa » (Room. 8: 3), Isä itse puhui. Hän oli aikaisemmin ollut yhteydessä ihmiskunnan kanssa *Kristuksen välityksellä*, nyt *Kristuksessa*. Saatana oli toivonut, että Jumalan inho syntiä kohtaan aiheuttaisi ikuisen eron taivaan ja maan välillä. Mutta nyt oli ilmeistä, että yhteys Jumalan ja ihmisen välillä oli jälleen palautettu.

Saatana näki, että hänen on joko voitettava, tai hänet voitetaan. Taistelun tuloksesta riippui liian paljon, jotta hän olisi voinut uskoa sen liittolaisenkieleilleen. Hänen itsensä täytyi johtaa taistelua. Kaikki luopumuksen voimat koottiin Jumalan Poikaa vastaan. Kristuksesta tuli jokaisen helvetin asean maalitaulu.

Kristuksen ja saatanan välisen taistelun merkitys

Monien mielestä tällä taistelulla Kristuksen ja saatanan välillä ei ole mitään erityistä merkitystä heidän omalle elämälleen, ja he tuntevat sitä kohtaan vain vähän mielenkiintoa. Mutta tämä taistelu toistuu jokaisessa ihmissydämessä. Kukaan ei koskaan siirry vihollisen riveistä palvelemaan Jumalaa kohtaamatta saatanan hyökkäyksiä. Houkutukset, joita Kristus vastusti, ovat juuri niitä, jotka meistä tuntuvat niin vaikeilta voittaa. Häntä ahdistettiin niillä niin paljon enemmän, kuin hänen luonteensa on meidän luonnettamme parempi. Maailman syntien hirvittävä paino harteillaan Kristus vastusti kiusauksia, jotka koskivat ruokahalua, maailmanrakkautta ja röyhkeyteen johtavaa komeilunhalua. Nämä kiusaukset voittivat Aadamin ja Eevan ja voittavat niin helposti meidätkin.

Saatana oli viitannut Aadamin syntiin, jota hän väitti todistukseksi siitä, että Jumalan laki oli epäoikeudenmukainen, eikä sitä voitu noudattaa. Ihmisluonnossa Kristuksen oli sovitettava Aadamin epäonnistuminen. Mutta kun Adam joutui kiusaajan hyökkäysten kohteeksi, ei hänessä vielä ollut mitään synnin vaikutuksia. Hän oli miehuuden kukoistuksessa ja hänellä oli täydet sielun ja ruumiin voimat. Häntä ympäröi Eedenin ihanuus, ja hän oli päivittäin yhteydessä taivaallisten olentojen kanssa. Näin ei ollut Jeesuksen laita, kun hän joutui erämaahan kamppailemaan saatanan kanssa. Neljäntuhannen vuoden ajan ihmissuvun fyysinen voima, henkiset kyvyt

ja siveellinen arvo olivat vähentymistään vähentyneet, ja Kristus otti päälleen rappeutuneen ihmiskunnan heikkoudet. Vain täten hän saattoi pelastaa ihmisen hänen alennuksensa syvimmistä kuiluista.

Monet väittävät, että Kristuksen oli mahdotonta langeta kiusaukseen. Silloin häntä ei olisi voitu asettaa Aadamin tilalle, eikä hän olisi voinut saavuttaa voittoa, jota Aadam ei saanut. Jos meidän taistelumme olisi jossakin suhteessa ankarampi kuin Kristuksen, ei hän voisi auttaa meitä. Mutta Vapahtajamme omaksui ihmisyyden kaikkine rasituksineen. Hän otti ihmisen luonnon, johon sisältyi mahdollisuus langeta kiusaukseen. Meidän tarvitse kestää mitään, mitä hän ei olisi kestänyt.

[90]

Ensimmäinen kiusaus

Kristukselle samoin kuin synnittömille esivanhemmillemme Eedenissä oli ruokahalu ensimmäisen suuren kiusauksen perustana. Lunastustyön oli alettava juuri siitä, mistä turmio oli alkanut. Kuten Aadamin lankeemus koski ruokahalun tyydyttämistä, niin Kristuksen täytyi voittaa hillitsemällä ruokahalunsa. »Ja kun Jeesus oli paastonnut neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä, tuli hänen lopulta nälkä. Silloin kiusaaja tuli hänen luoksensa ja sanoi hänelle: 'Jos sinä olet Jumalan Poika, niin käske näiden kivien muuttua leiviksi.' Mutta hän vastasi ja sanoi: 'Kirjoitettu on: Ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee.'»

Aadamin ajoista Kristuksen aikaan asti oli itsehemmottelu yhä lisännyt halujen ja himojen voimaa, kunnes niillä oli miltei rajaton valta. Näin ihmisistä oli tullut turmeltuneita ja sairaita, ja heidän oli itsessään mahdoton saada voittoa. Kristus voitti ihmisen puolesta kestämillä ankarimman kokeen. Meidän tähtemme hän harjoitti itsehillintää, joka voitti nälän ja kuoleman. Ja tällä ensimmäisellä voitolla oli muitakin seurauksia, jotka vaikuttivat kaikkiin taisteluihimme pimeyden voimia vastaan.

Kun Jeesus saapui erämaahan, Isän kirkkaus ympäröi hänet. Jumalan yhteyteen sulautuneena hän kohosi inhimillisen heikkouden yläpuolelle. Mutta kirkkaus häipyi, ja hän jäi taistelemaan kiusausten kanssa. Ne ahdistivat häntä joka hetki. Hänen inhimillinen luontonsa kavahti taistelua, joka häntä odotti. Neljäkymmentä päivää

hän paastosi ja rukoili. Hän oli nälän heikontama ja laihduttama ja sieluntuskan kuluttama ja uuvuttama. »Runneltu, ei enää ihmisenkaltainen, oli hänen muotonsa, hänen hahmonsakaan ei ollut ihmislasten hahmo » (Jes. 52: 14). Nyt oli saatanan tilaisuus. Nyt hän luuli voittavansa Kristuksen.

Silloin tuli Vapahtajan luo kuin vastauksena hänen rukouksiinsa taivaan enkelin näköinen olento. Tämä väitti saaneensa Jumalalta tehtäväkseen ilmoittaa, että Kristuksen paasto oli lopussa. Kuten Jumala oli lähettänyt enkelin estämään Aabrahamia uhraamasta Iisakia, samoin Isä, tyytyväisenä Kristuksen suostuvaisuuteen lähteä kärsimysten tielle, oli lähettänyt enkelin pelastamaan hänet. Tällainen sanoma tuotiin Jeesukselle. Vapahtaja oli heikkona nälästä ja halusi ruokaa, kun saatana äkkiä tuli hänen luokseen. Viitaten kiviin, joita erämaa oli täynnä ja jotka olivat leivän näköisiä, hän sanoi: »Jos sinä olet Jumalan Poika, niin käske näiden kivien muuttua leiviksi.»

Vaikka hän ilmestyy valon enkelinä, niin nämä ensimmäiset sanat paljastavat hänen luonteensa. »Jos sinä olet Jumalan Poika. »Tässä on salainen viittaus epäilykseen. Jos Jeesus tekisi saatanan ehdotuksen mukaan, se merkitsi epäilyksen tunnustamista. Kiusaaja koettaa voittaa Kristuksen samoin keinoin, jotka olivat niin menestyksellisiä ihmissuvun kohdalla alussa. Miten taitavasti saatana lähestyikään Eevaa Eedenissä! »Onko Jumala todellakin sanonut: 'Älkää syökö kaikista paratiisin puista?' » (1 Moos. 3: 1). Tähän asti kiusaajan sanat olivat totta, mutta hänen tavassaan lausua ne oli peitettyä ylenkatsetta Jumalan sanoja kohtaan. Niissä oli salainen kieltö, epäily jumalallista totuutta kohtaan. Saatana koetti saada Eevan kuvittelemaan, ettei Jumala tekisi niin kuin hän oli sanonut. Jumalan ihmistä kohtaan osoittaman rakkauden ja myötätunnon kanssa ristiriidassa olisi kieltää ottamasta sellaista kaunista hedelmää. Samoin kiusaaja nytkin koettaa herättää Kristuksessa samoja tunteita, kuin hänen omassa mielessään on. »Jos sinä olet Jumalan Poika. »Nämä sanat kalvavat katkerasti hänen mieltään. Hänen äänessään on täydellisen epäuskon sävy. Kohtelisiko Jumala omaa Poikaansa tällä tavoin? Jättäisikö hän hänet erämaahan petojen sekaan ilman ravintoa, ilman seuraa, ilman lohdutusta? Hän vihjaisee, ettei Jumalan tarkoitus koskaan ole ollut antaa Poikansa olla tällaisessa tilassa.

»Jos sinä olet Jumalan Poika», niin näytä voimasi vapauttamalla itsesi nälän ahdistuksesta. Käske näiden kivien muuttua leiviksi.

Taivaasta kuuluneet sanat »Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt » (Matt. 3: 17) kaikuivat vielä saatanan korvissa. Mutta hän oli päättänyt saada Kristuksen epäilemään tätä todistusta. Jumalan sana oli Kristuksen vakuutena hänen jumalallisesta tehtävästään. Hän oli tullut elämään ihmisenä ihmisten keskuudessa, ja nämä sanat osoittivat hänen yhteytensä taivaan kanssa. Saatanan tarkoitus oli saada hänet epäilemään näitä sanoja. Saatana tiesi, että jos hän saisi Kristuksen luottamuksen Jumalaan horjumaan, voitto koko taistelusta olisi hänen puolellaan. Hän voittaisi Kristuksen. Hän toivoi, että Kristus epätoivon ja ankaran nälän pakottamana menettäisi uskonsa Isäänsä ja tekisi ihmeen omaksi hyväkseen. Jos hän olisi tehnyt näin, koko lunastussuunnitelma olisi rauennut tyhjiin.

Kun saatana ja Jumalan Poika ensi kerran kohtasivat toisensa taistelussa, Kristus oli taivaan joukkojen johtaja, ja saatana, kapinallisten johtaja taivaassa, heitettiin ulos. Nyt heidän asemansa näyttää olevan päinvastainen, ja saatana käyttää luuloteltua etuansa parhaalla tavalla. Hän kertoo, että eräs voimakkaimmista enkeleistä on karkotettu taivaasta. Jeesuksen ulkonäkö osoittaa, että hän on tuo langennut enkeli, joka on Jumalan jättämä ja ihmisten hylkäämä. Jumalallinen olento voisi todistaa väitteensä tekemällä ihmeen: »Jos olet Jumalan Poika, niin käske näiden kivien muuttua leiviksi. »Sellainen luomisvoimaa ilmaiseva teko, yllyttää kiusaaja, olisi ratkaiseva todistus jumaluudesta. Se tekisi taistelusta lopun.

Jeesus ei ääneti voinut kuunnella pääpettäjää taistelematta miellesään. Mutta Jumalan Pojan ei tarvinnut todistaa jumaluuttaan saatனால் tai selittää alennuksensa syytä. Myöntymällä kapinoitsijan vaatimukseen hän ei olisi voittanut mitään, mikä olisi ollut ihmiselle hyödyksi tai Jumalan kunniaksi. Jos Jeesus olisi suostunut vihollisen ehdotukseen, saatana olisi kuitenkin sanonut: »Näytä minulle merkki, jotta uskoisin sinun olevan Jumalan Poika. »Ei mikään todistus olisi pystynyt murtamaan kapinallisuuden voimaa hänen sydämessään. Eikä Kristus saanut käyttää jumalallista voimaansa omaksi hyväkseen. Hän oli tullut kestäväksi koettelemuksia, kuten meidänkin täytyy kestää, ja jättämään meille esimerkin uskosta ja kuuliaisuudesta. Ei hän nyt eikä koskaan myöhemminkään maallisen elämänsä aikana tehnyt ihmetyötä omaksi hyväkseen. Hänen

ihmetyönsä tapahtuivat kaikki toisten hyväksi. Vaikka Jeesus tunsi saatanan alusta asti, hän ei halunnut ryhtyä keskusteluun hänen kanssaan. Muistellessaan taivaasta kuulunutta ääntä hän sai voimaa ja lepäsi Isänsä rakkaudessa. Hän ei tahtonut keskustella kiusaajan kanssa.

Jeesus kohtasi saatanan Raamatun sanoilla. Hän sanoi: »On kirjoitettu. »Jokaisessa kiusauksessa hänen sotaaseenaan oli Jumalan sana. Saatana vaati Kristukselta ihmettä merkiksi hänen jumaluudestaan. Mutta se mikä oli suurempi kuin kaikki ihmeet, luja luottamus sanoihin »näin sanoo Herra», oli merkki, jota ei voitaisi kiistää. Niin kauan kuin Kristus säilytti tämän asenteen, saatana ei saisi mitään etusijaa.

Hyökkäykset heikkona hetkenä

Kristusta kohtasivat ankarimmat kiusaukset hänen suurimman heikkoutensa hetkenä. Näin saatana luuli voittavansa. Tämän menetytävän avulla hän oli saanut voiton ihmisistä. Kun voimat pettivät, tahdonvoima heikkeni ja usko lakkasi luottamasta Jumalaan, silloin voitettiin nekin, jotka kauan ja urhoollisesti olivat olleet totuuden puolella.

Mooses väsyi Israelin kansan nelikymmenvuotiseen korpivaelukseen, kun hänen uskonyhteytensä Jumalan rajattomaan voimaan hetkeksi katkesi. Hän epäonnistui juuri luvattun maan rajoilla.

Samoin kävi Elian, joka pelottomana oli seisonut kuningas Ahabin edessä ja kohdannut koko Israelin kansan, jonka etunenässä oli neljäisataaviisikymmentä Baalin profeettaa. Tuon hirveän päivän jälkeen Kannelilla, jolloin väärät profeetat oli surmattu ja jolloin kansa oli vakuuttanut uskollisuuttaan Jumalaa kohtaan, Elia pakeni henkensä edestä jumalattoman Iisebelin uhkauksia. Näin saatana on käyttänyt hyväkseen ihmiskunnan heikkoutta.

Ja hän toimii vieläkin samalla tavalla. Milloin tahansa joku on pimeyden ympäröimä, olosuhteiden hämmentämä tai puutteen ja ahdingon vaivaama, saatana on lähellä kiusaamassa ja vaivaamassa. Hänen hyökkäyksensä kohdistuvat luontemme heikkoihin kohtiin. Hän koettaa horjuttaa luottamustamme Jumalaan, joka antaa sellaisen asiaintilan vallita. Joudumme kiusaukseen epäillä Jumalaa ja hänen rakkauttaan.

Usein kiusaaja tulee luoksemme kuten Kristuksenkin luo ja asettaa silmäimme eteen omat puutteemme ja heikkoutemme. Hän haluaa masentaa sielumme ja katkaista yhteytemme Jumalaan. Silloin hän on varma saaliistaan. Jos kohtaisimme hänet kuten Jeesus teki, voisimme välttää monta tappiota. Keskustelemalla vihollisen kanssa annamme hänelle jalansijaa.

[94]

Voitto Jumalan sanaan pitäytymällä

Kun Kristus sanoi kiusaajalle: »Ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee», hän toisti ne sanat, jotka hän oli lausunut Israelille yli tuhat neljäsataa vuotta aikaisemmin: »Herra, sinun Jumalasi, näinä neljänäkymmenenä vuotena on sinua kuljettanut erämaassa - . Hän nöyryytti sinua ja antoi sinun nähdä nälkää, ja hän antoi sinulle mannaa syödä, jota et ennen tuntenut ja jota eivät isäsikään tunteneet, opettaaksensa sinut ymmärtämään, että ihminen ei elä ainoastaan leivästä, vaan että hän elää jokaisesta sanasta, joka Herran suusta lähtee » (5 Moos. 8: 2, 3). Kun erämaassa kaikki keinot saada ravintoa näyttivät pettävän, Jumala lähetti kansalleen mannaa taivaasta, ja he saivat sitä jatkuvasti riittävän määrän. Tämän toimenpiteen tuli opettaa heille, että kun he luottivat Jumalaan ja vaelsivat hänen teillään, hän ei heitä hylkäisi.

Nyt Vapahtaja toteutti käytännössä tätä Israelille antamaansa opetusta. Jumalan sanalla oli apu annettu Israelin joukolle, ja samalla sanalla se annettaisiin Jeesuksellekin. Hän odotti Jumalan aikanaan tuovan avun. Hän oli erämaassa Jumalan käskyn mukaisesti, eikä hän halunnut hankkia ruokaa saatanan ehdotuksesta. Hän todisti koko maailmankaikkeudelle, että on pienempi onnettomuus kärsiä mitä tahansa kuin jollakin tavoin poiketa Jumalan tahdosta.

»Ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee. »Kristuksen seuraaja joutuu usein tilanteeseen, jossa hän ei voi palvella Jumalaa ja jatkaa maallista tointaan. Näyttää ehkä siltä, kuin kuuliaisuus jollekin selvälle Jumalan käskylle kokonaan tyrehdyttäisi hänen elinmahdollisuutensa. Saatana koettaa uskotella hänelle, että hänen on uhrattava omantuntonsa vakaumus. Mutta ainoa asia, johon tässä maailmassa voimme luottaa, on Jumalan sana. »Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin myös kaikki tämä teille annetaan » (Matt. 6:

33). Meille ei ole hyväksi tässäkään elämässä poiketa taivaallisen Isämme tahdosta. Kun opimme tuntemaan hänen sanansa voiman, emme seuraa saatanaa ehdotuksia saadaksemme ruokaa tai pelastaaksemme henkemme. Tärkein kysymyksemme on: Mitä Herra käskää ja mitä hän lupaa? Kun sen tiedämme, noudatamme edellistä ja luotamme jälkimmäiseen.

[95] Viimeisessä suuressa taistelussa saatanaa vastaan Jumalalle uskolliset saavat nähdä kaikkien maallisten tukien pettävän. Koska he kieltäytyvät tottelemasta maallisen vallan määräyksiä, jotta eivät rikkoisi Jumalan lakia, heitä kielletään ostamasta ja myymästä. Viimein heille julistetaan kuole-
 mantuomio. (Katso Ilm. 13: 1117.)
 Mutta kuuliaisille kuuluu lupaus: »Hän on asuva kukkuloilla, kalliolinnat ovat hänen turvansa; hänelle annetaan hänen leipänsä, eikä vesi häneltä ehdy » (Jes. 33: 16). Tästä lupauksesta Jumalan lapset saavat elää. Heille annetaan ravintoa nälänhädän autoittaessa maata. »Pahana aikana he eivät joudu häpeään, ja nälän päivinä heillä on kyllin syötävää » (Ps. 37: 19). Tähän ahdinon aikaan viittasi profeetta Habakuk, ja hänen sanansa kuvaavat seurakunnan uskoa: »Sillä ei viikunapuu kukoista, eikä viiniköynnöksissä ole rypäleitä; öljypuun sato pettää, eivätkä pellot tuota syötävää. Lampaat ovat kadonneet tarhasta, eikä ole karjaa vajoissa. Mutta minä riemuitsen Herrassa, iloitsen autuuteni Jumalassa » (Hab. 3:17,18).

Halujen kurissa pitämisen tärkeys

Kaikista niistä opetuksista, joita saamme Jeesuksen ensimmäisestä suuresta kiusauksesta, mikään ei ole tärkeämpi kuin se, mikä koskee halujen ja himojen kurissa pitämistä. Kaikkina aikoina ovat fyysiseen luontoon kohdistuvat kiusaukset eniten turmelleet ja alentaneet ihmiskuntaa. Saatana koettaa kohtuuttomuuden kautta tuhota ne henkiset ja siveelliset kyvyt, jotka Jumala antoi ihmiselle verrattomana lahjana. Silloin ihmisen on mahdoton käsittää ikuisten asiain arvoa. Aistillisten nautintojen avulla saatana koettaa hävittää sielusta kaikki Jumalan kuvan jäljet.

Halujen hillitsemätöntä tyydyttämistä ja siitä johtuvaa sairautta ja rappeutumista, joita esiintyi Kristuksen ensimmäisen tulemisen aikoina, tulee esiintymään myös hänen toisen tulemisensa edellä, jolloin pahuuden valta yhä kasvaa. Kristus lausui, että maailman

tila tulee olemaan samanlainen kuin vedenpaisumusta edeltäneenä aikana ja Sodomian ja Gomorran päivinä. Ihmissydämen kaikki ajatukset ja aikeet tulevat olemaan vain pahat. Elämme nyt juuri tuon hirveän ajan edessä, ja Vapahtajan paaston antaman opetuksen tulisi syvästi liikuttaa meitä. Vain Kristuksen kärsimästä kuvaamattomasta tuskasta voimme arvioida, millainen synti on halujen hillitsemätön tyydyttäminen. Hänen esimerkkinsä opettaa, että voimme toivoa saavuttavamme iankaikkisen elämän vain saattamalla halumme ja intohimomme Jumalan tahdon alaisiksi.

[96]

Me emme voi omassa voimassamme kieltää langenneen luontomme vaatimuksia. Tätä tietä saatana tuo meille kiusauksiaan. Kristus tiesi, että vihollinen tulisi jokaisen ihmisen luo käyttäen hyväkseen tämän luontaista heikkoutta ja kietoen väärillä vihjauksillaan kaikki, jotka eivät luota Jumalaan. Mutta kulkemalla tietä, jota ihmisenkin on kuljettava, Herramme on valmistanut meille tien voittoon. Hän ei tahdo, että me joutuisimme tappiolle taistelussa saatanaa vastaan. Hän ei soisi meidän säikähtyvän ja masentuvan käärmeen hyökkäyksistä. »Olkaa turvallisella mielellä», hän sanoo; »minä olen voittanut maailman» (Joh. 16: 33).

Sen, joka taistelee ruokahalun voimaa vastaan, tulee katsoa Vapahtajaan, kun hän on kiusattuna erämaassa. Näe hänet tuskissaan ristillä, kun hän huudahti: »Minun on jano. »Hän on kestänyt kaiken, mitä me mahdollisesti joudumme kärsimään. Hänen voittonsa kuuluu meille.

Jeesus luotti taivaallisen Isänsä viisauteen ja voimaan. Hän sanoo: »Herra, Herra auttaa minua; sentähden ei minuun pilkka koskenut, — sillä minä tiedän, etten häpeään joudu. — Katso, Herra, Herra auttaa minua. »Omaan esimerkkiinsä viitaten hän sanoo meille: »Kuka teistä pelkää Herraa — ? Joka vaeltaa pimeydessä ja valoa vailla, se luottakoon Herran nimeen ja turvautukoon Jumalaansa» (Jes. 50: 7-10).

Jeesus sanoi vielä: »Maailman ruhtinas tulee, ja minussa hänellä ei ole mitään» (Joh. 14: 30). Hänessä ei ollut mitään, mihin saatanan viisastelut olisivat tehonneet. Hän ei suostunut syntiin. Hän ei ajatuksissaankaan langennut kiusaukseen. Näin voi olla meidänkin laitamme. Kristuksen inhimillisyys liittyi hänen jumalallisuuteensa. Hänessä asuva Pyhä Henki teki hänet kelvolliseksi taisteluun. Ja hän tuli tehdäkseen meidät jumalallisesta luonnosta osallisiksi.

Niin kauan kuin uskon kautta olemme liittyneet häneen, synnillä ei ole valtaa meihin. Jumala kurottautuu tarttumaan uskon käteemme liittääkseen sen lujalla otteella Kristuksen jumalallisuuteen, jotta voisimme saavuttaa täydellisen luonteen.

Ja Kristus on näyttänyt meille, miten tämä tapahtuu. Miten hän voitti taistelun saatanaa vastaan? Jumalan sanan avulla. Vain Sanan avulla hän saattoi kestää kiusauksen. Hän sanoi: »On kirjoitettu. »Ja meille on annettu »kalliit ja mitä suurimmat lupaukset, että te niiden kautta tulisitte jumalallisesta luonnosta osallisiksi ja pelastuisitte siitä turmeluksesta, joka maailmassa himojen tähden vallitsee » (2 Piet. 1: 4). Jokainen Jumalan sanan lupaus kuuluu meille. Meidän on elettävä »jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee». Kun joudut kiusausten ahdistamaksi, älä katso olosuhteita tai omaa heikkouttasi vaan Sanan voimaa. Sen koko voima on sinun. Psalmien laulaja sanoo: »Minä kätken sinun sanasi sydämeeni, etten tekisi syntiä sinua vastaan. » »Sinun huultesi sanassa minä pysyn ja kavahdan väkivaltaisen teitä » (Ps. 119:11; 17: 4).

Toinen kiusaus

Sitten saatana vie hänet pyhään kaupunkiin, asettaa hänet temp-pelin harjalle ja sanoo hänelle: »Jos sinä olet Jumalan Poika, niin heittäydy tästä alas, sillä kirjoitettu on: 'Hän antaa enkeilleen käs-kyn sinusta', ja: 'He kantavat sinua käsillensä, ettet jalkaasi kiveen loukkaisi.'»

Nyt saatana luulee kohdanneensa Jeesuksen hänen omalla alu-eellaan. Kavala vihollinen lausuu itse sanat, jotka ovat lähtöisin Jumalan suusta. Hän esiintyy vieläkin valon enkelinä ja haluaa esit-tää, että hän tuntee Raamatun ja ymmärtää kirjoitusten merkityksen. Kuten Jeesus edellä käytti Jumalan sanaa uskonsa vahvistamiseksi, niin kiusaaja nyt käyttää sitä petoksensa tukemiseksi. Hän väittää vain koetelleensa Jeesuksen uskollisuutta ja ylistää nyt hänen lujuu-taan. Koska Vapahtaja on osoittanut luottavansa Jumalaan, saatana kehottaa häntä antamaan vielä toisen todistuksen uskostaan.

Mutta kiusausta edeltää jälleen epäilevä vihjaus: »Jos olet Juma-lan Poika. »Kristus tunsu kiusausta vastata tuohon jossanaan, mutta hän kieltäytyi vähimmässäkään määrin myöntymästä epäilykseen. Hän ei panisi henkeään vaaraan antaakseen saatanalle todistuksen.

Kiusaaja luuli voivansa käyttää hyväkseen Kristuksen ihmisyyttä ja yllyttää hänet omahyväisyyteen. Mutta vaikka saatana voi kiusa-ta, hän ei voi pakottaa syntiin. Hän sanoi Jeesukselle: »Heittäydy alas», tietäen, ettei hän voisi heittää häntä alas, sillä Jumala tulisi pelastamaan hänet. Saatana ei myöskään voinut pakottaa Jeesusta heittäytymään alas. Kristusta ei voitaisi voittaa, ellei hän suostuisi kiusaukseen. Mitkään maailman tai helvetin voimat eivät voisi pa-kottaa häntä vähimmässäkään määrin poikkeamaan Isänsä tahdosta.

Kiusaaja ei voi koskaan pakottaa meitä tekemään paha. Hän ei voi hallita mieltä, ellei sitä anneta hänen hallintaansa. Tahdon täy-tyy taipua, uskon irrottaa otteensa Kristuksesta, ennen kuin saatana voi käyttää voimaansa meitä vastaan. Mutta jokainen hellimämme

[98] synnillinen halu antaa hänelle jalansijan. Jokainen koh- ta, jossa em-
 [99] me saavuta jumalallista mittapuuta, on avoin ovi, josta hän voi tulla
 kiusaamaan ja tuhoamaan meitä. Ja jokainen epäonnistuminen tai
 tappio meidän puoleltamme antaa hänelle aiheen syyttää Kristusta.

Kun saatana lainasi lupauksen »Hän antaa enkeleilleen käskyn sinusta», hän jätti pois sanat »että he varjelevat sinua kaikilla teilläsi», se on: kaikilla Jumalan mielen mukaisilla teillä. Jeesus kieltäytyi astumasta pois kuuliaisuuden tieltä. Samalla kun hän osoitti täydellisesti luottavansa Isäänsä, hän ei aiheettomasti asettunut asemaan, joka tekisi välttämättömäksi hänen Isänsä väliintulon, jotta hän pelastuisi kuolemasta. Hän ei pakottaisi kaitsemusta tulemaan avukseen ja täten jättäisi antamatta ihmisille esimerkkiä luottamuksesta ja kuuliaisuudesta.

Jeesus sanoi saatanalle: »Taas on kirjoitettu: 'Älä kiusaa Herraa, sinun Jumalaasi.' » Nämä sanat Mooses lausui Israelin lapsille, kun heillä oli erämaassa jano ja he vaativat, että Mooseksen oli annettava heille vettä. He huusivat: »Onko Herra meidän keskellämme vai ei? » (2 Moos. 17: 7). Herra oli tehnyt ihmeitä heidän hyväkseen, eivätkä he kuitenkaan luottaneet häneen ahdingossaan vaan vaativat todistusta, että hän oli heidän keskellään. Epäuskossaan he koettivat panna hänet koetukselle. Ja saatana yllytti Kristusta tekemään samoin. Jumala oli jo todistanut, että Jeesus oli hänen Poikansa, ja todistuksen Pyytäminen, että hän olisi Jumalan Poika, olisi Jumalan sanan panemista koetukselle, hänen kiusaamistaan. Samoin on asianlaita, jos pyytää sellaista, jota Jumala ei ole luvannut. Se ilmaisee epäuskoa ja on todellisuudessa hänen koettelemistaan tai kiusaamistaan. Meidän ei tulisi esittää pyyntöjämme Jumalalle *koetellaksemme*, täyttääkö hän sanansa, vaan koska hän on sen täyttävä; ei koetellaksemme, rakastaako hän meitä, vaan *koska* hän rakastaa meitä. »Mutta ilman uskoa on mahdoton olla otollinen; sillä sen, joka Jumalan tykö tulee, täytyy uskoa, että Jumala on ja että hän palkitsee ne, jotka häntä etsivät » (Hebr. 11:6).

[100] Mutta usko ei suinkaan ole samaa kuin omahyväisyys. Vain se, jolla on tosi uskoa, on turvassa omahyväisyyttä vastaan. Sillä omahyväisyys on saatanan valheuskoa. Usko pitää kiinni Jumalan lupauksista ja tuottaa hedelmää kuuliaisuudessa. Omahyväisyys pitää myös kiinni lupauksista, mutta käyttää niitä kuten saatana rikkomusten puolustukseksi. Usko olisi johtanut esivanhempamme

luottamaan Jumalan rakkauteen ja noudattamaan hänen käskyjään. Omahyväisyys sai heidät rikkomaan hänen lakinsa, sillä he uskoivat, että hänen suuri rakkautensa pelastaisi heidät synnin seurauksista. Usko ei vaadi taivaan suosiota suostumatta ehtoihin, joilla armo annetaan. Oikea usko perustuu Raamatun lupauksiin ja säädöksiin.

Usein kun saatanan ei ole onnistunut herättää epäuskoa, hänen onnistuu tehdä meidät omahyväisiksi. Jos hän saa meidät tarpeettomasti asettumaan kiusauksen tielle, hän tietää saavansa voiton. Jumala on varjeleva kaikkia, jotka vaeltavat kuuliaisuuden tiellä, mutta siitä poikkeaminen on astumista saatanan alueelle. Siellä varmasti lankeamme. Vapahtaja on kehottanut meitä: »Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen» (Mark. 14: 38). Mietiskely ja rukous estäisivät meitä vapaaehtoisesti syöksymästä vaaraan, ja näin pelastuisimme monesta tappiosta.

Meidän ei kuitenkaan tulisi menettää rohkeuttamme, kun joudumme kiusauksiin. Usein, kun joudumme vaikeaan tilanteeseen, epäilemme, onko Jumalan Henki johtanut meitä. Mutta Henki se johdatti Jeesuksen erämaahan perkeleen kiusattavaksi. Kun Jumala panee meidät koetukselle, hänen tarkoituksensa on toimia meidän hyväksemme. Jeesus ei käyttänyt väärin Jumalan lupauksia antautumalla aiheettomasti kiusaukselle alttiiksi, eikä hän masentuneena luopunut taistelusta, kun kiusaus hänet kohtasi. Meidänkään ei tule niin tehdä. »Jumala on uskollinen, hän ei salli teitä kiusattavan yli voimienne, vaan salliessaan kiusauksen hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää.» Hän sanoo: »Uhraa Jumalalle kiitos ja täytä lupauksesi Korkeimmalle. Ja avuksesi huuda minua hädän päivänä, niin minä tahdon auttaa sinua, ja sinun pitää kunnioittaman minua» (1 Kor. 10: 13; Ps. 50: 14, 15).

Kolmas kiusaus

Jeesus voitti toisen kiusauksen, ja nyt saatana ilmaisee todellisen luonteensa. Mutta hän ei esiinny kauheana hirviönä pukinsorkkineen ja lepakonsiipineen. Hän on mahtava enkeli, vaikkakin langennut. Hän tunnustaa olevansa kapinanjohtaja ja tämän maailman jumala.

Saatana asetti Jeesuksen korkealle vuorelle ja antoi tämän maailman valtakuntien kaikessa loistossaan panoraamana kulkea hänen silmiensä ohi. Auringonsäteet valaisivat suurkaupunkien temppeleitä

[101] ja marmoripalatsia, viljavia peltoja ja hedelmistä notkuvia viinitarhoja. Synnin jälkiä ei näkynyt. Jeesuksen silmien eteen, jotka juuri olivat katselleet vain synkkyyttä ja autiutta, levisi nyt verrattoman ihana ja kukoistava näky. Ja kiusaajan ääni kuului: »Sinulle minä annan kaiken tämän valtapiirin ja sen loiston, sillä minun haltuuni se on annettu, ja minä annan sen, kenelle tahdon. Jos sinä siis kumarrut minun eteeni, niin tämä kaikki on oleva sinun.»

Kristus saattoi täyttää tehtävänsä vain kärsimysten kautta. Häntä odotti elämä täynnä vaikeuksia, surua ja taisteluja, ja viimein häpeällinen kuolema. Hänen täytyisi kantaa koko maailman synnit. Hänen täytyisi kestää ero Isänsä rakkaudesta. Nyt kiusaaja tarjoutui luovuttamaan hänelle anastamansa vallan. Kristus voisi vapautua kauheasta kohtalostaan tunnustamalla saatanan ylivallan. Mutta tämän tekeminen merkitsisi luopumista voitosta suuressa taistelussa. Koettaessaan korottaa itsensä yli Jumalan Pojan saatana oli tehnyt syntiä taivaassa. Jos hän nyt saisi Jeesuksen taipumaan, se olisi kapinan riemuvoitto.

Kun saatana sanoi Jeesukselle: Maailman valtakunnat ja niiden loisto on annettu minulle ja minä annan ne kenelle tahdon, hän esitti totuuden vain osittain, ja hän sanoi näin edistääkseen omaa petollista tarkoitustaan. Saatanan valta oli se, mikä Aadamilta oli riistetty, mutta Adam oli Luojan sijaishallitsija. Hän ei ollut riippumaton valtias. Maa on Jumalan, ja hän on antanut kaikki Pojalleen. Aadamin tuli hallita Kristuksen alaisena. Kun Adam petollisesti luovutti valtansa saatanan käsiin, Pysy Kristus silti todellisena kuninkaana. Niinpä Herra oli sanonut kuningas Nebukadnessarille: »Korkein hallitsee ihmisten valtakuntaa ja antaa sen, kenelle hän tahtoo» (Dan. 4: 17). Saatana voi käyttää anastamaansa valtaa vain sikäli kuin Jumala sallii.

Kun kiusaaja tarjosi Kristukselle maailman valtapiirin ja sen loiston, hän ehdotti, että Kristus luopuisi todellisesta kuninkuudestaan maailmassa ja perustaisi valtakunnan saatanan alaisena. Tähän samaan valtakuntaan perustui juutalaisten toivo. He halusivat valtakuntaa, joka olisi tästä maailmasta. Jos Kristus olisi suostunut antamaan heille sellaisen valtakunnan, he olisivat iloiten ottaneet hänet vastaan. Mutta sen yllä lepäsi synnin kirous kaikkine kauhuineen. Silloin Jeesus sanoi kiusaajalle: »Mene pois, saatana, sillä

kirjoitettu on: 'Herraa, sinun Jumalaasi, pitää sinun kumartaman ja häntä ainoata palveleman.'»

Se joka oli noussut kapinaan taivaassa, tarjosi Kristukselle tämän maailman valtakuntia ostaakseen hänen kunnioituksensa pahan periaatteille. Mutta Kristus ei antanut ostaa itseään. Hän oli tullut perustamaan vanhurskauden valtakuntaa, eikä hän tahtonut luopua tästä tarkoituksestaan. Saatana lähestyy ihmisiä samaa kiusausta käyttäen, ja heihin nähden hän onnistuukin paremmin. Hän tarjoaa ihmisille tämän maailman valtakunnan ehdolla, että he tunnustavat hänen ylivaltansa. Hän vaatii heitä uhraamaan rehellisyytensä, olemaan välittämättä omastatunnostaan ja hellimään itsekkyyttään. Kristus kehottaa heitä etsimään ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan, mutta saatana kulkee heidän vierellään ja kuiskaa: »Olkoonpa totuus iankaikkisesta elämästä mikä tahansa, niin menestyäksesi tässä maailmassa sinun täytyy palvella minua. Sinun onnesi on minun käsissäni. Voin antaa sinulle rikkautta, nautintoja, kunniaa ja onnea. Kuuntele neuvoani. Älä anna kummallisten käsitysten rehellisyydestä tai itsensäuhraamisesta johtaa itseäsi harhaan. Minä valmistan sinulle tien. »Näin monet tulevat petetyiksi. He suostuvat elämään palvellakseen vain itseään, ja saatana on tyytyväinen. Viekoitellessaan heidät maallisen vallan toivolla hän saa valtaansa heidän sielunsa. Mutta hän tarjoaa sellaista, mikä ei ole hänen annettavissaan ja mikä pian tullaan häneltä riistämään. Palkaksi hän viekoittelee heiltä heidän oikeutensa Jumalan lasten perintöön.

[102]

Voitto kiusaajasta

Saatana oli asettanut kyseenalaiseksi, oliko Jeesus Jumalan Poika. Hänen äkillinen karkottamisensa oli todistus, jota vastaan hän ei voinut sanoa. Jumaluus väikähti läpi kärsivän ihmisyyden. Saatamalla ei ollut voimaa vastustaa tätä käskyä. Nöyryytyksestä ja raivosta kiemurrellen hänen oli pakko poistua maailman Lunastajan läheisyydestä. Kristuksen voitto oli yhtä täydellinen kuin Aadamin tappio oli ollut.

Niin mekin voimme vastustaa kiusausta ja pakottaa saatanan poistumaan luotamme. Jeesus sai voiton olemalla kuuliainen Jumalalle ja uskomalla häneen, ja hän sanoo meille apostolin välityksellä: »Olkaa siis Jumalalle alamaiset, mutta vastustakaa perkelettä, niin se

teistä pakenee. Lähestykää Jumalaa, niin hän lähestyy teitä » (Jaak. 4: 7, 8). Me emme voi pelastaa itseämme kiusaajan vallasta. Hän on voittanut ihmiskunnan, ja kun me yritämme seisoa omassa voimassamme, joudumme hänen juoniensa uhreiksi, mutta »Herran nimi on vahva torni; hurskas juoksee sinne ja saa turvan » (Sanani. 18: 10). Saatana pelkää ja pakenee heikointakin sielua, joka löytää turvan tuossa voimakkaas- sa nimessä.

[103]

Vihollisen lähdettyä Jeesus vaipui uupuneena maahan kuoleman kalpeana kasvoiltaan. Taivaan enkelit olivat seuranneet taistelua ja nähneet rakkaan johtajansa kulkevan kuvaamattomien kärsimysten läpi avatakseen meille pelastuksen tien. Hän oli kestänyt koetuksen, joka oli suurempi, kuin me koskaan joudumme kestäämään. Nyt enkelit palvelivat Jumalan Poikaa hänen maatessaan kuolevan näköisenä. He vahvistivat häntä ruoalla ja lohduttivat häntä kertomalla hänen Isänsä rakkaudesta sekä vakuuttamalla, että koko taivas riemuitsi hänen voitostaan. Kun hän jälleen virvoittuu, hänen avara sydämensä on tulvillaan myötätuntoa ihmisiä kohtaan, ja hän lähtee suorittamaan aloittamaansa työtä eikä lepää, ennen kuin vihollinen on voitettu ja langennut ihmiskunta lunastettu.

Emme voi käsittää lunastuksemme hintaa, ennen kuin lunastettuina seisomme Lunastajamme kanssa Jumalan valtaistuimen edessä. Kun ikuinen kotimme kaikessa loistossaan avautuu hurmaantuneen katseemme eteen, silloin muistamme, että Jeesus jätti kaiken tämän meidän tähtemme, että hän ei ainoastaan tullut taivaan kartanoiden maanpakolaiseksi, vaan että hän myös meidän tähtemme otti vastuulle epäonnistumisen ja ikuisen tappion vaaran. Silloin heitämme kruunumme hänen jalkoihinsa ja viritämme laulun: »Karitsa, joka on teurastettu, on arvollinen saamaan voiman ja rikkauden ja viisauden ja väkevyyden ja kunnian ja kirkkauden ja ylistyksen » (Ilm. 5:12).

Johannes Kastaja saarnasi ja kastoi siihen aikaan Betaniassa [Betabara], Jordanin tuolla puolen. Lähellä sitä paikkaa Jumala oli pysäyttänyt virran juoksun, kunnes Israel oli kulkenut yli. Vähän matkan päässä sieltä Jerikon linnoitus oli kukistunut taivaan sotajoukon avulla. Näiden tapahtumien muistot olivat näihin aikoihin elpyneet eloon ja aiheuttivat valtavan kiinnostuksen Johanneksen sanomaa kohtaan. Eikö hän, joka menneinä aikoina oli tehnyt sellaisia ihmetekoja, jälleen näyttäisi voimaansa Israelin pelastukseksi? Tällaisia ajatuksia liikkui niitten ihmisten mielessä, joita päivittäin tunkeili Jordanin partaalla.

Johanneksen julistusta

Johanneksen julistus oli tehnyt niin syvän vaikutuksen kansaan, että se vaati uskonnollisten johtajien huomiota. Kapinanvaaran vuoksi roomalaiset suhtautuivat epäillen kaikkinaisiin väenkokouksiin, ja mikä ikinä viittasi kansannousuun, herätti juutalaisten hallitusmiesten pelkoa. Johannes ei ollut tunnustanut sanhedrinin arvovaltaa pyytämällä sen suostumusta työlleen, ja hän oli samalla tavoin nuhdellut hallitusmiehiä ja kansaa, fariseuksia ja saddukealaisia. Kuitenkin kansa seurasi häntä innokkaasti. Heidän mielenkiintonsa hänen työhönsä näytti yhä lisääntyvän. Vaikkei hän ollutkaan jättänyt asiansa sanhedrinin jäsenten ratkaistavaksi, hän oli näiden mielestä julkisena opettajana toimiessaan heidän tuomiovaltansa alainen.

Tämän virkakunnan jäsenet oli valittu papiston ja kansan korkeimpien hallitusmiesten ja opettajien keskuudesta. Sen puheenjohtajana oli tavallisesti ylimmäinen pappi. Kaikkien sen jäsenten tuli olla varttuneita miehiä, joskaan ei vanhuksia; oppineita miehiä, jotka eivät tunteneet vain juutalaisten uskontoa ja historiaa vaan omasivat laajat yleistiedot. Heidän tuli olla fyysisesti virheettömiä sekä naineita miehiä ja isiä, koska heiltä odotettiin inhimillisyyttä ja hienotunteisuutta enemmän kuin muilta. Heidän kokoontumispaikkanaan

[105] oli eräs huone Jerusalemin temppelin yhteydessä. Juutalaisten itseenäisyyden aikoina sanhedrin oli kansan ylin tuomioistuin, jolla oli ratkaisovalta niin maallisissa kuin hengellisissäkin asioissa. Vaikka se nyt olikin alistettu roomalaisten hallitusmiesten valvonnan alaiseksi, sillä oli yhä voimakas vaikutus sekä yhteiskunnallisissa että uskonnollisissa asioissa.

Sanhedrin ei enää voinut lykätä tuonnemmaksi Johanneksen toiminnan tutkimusta. Jotkut muistuttivat mieliin Sakariaan tempelissä saaman ilmestyksen ja hänen ennustuksensa, jonka mukaan hänen lapsestaan tulisi Messiaan edelläkävijä. Kolmenkymmenen vuoden melskeissä ja vaihteluissa nämä asiat oli suureksi osaksi unohdettu. Johanneksen julistuksen aiheuttama kiihtymys palautti ne jälleen mieleen.

Siitä oli kauan, kun Israelilla oli ollut profeetta, kauan, kun oli nähty sellaista uudistusta, joka nyt oli käynnissä. Kehotus synnintunnustukseen tuntui uudelta ja hätkähdyttävältä. Monet johtajista eivät halunneet mennä kuulemaan Johanneksen kehotuksia ja varoituksia, jotta he eivät joutuisi paljastamaan oman elämänsä salaisuuksia. Kuitenkin hänen saarnansa oli suoranaista Messiasjulistusta. Tiedettiin hyvin, että Danielin ennustuksen seitsemänkymmentä viikkoa, jotka ulottuivat Messiaan tuloon, olivat melkein lopussa, ja kaikki olivat halukkaita elämään siinä kansallisen loiston ajassa, jota silloin odotettiin. Yleinen innostus oli niin suuri, että sanhedrinin jäsenten olisi pian pakko joko hyväksyä tai kieltää Johanneksen toiminta. Heidän valtansa kansaan oli jo vähenemässä. Miten he säilyttäisivät asemansa, siitä oli muodostumassa vakava kysymys. Toivoen pääsevänsä jonkinlaiseen tulokseen he lähettivät Jordanille pappien ja leviittojen muodostaman lähetystön neuvottelemaan uuden opettajan kanssa.

Kansanjoukko oli parhaillaan koolla kuunnellen hänen sanojaan, kun valtuutetut lähestyivät. Ylpeät rabbiinit tulivat kasvoillaan arvovaltainen ilme, jonka tarkoitus oli vaikuttaa kansaan ja herättää profeetassa arvonantoa. Kunnioittavasti, melkein peläten, kansanjoukko aukaisi heille tien. Nämä mahtavat miehet seisoivat komeihin viittoihin pukeutuneina, korkean asemansa ja valtansa loistossa erämaan profeetan edessä.

»Kuka sinä olet? » he kysyivät.

Tietäen heidän ajatuksensa Johannes vastasi: »Minä en ole Kristus.»

»Mikä sitten? Oletko sinä Elias?»

»En ole.»

»Se profeettako olet?»

»En.»

»Kuka olet, että voisimme antaa vastauksen niille, jotka meidät lähettivät? Mitä sanot itsestäsi?»

»Minä olen huutavan ääni erämaassa: 'Tehkää tie tasaiseksi Herralle', niinkuin profeetta Esaias on sanonut.»

Raamatunpaikka, johon Johannes viittasi, on tämä kaunis Jesajan ennustus: »Lohduttakaa, lohduttakaa minun kansaani, sanoo teidän Jumalanne. Puhukaa suloisesti Jerusalemlle ja julistakaa sille, että sen vaivanaika on päättynyt, että sen velka on sovitettu. Huutavan ääni kuuluu: 'Valmistakaa Herralle tie erämaahan, tehkää aroille tasaiset polut meidän Jumalallemme. Kaikki laaksot korotettakoon, kaikki vuoret ja kukkulat alennettakoon; koleikot tulkoot tasangoksi ja kalliolouhut lakeaksi maaksi. Herran kunnia ilmestyy: kaikki liha saa sen nähdä' » (Jes. 40:15).

[106]

Kun muinoin joku hallitsija matkusti valtakuntansa harvaan asuttujen seutujen läpi, lähetettiin joukko miehiä kuninkaan vaunujen edelle tasoittamaan jyrkänteitä ja täyttämään kuoppia, jotta kuningas voisi turvallisesti ja esteettä matkustaa. Tätä tapaa profeetta käyttää kuvauksena puhuessaan evankeliumityöstä. »Kaikki laaksot korotettakoon, kaikki vuoret ja kukkulat alennettakoon. »Kun Jumalan Hengen ihmeellinen, herättävä voima koskettaa sielua, se masentaa ihmisylpeyden. Maalliset nautinnot, asema ja valta näyttävät arvottomilta. »Järjen päätelmät ja jokainen varustus, joka nostetaan Jumalan tuntemista vastaan » (2 Kor. 10: 5), hajotetaan maahan, ja jokainen ajatus vangitaan »kuuliaiseksi Kristukselle». Silloin nöyryys ja itsensäuhraava rakkaus, joille ihmisten keskuudessa annetaan niin vähän arvoa, korotetaan ainoina arvokkaina. Tämä on evankeliumityötä, josta Johanneksen sanoma oli osa.

Rabbiinit jatkoivat kyselyään. »Miksi sitten kastat, jos et ole Kristus etkä Elia etkä se profeetta? » Sanat »se profeetta » viittasivat Moosekseen. Juutalaiset olivat taipuvaisia uskomaan, että Mooses herätettäisiin kuolleista ja otettaisiin taivaaseen. He eivät tienneet, että hänet oli jo herätetty. Kun Johannes Kastaja aloitti toimintansa,

monet ajattelivat, että hän voisi olla kuolleista herätetty profeetta Mooses, sillä hän näytti perinpohjin tuntevan ennustukset ja Israelin historian.

Uskottiin myös Elian ilmestyvän henkilökohtaisesti ennen Messiaan tuloa. Johannes vastasi tähän odotukseen kiellollaan, mutta hänen sanoillaan oli syvempikin merkitys. Jeesus sanoi jälkepäin viitaten Johannekseen: »Jos tahdotte ottaa vastaan: hän on Elia, joka oli tuleva.» (Matt. 11: 14). Johannes tuli Elian hengessä ja voimassa tehdäkseen Elian työtä. Jos juutalaiset olisivat ottaneet hänet vastaan, olisi työ heidän kohdaltaan tullut päätetyksi. Mutta he eivät ottaneet hänen sanomaansa vastaan. Heille hän ei ollut Elia. Hän ei voinut heihin nähden täyttää tehtävää, jota hän oli tullut suorittamaan.

Monet Jordanille kokoontuneista olivat olleet saapuvilla Jeesuksen kastetilaisuudessa, mutta vain harvat heistä olivat nähneet silloin annetun merkin. Johannes Kastajan aikaisemman toiminnan aikana monet olivat kieltäytyneet vastaamasta parannuskutsuun. Näin heidän sydämensä oli paatunut ja ymmärryksensä pimentynyt. Kun taivaasta tuli Jeesukselle todistus hänen kasteessaan, he eivät sitä käsittäneet. Silmät, jotka eivät koskaan olleet uskossa luodut häneen, joka on näkymätön, eivät nähneet Jumalan kirkkauden ilmausta. Korvat, jotka eivät koskaan olleet kuunnelleet hänen ääntään, eivät kuulleet to- distuksen sanoja. Näin on nytkin. Usein tuntuu kokouksissa selvästi Kristuksen ja palvelevien enkelien läsnäolo, eivätkä kuitenkaan monet sitä huomaa. He eivät havaitse mitään erikoista. Mutta muutamille paljastuu Vapahtajan läsnäolo. Ilo ja rauha valtaavat heidän sydämensä. He saavat lohdutusta, rohkaisua ja siunauksia.

[107]

Johanneksen viittaukset Messiaaseen

Jerusalemista tulleet lähettiläät olivat kysyneet Johannekselta: »Miksi kastat?» ja he odottivat hänen vastaustaan. Kun hän katseli kansanjoukkoa, hänen silmänsä leimahtivat äkkiä, hänen kasvonsa kirkastuivat ja syvä liikutus valtasi koko hänen olemuksensa. Ojentaen kätensä hän huusi: »Minä kastan vedellä; mutta teidän keskellänne seisoo hän, jota te ette tunne. Hän on se, joka tulee minun jälkeeni ja jonka kengänpaulaa minä en ole arvollinen päästämään.»

Sanhedrinille vastaukseksi vietävä sanoma oli selvä ja varma. Johanneksen sanat eivät voineet viitata kehenkään muuhun kuin tuohon luvattuun. Messias oli heidän keskellään! Papit ja kirjanoppi-neet katselivat hämmästyneinä ympärilleen toivoen näkevänsä hänet, josta Johannes oli puhunut. Mutta häntä ei voinut erottaa kansanjou-kosta.

Kun Johannes Jeesuksen kastetilaisuudessa ilmaisi hänen olevan Jumalan Karitsa, se toi uutta valoa Messiaan tehtävään. Profeetan mielessä olivat Jesajan sanat: »Niinkuin karitsa, joka teuraaksi vie-dään » (Jes. 53: 7). Seuraavien viikkojen kuluessa Johannes tutki uudella innolla ennustuksia ja uhripalvelukseen sisältyviä opetuk-sia. Hän ei erottanut selvästi näitä kahta puolta Kristuksen työssä: kärsivä uhri ja voitokas kuningas, mutta hän näki, että hänen tulol-laan oli syvempi merkitys, kuin papit ja kansa olivat huomanneet. Kun hän katseli Jeesusta kansanjoukossa tämän palattua erämaas-ta, hän odotti hänen antavan kansalle jonkin merkin todellisesta luonteestaan. Melkein kärsimättömästi hän odotti Vapahtajan julis-tavan tehtävänsä, mutta ei sa- naakaan lausuttu eikä mitään merkkiä annettu. Jeesus ei vastannut mitään Johanneksen ilmoitukseen hä-nestä, vaan vetäytyi Johanneksen opetuslasten joukkoon antamatta mitään ulkonaista todistusta erikoisesta tehtävästään ja ryhtymättä mihinkään toimenpiteisiin herättääkseen huomiota.

[108]

Seuraavana päivänä Johannes näkee Jeesuksen tulevan. Juma-lan kirkkauden valon langetessa profeetan ylle hän ojentaa kätensä ja huudahtaa: »Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin! Tämä on se, josta minä sanoin: 'Minun jälkeeni tulee mies, joka on ollut minun edelläni —.' Ja minä en tuntenut häntä; mutta sitä varten, että hän tulisi julki Israelille, minä olen tullut vedellä kastamaan. — Minä näin Hengen laskeutuvan taivaasta alas niin-kuin kyyhkysen, ja se jäi hänen päällensä. Ja minä en tuntenut häntä, mutta hän, joka lähetti minut vedellä kastamaan, sanoi minulle: 'Se, jonka päälle sinä näet hengen laskeutuvan ja jäävän, hän on se, joka kastaa Pyhällä Hengellä. Ja minä olen sen nähnyt ja olen todistanut, että tämä on Jumalan Poika » (Joh. 1: 29-34).

Oliko tämä Kristus? Kunnioittavasti ja ihmetellen kansa katseli häntä, joka juuri oli julistettu Jumalan Pojaksi. Johanneksen sanat olivat tehneet heihin syvän vaikutuksen. Hän oli puhunut heille Ju-malan nimessä. He olivat kuulleet hänen päivästä toiseen nuhtelevan

heidän syntejään, ja vakaumus, että hän oli taivaan lähettämä, oli päivä päivältä vahvistunut. Mutta kuka oli tämä, joka oli Johannes Kastajaa suurempi? Ei hänen puvussaakaan eikä käytöksessään ollut mitään, mikä olisi todistanut korkeasta arvosta. Hän oli ilmeisesti yksinkertainen henkilö, joka heidän tavallaan oli pukeutunut köyhien vaatimattomiin vaatteisiin.

Kansanjoukossa oli joitakin, jotka Kristuksen kasteen tapahtuessa olivat nähneet jumalallisen kirkkauden ja kuulleet Jumalan äänen. Mutta sen jälkeen Vapahtajan ulkomuoto oli suuresti muuttunut. Kasteessa he olivat nähneet hänen kasvonsa taivaallisen valon kirkastamina. Nyt, hänen ollessaan kalpea, uupunut ja laihtunut, vain profeetta Johannes oli tuntenut hänet.

Mutta kun kansa katseli häntä, se näki hänen kasvojensa kuvaavan jumalallista sääliä yhdessä tietoisien voimien kanssa. Jokainen katse, jokainen kasvopiirre ilmaisi nöyryyttä ja sanomatonta rakkautta. Häntä näytti ympäröivän hengellisen vaikutuksen ilmapiiri. Samalla kun hänen käytöksensä oli kaunista ja vaatimatonta, hänes-tä virtasi ihmisiin kätkeytyä voimaa, jota ei voinut kokonaan salata. Oliko tämä se, jota Israel niin kauan oli odottanut?

Jeesus tuli köyhänä ja halpana ollakseen sekä meidän esimerk-kimme että Lunastajamme. Jos hän olisi ilmestynyt kuninkaallisessa loistossa, miten hän olisi voinut opettaa nöyryyttä ja esittää sellaisia sattuvia totuuksia, joita vuorisarna sisälsi? Minne olisi joutunut alhaisten toivo, jos hän olisi tullut kuninkaana asumaan ihmisten keskuuteen?

[109] Kansasta näytti kuitenkin mahdottomalta, että hänellä, johon Johannes oli viitannut, olisi mitään tekemistä heidän suurenmoisten toiveittensa kanssa. Näin monet pettyivät ja joutuivat hämmennyk-siin.

Jeesus ei ollut lausunut sanoja, joita papit ja rabbiinit niin hartaasti halusivat kuulla, nimittäin että hän nyt palauttaisi Israeliin kuninkuuden. Sillä sellaista kuningasta he olivat odottamistaan odot-taneet, sellaisen kuninkaan he olivat valmiit ottamaan vastaan. Mutta he eivät tahtoneet ottaa vastaan häntä, joka koetti perustaa heidän sydämeensä vanhurskauden ja rauhan valtakunnan.

Andreas ja Johannes, ensimmäiset opetuslapset

Seuraavana päivänä, kun kaksi opetuslasta oli lähellä, Johannes näki taas Jeesuksen kansan keskuudessa. Jälleen Näkymättömän kirkkaus valaisi profeetan kasvot hänen huudahtaessaan: »Katso, Jumalan Karitsa!» Nämä sanat tunkeutuivat opetuslasten sydämeen. He eivät niitä täysin käsittäneet. Mitä merkitsi Johanneksen hänelle antama nimi »Jumalan Karitsa»? Johannes ei ollut sitä selittänyt.

He jättivät Johanneksen ja lähtivät etsimään Jeesusta. Toinen näistä kahdesta oli Andreas, Simonin veli, toinen oli evankelista Johannes. Nämä olivat Kristuksen ensimmäiset opetuslapset. Vastustamattoman voiman pakottamina he seurasivat Jeesusta. He olisivat mielellään halunneet puhua hänen kanssaan, mutta vaikenivat pelonsekaisesta kunnioituksesta, koska tuon ajatuksen »Onko tämä Messias?» valtava merkitys oli kokonaan täyttänyt heidän mielensä.

Jeesus tiesi, että nämä opetuslapset seurasivat häntä. He olivat hänen toimintansa esikoishedelmät, ja ilo täytti taivaallisen opettajan sydämen, kun nämä sielut ottivat hänen armonsa vastaan. Kääntyen heihin hän kysyi vain: »Mitä te etsitte?» Hän antoi heille vapaan vallan joko kääntyä takaisin tai ilmaista sydämensä halun.

He tiesivät vain yhden tarkoituksen. Vain yhden läsnäolo täytti heidän ajatuksensa. He huudahtivat: »Rabbi, missä sinä majaillet?» Lyhyessä, tiepuolella tapahtuneessa keskustelussa he eivät voineet saada sitä, mitä he kaipasivat. He halusivat olla yksin Jeesuksen kanssa, istua hänen jalkainsa juuressa ja kuunnella hänen sanojaan.

Hän sanoi heille: »Tulkaa ja katsokaa.» Niin he menivät ja näkivät, missä hän majaili, ja viipyivät hänen tykönään sen päivän.»

Jos Johanneksella ja Andreaalla olisi ollut sama epäuskoinen henki kuin papeilla ja kirjanoppineilla, ei heitä olisi nähty oppimassa Jeesuksen jalkain juuressa. He olisivat tulleet hänen luokseen arvostelemaan hänen sanojaan. Näin tehden monet sulkivat oven mitä kallisarvoisimmilta tilaisuuksilta. Mutta niin eivät tehneet nämä ensimmäiset opetuslapset. He olivat vastanneet Pyhän Hengen kutsuun Johannes Kastajan saarnatessa. Nyt he tun- sivat taivaallisen opetta-
jan äänen. Heidän mielestään hänen sanansa olivat täynnä uutuuden raikkautta, totuutta ja kauneutta. Jumalallista valoa lankesi Vanhan testamentin opetuksille. Monipuoliset totuuskysymykset esiintyivät uudessa valossa.

Sydämen katumus, usko ja rakkaus saavat sielun vastaanottamaan taivaallista viisautta. Rakkauden kautta vaikuttava usko on tiedon avain, ja joka rakastaa, »tuntee Jumalan » (1 Joh. 4: 7).

[111] Opetuslapsi Johannes oli vakava ja syvästi tunteva, innokas, mutta samalla mietiskelevä. Hän oli alkanut käsittää Kristuksen kirkkautta - ei sitä maallista loistoa ja valtaa, jota hänet oli opetettu odottamaan, vaan »senkaltaista kirkkautta, kuin ainokaisella Pojalla on Isältä; täynnä armoa ja totuutta » (Joh. 1: 14). Hän oli syventynyt miettimään tätä ihmeellistä aihetta.

Simon Pietari, Filippus ja Natanael

Andreas halusi jakaa toisillekin iloa, joka täytti hänen sydämensä. Löytäessään veljensä Simonin hän huudahti: »Me olemme löytäneet Messiaan. »Simon ei odottanut toista käskyä. Hänkin oli kuullut Johannes Kastajan saarnaavan ja hän kiiruhti Jeesuksen luo. Kristuksen katse viipyi hänessä lukien hänen luonteensa ja hänen elämäntarinansa. Hänen hetkellinen luonteensa, hänen rakastava, myötätuntoinen sydämensä, hänen kunnianhimensä ja itseluottamuksensa, hänen lankeemuksensa, katumuksensa, toimintansa ja marttyyrikuolemansa - Vapahtaja näki ne kaikki, ja hän sanoi: »Sinä olet Simon, Johanneksen poika; sinun nimesi on oleva Keefas», joka käännettynä on kallio.

Seuraavana päivänä Jeesus tahtoi lähteä Galileaan; ja hän tapasi Filippuksen ja sanoi hänelle: »Seuraa minua. »Filippus totteli käskyä, ja hänestä tuli heti myös Kristuksen työntekijä.

Filippus kutsui Natanaelin. Tämä oli ollut kansanjoukossa, kun Johannes ilmaisi Jeesuksen olevan Jumalan Karitsa. Kun Natanael katsoi Jeesusta, hän tunsu pettymystä. Saattoiko tämä mies, jossa näkyi merkkejä kovasta työstä ja köyhyydestä, olla Messias? Kuitenkaan Natanael ei voinut kieltää Jeesusta, sillä Johanneksen sanoma oli saanut hänet vakuuttuneeksi asiasta.

Filippuksen kutsuessa Natanaelia tämä oli vetäytynyt hiljaiseen lehtoon ajattelemaan Johanneksen julistusta ja Messiasta koskevia ennustuksia. Hän rukoili, että jos hän, jota Johannes julisti, oli Vapahtaja, se ilmoitettaisiin hänelle, ja Pyhä Henki laskeutui hänen päälleen vakuuttaen, että Jumala oli muistanut kansaansa ja kohottanut heille pelastuksen sarven. Filippus tiesi, että hänen ystävänsä

tutki ennustuksia, ja Natanaelin rukoillessa viikunapuun alla Filip-pus näki hänen piilopaikkansa. He olivat usein rukoilleet yhdessä tässä syrjäisessä paikassa puiden lehvistön suojassa.

Sanoma »Me olemme löytäneet sen, josta Mooses laissa ja profeetat ovat kirjoittaneet», tuntui Natanaelista suoranaiselta vastaukselta hänen rukoukseensa. Mutta Filippuksen usko horjui vielä. Hän lisäsi epäillen: »Jeesuksen, Joosefin pojan, Nasaretista. »Ennakoluulo nosti taas päätään Natanaelin sydämessä. Hän huudahti: »Voiko Nasaretista tulla mitään hyvää?»

Filippus ei ryhtynyt väittelemään. Hän sanoi: »Tule ja katso. »Jeesus näki Natanaelin tulevan tykönsä ja sanoi hänestä: »Katso, oikea israelilainen, jossa ei vilppiä ole! » Natanael huudahti hämmästyneenä: »Mistä minut tunnet? » Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: »Ennenkuin Filippus sinua kutsui, kun olit viikunapuun alla, näin minä sinut.»

Se riitti. Jumalan Henki, joka oli todistanut Natanaelille hänen yksin rukoillessaan viikunapuun alla, puhui hänelle nyt Jeesuksen sanoissa. Vaikka Natanael oli tullut Jeesuksen luo epäillen ja ennakkoluuloon taipuvana, hän oli vilpittömästi kaivannut totuutta, ja nyt hänen toivomuksensa oli täyttynyt. Hän meni uskossaan pitemmälle kuin se, joka oli tuonut hänet Jeesuksen luo. Hän vastasi ja sanoi: »Rabbi, sinä olet Jumalan Poika, sinä olet Israelin kuningas.»

[112]

Jos Natanael olisi luottanut rabbien johtoon, hän ei milloinkaan olisi löytänyt Jeesusta. Itse katsomalla ja arvostelemalla hänestä tuli opetuslapsi. Samoin on nykyään monen sellaisen laita, jota ennakkoluulo estää omaksumasta sitä, mikä on hyvää. Miten toisenlainen olisikaan tulos, jos hekin »tulisivat ja katsoisivat »!

Luottamalla inhimillisen arvovallan ohjaukseen ei kukaan voi päästä pelastavaan totuuden tuntoon. Natanaelin tavoin meidän on itse tutkittava Jumalan sanaa ja rukoiltava Pyhän Hengen valoa. Hän, joka näki Natanaelin viikunapuun alla, on näkevä meidätkin salaisessa rukouspaikassamme. Valon enkelit ovat lähellä niitä, jotka nöyrinä etsivät Jumalan johtoa.

Kristityn henkilökohtainen vaikutus

Johanneksen, Andreaan ja Simonin sekä Filippuksen ja Natanaelin kutsuminen oli kristillisen seurakunnan perustamisen alku.

Johannes Kastaja ohjasi kaksi opetuslapsistaan Kristuksen luo. Sit- ten toinen näistä, Andreas, tapasi veljensä ja kutsui hänet Vapahtajan luo. Sen jälkeen kutsuttiin Filippus, ja hän meni etsimään Natanae- lia. Näiden esimerkkien tulisi opettaa meille, miten tärkeitä on tehdä henkilökohtaista työtä, suoraan vedota sukulaisiimme, ystäviimme ja tuttaviiimme. On henkilöitä, jotka koko elinikänsä ovat tunnusta- neet tuntevansa Kristuksen eivätkä kuitenkaan koskaan ole tehneet yhtään henkilökohtaista yritystä saattaakseen edes yhden sielun Va- pahtajan luo. He jättävät kaiken työn saarnaajalle. Hän saattaa olla hyvin taitava tehtävässään, mutta hän ei voi tehdä sitä, minkä Jumala on jättänyt seurakunnan jäsenten tehtäväksi.

On monia, jotka tarvitsevat rakastavan kristityn sydämen apua. Monet perikatoon joutuneet olisi voitu pelastaa, jos heidän naapurin- sa, tavalliset miehet ja naiset, olisivat tehneet henkilökohtaisia pon- nistuksia heidän hyväkseen. Monet odottavat, että heitä lähestytään henkilökohtaisesti. Juuri siinä perheessä, ympäristössä, kaupungissa, jossa asumme, meillä on työ tehtävänä Kristuksen työntekijöinä. Jos olemme kristittyjä, on tämä työ oleva ilomme. Niin pian kuin joku kääntyy, hänessä herää halu tehdä toisille tiettäväksi, miten kalliin ystävän hän on Jeesuksesta saanut. Hän ei voi sulkea pelastavaa ja pyhittävää totuutta sydämeensä.

[113] Kaikista Jumalalle pyhittäytyneistä tulee valon levittäjiä. Juma- la tekee heistä välikappaleita julistamaan toisille hänen armonsa rikkauksia. Hänen lupauksensa kuuluu: »Ja minä teen siunatuiksi heidät ja kaiken, mitä minun kuk- kulani ympärillä on, ja vuodatan sateen ajallansa - ne ovat siunauksen sateita » (Hes. 34: 26).

Filippus sanoi Natanaelille: »Tule ja katso. »Hän ei pyytänyt häntä hyväksymään toisen todistusta vaan itse katsomaan Kristusta. Nyt kun Jeesus on noussut taivaaseen, hänen opetuslapsensa ovat hänen edustajiaan ihmisten keskuudessa, ja tehokkaimpia keinoja voittaa sieluja hänelle on ilmaista hänen luonnettaan jokapäiväisessä elämässä. Vaikutuksemme toisiin ei ole niinkään riippuvainen sii- tä, mitä sanomme, kuin siitä, mitä olemme. Ihmiset voivat väittää päätelmiämme vastaan ja hylätä ne, he voivat vastustaa vetoomuk- siamme, mutta epäitsekään rakkauden täyttämä elämä on todistus, jota vastaan he eivät voi sanoa. Periaatteellisella elämällä, jolle on luonteenomaista Kristuksen nöyryys, on vastustamaton vaikutus.

Kristuksen opetukset ilmaisivat hänen sisäistä vakaumustaan ja kokemuksiaan, ja niistä, jotka oppivat hänestä, tulee Jumalan mielen mukaisia opettajia. Kun Jumalan sanaa puhuu henkilö, joka itse on tuon sanan kautta pyhittynyt, on sillä elämää antava voima, joka tekee sen kuulijoille mieluisaksi ja saa heidät vakuuttuneiksi sen elävästä todellisuudesta. Kun joku on omaksunut rakkauden kautta vaikuttavan uskon, se ilmenee hänen käytöksessään ja äänensävyssään. Hän tekee tietäväksi, mitä hän itse on kuullut, nähnyt ja kokenut elämän sanasta, jotta toisillakin Kristuksen tuntemisen välityksellä olisi yhteys hänen kanssaan. Hänen todistuksensa, joka tulee alttarin hehkuvalla hiilellä kosketetuilta huulilta, on totuutta vastaanottavalle sydämelle ja vaikuttaa pyhittävästi luonteeseen.

Jokainen, joka koettaa levittää valoa toisille, saa itse siunauksia. »Hyväatekeväinen sielu tulee ravituksi, ja joka muita virvoittaa, se itse kostuu » (Sanani. 11: 25). Jumala olisi voinut saavuttaa tarkoituksensa ja pelastaa syntisiä ilman meidän apuamme, mutta jotta luontemme voisi kehittyä Kristuksen luonteen kaltaiseksi, meidän on otettava osaa hänen työhönsä. Päästäksemme kerran hänen iloonsa - iloon nähdä hänen uhrinsa välityksellä lunastettuja sieluja - meidän täytyy osallistua hänen työhönsä heidän vapauttamisekseen.

Natanaelin ensimmäinen uskon ilmaus, joka oli niin täydellinen, vakava ja vilpitön, oli Jeesuksen korville kuin musiikkia. Ja hän »vastasi ja sanoi hänelle: 'Sentähden, että minä sanoin sinulle: minä näin sinut viikunapuun alla, sinä uskot. Sinä saat nähdä suurempia, kuin nämä ovat.' » Vapahtaja katsoi iloiten eteenpäin työhönsä, jolloin hän julistaisi ilosanomaa nöyrille, sitoisi särjettyjä sydämiä ja julistaisi saatanan vangeille vapautusta. Ajatellessaan ihmisille tuomiaan kallisarvoisia siunauksia Jeesus lisäsi: »Totisesti, totisesti minä sanon teille: te saatte nähdä taivaan avoinna ja Jumalan enkelien nousevan ylös ja laskeutuvan alas Ihmisen Pojan päälle.»

Tässä Kristus itse asiassa sanoo: Jordanin partaalla taivaat aukenivat, ja Henki laskeutui kyyhkysen muodossa päälleni. Tämä oli vain merkki siitä, että olen Jumalan Poika. Jos uskotte minuun sellaisena, niin uskonne tulee vahvistumaan. Saatte nähdä taivaat avoinna, eivätkä ne milloinkaan tule sulkeutumaan. Minä olen avannut ne teille. Jumalan enkelit nousevat ylös vieden tarvitsevien ja ahdistettujen rukouksia Isälle, ja laskeutuvat alas tuoden ihmislapsille siunausta ja toivoa, rohkaisua, apua ja elämää.

Jumalan enkelit kulkevat lakkaamatta maasta taivaaseen ja taivaasta maahan. Kristus suoritti ihmetekonsa ahdistetuille ja kärsiville Jumalan voiman kautta enkelien palveluksen avulla. Ja Kristuksen kautta, hänen taivaallisten sanansaattajiensa välityksellä, tulevat meille kaikki Jumalan siunaukset. Ottaessaan päälleen ihmislunnon Vapahtaja liitti kohtalonsa Aadamin langenneiden lasten kohtaloon, samalla kun hänellä jumaluutensa perusteella on pääsy Jumalan valtaistuimen luo. Ja näin Kristus on yhteyden välittäjänä ihmisten luota Jumalan luo ja Jumalan luota ihmisten luo.

Jeesus ei aloittanut toimintaansa suorittamalla jonkin ihmetyön sanhedrinin edessä Jerusalemissa. Eräässä pienessä Galilean kylässä pidetyssä perhejuhlassa hän käytti voimaansa enentääkseen hääjuhlan riemua. Näin hän ilmaisi myötätuntonsa ihmisiä kohtaan ja halunsa edistää heidän onneaan. Kiusauksen korvessa hän oli itse juonut tuskien maljan. Hän tuli ihmisten keskuuteen antaakseen heille siunauksen maljan ja pyhittääkseen perheelämän suhteet.

Jordanilta Jeesus oli palannut Galileaan. Kaanassa, pienessä kaupungissa lähellä Nasaretia, piti olla häät. Asianomaiset olivat Marian ja Joosefin sukulaisia, ja Jeesus, tästä perhejuhlasta tietoisena, meni Kaanaan, jossa hänet opetuslapsineen kutsuttiin juhlaan.

Marian toiveita ja pelkoja

Täällä hän kohtasi jälleen äitinsä, josta hän oli jonkin aikaa ollut erotettuna. Maria oli kuullut hänen kasteensa yhteydessä Jordanilla tapahtuneesta ilmestyksestä. Tieto siitä oli tullut Nasaretiin, ja se oli tuonut hänen mieleensä uudelleen ne tapahtumat, jotka niin monta vuotta olivat olleet kätkeytyinä hänen sydämeensä. Johannes Kastajan toiminta teki Mariaan, kuten koko Israeliin, syvän vaikutuksen. Hän muisti hyvin tämän syntymään liittyvän ennustuksen. Nyt yhteys Jeesuksen kanssa sytytti uudelleen hänen toiveensa. Mutta hänelle oli tullut myöskin tieto Jeesuksen salaperäisestä lähdöstä erämaahan, ja synkät aavistukset ahdistivat häntä.

Siitä päivästä asti, jolloin Maria kotonaan Nasaretissa kuuli enkelin ilmoituksen, hän oli huolellisesti säilyttänyt jokaisen todistuksen siitä, että Jeesus oli Messias. Tämän lempeä, epäitsekäs elämä oli saanut hänet vakuuttuneeksi siitä, ettei hän voinut olla muu kuin Jumalan lähettämä. Marian mieleen oli tullut kuitenkin myös epäilyksiä ja pettymyksiä, ja hän oli ikävöinyt aikaa, jolloin Kristuksen kunnia ilmestyisi. Kuolema oli erottanut hänet Joosefista, joka hänen kanssaan oli tietoinen Jeesuksen syntymän salaisuudesta. Nyt

[116] ei ollut ketään, kenelle hän olisi voinut uskoa toivonsa ja pelkonsa. Viimeiset kaksi kuukautta olivat olleet hyvin murheelliset. Hän oli ollut erossa Jeesuksesta, jonka myötätunnosta hän sai lohtua. Hän mietiskeli Simeonin sanoja: »Myös sinun sielusi lävitse on miekka käyvä » (Luuk. 2: 35), hän muisteli niitä kolmea tuskan päivää, jolloin hän luuli kadottaneensa Jeesuksen ainiaaksi; ja levottomin mielin hän odotti hänen paluutaan.

Häätilaisuudessa hän sitten kohtaa hänet samana hellänä, kuuliaisena poikana. Eikä hän kuitenkaan ole sama. Hänen kasvonsa ovat muuttuneet. Niissä näkyy jälkiä erämaan taistelusta, ja uusi arvokkuuden ja voiman ilme todistaa hänen taivaallisesta tehtävästään. Hänen mukanaan on joukko nuoria miehiä, joiden katseet seuraavat kunnioittavasti häntä ja jotka kutsuvat häntä Mestariksi. Nämä kertovat Marialle, mitä he ovat nähneet ja kuulleet kastetilaisuudessa ja muualla. He päättävät puheensa sanoen: »Me olemme löytäneet sen, josta Mooses laissa ja profeetat ovat kirjoittaneet » (Joh. 1: 45).

Vieraitten kokoontuessa monet näyttävät kokonaan syventyneen johonkin sangen kiintoisaan keskustelunaiheeseen. Seurassa vallitsee hillitty kiihtymys. Pienet ryhmät puhelevat keskenään innokkaasti, mutta matalalla äänellä, ja ihmetteleviä katseita luodaan Marian poikaan. Kun Maria oli kuullut opetuslasten todistuksen Jeesuksesta, hän oli iloinnut varmuudesta, että hänen kauan hellimänsä toivo ei ollut turha. Olisi kuitenkin ollut yliinhimillistä, ellei tähän pyhään iloon olisi sekaantunut jotakin hellän äidin luonnollisesta ylpeydestä. Nähdessään monien katseitten kohdistuvan Jeesukseen hän toivoi hänen todistavan tälle joukolle todella olevansa Jumalan Pyhä. Hän toivoi, että Jeesus saisi tilaisuuden tehdä ihmetyön heidän edessään.

Jeesuksen suhde äitiinsä

[117] Sen ajan tavan mukaan hääjuhlat kestivät useita päiviä. Tässä tilaisuudessa havaittiin ennen juhlan päättymistä, että viinivarasto oli lopussa. Tämä havainto aiheutti paljon hämminkiä ja mielipahaa. Oli epätavallista olla ilman viiniä juhlatilaisuuksissa, ja sen puuttuminen todistaisi vieraanvaraisuuden puutetta. Hääparin sukulaisena Maria oli auttanut juhlan järjestelyissä, ja nyt hän puhui Jeesukselle sanoen: »Heillä ei ole viiniä. »Nämä sanat sisälsivät kehotuksen, että hän

täyttäisi heidän tarpeensa. Mutta Jeesus vastasi: »Mitä sinä tahdot minusta, vaimo? Minun aikani ei ole vielä tullut.»

Tämä vastaus, joka meistä tuntuu tylyltä, ei ilmaissut kylmyyttä tai epäkohteliaisuutta. Sanamuoto, jota Vapahtaja käytti puhutlessaan äitiään, oli itämaisten tapojen mukainen. Siten puhuteltiin henkilöitä, joille tahdottiin osoittaa kunnioitusta. Kristuksen jokainen teko hänen maallisen elämänsä aikana oli sopusoinnussa hänen itsensä antaman käskyn kanssa: »Kunnioita isääsi ja äitiäsi» (2 Moos. 20: 12). Ristillä riippuessaan, suorittaessaan viimeisen rakkaudentekonsa äidilleen Jeesus puhutteli häntä jälleen samalla tavalla uskoessaan hänet rakastetun opetuslapsensa liuostaan. Sekä hääjuhlassa että ristillä hänen äänensävyssään, katseessaan ja käytöksessään ilmenevä rakkaus selitti hänen sanansa.

Ollessaan poikasena temppelissä, kun hänen elämäntehtävänsä salaisuus paljastui hänelle, Kristus oli sanonut Marialle: »Ettekö tienneet, että minun pitää niissä oleman, mitkä minun isäni ovat?» (Luuk. 2: 49). Nämä sanat ilmaisevat hänen koko elämänsä ja toimintansa perussävelen. Kaikki muu oli syrjäytettävä, kun oli kysymyksessä hänen työnsä, suuri lunastustyö, jota suorittamaan hän oli tullut maailmaan. Nyt hän toisti tämän opetuksen. Oli vaara, että Marian mielestä hänen sukulaisuutensa Jeesukseen antaisi hänelle erityisen oikeuden häneen nähden ja vallan jossakin määrin ohjata hänen toimintaansa. Kolmenkymmenen vuoden ajan hän oli ollut äidilleen rakastava ja kuuliainen poika, eikä hänen rakkautensa ollut muuttunut, mutta hänen oli nyt ryhdyttävä Isänsä työhön. Korkeimman Poikana ja maailman Vapahtajana hän ei sallisi minkään maallisten siteiden pidättää häntä hänen tehtävistään tai vaikuttaa hänen käytökseensä. Hänen täytyi saada vapaasti tehdä Jumalan tahto. Tämä opetus kuuluu myös meille. Jumalan vaatimukset ovat inhimillisten sukulaisuussuhteittenkin edellä. Ei mikään maallinen kiintymys saisi kääntää askeleitamme siltä tieltä, jota hän käskee meidän kulkea.

Kristuksessa on ainoa pelastuksen toivo langenneelle ihmissuvulle. Mariakin saattoi löytää pelastuksen vain Jumalan Karitsan kautta. Itsessään hänellä ei ollut mitään ansiota. Hänen sukulaisuutensa Jeesuksen kanssa ei asettanut häntä toisenlaiseen hengelliseen suhteeseen häneen kuin ketään muuta ihmissielua. Tämä käy ilmi Vapahtajan sanoista. Hän tekee selväksi eron, joka on hänen suh-

teessaan Mariaan ihmisen Poikana ja Jumalan Poikana. Heidän välillään vallitseva sukulaisuusside ei millään tavoin asettanut Mariaa Jeesuksen vertaiseksi.

[118] Sanat »minun aikani ei ole vielä tullut » viittaavat siihen tosiasiaan, että Kristuksen elämän jokainen teko oli sen suunnitelman täyttymystä, joka oli ollut olemassa iankaikkisista ajoista asti. Ennen kuin hän tuli maan päälle, tämä suunnitelma oli hänelle selvillä, täydellisenä jokaista yksityiskohtaansa myöten. Mutta hänen vaeltaessaan ihmisten keskuudessa häntä ohjasi askel askelelta Isän tahto. Hän ei epäröinyt toimia määrätyllä hetkellä. Mutta yhtä kuuliaisena hän odotti, kunnes aika oli tullut.

Sanoessaan Marialle, ettei hänen hetkensä ollut vielä tullut, Jeesus vastasi ajatukseen, jota tämä ei vielä ollut lausunut julki mutta joka oli hänen ja koko kansan toivomus. Hän toivoi, että Jeesus olisi ilmaissut itsensä Messiaana ja astunut Israelin valtaistuimelle. Mutta se aika ei ollut vielä tullut. Jeesus oli ottanut ihmismuodon, ei kuninkaana, vaan »kipujen miehenä ja sairauden tuttavana».

Mutta vaikka Maria ei täysin käsittänytään Kristuksen tehtävää, hän luotti häneen ehdottomasti. Tähän luottamukseen Jeesus vastasi. Hän suoritti ensimmäisen ihmetekonsa kunnioittaakseen Marian luottamusta ja vahvistaakseen opetuslastensa uskoa. Nämä tulisivat kohtaamaan monia suuria kiusauksia, joissa heidän uskonsa pantaisiin koetukselle. Ennustukset olivat vastaansanomattomasi todistaneet heille Jeesuksen olevan Messias. He odottivat hengellisten johtajien vastaanottavan hänet vielä lujemmalla luottamuksella. He julistivat kansalle Kristuksen ihmeellisiä tekoja ja oman luottamuksensa hänen tehtävänsä, mutta pappien ja rabbiinien osoittama epäusko, syvälle juurtunut ennakkoluulo ja vihamielisyys Jeesusta kohtaan hämmästyttivät heitä ja tuottivat heille katkeran pettymyksen. Vapahtajan ensimmäiset ihmetyöt vahvistivat opetuslapsia kestämään tätä vastustusta.

Millään tavalla hämmästyttä Jeesuksen sanoista Maria sanoi niille, jotka palvelivat pöydässä: »Mitä hän teille sanoo, se tehkää. »Näin hän teki voitavansa valmistakseen tietä Kristuksen työlle.

Veden muuttaminen viiniksi

Ovensuussa oli kuusi suurta kivistä vesiastiaa, ja Jeesus käski palvelijoiden täyttää ne vedellä. Niin tehtiin. Sitten, koska viiniä tarvittiin heti käytettäväksi, hän sanoi: »Ammentakaa nyt ja viekää edeskäyvälle. »Veden asemesta, jolla astiat oli täytetty, niistä virtasi viiniä. Ei juhlan isäntä eivätkä vieraat yleisesti olleet tietoisia siitä, että viinivarasto oli lopussa. Maistaessaan viiniä, jota palvelijat nyt toivat, isäntä huomasi sen olevan parempaa, kuin hän milloinkaan oli juonut, ja aivan toisenlaista kuin se, jota oli tarjottu juhlan alussa. Sulhaseen kääntyen hän sanoi: »Jokainen panee ensin esille hyvän viinin ja sitten, kun juopuvat, huonomman. Sinä olet säästänyt hyvän viinin tähän asti.»

Kuten ihmiset ensin panivat esille hyvän viinin ja sen jälkeen huonomman, niin tekee maailmakin lahjoilleen. Sen tarjoama nau- [119]
tinto voi miellyttää silmää ja viehättää mieltä, mutta ei tuota mitään tyydytystä. Viini muuttuu karvaaksi, riemu murheeksi. Iloiset laulut ja hilpeys päättyvät väsymykseen ja tympeytymiseen. Mutta Jeesuksen tarjoamat lahjat ovat aina uusia ja tuoreita. Pidoista, jotka hän sielulle valmistaa, ei koskaan puutu tyydytystä ja iloa. Jokainen uusi lahja saa sen vastaanottajan yhä enemmän antamaan arvoa Jumalan siunauksille ja nauttimaan niistä. Hän antaa armoa armon lisäksi. Hänen varastonsa eivät lopu. Jos pysyt hänessä, niin tänään saama- si kallis lahja takaa sinulle vielä arvokkaamman lahjan huomenna. Jeesuksen sanat Natanaelille ilmaisevat, minkä periaatteen mukaan Jumala kohtelee uskovia lapsiaan. Joka kerta ilmaistessaan rakkaut- taan hän lausuu vastaanottavalle sydämelle: »Sinä uskot. Sinä saat nähdä suurempia, kuin nämä ovat » (Joh. 1: 50).

Viinin vertauskuvallinen merkitys

Tämä Kristuksen lahja hääjuhlassa oli vertauskuvallinen. Vesi [120]
kuvasi hänen kuolemaansa kasta- mistä, viini hänen verensä vuodat- tamista maailman syntien tähden. Ihmiskädet kantoivat veden, jolla ruukut täytettiin, mutta vain Kristuksen sanassa oli elämää antava voima. Samoin on niiden kristillisten toimitusten laita, jotka viittaa- vat Vapahtajan kuolemaan. Vain Kristuksen voimasta, joka vaikuttaa uskon kautta, ne saattavat ravita sielun.

Kristuksen sana tuotti runsaan varaston juhlaa varten. Yhtä runsaassa määrässä hän tarjoaa armoaan ihmisten rikkomusten poistamiseen ja sielun uudistamiseen ja ylläpitämiseen.

Ensimmäisessä juhlassa, jossa Jeesus opetuslapsineen kävi, hän antoi heille maljan, joka kuvasi hänen pelastustyötään. Viimeisellä ehtoollisella hän antoi sen jälleen asettaessaan pyhän säädöksen, jolla hänen kuolemaansa oli julistettava »siihen asti kuin hän tulee» (1 Kor. 11: 26). Ja surevia opetuslapsia lohdutti heidän joutuessaan eroamaan Mestaristaan lupaus jälleennäkemisestä, kun Jeesus sanoi: »Tästedes minä en juo tätä viinipuun antia, ennenkuin sinä päivänä, jona juon sitä uutena teidän kansanne Isäni valtakunnassa» (Matt. 26: 29).

Viini, jota Jeesus hankki juhlaa varten ja jota hän antoi opetuslapsilleen oman verensä vertauskuvana, oli puhdasta viinirypäleen mehua. Tähän viittaa profeetta Jesaja puhuessaan uudesta viinistä »rypäleessä», ja sanoessaan: »Älä hävitä sitä, sillä siinä on siunaus» (Jes. 65: 8).

K Kristus se Vanhassa testamentissa varoitti Israelia: »Viini on pilkkaaja, väkijuoma remunpitäjä, eikä ole viisas kenkään, joka siitä hoipertelee» (Sanani. 20: 1). Hänen toimittamansa viini ei ollut sellaista. Saatana kiusaa ihmisiä käyttämään nautintoaineita, jotka sumentavat järjen ja herpaisevat hengellisen käsityskyvyn, mutta Kristus opettaa meitä pitämään luontomme kurissa. Hänen koko elämänsä on esimerkki itsensäkieltämisestä. Voittaakseen ruokahalun vallan hän kesti puolestamme ankarimman kokeen, mitä ihminen voi kestää. Kristus määräsi, ettei Johannes Kastaja saanut juoda viiniä eikä väkijuomaa. Hän antoi samanlaisen kiellon Maanoahin vaimolle. Ja hän kirosi sen ihmisen, joka panee pullon lähimmäisensä huulille. Kristuksen toiminta ei ollut ristiriidassa hänen opetustensa kanssa. Se käymätön viini, jota hän hankki häävieraita varten, oli terveellistä ja virkistävää juomaa. Se vaikutti niin, että makuaisti tuli sopusointuun terveen ruokahalun kanssa.

Hääjuhlan ihmeen vaikutus ja merkitys

Kun häävieraat huomauttivat viinin erinomaisuudesta, ruvettiin asiaa tiedustelemaan, ja silloin saatiin palvelijoilta selville suoritettu ihme. Kaikki hämmästyivät niin, etteivät vähään aikaan muistaneet

häntä, joka oli tämän ihmeteon suorittanut. Kun he vihdoinkin rupesivat häntä etsimään, huomattiin hänen poistuneen niin äänettömästi, etteivät edes hänen opetuslapsensa olleet sitä huomanneet.

Ihmisten huomio kiintyi nyt opetuslapsiin. Nyt heillä oli ensimmäinen tilaisuus tunnustaa uskonsa Jeesukseen. He kertoivat mitä he olivat Jordanin rannalla nähneet ja kuulleet, ja monessa sydämessä syttyi toivo, että Jumala oli herättänyt kansalleen vapauttajan. Kertomus ihmetyöstä levisi koko seudulle ja kantautui Jerusalemiin asti. Uudella innolla papit ja vanhimmat tutkivat Kristuksen tuloon viittaavia ennustuksia. Heillä oli harras halu saada tietää jotakin tämän uuden opettajan tehtävästä, joka niin vaatimattomalla tavalla esiintyi kansan keskellä.

[121]

Kristuksen toiminta oli juutalaisten vanhimpien toiminnan selvä vastakohta. He noudattivat tarkoin perimätapoja ja muotomenoja, ja tämä oli tukahduttanut kaiken todellisen ajatuksen ja toiminnan vapauden. He elivät lakkaamattomassa saastumisen pelossa. Välttääkseen kosketusta »epäpuhtaitten» kanssa he pysyttelivät erillään ei vain pakanoista, vaan suurimmasta osasta omaa kansaansakin koettamatta millään tavoin olla heille hyödyksi tai voittaa heidän ystävyystään. Antamalla ajatustensa viipyä näissä asioissa he olivat saaneet aikaan sen, että heidän mielensä oli käynyt ahtaaksi ja koko heidän elämänsä piirinsä kutistunut. Heidän esimerkkinsä oli omiaan levittämään itsekkyyttä ja suvaitsemattomuutta kaikkien kansanluokkien keskuuteen.

Jeesus aloitti uudistustyönsä osoittamalla syvää myötätuntoa ihmiskuntaa kohtaan. Samalla kun hän osoitti mitä suurinta kunnioitusta Jumalan lakia kohtaan, hän moitti fariseusten tekohurskautta ja koetti vapauttaa ihmisiä heitä sitovista mielettömistä säännöistä. Hän koetti murtaa ne muurit, jotka erottivat eri yhteiskuntaluokkia toisistaan, liittääkseen ihmiset yhden perheen jäseniksi. Hänen läsnäolonsa hääjuhlassa oli ensimmäinen askel tähän suuntaan.

Jumala oli määrännyt Johannes Kastajan asumaan erämaassa, jotta hän varjeltuisi pappien ja rabbiinien vaikutukselta ja valmistuisi erikoistehtäväänsä varten. Mutta hänen ankaraa itsekuriaan ja eristäytymistään ei ollut tarkoitettu kansalle esimerkiksi. Ei Johannes itsekään ollut pyytänyt kuulijoitaan jättämään entistä tointaan. Hän pyysi heitä todistamaan parannuksenteostaan olemalla uskollisia Jumalalle siinä paikassa, johon hän oli heidät kutsunut.

Jeesus moitti itsehemmottelua kaikissa muodoissa, mutta kuitenkin hän luonnostaan harrasti seuraelämää. Hän nautti kaikkien ihmisluokkien vieraanvaraisuutta, kävi rikkaitten ja köyhien, oppineiden ja oppimattomien kodissa ja koetti kohottaa heidän ajatuksensa arkielämän asioista hengellisiin ja iankaikkisiin asioihin. Hän ei sallinut mitään huikentelua, eikä maailmallisen kevytmielisyyden varjoakaan näkynyt hänen käytöksessään. Mutta hän nautti viattomasta ilosta ja pyhitti läsnäolollaan seurustelutilaisuudet. Juutalainen hääjuhla oli vaikuttava tilaisuus, eikä sen ilo ollut Ihmisen Pojalle vastenmielistä. Ottamalla osaa tähän juhlaan Jeesus kunnioitti avioliittoa jumalallisena säädöksenä.

[122]

Sekä Vanhassa että Uudessa testamentissa aviosuhdetta käytetään kuvaamaan sitä hellää ja pyhää yhteyttä, joka vallitsee Kristuksen ja hänen kansansa välillä. Jeesuksen ajatuksissa hääjuhlan riemu viittasi eteenpäin siihen ilon päivään, jolloin hän on tuova morsiamensa Isänsä kotiin ja lunastetut yhdessä Lunastajan kanssa istuvat Karitsan hääaterialle. Hän sanoo: »Niinkuin ylkä iloitsee morsiamesta, niin sinun Jumalasi iloitsee sinusta. » »Ei sinua enää sanota 'hyljätyksi', vaan sinua kutsutaan 'minun rakkaakseni' sillä Herra rakastaa sinua. » »Hän ilolla iloitsee sinusta, hän on ääneti, sillä hän rakastaa sinua. Hän sinusta riemulla riemuitsee » (Jes. 62: 5, 4; Sef. 3: 17). Kun apostoli Johanneksen suotiin näyssä katsella taivaallisia, hän kirjoitti: »Ja minä kuulin ikäänkuin kansan paljouden äänen ja ikäänkuin paljojen vetten pauhinan ja ikäänkuin suuren ukosenjylinän sanovan: 'Halleluja! Sillä Herra, meidän Jumalamme, Kaikkivaltias, on ottanut hallituksen. Iloitkaamme ja riemuitkaamme ja antakaamme kunnia hänelle, sillä Karitsan hääät ovat tulleet, ja hänen vaimonsa on itsensä valmistanut.' » »Autuaat ne, jotka ovat kutsutut Karitsan hääaterialle! » (Ilm. 19: 6, 7, 9).

[123]

Jeesus käsitti, että jokaiselle sielulle tuli lähettää kutsu saapua hänen valtakuntaansa. Hän löysi tien ihmisten sydämeen vaeltaen heidän keskuudessaan ja toivoen heidän parastansa. Hän etsi heitä avoimilla kaduilla, yksityisasunnoissa, veneissä, synagoogassa, järven rannoilla ja hääjuhlassa. Hän kohtasi heidät heidän jokapäiväisissä tehtävissään ja osoitti mielenkiintoa heidän maallisia asioitaan kohtaan. Hän opetti heitä heidän kodeissaan ja sai näin kokonaiset perheet jumalallisen läsnäolonsa vaikutuksen alaisiksi. Hänen voimakas henkilökohtainen myötätuntonsa voitti sydämet.

Hän vetäytyi usein vuorille yksinään rukoilemaan, mutta sen hän teki vain valmistuakseen tehtävänsä, jota hänen tuli suorittaa ihmisten keskuudessa maailman hyörinässä. Näiltä retkiltään hän palasi parantamaan sairaita, opettamaan tietämättömiä ja kirvoittamaan saatanan vankien kahleet.

Jeesus kasvatti opetuslapsiaan henkilökohtaisen kanssakäymisen ja seurustelun avulla. Joskus hän opetti heitä istuen heidän keskellä vuorenrinteellä, joskus hän taas paljasti heille Jumalan valtakunnan salaisuuksia meren rannalla tai vaeltaessaan heidän kanssaan tietä pitkin. Hän ei saarnannut, kuten nykyaikana tehdään. Kaikkialla, missä sydämet olivat avoinna vastaanottamaan jumalallista sanomaa, hän julisti pelastuksen tien totuuksia. Hän ei käsenyt opetuslapsiaan tekemään sitä tai tätä, vaan sanoi: »Seuratkaa minua.» Matkustelussaan sekä maaseudulla että kaupungeissa hän otti heidät mukaansa, jotta he näkisivät, kuinka hän opetti kansaa. Hän piti heidän harrastuksiaan ominaan, ja he ryhtyivät työskentelemään hänen kanssaan.

Kaikkien, jotka saarnaavat Jumalan sanaa, ja kaikkien, jotka ovat vastaanottaneet hänen armonsa evankeliumin, tulisi seurata Kristuksen esimerkkiä hänen osallistuessaan ihmisten harrastuksiin. Me emme saa kieltäytyä seurustelemasta ihmisten kanssa. Meidän ei tule eristäytyä toisista. Saavuttaaksemme kaikki ihmisluokat meidän tulee kohdata heidät siellä, missä he ovat. Harvoin he omasta aloitteestaan tulevat etsimään meitä. Jumalallinen totuus ei kosketa ihmissydämiä vain saarnatuolista julistettuna. On toinenkin työkenttä, joka on ehkä vaatimattomampi, mutta aivan yhtä lupaava. Se on alhaisten majoissa ja suurten palatseissa, vieraanvaraisen pöydän ääressä ja siellä, missä kokoonnutaan nauttimaan viattomasta ilosta toisten seurassa.

Kristuksen opetuslapsina meidän ei tule liittyä maailmaan vain nautinnonhalusta osallistuaksemme sen turhuuteen. Sellainen seurustelu tuottaa vain vahinkoa. Emme koskaan saa sanoillamme tai teoillamme, vaikenemisellamme tai läsnäolollamme hyväksyä syntiä. Meidän on vietävä Jeesus kanssamme minne menemmekin ja kerrottava toisille kalliista Vapahtajastamme. Mutta ne, jotka koettavat säilyttää uskontonsa kätkemällä sen kivimuurien sisään, kadtottavat kalliit tilaisuudet tehdä hyvää. Ihmisten välisen seurustelun kautta kristillisyys joutuu kosketuksiin maailman kanssa. Jokaisen,

[124] joka on vastaanottanut taivaallista valoa, on kir- kastettava niiden polkua, jotka eivät tunne Elämän valoa.

Meidän kaikkien tulisi olla Jeesuksen todistajia. Kristuksen armon pyhittäjä seurustelu on saatava sellaiseksi, että sillä voitetaan sieluja Kristukselle. Näyttäkäämme maailmalle, ettemme itsekkäästi harrasta vain omia etujamme, vaan että haluamme toistenkin osallistuvan siunauksistamme ja etuoikeuksistamme. Näyttäkäämme heille, ettei uskontomme tee meitä säälimättömiksi tai vaativaisiksi. Kaikkien, jotka tunnustavat löytäneensä Kristuksen, tulee hänen tavallaan palvella toisia ihmisiä.

Meidän ei tule koskaan antaa maailmalle sitä väärää käsitystä, että kristityt ovat synkkiä ja onnettomia ihmisiä. Jos silmämme ovat kiinnitettyinä Jeesukseen, näemme säälivän Vapahtajamme, ja hänen kasvojensa kirkkaus luo valoaan tiellemme. Missä hänen henkensä hallitsee, siellä vallitsee rauha. Ja siellä on myös iloa, sillä siellä on tyyntä, pyhää luottamusta Jumalaan.

Kristus on tyytyväinen seuraajiinsa, kun he osoittavat, että vaikka he ovat ihmisiä, he ovat jumalallisesta luonnosta osallisia. He eivät ole kuvapatsaita vaan eläviä ihmisiä. Kun Jumalan armon kaste lankeaa elvyttävänä heidän sydämeensä, se avautuu Vanhurskauden auringon säteille. Sen valon, joka heihin säteilee, he heijastavat toisille Kristuksen rakkautta säteilevillä teoillaan.

Sen jälkeen Jeesus meni alas Kapernaumiin, »hän ja hänen äitinsä ja veljensä ja opetuslapsensa; ja siellä he eivät viipyneet monta päivää. Ja juutalaisten pääsiäinen oli lähellä, ja Jeesus meni ylös Jerusalemiin.»

Matkalla Jeesus liittyi johonkin niistä suurista joukoista, joita oli menossa pääkaupunkiin. Hän ei ollut vielä julkisesti ilmaissut tehtävänsä, ja siksi hän kenenkään huomaamatta liittyi joukkoon. Näissä tilaisuuksissa oli usein keskustelun aiheena Messiaan tuleminen, millä Johanneksen julistuksessa oli niin huomattava sija. Yhä kasvavalla innostuksella puhuttiin kansallisen suuruuden toivosta. Jeesus tiesi, että tämä toivo tulisi pettämään, sillä se perustui väärään Raamatun tulkintaan. Hartaana ja innokkaana hän selitti ennustuksia ja koetti saada ihmiset tarkemmin tutkimaan Jumalan sanaa.

Juutalaiset johtajat olivat sanoneet kansalle, että Jerusalemissa sitä opetettaisiin palvelemaan Jumalaa. Sinne kokoontui pääsiäisviikolla suuria kansanjoukkoja Palestiinan kaikista osista ja kaukaisistakin maista. Kirjava joukko täytti temppelin esikartanot. Monet eivät voineet tuoda mukanaan uhreja, joita oli uhrattava tuon yhden suuren uhrin esikuvana. Näitä varten tuotiin temppelin ulompaan esikartanoon eläimiä myytäväksi. Sinne kokoontui kaikkiin luokkiin kuuluvia ihmisiä ostamaan uhreja. Siellä vaihdettiin kaikenlaista ulkomaan rahaa temppelin rahaksi.

Kaupankäynti temppelissä

Jokaista juutalaista vaadittiin vuosittain maksamaan puoli sekeliä »sovitusmaksuksi hengestään » (2 Moos. 30: 1216), ja näin koottu raha käytettiin temppelin ylläpitoon. Sitä paitsi tuotiin suuria summia vapaaehtoisina uhreina tallettavaksi temppelin rahastoon. Vaadittiin myös, että kaikki ulkomaan raha pitäisi vaihtaa rahaksi, jota nimitettiin temppelin sekeliksi. Tätä rahaa käytettiin temppelipalvelukseen. Rahan vaihtaminen antoi tilaisuuden petokseen ja

kiskomiseen, ja siitä oli tullut häpeällinen liiketoimi, joka oli pappien tulolähteenä.

[126] Myyjät vaativat myytävistä eläimistä kohtuuttomia hintoja, ja he jakoivat voittonsa pappien ja hallitusmiesten kanssa, jotka näin rikastuivat kansan kustannuksella. Jumalanpalvelukseen saapuvia oli opetettu uskomaan, että elleivät he uhraa uhreja, Jumalan siunaus ei lepää heidän lastensa tai maittensa yllä. Näin voitiin eläimistä saada korkea hinta, sillä tultuaan näin pitkälle ihmiset eivät halunneet palata kotiinsa suorittamatta sitä hartaudenharjoitusta, jota varten he olivat tulleet.

Pääsiäisen aikaan uhrattiin suuri määrä uhrieläimiä, ja niitä myytiin temppelissä hyvin paljon. Tästä aiheutuva sekasorto muistutti pikemmin meluisia karjamarkkinoita kuin Jumalan pyhää temppeleä. Siellä kuultiin äänekästä kaupankäyntiä, karjan ammuntaa, lampaitten määkimistä ja kyyhkysten kuherrusta sekaantuneena rahan kilinään ja vihaiseen väittelyyn. Hämminki oli niin suuri, että jumalanpalveluksen osanottajat häiriintyivät, ja Korkeimmalle lausuttu sanat hukkuivat hälinään, joka täytti koko temppelin. Juutalaiset olivat erittäin ylpeitä hurskaudestaan. He iloitsivat temppelistään ja pitivät sitä häpäiseviä sanoja jumalanpilkkana. He olivat hyvin tarkkoja siihen liittyvien menojen noudattamisessa, mutta rahanhimo oli voittanut heidän tunnontarkkuutensa. He tuskin huomasivat, kuinka kauas he olivat joutuneet Jumalan itsensä säätämän jumalanpalveluksen alkuperäisestä tarkoituksesta.

Kun Herra laskeutui Siinain vuorelle, hänen läsnäolonsa pyhitti tuon paikan. Mooseksen käskettiin panna rajat vuoren ympärille ja pyhittää se, ja Herran sana kuului varoittavana: »Varokaa nousemasta vuorelle tai koskettamasta sen juureen. Jokainen, joka vuoreen koskee, rangaistakoon kuolemalla. Älköön kenenkään käsi häneen koskeko, vaan hänet kivitettäköön tai ammuttakoon kuoliaaksi. Oli pa eläin tai ihminen, ei se saa jäädä eloon.» (2 Moos. 19: 12, 13). Näin annettiin opetus, että missä vain Jumalan läsnäolo ilmestyy, se paikka on pyhä. Jumalan temppelin alueita olisi tullut pitää pyhinä. Mutta voittonhimo sai ihmiset unohtamaan kaiken tämän.

[127] Papit ja hallitusmiehet oli kututtu Jumalan edustajiksi kansalle, ja heidän olisi tullut korjata temppelialueen väärinkäyttö. Heidän olisi tullut antaa kansalle esimerkki puhtaudesta ja säälistä. Sen sijaan, että he ajattelivat vain omaa hyötyään, heidän olisi tullut

ottaa huomioon jumalanpalveluksessa kävijöiden asema ja tarpeet ja olla valmiit auttamaan niitä, jotka eivät voineet ostaa vaadittuja uhreja. Mutta näin he eivät tehneet. Ahneus oli paaduttanut heidän sydämensä.

Tähän juhlaan saapui kärsiviä, puutteessa ja ahdistuksessa olevia. Siellä oli sokeita, rampoja ja kuuroja. Joitakuita kannettiin paareilla. Tuli monia, jotka olivat liian köyhiä ostaakseen pienintäkään uhria Herralle, vieläpä liian köyhiä ostaakseen ravintoa oman nälkensä tyydyttämiseksi. Näitä pappien puheet suuresti masensivat. Papit kerskasivat hurskaudestaan, he väittivät olevansa kansan vartijoita, mutta heiltä puuttui myötätuntoa ja sääliä. Köyhät, sairaat ja kuolevat anoivat turhaan heiltä apua. Näiden kärsimyksen eivät herättäneet pappien sydämessä mitään sääliä.

Jeesus puhdistaa temppelin

Kun Jeesus saapui temppeliin, hän näki kaiken tämän. Hän näki väärät liiketoimet. Hän näki köyhien hädän, kun he luulivat, ettei ilman veren vuodattamista ollut heidän synneilleen anteeksiantamusta. Hän näki temppelin ulomman esikartanon muutetun epäpyhäksi liikepaikaksi. Pyhä alue oli yhtenä ainoana suurena kauppapaikkana.

Kristus näki, että jotakin oli tehtävä. Kansan noudatettavaksi oli annettu useita menoja, joiden tärkeyttä ei ollut sille oikealla tavalla opetettu. Jumalanpalvelukseen osallistuvat uhrasivat uhrejaan käsittämättä, että ne kuvasivat ainoaa täydellistä uhria. Ja heidän keskellään seisoivat tuntemattomana ja kenenkään kunnioittamatta hän, jota heidän koko jumalanpalveluksensa kuvasi. Hän oli antanut uhreja koskevat määräykset. Hän ymmärsi niiden vertauskuvallisen arvon ja hän näki, että ne oli nyt vääristelty ja ymmärretty väärin. Hengellinen jumalanpalvelus oli nopeasti häviämässä. Ei mikään side liittänyt pappeja ja hallitusmiehiä heidän Jumalaansa. Kristuksen tehtävänä oli järjestää kokonaan toisenlainen jumalanpalvelus.

Tutkivin katsein Jeesus tarkastelee edessään olevaa näkyä seisossaan temppelipihan portailla. Profeetallisella silmällään hän näkee tulevaisuuteen, ei ainoastaan vuosia vaan vuosisatoja ja aikakausia. Hän näkee, miten papit ja hallitusmiehet tulevat epäämään tarvitsevilta heidän oikeutensa ja kieltämään julistamasta evankeliumia köyhille. Hän näkee, miten Jumalan rakkaus salataan syntisiltä,

[128]

ja ihmiset tekevät hänen armostaan kauppatavaran. Hänen katsellessaan tätä näkyä hänen kasvoillaan kuvastuu suuttumusta, arvokkuutta ja voimaa. Kansan huomio kiintyy häneen. Epäpyhää kauppaa harjoittavien silmät ovat kuin naulitut hänen kasvoihinsa. He eivät voi irrottaa katsettaan hänestä. He tuntevat, että tämä mies lukee heidän sisimmät ajatuksensa ja näkee heidän salaiset vaikuttimensa. Jotkut koettavat kätkeä kasvojaan, ikään kuin heidän pahat tekonsa olisivat kirjoitetut heidän kasvoihinsa noiden tutkivien silmien luettaviksi.

Melu on vaimentunut. Liikenteen ja kaupankäynnin häly on lakannut. Hiljaisuus käy painostavaksi. Pelon tunne valtaa läsnäolijat. Tuntuu kuin heidät olisi haastettu Jumalan tuomioistuimen eteen vastaamaan teoistaan. Katsoessaan Kristukseen he näkevät jumaluuden välähtävän inhimillisen verhon läpi. Taivaan Majesteetti seisoo siinä, niin kuin Tuomari viimeisenä päivänä - tosin vailla sitä kirkkautta, joka hänellä silloin tulee olemaan, mutta omistaen saman voiman lukea ajatuksia. Hänen katseensa seuraa kansanjoukkoa pysähtyen jokaiseen yksilöön. Hänen hahmonsä näyttää kohoavan heidän ylitseen valtavan arvokkaana, ja jumalallinen valo kirkastaa hänen kasvonsa. Hän puhuu, ja hänen selvä, sointuva äänensä, sama, joka Siinain vuorelta julisti sen lain, jota papit ja kirjanoppineet nyt rikkovat, kaikuu temppelein holveissa: »Viekää pois nämä täältä. Älkää tehkö minun Isäni huonetta markkinahuoneeksi.»

[129] Hitaasti laskeutuen portaita ja kohottaen niistä nuorista tekemänsä ruoskan, joita hän oli kerännyt aitaukseen astuessaan, hän käskee kauppaa käyvän joukon poistua pyhäkön alueelta. Kiivaudella ja ankaruudella, jollaista hän ei koskaan aikaisemmin ole osoittanut, hän kaataa rahanvaihtajien pöydät kumoon. Rahat putoavat kilisten marmorilattialle. Kukaan ei rohkene epäillä hänen valtaansa. Kukaan ei uskalla kumartua poimimaan vääryydellä saatuja rahojen. Jeesus ei lyö heitä nuoraruoskallaan, mutta hänen kädessään tuo yksinkertainen ruoska näyttää hirveältä kuin leimuava miekka. Temppelelpalvelijat, keinottelevat papit, rahanvaihtajat ja karjakauppiat lampaineen ja härkineen syöksyvät paikalta. Heidän ainoana ajatuksenaan on paeta hänen läsnäolonsa tuomiota.

Pakokauhu valtaa joukon, joka tuntee hänen jumaluutensa voiman. Sadoilta kalvenneilta huulilta kuuluu kauhun huutoja. Opetuslapsetkin vapisevat. Jeesuksen sanat ja käytös, jotka niin suuresti

poikkeavat hänen tavallisesta käyttäytymisestään, saattavat heidät pelon valtaan. He muistavat, että hänestä on kirjoitettu: »Kiivaus sinun huoneesi puolesta on minut kuluttanut » (Ps. 69:10). Pian on hälisevä joukko kauppatavaroiden ajettu pois Herran temppelistä. Esikartanot ovat vapautuneet epäpyhästä kaupankäynnistä, ja syvä, vakava hiljaisuus laskeutuu äsken niin meluisan paikan ylle. Herran läsnäolo, joka muinoin pyhitti vuoren, on nyt pyhittänyt hänen kunniaakseen rakennetun temppelin.

Tempppelin puhdistamisen merkitys

Tempppelin puhdistamisella Jeesus ilmaisi tehtävänsä Messiaana ja ryhtyi varsinaiseen työhönsä. Tuo temppeli, joka oli pystytetty Jumalan asumukseksi, oli tarkoitettu vertauskuvaksi Israelille ja koko maailmalle. Jumalan tarkoitus iankaikkisista ajoista oli, että jokainen luotu kirkkaasta, pyhästä serafista ihmiseen asti, olisi temppeli, jossa Luoja asuisi. Synnin tähden ihmiskunta lakkasi olemasta Jumalan temppelinä. Synnin pimentämänä ja tahraamana ihmissydän ei enää ilmaissut Jumalan kunniaa. Mutta Jumalan Pojan tullessa lihaksi taivaan tarkoitus täyttyi. Jumala ottaa asuntonsa ihmisesä, ja pelastavan armon kautta ihmissydämeistä tulee jälleen hänen temppelinä. Jumalan tarkoitus oli, että Jerusalemin temppeli alituisen muistuttaisi siitä korkeasta asemasta, jonka jokainen sielu voi saavuttaa. Mutta juutalaiset eivät ymmärtäneet sen rakennuksen merkitystä, josta he niin suuresti ylpeilivät. He eivät itse antautuneet pyhinä tempeleinä Jumalan Hengen asuttaviksi. Jerusalemin temppelin esikartanot, jotka olivat täynnä melua ja epäpyhää kaupankäyntiä, kuvasivat liiankin hyvin sydämen temppeliä, joka oli aistillisten himojen ja epäpyhien ajatusten tahraama. Puhdistessaan temppelin maailmallisista ostajista ja myyjistä Jeesus osoitti tehtävänsä olevan puhdistaa sydän synnin saastutuksesta - maallisista haluista, itsekkäistä himoista ja pahoista tavoista, jotka turmelevat sielun. »Ja äkisti on tuleva temppeliinsä Herra, jota te etsitte, ja liiton enkeli, jota te halajatte. Katso, hän tulee, sanoo Herra Sebaot. Mutta kuka kestää hänen tulemisensa päivän, ja kuka voi pysyä, kun hän ilmestyy? Sillä hän on niinkuin kultasepän tuli, ja niinkuin pesijän saippua. Ja hän istuu ja sulattaa ja puhdistaa hopean, hän puhdistaa Leevin pojat, saa ne puhtaiksi kuin kullan ja hopean » (Mal. 3:1-3)

[130] »Ettekö tiedä, että te olette Jumalan temppeli ja että Jumalan Henki asuu teissä? Jos joku turmelee Jumalan temppelin, on Jumala turmeleva hänet; sillä Jumalan temppeli on pyhä, ja sellaisia te olette » (1 Kor. 3: 16, 17). Ei kukaan ihminen voi omalla voimallaan ajaa pois sitä pahaa joukkoa, joka on vallannut sydämen. Vain Kristus voi puhdistaa sielun temppelin. Mutta hän ei väkisin pyri sisään. Hän ei tule sydämeen kuten muinoin temppeliin, vaan hän sanoo: »Katso, minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle » (Ilm. 3: 20). Hän tulee, eikä vain yhdeksi päiväksi, sillä hän sanoo: »Minä olen heissä asuva ja vaeltava heidän keskellään — ja he ovat minun kansani. » »Hän polkee maahan meidän pahat tekemme. Kaikki heidän syntinsä sinä heität meren syvyyteen » (2 Kor. 6: 16; Miika 7: 19). Hänen läsnäolonsa puhdistaa ja pyhittää sielun, niin että se on pyhä temppeli Herralle ja »Jumalan asumus Hengessä » (Ef. 2: 21, 22).

Kauhun vallassa papit ja hallitusmiehet olivat paenneet temppelin pihalta ja hänen tutkivan katseensa ulottuville, joka näki heidän sydämensä. Paetessaan he tapasivat toisia matkalla temppeliin, ja he pyysivät näitä kääntymään takaisin ja kertoivat, mitä olivat nähneet ja kuulleet. Kristus katseli pakenevia miehiä tuntien hellää sääliä heidän pelkonsa vuoksi ja sen vuoksi, että he eivät tienneet, mitä todellinen jumalanpalvelus oli. Tässä näyssä hän näki vertauskuvan koko Juudan kansan hajaannuksesta sen pahuuden ja katumattomuuden tähden.

[131] Miksi papit sitten pakenivat temppelistä? Miksi he eivät pysyneet paikallaan? Hän, joka käski heidän mennä, oli puusepän poika, köyhä galilealainen, vailla maallista arvoa tai valtaa. Miksi he eivät vastustaneet häntä? Miksi he jättivät rumalla tavalla hankkimansa voiton ja pakenivat niin vaatimattoman näköisen miehen käskystä?

Kristus puhui kuninkaan vallalla, ja hänen olemuksessaan ja äänensävyssään oli jotakin sellaista, mitä heillä ei ollut voimaa vastustaa. Hänen käskevän sanansa kuullessaan he käsittivät paremmin kuin koskaan ennen oikean asemansa teeskentelijöinä ja ryöväreinä. Kun jumaluus loisti läpi ihmisyyden, he eivät ainoastaan nähneet suuttumusta Kristuksen kasvoilla, vaan he myös käsittivät hänen sanojensa tärkeän merkityksen. He tunsivat olevansa ikään kuin iankaikkisen Tuomarin valtaistuimen edessä, missä heille oli langetettu

tuomio aikaa ja iäisyyttä varten. Hetken he olivat vakuuttuneita, että Kristus oli profeetta, ja monet uskoivat hänen olevan Messias. Pyhä Henki väläytti heidän mieleensä Kristusta koskevia profeettain lausuntoja. Seuraisivatko he tätä vakaumusta?

Katua he eivät tahtoneet. He tiesivät, että Kristuksen myötätunto köyhiä kohtaan oli herännyt. He tiesivät olevansa syyllisiä kiskomiseen kaupankäynnissään ihmisten kanssa. Koska Kristus tiesi heidän ajatuksensa, he vihasivat häntä. Hänen julkinen nuhteensa oli nöyryyttävää heidän ylpeydelleen, ja he kadehtivat hänen kasvavaa vaikutusvaltaansa kansaan. He päättivät vaatia hänet tilille siitä, millä vallalla hän oli ajanut heidät pois ja kuka oli antanut hänelle tämän vallan.

Köyhät ja kärsivät Kristuksen ympärillä

Hitaasti ja ajatuksissaan mutta viha sydämessään he palasivat temppeleihin. Mutta millainen muutos olikaan tapahtunut heidän pois-saollessaan! Heidän paetessaan köyhät jäivät sinne, ja nyt nämä katselivat Jeesusta, jonka kasvoilta kuvastui rakkaus ja sääli. Kyynelet silmissään hän sanoi näille vapiseville ympärillään oleville: Älä pelkää, minä lunastan sinut ja sinä olet kirkastava minua. Tämän tähden tulin maailmaan.

Kansa tunkeutui lähelle Kristusta hartain, liikuttavin pyynnöin: Mestari, siunaa minua. Hänen korvansa kuuli jokaisen huudon. Säällillä, joka ylitti hellän äidinkin säälin, hän kumartui kärsivien pieno-kaisten puoleen. Kaikki saivat huomiota osakseen. Jokainen parannettiin siitä sairaudesta, joka hänellä oli. Mykkien huulet avautuivat kiitokseen, sokeat katselivat parantajansa kasvoja. Kärsivien sydämet tehtiin iloisiksi.

Kun papit ja temppelein virkailijat katselivat tätä suurta työtä, mitä heille ilmaisivatkaan heidän korviinsa kuuluvat äänet! Ihmiset kertoivat kärsimistään tuskista, pettyneistä toiveistaan, tuskallisista päivistä ja unettomista öistä. Kun viimeinenkin toivon kipinä näytti sammuneen, Kristus oli parantanut heidät. Eräs sanoi: Taakkani oli niin raskas, mutta olen löytänyt auttajan. Hän on Jumalan Kristus, ja haluan pyhittää elämäni hänen palvelukseensa. Vanhemmat sanoivat lapsilleen: Hän on pelastanut henkenne, korottakaa äänenne häntä ylistämään. Lasten ja nuorten, isien ja äitien, ystävien ja katselijoiden

äännet yhtyivät kiitokseen ja ylistykseen. Toivo ja ilo täyttivät heidän sydämensä. Rauha laskeutui heidän sieluunsa. Heidän sielunsa ja ruumiinsa oli parannettu, ja he palasivat kotiinsa kertoen jokaiselle Jeesuksen verrattomasta rakkaudesta.

Kun Kristus ristiinnaulittiin, eivät ne, jotka hän täten oli parantanut, yhtyneet roskajoukon kanssa huutamaan: »Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse! » He tunsivat myötätuntoa Jeesusta kohtaan, sillä he olivat itse saaneet häneltä osakseen myötätuntoa ja kokeneet hänen ihmeellistä voimaansa. He tiesivät hänen olevan heidän Vapahtajansa, sillä hän oli parantanut sekä heidän sielunsa että ruumiinsa. He kuuntelivat apostolien julistusta, ja Jumalan sanan tunkeutuminen heidän sydämeensä antoi heille ymmärrystä. Heistä tuli Jumalan armon välikappaleita ja hänen pelastuksensa välittäjiä.

Temppelistä paennut joukko palasi hetken kuluttua hitaasti takaisin. He olivat jo osaksi toipuneet pakokauhusta, joka heidät oli vallannut, mutta heidän kasvoiltaan kuvastui epäröinti ja arkuus. Hämmästyneinä he katselivat Jeesuksen tekoja vakuuttuneina siitä, että hänessä täytyivät Messiasta koskevat ennustukset. Pyhäkön saastuttaminen oli suureksi osaksi pappien syytä. Heidän toimestaan temppelepiha oli muutettu markkinapaikaksi. Kansa oli suhteellisen syytön tähän. Jeesuksen jumalallinen voima oli tehnyt heihin syvän vaikutuksen, mutta pappien ja hallitusmiesten vaikutus oli heihin nähden määräävä. He pitivät Kristuksen työskentelyä jonakin uutena keksintönä ja kysyivät, mitä oikeutta hänellä oli sekaantua temppeleviranomaisten asioihin. He olivat loukkaantuneita siitä, että kauppa oli keskeytetty, ja he tukahduttivat Pyhän Hengen varoitukset.

Pappien ja hallitusmiesten olisi ennen muita pitänyt nähdä Jeesus Jumalan Voideltuna, sillä heidän käsissään olivat ne pyhät kirjakääröt, jotka kertoivat hänen tehtävästään, ja he myös tunsivat, että temppelein puhdistaminen oli korkeamman voiman ilmaus. Niin suuresti kuin he vihasivatkin Jeesusta, he eivät voineet vapautua ajatuksesta, että hän saattoi olla profeetta, jonka Jumala oli lähettänyt palauttamaan temppelein pyhyden ennalleen. Tämä pelko sai heidät kunnioittaen lähestymään häntä ja kysymään: »Minkä merkin sinä näytät meille, koska näitä teet? »

Jeesuksen messiaanisuuden merkki

Jeesus oli näyttänyt heille merkin. Antamalla valon välähtää heidän sydämeensä ja tekemällä heidän silmiensä edessä tekoja, joita Messiaan oli määrä tehdä, hän oli antanut vakuuttavan todistuksen luonteestaan. Kun he nyt pyysivät merkkiä, hän vastasi heille vertauksen muodossa osoittaen nähneensä heidän pahuutensa ja mihin se heidät viimein johtaisi. »Hajottakaa maahan tämä temppele!» hän sanoi, »niin minä Pystytän sen kolmessa päivässä.» [133]

Näillä hänen sanoillaan oli kaksinkertainen merkitys. Hän ei viitannut ainoastaan Jerusalemin temppeleihin ja jumalanpalveluksen hävittämiseen, vaan myös omaan kuolemaansa, ruumiinsa temppelein tuhoamiseen. Sitä juutalaiset jo suunnittelivatkin. Kun papit ja hallitusmiehet palasivat temppeleihin, he aikoivat surmata Jeesuksen ja täten vapautua häiritsijästään. He eivät kuitenkaan ymmärtäneet häntä, kun hän osoitti heille heidän tarkoituksensa. He sovelluttivat hänen sanansa vain Jerusalemin temppeleihin ja huudahtivat suuttuneina: »Neljäkymmentä kuusi vuotta on tätä temppeleä rakennettu, ja sinäkö pystytät sen kolmessa päivässä? » Heistä tuntui nyt, että heillä oli täysi oikeus epäillä Jeesusta, ja heidän päätöksensä kieltää hänet yhä vahvistui.

Kristus ei ajatellutkaan, että epäuskoiset juutalaiset tai edes hänen opetuslapsensa olisivat silloin ymmärtäneet hänen sanojaan. Hän tiesi vihollistensa tulevan tulkitsemaan niitä väärin ja kääntävän ne häntä vastaan. Oikeudenkäynnissä ne esitettäisiin syytöksenä ja Golgatalla niitä käytettäisiin pilkkapuheena. Mutta jos hän nyt ne selittäisi, hänen opetuslapsensa saisivat tiedon hänen kärsimyksistään, eivätkä he voisi vielä kestää tätä surua. Ja selitys paljastaisi juutalaisille ennen aikojaan heidän ennakkoluulojensa ja epäuskonsa seuraukset. He olivat jo astuneet sille tielle, jota he jatkuvasti vaeltaisivat, kunnes hänet vietäisiin teurastettavaksi kuten karitsa. [134]

Kristus lausui nämä sanansa niiden tähden, jotka tulivat uskomaan häneen. Hän tiesi, että niitä tulitisiin toistamaan. Koska ne lausuttiin pääsiäisenä, ne tulisivat tuhansien ihmisten korviin ja leviäisivät maailman ääriin. Niiden merkitys selvenisi vasta hänen noustuaan kuolleista, ja ne olisivat monelle ratkaiseva todistus hänen jumaluudestaan.

Hengellisen pimeytensä vuoksi eivät Jeesuksen opetuslapsetkaan aina käsittäneet hänen opetuksiaan. Mutta monet näistä opetuksista selvisivät heille jonkin jälkeenpäin sattuneen tapauksen johdosta. Kun hän ei enää vaeltanut heidän keskuudessaan, hänen sanansa olivat heidän sydämensä tukena.

Jerusalemmin temppeliin sovellettuina Vapahtajan sanoilla »Hajottakaa maahan tämä temppeli, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä», oli syvällisempi merkitys kuin hänen kuulijansa käsittivät. Kristus oli temppelin perustus ja sen elämä. Siellä suoritettujen jumalanpalvelukset kuvasivat Jumalan Pojan uhria. Pappuus oli perustettu kuvaamaan Kristuksen välittäjänäsemaa ja tehtävää. Koko uhrijärjestelmä oli esikuva Vapahtajan kuolemasta maailman lunastamiseksi. Näiden uhrien merkitys oli lakkaava, kun täytyisi se suuri tapahtuma, johon ne kautta aikojen olivat viitanneet.

Koska koko juhlamenojärjestelmä oli vertauskuva Kristuksesta, ei sillä ollut mitään arvoa ilman häntä. Kun juutalaiset lopullisesti kielsivät Kristuksen antamalla hänet kuolemaan, he kielsivät kaiken, mikä antoi merkityksen temppelille ja sen jumalanpalveluksille. Sen pyhyys oli silloin hävinnyt. Se oli tuomittu tuhoutumaan. Siitä päivästä lähtien uhritoimitukset ja niihin liittyvät jumalanpalvelusmenot olivat merkityksettömiä. Kuten Kainin uhri eivät nekään ilmaisseet uskoa Vapahtajaan. Surmattaessaan Kristuksen juutalaiset itse asiassa tuhosivat temppelin. Kun Kristus oli ristiinnaulittu, temppelin esirippu repeytyi kahtia ylhäältä alas asti ja se osoitti, että lopullinen uhri oli nyt suoritettu ja uhrijärjestelmä ainiaaksi lopetettu.

»Minä pystytän sen kolmessa päivässä. »Vapahtajan kuollessa pimeyden vallat näyttivät päässeen voitolle ja riemuitsevan voittoa. Mutta Joosefin avatusta haudasta Jeesus astui esiin voittajana. »Hän riisui aseet hallituksilta ja valloilta ja asetti heidät julkisen häpeän alaisiksi; hän sai heistä hänen kauttaan voiton riemun » (Koj. 2: 15). Kuolemansa ja ylösnousemuksensa nojalla hänestä tuli pappi »siinä oikeassa majassa, jonka on rakentanut Herra eikä ihminen »(Hebr. 8: 2). Ihmiset pystyttivät juutalaisten ilmestysmajan ja ihmiset rakensivat juutalaisten temppelin, mutta kukaan ihminen ei rakentanut taivaassa olevaa pyhäkköä, jonka kuva maallinen oli. »Katso, mies nimeltä Vesa! — Herran temppelin hän on rakentava ja valtasuuruutta hän on kantava, ja hän on istuva ja hallitseva

valtaistuimellansa, hän on oleva pappi valtaistuimellansa » (Sak. 6:12,13).

Kristukseen viitannut uhrijärjestelmä lakkasi, mutta ihmisten katse kääntyi todelliseen uhriin, joka annettiin maailman syntien puolesta. Maallinen pappeus lakkasi, mutta me katsomme Jeesukseen, uuden liiton pappiin, ja käymme »vihmontaveren tykö, joka puhuu parempaa kuin Aabelin veri». »Tie kaikkeinpyhimpään vielä on ilmoittamatta, niin kauan kuin etummainen maja vielä seisoo. — Mutta kun Kristus tuli tulevaisen hyvän ylimmäiseksi papiksi, niin hän suuremman ja täydellisemmän majan kautta, joka ei ole käsillä tehty, — meni, - oman verensä kautta kerta kaikkiaan kaikkeinpyhimpään ja sai aikaan iankaikkisen lunastuksen » (Hebr. 12: 24; 9: 812).

»Jonka tähden hän myös voi täydellisesti pelastaa ne, jotka hänen kauttaan Jumalan tykö tulevat, koska hän aina elää rukoillakseen heidän puolestansa» (Hebr. 7: 25). Vaikka pappeus siirrettiin maallisesta temppelestä taivaalliseen ja vaikka pyhäkkö ja suuri ylimmäinen pappimme olisivat ihmissilmälle näkymättömiä, eivät opetuslapset joutuisi kärsimään mitään tappiota. He eivät tuntisi yhteyden katkeavan tai voiman vähenevän Vapahtajan poistuttua maan päältä. Jeesuksen suorittaessa palvelustyötään taivaallisessa pyhäkössä hän on yhä Henkensä kautta maan päällä olevan seurakunnan pappina. Häntä ei nähdä ihmissilmin, mutta hänen lähtiessään antamansa lupaus täyttyy: »Katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti » (Matt.28: 20). Vaikka hän on valtuuttanut alaisensa lähettiläät käyttämään hänen valtaansa, hänen innoittava läsnäolonsa vaikuttaa yhä seurakunnassa.

»Kun meillä siis on suuri ylimmäinen pappi, - Jeesus, Jumalan Poika, niin pitäkäämme kiinni tunnustuksesta. Sillä ei meillä ole sellainen ylimmäinen pappi, joka ei voi sääliä meidän heikkouksiamme, vaan joka on ollut kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä. Käykäämme sentähden uskalluksella armon istuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon, avuksemme oikeaan aikaan » (Hebr. 4:14-16)

[136]

Luku 17—Nikodeemus

Nikodeemuksella oli arvokas luottamustehtävä Juudan kansan keskuudessa. Hän oli korkeasti oppinut ja tavallista kyvykkäämpi, ja hän oli kansallisen neuvoston kunnioitettu jäsen. Jeesuksen opetukset olivat häneen kuten muihinkin tehneet syvän vaikutuksen. Vaikka hän oli rikas, oppinut ja arvossapidetty, oli nöyrä Nasaretilainen ihmeellisellä tavalla vetänyt häntä puoleensa. Vapahtajan suusta lähteneet opetukset olivat suuresti vaikuttaneet häneen, ja hän tahtoi kuulla enemmän näitä ihmeellisiä totuuksia.

Kristuksen vallankäyttö hänen puhdistessaan temppelin oli herättänyt pappien ja hallitusmiesten määrätietoisen vihan. He pelkäsivät tämän muukalaisen voimaa. He eivät voineet sietää tällaista julkeutta tuntemattoman galilealaisen taholta. He halusivat tehdä lopun hänen toiminnastaan. Mutta kaikki eivät olleet yhtä mieltä tässä asiassa. Muutamat pelkäsivät vastustaa miestä, jota Jumalan Henki niin selvästi ohjasi. He muistivat, kuinka sellaisia profeettoja oli surmattu, jotka nuhtelivat Israelin johtajia synneistä. He tiesivät, että Juudan kansan joutuminen vieraan vallan ikeen alle oli seuraus siitä, että he itsepäisesti vastustivat Jumalan nuhteita. He pelkäsivät pappien ja hallitusmiesten juonitellessaan Jeesusta vastaan seuraavan isäinsä jälkiä ja aiheuttavan kansalle uusia onnettomuuksia. Nikodeemuskin ajatteli näin. Eräässä sanhedrinin kokouksessa, jossa keskusteltiin tavasta, jolla Jeesukseen olisi suhtauduttava, Nikodeemus neuvoi varovaisuuteen ja maltillisuuteen. Hän viittasi siihen, että jos Jeesus todella oli saanut valtansa Jumalalta, olisi vaarallista hylätä hänen varoituksensa. Papit eivät uskaltaneet jättää ottamatta tätä neuvoa huomioon, eivätkä he vähään aikaan ryhtyneet mihinkään julkisiin toimenpiteisiin Vapahtajaa vastaan.

Nikodeemus tulee Jeesuksen luo

Siitä asti, kun Nikodeemus oli kuullut Jeesusta, hän oli innokkaasti tutkinut Messiasta koskevia ennustuksia, ja mitä enemmän

hän tutki, sitä vakuuttuneem- maksi hän tuli siitä, että tämä oli se, [138]
joka oli tuleva. Hän oli monen muun israelilaisen kanssa ollut huolissaan temppelein häpäisemisestä. Hän oli silminnäkijänä paikalla, kun Jeesus ajoi ulos ostajat ja myyjät, hän katseli jumalallisen voiman ihmeellistä ilmenemistä, hän näki Vapahtajan puhuttelevan köyhiä ja parantavan sairaita, hän näki heidän kirkastuneet katseensa ja kuuli heidän riemuhuutonsa, eikä hän voinut epäillä, etteikö Jeesus Nasaretilainen ollut Jumalan lähettämä.

Hän halusi hartaasti keskustella Jeesuksen kanssa, mutta karttoi etsimästä häntä julkisesti. Olisi liian nöyryyttävää juutalaiselle hallitusmiehelle tunnustaa tuntevansa myötätuntoa niin vähän tunnettua opettajaa kohtaan. Ja jos hänen käyntinsä tulisi sanhedrinin tietoon, se tuottaisi hänelle pilkkaa ja paheksumista sen jäsenten taholta. Hän päätti käydä salaa Jeesuksen luona ja puolusti tätä sillä, että jos hän menisi julkisesti, toiset voisivat seurata hänen esimerkkiään. Saatuaan erityisten tiedustelujen avulla selville Vapahtajan syrjäisen oleskelupaikan Öljymäellä, hän odotti, kunnes kaupunki oli vaipunut uneen, ja lähti sitten hänen luokseen.

Kristuksen läheisyydessä Nikodeemus tunsu outoa arkuutta, jonka hän koetti kätkeä tyynen ja arvokkaan ilmeen alle. »Rabbi», hän sanoi, »me tiedämme, että sinun opettajaksi tulemisesi on Jumalasta, sillä ei kukaan voi tehdä niitä tunnustekoja, joita sinä teet, ellei Jumala ole hänen kanssansa. »Puhumalla Kristuksen verrattomista opettajanlahjoista sekä hänen ihmeellisestä ihmeidentekovoimastaan hän toivoi helpottavansa puheillepääsyään. Hänen sanansa olivat tarkoitetut ilmaisemaan ja herättämään luottamusta, mutta tosiasiansa ne ilmaisivat epäuskoa. Hän ei tunnustanut Jeesusta Messiaaksi vaan vain Jumalan lähettämäksi opettajaksi.

Keskustelu uudestisyntymisestä

Sen sijaan, että Jeesus olisi vastannut tähän tervehdykseen, hän käänsi katseensa puhujaan ikään kuin lukeakseen, mitä hänen sielussaan oli. Äärettömässä viisaudessaan hän näki edessään totuuden etsijän. Hän tiesi tämän käynnin tarkoituksen, ja haluten syventää vakaumusta, joka jo oli hänen kuulijansa mielessä, hän kävi suoraan asiaan lausuen vakavasti mutta ystävällisesti: »Totisesti, totisesti

minä sanon sinulle: joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa.»

[139] Nikodeemus oli tullut Jeesuksen luo ja aikonut ryhtyä keskustelemaan hänen kanssaan, mutta Jeesus esitti hänelle totuuden peruseräkkeet. Hän sanoi Nikodeemukselle, ettei tämä tarvinnut teoreettista tietoa vaan hengellistä uudestisyntymistä. Sinun ei tarvitse tyydyttää uteliaisuuttasi vaan saada uusi sydän. Sinun on saatava uutta elämää ylhäältä, ennen kuin voit pitää arvossa taivaallisia asioita. Keskustelu minun kanssani minun vallastani tai tehtävästäni ei koidu miksikään hyödyksi pelastuksellesi, ennen kuin tämä tapahtuu ja kaikki tulee uudeksi.

Nikodeemus oli kuullut Johannes Kastajan saarnaavan parannuksen kasteesta ja ohjaavan ihmisiä hänen luokseen, joka kastaisi Pyhällä Hengellä. Hän tunnusti itse, että juutalaisilta puuttui hengellisyys ja että he olivat suuressa määrin ulkokultaisuuden ja maallisen kunnianhimon vallassa. Hän oli toivonut asiantilan paranevan Messiaan tullessa. Kuitenkaan ei Johannes Kastajan vaikuttava sanoma ollut saanut häntä synnintuntoon. Hän oli ankara farisealainen, joka ylpeili hyvistä töistään. Häntä pidettiin suuressa arvossa hänen hyväntahtoisuutensa ja anteliaisuutensa vuoksi, jolla hän tuki tempelipalvelusta, ja hän oli varma Jumalan suosiosta. Häntä hätkähdytti ajatus, ettei hän nykyisessä tilassaan ollut kelvollinen näkemään Jumalan valtakuntaa.

Jeesuksen käyttämä sanonta »uusi syntyminen » ei ollut Nikodeemukselle kokonaan tuntematon. Pakanuudesta Israelin uskoon kääntyneitä verrattiin usein vastasyntyneisiin lapsiin. Siksi hänen täytyi käsittää, ettei Kristuksen sanoja ollut otettava kirjaimellisesti. Mutta sen nojalla, että hän oli syntyjään israelilainen, hän luuli varmasti saavansa paikan Jumalan valtakunnassa. Hän ei tuntenut tarvitsevänsä mitään muutosta. Siksi Vapahtajan sanat hämmästyttivät häntä. Häntä loukkasi niiden suoranainen soveltaminen häneen. Fariseuksen ylpeys soti totuuden etsijän rehellistä pyrkimystä vastaan. Hän ihmetteli, että Kristus puhui hänelle, kuten hän puhui, välittämättä hänen asemastaan Israelin hallitusmiehenä.

Menettäen hämmästyksissään itsehillintänsä hän vastasi Kristukselle pilkallisesti: »Kuinka voi ihminen vanhana syntyä? » Kuten tavallista on silloin, kun satuttava totuus koskettaa omaatuntoa, hän osoitti, ettei luonnollinen ihminen ymmärrä Jumalan Hengen asioita.

ta. Hänessä ei ole mitään vastakaikua hengellisille asioille, sillä hengellisiä asioita käsitellään hengellisellä tavalla.

Mutta Vapahtaja ei vastannut väitteeseen väitteellä. Kohottaen kätensä vakavasti, tyynen arvokkaasti, hän teroitti yhä vakuuttavammin samaa totuutta: »Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, ei hän voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan. »Nikodeemus tiesi Jeesuksen tässä viittaavan vesikas-teeseen ja sydämen uudistukseen Jumalan Hengen kautta. Hän tiesi olevansa hänen edessään, josta Johannes Kastaja oli ennustanut.

Jeesus jatkoi: »Mikä lihasta on syntynyt, on liha; ja mikä Hengestä on syntynyt, on henki. »Sydän on luonnostaan paha, ja »syntyisikö saastaisesta puhdasta? Ei yhden yhtäkään » (Job 14: 4). Ei mikään ihmiskeksintö voi löytää pelastusta syntiselle sielulle. »Lihan mieli on vihollisuus Jumalaa vastaan, sillä se ei alistu Jumalan lain alle, eikä se voikaan. » »Sillä sydäimestä lähtevät pahat ajatukset, murhat, aviorikokset, haureudet, varkaudet, väärät todistukset, jumalanpilkaamiset » (Room. 8: 7; Matt. 15: 19). Sydämen lähteen täytyy puhdistua, ennen kuin sen virrat voivat tulla puhtaiksi. Joka koettaa päästä taivaaseen omin teoin pitämällä lain, yrittää mahdotonta. Pelastusta ei ole kenelläkään sellaisella, jolla on vain lakiuskonto, jumalisuuden muoto. Kristityn elämä ei ole vanhan muovailemista tai parantelemista vaan ihmisluonnon uudestiluomista. Oman mielen ja synnin on kuoltava ja uuden elämän alettava. Tämä muutos voidaan saada aikaan vain Jumalan Hengen tehokkaalla työllä.

[140]

Jumalan Hengen työ

Nikodeemus oli yhä hämmästyksissään, ja Jeesus käytti tuulta kuvaamaan tarkoitustaan. »Tuuli puhaltaa, missä tahtoo, ja sinä kuulet sen huminan, mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee; niin on jokaisen, joka on Hengestä syntynyt.»

Tuuli kuullaan puiden oksissa, missä se kahisuttaa lehtiä ja kukkia, mutta se on näkymätön, eikä kukaan ihminen tiedä, mistä se tulee tai minne se menee. Samoin on Jumalan Hengen työn laita ihmissydämessä. Sitä ei voida selittää paremmin kuin tuulen liikettä. Ihminen ei mahdollisesti voi ilmoittaa kääntymisensä tarkkaa aikaa tai paikkaa tai kaikkia siihen liittyviä seikkoja, mutta tämä ei todista, että hän olisi kääntymätön. Näkymättömänä kuin tuuli

Kristuksen voima vaikuttaa jatkuvasti sydämessä. Vähitellen, ehkä ihmisen itsensä huomaamatta, hän saa vaikutelmia, jotka vetävät häntä Kristuksen luo. Niitä voidaan saada häntä ajateltaessa, Raamattua luettaessa tai kuunneltaessa saarnaajan julistamaa sanaa. Sittem yhtäkkiä, kun Henki tekee suoranaisemman vetoituksen, sielu jättäytyy iloiten Kristukselle. Monet nimittävät tätä äkilliseksi kääntymykseksi, mutta se on Jumalan Hengen pitkällisen kutsumisen tulos - kärsivällisen, kestävän toiminnan seuraus.

Vaikka tuuli itsessään onkin näkymätön, sen aikaansaamat vaikutukset sekä näkyvät että tuntuvat. Samoin Hengen työ sielussa ilmenee sen henkilön jokaisessa teossa, joka on tuntenut sen pelastavaa voimaa. Kun Jumalan Henki valtaa sydämen, se muuttaa elämän. Synnilliset ajatukset pannaan pois, pahoista teoista luovutaan, rakkaus, nöyryys ja rauha tulevat vihan, kateuden ja riidan tilalle. Murheen sijaan tulee ilo, ja kasvot loistavat taivaan valoa. Kukaan ei näe kättä, joka kohottaa taakan, eikä havaitse valon laskeutuvan taivaan saleista. Siunaus tulee kun sielu uskossa antautuu Jumalalle. Silloin tuo voima, jota mikään ihmissilmä ei voi nähdä, luo uuden olennon Jumalan kuvaksi.

Ihmisielen on mahdoton käsittää lunastustyötä. Sen salaisuus ylittää ihmisymmärryksen, mutta kuitenkin se, joka siirtyy kuolemasta elämään, käsittää sen jumalalliseksi todellisuudeksi. Lunastuksen alkamisen voimme tuntea täällä henkilökohtaisen kokemuksen kautta. Sen seuraukset ulottuvat iankaikkisuuteen.

[141] Jeesuksen puhuessa joitakin totuuden säteitä tunkeutui hallitusmiehen sieluun. Pyhän Hengen pehmittävä, voittava vaikutus kosketti hänen sydäntään. Kuitenkaan hän ei täysin käsittänyt Vapahtajan sanoja. Häntä ei niin paljon kiinnostanut uuden syntymisen välttämättömyys kuin se, miten se tapahtuu. Hän sanoi ihmetellen: »Kuinka tämä voi tapahtua?»

Jeesus sanoi: »Sinä olet Israelin opettaja etkä tätä tiedä! » Tosi-aankaan ei sellaisen, jolle oli uskottu kansan hengellinen opettaminen, tulisi olla tietämätön näin tärkeistä totuuksista. Hänen sanansa sisälsivät sen opetuksen, että Nikodeemuksella hengellisen tietämättömyytensä tähden olisi tullut olla hyvin vaatimaton käsitys itsestään, sen sijaan että totuuden selvät sanat häntä ärsyttivät. Kuitenkin Kristus puhui niin arvokkaan vakavasti, ja sekä hänen katseensa että

äänensä ilmaisivat niin hellää rakkautta, ettei Nikodeemus loukkaantunut, vaikka hän käsittikin nöyryyttävän asemansa.

Mutta kun Jeesus selitti, että hänen tehtävänsä täällä maailmassa oli perustaa hengellinen valtakunta eikä ajallista, hänen kuulijansa joutui ymmälle.

Huomatessaan tämän Jeesus lisäsi: »Jos ette usko, kun minä puhun teille maallisista, kuinka te uskoisitte, jos minä puhun teille taivaallisista? » Jos Nikodeemus ei voinut käsittää Kristuksen opetusta, joka kuvasi armotyötä sydämessä, kuinka hän saattaisi ymmärtää hänen taivaallisen valtakuntansa luonnetta? Ellei hän käsittäisi Kristuksen työn laatua maan päällä, hän ei voisi ymmärtää hänen työtään taivaassa.

Juutalaisten hengellinen tila

Ne juutalaiset, jotka Jeesus oli ajanut ulos temppelistä, väittivät olevansa Aabrahamin lapsia, mutta he pakenivat Vapahtajan luota, koska he eivät voineet kestää hänessä ilmenevää Jumalan kirkkautta. Tämä todisti, ettei Jumalan armo ollut saanut tehdä heitä soveliaiksi ottamaan osaa temppelin pyhiin toimituksiin. He halusivat innokkaasti saada itselleen pyhyiden leiman, mutta he eivät välittäneet sydämen pyhydestä. Vaikka he pitivät kiinni lain kirjaimesta, he rikkoivat jatkuvasti sen henkeä vastaan. Kipeimmin he tarvitsivat juuri sitä muutosta, jota Jeesus oli selittänyt Nikodeemukselle - uudestisyntymistä, puhdistusta synneistä ja uutta tietoa ja pyhitystä.

Israelilaisten sokeutta uuteen syntymiseen nähden ei voinut millään puolustaa. Jesaja oli kirjoittanut Pyhän Hengen innoittamana: »Kaikki me olimme kuin saastaiset, ja niinkuin tahrattu vaate oli kaikki meidän vanhurskautemme. »Daavid oli rukoillut: »Jumala, luo minuun puhdas sydän ja anna minulle uusi, vahva henki. »Ja profeetta Hesekielin välityksellä oli annettu lupaus: »Ja minä annan teille uuden sydämen, ja uuden hengen minä annan teidän sisimpäänne. Minä poistan teidän ruumiistanne kivisydämen ja annan teille lihasydämen. Henkeni minä annan teidän sisimpäänne ja vaikutan sen, että te vaellatte minun käskyjeni mukaan » (Jes. 64: 6; Ps. 51: 12; Hes. 36: 26, 27).

Nikodeemus oli lukenut nämä raamatunkohdat käsittämättä niitä, mutta nyt niiden merkitys alkoi selvitä hänelle. Hän näki, ettei pel-

kän lain kirjaimen tarkinkaan ulkonainen noudattaminen oikeuttanut ketään pääsemään taivasten valtakuntaan. Ihmisten mielestä hänen elämänsä oli ollut hyvää ja kunnollista, mutta Kristuksen läheisyydessä hän tunsi sydämensä saastaiseksi ja elämänsä epäpyhäksi.

Vaskikäärme - Kristus

Nikodeemus tuli vedetyksi lähelle Kristusta. Kun Vapahtaja selitti hänelle uutta syntymää, hän toivoi tämän muutoksen tapahtuvan itsessään. Millä tavoin se voisi tapahtua? Jeesus vastasi tähän lausumattomaan kysymykseen: »Niinkuin Mooses ylensi käärmeen erämaassa, niin pitää Ihmisen Poika ylennettämän, että jokaisella, joka häneen uskoo, olisi iankaikkinen elämä.»

Tämä oli asia, jonka Nikodeemus tunsi hyvin. Ylennetyin käärmeen vertauskuva selitti hänelle Vapahtajan tehtävän. Kun Israelin kansaa kuoli myrkkykäärmeitten pistosta, Jumala käski Mooseksen tehdä vaskikäärmeen ja ylentää sen seurakunnan keskelle. Sitten kuulutettiin läpi koko leirin, että kaikki, jotka katsoisivat käärmeeseen, saisivat elää. Kansa tiesi hyvin, ettei käärmeellä itsessään ollut voimaa auttaa heitä. Se oli vertauskuva Kristuksesta. Kuten kuva, joka oli tehty myrkyllisten käärmeitten kaltaiseksi, ylennettiin heidän pelastukseksi, samoin Kristus »syntisen lihan kaltaisuudessa» (Room. 8: 3) oli tuleva heidän Lunastajakseen. Moni israelilainen piti uhripalvelusta sinänsä kykenevänä vapauttamaan hänet synnistä.

[143] Jumala tahtoi opettaa heille, ettei sillä ollut enempää arvoa kuin vaskikäärmeellä. Sen tuli suunnata heidän ajatuksensa Vapahtajaan. He eivät voineet haavojensa parantamiseksi eivätkä syntiensä anteeksi-saamiseksi tehdä hyväkseen muuta kuin osoittaa uskovansa Jumalan lahjaan. Heidän tuli katsoa ja elää.

Ne, joita käärmeet olivat purreet, saattoivat vitkastella katsomisessaan. He saattoivat kysyä, kuinka tuollainen vaskinen vertauskuva voi mitään vaikuttaa. He saattoivat vaatia tieteellistä selitystä. Mutta mitään selitystä ei annettu. Heidän täytyi vastaanottaa Jumalan heille Mooseksen välityksellä lähettämä sana. Kieltäytyminen katsomasta merkitsi kuolemaa.

Sielua ei voida valaista riidan ja väittelyn avulla. Meidän täytyy katsoa ja elää. Nikodeemus sai opetuksen ja säilytti sen. Hän tutki Raamattua uudella tavalla, ei väitelläkseen oppikysymyksistä,

vaan saadakseen sielulleen elämän. Hän alkoi ymmärtää taivasten valtakuntaa antautuessaan Pyhän Hengen johdettavaksi.

Tänä aikana on tuhansia, jotka tarvitsevat saman opetuksen, joka annettiin Nikodeemukselle vaskikäärmeen välityksellä. He katsovat Jumalan suosion riippuvan heidän kuuliaisuudestaan hänen lakiaan kohtaan. Kun heitä kehoitetaan katsomaan Jeesukseen ja uskomaan, että hän voi pelastaa heidät vain armonsa avulla, he huudahtavat: »Kuinka tämä voi tapahtua?»

Meidän on Nikodeemuksen tavoin oltava halukkaita pääsemään iankaikkiseen elämään samalla tavalla kuin suurin syntinen. Pelastus on vain Kristuksessa, »eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman » (Ap.t. 4: 12). Uskon kautta otamme Jumalan armon vastaan, mutta usko ei ole Vapahtaja. Se ei ansaitse mitään. Se on käsi, jolla tartumme Kristukseen ja otamme vastaan hänen ansionsa pelastuksena synneistä. Emmekä voi edes katua ilman Jumalan Hengen apua. Raamattu sanoo Kristuksesta: »Hänet on Jumala oikealla kädellensä korottanut Päämieheksi ja Vapahtajaksi, antamaan Israelille parannusta ja syntien anteeksiantamusta » (Ap.t. 5: 31). Katumus tulee Kristukselta yhtä varmasti kuin anteeksiantokin.

Kuinka me sitten pelastumme? »Kuten Mooses ylensi käärmeen erämaassa», samoin Ihmisen Poika on ylennetty, ja jokainen, jota käärme on pettänyt ja purrut, voi katsoa ja elää. »Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin » (Joh. 1: 29). Ristiltä loistava valo ilmaisee Jumalan rakkauden. Hänen rakkautensa vetää meitä puoleensa. Ellemme vastusta, meidät johdetaan ristin juurelle katumaan syntejä, joiden tähden Vapahtaja ristiinnaulittiin. Silloin Jumalan Henki synnyttää uskon kautta uuden elämän sielussa. Ajatukset ja halut tulevat Kristuksen tahdolle kuuliaisiksi. Sydän ja mieli luodaan uusiksi hänen kuvansa mukaan, joka vaikuttaa meissä, niin että jätämme kaiken hänelle. Silloin Jumalan laki kirjoitetaan mieleen ja sydämeen, ja me voimme Kristuksen tavoin sanoa: »Sinun tahtosi, mi- nun Jumalani, minä teen mielelläni » (Ps. 40: 9).

[144]

Keskustellessaan Nikodeemuksen kanssa Jeesus ilmaisi pelastussuunnitelman ja tehtävänsä maailmassa. Hän ei missään myöhemmässä puheessaan selittänyt niin täydellisesti, askel askelelta, sitä työtä, jonka välttämättä täytyy tapahtua niiden sydämessä, jotka tahtovat periä taivaan valtakunnan. Näin hän aivan toimintansa

alussa ilmaisi totuuden eräälle sanhedrinin jäsenelle, jonka mieli oli hyvin vastaanottavainen ja joka oli määrätty kansan opettajaksi. Mutta Israelin johtajat eivät ottaneet valoa halukkaasti vastaan. Nikodeemus kätki totuuden sydämeensä, ja kolmen vuoden aikana siitä näkyi vain vähän hedelmää.

Mutta Jeesus tunsi maaperän, johon hän kylvi siemenen. Yön hiljaisuudessa yhdelle ainoalle kuulijalle yksinäisellä vuorella lausuttu sanat eivät joutuneet hukkaan. Jonkin aikaa Nikodeemus oli julkisesti tunnustamatta Jeesusta, mutta hän tarkkasi hänen elämäänsä ja mietiskeli hänen opetuksiaan. Sanhedrinin neuvostossa hän usean kerran kumosi pappien suunnitelmat hänen tuhoamiseksi. Kun Jeesus viimein naulittiin ristiin, Nikodeemus muisti Öljymäellä kuulemansa sanat: »Niinkuin Mooses ylensi käärmeen erämaassa, niin pitää Ihmisen Poika ylennettämän, että jokaisella, joka häneen uskoo, olisi iankaikkinen elämä. »Tuon salaisen keskustelun valo kirkasti Golgatan ristin, ja Nikodeemus näki Jeesuksessa maailman Lunastajan.

Kun opetuslapset Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen vainon tähden hajaantuivat, Nikodeemus astui rohkeasti esille. Hän käytti varansa pitääkseen yllä alkuseurakuntaa, jonka juutalaiset olivat toivoneet lakkaavan olemasta Kristuksen kuollessa. Vaaran hetkellä hän, joka oli ollut niin varovainen ja epäilevä, oli vuorenluja vahvistaen opetuslasten uskoa ja hankkien varoja evankeliumityön eteenpäin viemiseksi. Ne, jotka muinoin olivat kunnioittaneet häntä, pilkkasivat ja vainosivat häntä. Hän tuli köyhäksi tämän maailman tavarasta, mutta hänen uskonsa, joka sai alkunsa tuossa yöllisessä keskustelussa Jeesuksen kanssa, ei horjunut.

Nikodeemus kertoi Johannekselle tuon keskustelun, ja tämän kynä merkitsi sen muistiin opetuksiksi miljoonille. Siinä esitetyt totuudet ovat tänään yhtä tärkeitä, kuin ne olivat tuona vakavana yönä varjoisalla vuorella juutalaisen hallitusmiehen tullessa kysymään elämän tietä halvalta galilealaiselta opettajalta.

Jonkin aikaa Johannes Kastajan vaikutusvalta kansaan oli ollut suurempi kuin sen hallitusmiesten, pappien tai johtohenkilöiden. Jos hän olisi julistautunut Messiaaksi ja noussut kapinaan Roomaa vastaan, papit ja kansa olisivat kerääntyneet hänen lippunsa alle. Saatana oli ollut valmiina tuomaan hänen mieleensä jokaisen mahdollisen ajatuksen, joka vetoaa maailman valloittajien kunnianhimoa. Mutta vaikka hänellä olikin silminnähtäviä todistuksia voimastaan, hän oli lujasti kieltäytynyt tästä häikäisevästä houkuttimesta. Hän oli kääntänyt häneen itseensä suunnatun huomion Toiseen.

Johannes Kastajan itsensä uhraava henki

Nyt hän näki kansan suosion kääntyvän hänestä itsestään Vapahtajaan. Häntä ympäröivät joukot harvenivat päivä päivältä. Kun Jeesus tuli Jerusalemissa Jordanin lähiseudulle, kansa riensi kuulemaan häntä. Hänen opetuslastensa luku lisääntyi päivittäin. Monet tulivat kasteelle, ja kun Jeesus ei itse kastanut, hän oikeutti opetuslapsensa suorittamaan tämän toimituksen. Näin hän painoi sinettinsä edelläkävijänsä tehtävään. Mutta Johanneksen opetuslapset katselivat kateellisina Jeesuksen kasvavaa kansansuosiota. He olivat valmiit arvostelemaan hänen työtään, eikä kestänytkään kauan, ennen kuin heille tarjoutui siihen tilaisuus. Heidän ja juutalaisten välillä heräsi kysymys, auttoiko kaste sielun puhdistumista synneistä. He väittivät, että Jeesuksen kaste erosi huomattavasti Johanneksen kasteesta. Pian he joutuivat väittelyyn Jeesuksen opetuslasten kanssa siitä sanamuodosta, jota kasteessa sopisi käyttää, ja viimein siitä, oliko Viimeksimainitulla ollenkaan oikeutta kastaa.

Johanneksen opetuslapset tulivat hänen luokseen valituksineen sanoen: »Rabbi, se, joka oli sinun kanssasi Jordanin tuolla puolella ja josta sinä olet todistanut, katso, hän kastaa, ja kaikki menevät hänen tykönsä. »Näillä sanoilla saatana saattoi Johanneksen kiusaukseen. Vaikka Johanneksen tehtävä näytti olevan päättymäisillään, hänellä

[146] olisi vielä ollut mahdollisuus estää Kristuksen työtä. Jos hän olisi säälinyt itseään ja ilmaissut surua tai pettymystä joutuessaan syrjäytetyksi, hän olisi kylvänyt eripuraisuuden siemeniä, yllyttänyt kateuteen ja mustasukkaisuuteen ja arveluttavasti estänyt evankeliumin leviämistä.

Johanneksella oli luonnostaan ihmiselle ominaisia puutteita ja heikkouksia, mutta jumalallisen armon kosketus oli muuttanut hänet. Hän eli ilmapiirissä, jota ei tahrannut itsekkyyks tai kunnianhimo, kaukana kateuden myrkyä ulottuvilta. Hän ei suhtautunut myötämieleisesti opetuslastensa tyytymättömyyteen vaan osoitti, miten selvästi hän käsitti suhteensa Messiaaseen ja miten mielellään hän lausui tervetulleeksi hänet, jolle hän oli valmistanut tietä.

Hän sanoi: »Ei ihminen voi ottaa mitään, ellei hänelle anneta taivaasta. Te olette itse minun todistajiani, että minä sanoin: en minä ole Kristus, vaan minä olen hänen edellänsä lähetetty. Jolla on morsian, se on ylkä; mutta yljän ystävä, joka seisoo ja kuuntelee häntä, iloitsee suuresti yljän äänestä. »Johannes esitti itsensä ystävänä, joka toimi sanansaattajana kihlaparin välillä valmistuen tietä avioliitolle. Kun ylkä oli saanut morsiamensa, ystävän tehtävä oli täytetty. Hän iloitsi niiden onnesta, joiden liittoa hän oli edistänyt. Samoin Johanneskin oli kutsuttu ohjaamaan ihmisiä Jeesuksen luo, ja hänelle tuotti iloa nähdä Vapahtajan työn menestyvän. Hän sanoi: »Tämä minun iloni on nyt tullut täydelliseksi. Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä.»

Katsoessaan uskossa Lunastajaan Johannes oli saavuttanut itsensäuhraavaisuuden huipun. Hän ei koettanut kiinnittää ihmisten huomiota itseensä, vaan kohottaa heidän ajatuksensa yhä ylemmäksi, kunnes ne kohdistuisivat Jumalan Karitsaan. Hän itse oli ollut vain ääni, joka erämaassa huutaa. Nyt hän oli iloiten valmis elämään hiljaisuudessa ja huomaamattomana, jotta kaikkien katse kääntyisi Elämän valoon.

Tie hengelliseen kasvuun

Ne jotka ovat uskollisia kutsumukselleen Jumalan sanansaattajina, eivät etsi omaa kunniaansa. Itserakkauden tilalle tulee rakkaus Kristukseen. Minkäänlainen kilpailu ei tule pilaamaan evankeliumin kallista asiaa. He käsittävät, että heidän tehtävänään on julistaa

Johannes Kastajan tavoin: »Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin! » (Joh. 1: 29). He korottavat Jeesusta, ja hänen mukanaan ihmiskuntakin tulee kohotetuksi korkeammalle tasolle. »Sillä näin sanoo Korkea ja Ylhäinen, jonka asumus on iankaikkinen ja jonka nimi on Pyhä. Minä asun korkeudessa ja pyhyudessa ja niitten tykönä, joilla on särjetty ja nöyrä henki, että minä virvoittaisin nöyrien hengen ja saattaisin särjettyjen sydämet eläviksi » (Jes. 57: 15).

Kun profeetan sydän oli tyhjennetty omasta itsestä, se täyttyi jumalallisella valolla. Todistaessaan Vapahtajansa kunniaksi hän käytti miltei samoja sanoja, joita Kristus itse oli käyttänyt keskustellessaan Nikodeemuksen kanssa. Johannes sanoi: »Hän, joka ylhäältä tulee, on yli kaikkien. Joka on syntyisin maasta, se on maasta, ja maasta on, mitä hän puhuu; hän, joka taivaasta tulee, on yli kaikkien. — Sillä hän, jonka Jumala on lähettänyt, puhuu Jumalan sanoja: sillä ei Jumala anna Henkeä mitalla. »Kristus saattoi sanoa: »Minä en kysy omaa tahtoani, vaan hänen tahtoaan, joka on minut lähettänyt » (Joh. 5: 30). Hänelle lausutaan: »Sinä rakastit vanhurskautta ja vihasit laittomuutta; sentähden on Jumala, sinun Jumalasi, voidellut sinua iloöljyllä, enemmän kuin sinun osaveljiäsi » (Hebr. 1: 9). Isä ei anna hänelle »Henkeä mitalla».

[147]

Samoin on Kristuksen seuraajien laita. Voimme saada taivaan valoa vain, jos olemme halukkaat tyhjentyä omasta itsestämme. Me emme voi tuntea Jumalan luonnetta tai vastaanottaa Kristusta uskon kautta, ellemmme suostu alistamaan jokaista ajatusta Kristukselle kuuliaiseksi. Kaikille, jotka näin tekevät, annetaan Pyhää Henkeä ilman mittaa. Kristuksessa »asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti, ja te olette täytetyt hänessä » (Kol. 2: 9,10).

Johanneksen opetuslapset olivat sanoneet, että kaikki ihmiset menevät Kristuksen luo, mutta Johannes, jolla oli selvempi näkemys, sanoi: »Hänen todistustansa ei kukaan ota vastaan. »Harvat olivat valmiit vastaanottamaan hänet synnistä vapauttajana. Mutta »joka ottaa vastaan hänen todistuksensa, se sinetillä vahvistaa, että Jumala on totinen » (Joh. 3: 33). »Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä. »Ei ole tarvis väitellä siitä, Kristuksenko vai Johanneksen kaste puhdistaa synnistä. Kristuksen armo antaa sielulle elämän. Ilman Kristusta kaste, samoin kuin kaikki muutkin asetukset, on

vain arvoton muoto. »Joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä.»

[148] Kristuksen työn menestyminen, joka oli tuottanut niin suurta iloa Johannes Kastajalle, ilmoitettiin myös Jerusalemin viranomaisille. Papit ja rabbiinit olivat olleet kateellisia Johannekselle nähdessään kansan jättävän synagoogat ja kokoontuvan erämaahan, mutta tässä oli mies, jolla oli vielä suurempi vetovoima kansanjoukkoihin. Nuo Israelin johtajat eivät olleet halukkaita Johanneksen tavoin sanomaan: »Hänen täytyy kasvaa, mutta minun vähetä. »He päättivät uudelleen tehdä lopun siitä toiminnasta, joka veti kansan pois heidän luotaan.

Jeesus tiesi, etteivät he säästäisi ponnistuksiaan synnyttääkseen eripuraisuutta hänen omien opetuslastensa ja Johanneksen opetuslasten välillä. Hän tiesi, että oli nousemassa myrsky, joka lakaisi pois erään suurimmista profeetoista, mitä maailmassa koskaan on ollut. Jottei antaisi aihetta väärinkäsitykseen ja erimielisyyteen, hän lopetti toimintansa kaikessa hiljaisuudessa ja vetäytyi Galileaan. Meidänkin, samalla kun pysymme totuudelle uskollisina, tulisi koettaa välttää kaikkea, mikä voisi aiheuttaa epäsopua ja väärinkäsityksiä. Sillä aina kun tällaista syntyy, se johtaa sielujen menetykseen. Aina kun syntyy tilanteita, jotka uhkaavat aiheuttaa hajaannusta, meidän olisi seurattava Jeesuksen ja Johannes Kastajan esimerkkiä.

Johannes oli kutsuttu toimimaan uskonpuhdistajana. Tämän vuoksi hänen opetuslapsensa olivat vaarassa kiinnittää kaiken huomionsa häneen, luulla työn menestyksen riippuvan yksinomaan hänen ponnistuksistaan ja unohtaa sen tosiasian, että hän oli vain välikappale, jota Jumala oli käyttänyt. Mutta Johanneksen työ ei ollut riittävä kristillisen seurakunnan perustamista varten. Kun hän oli täyttänyt tehtävänsä, oli suoritettava toinen työ, jota hänen julistuksensa ei voinut saada aikaan. Hänen opetuslapsensa eivät ymmärtäneet tätä. Kun he näkivät Kristuksen tulevan ryhtyäkseen tähän työhön, he olivat kateellisia ja tyytymättömiä.

Samat vaarat uhkaavat vieläkin. Jumala kutsuu ihmisen johonkin työhön, ja kun hän on vienyt sen niin pitkälle, kuin hänelle on mahdollista, Jumala antaa sen toisille vietäväksi vielä pitemmälle. Mutta monet ajattelevat Johanneksen opetuslasten tavoin, että työn menestys riippuu ensimmäisestä työntekijästä. Huomio kiinnitetään ihmiseen eikä Jumalaan, kateus herää, ja Jumalan työ turmeltuu.

Se joka näin saa hänelle kuulumattoman kunnian, joutuu kiusaukseen langeta itsevarmuuteen. Hän ei käsitä riippuvuuttaan Jumalasta. Kansaa opetetaan luottamaan ihmisten johtoon, ja näin he hairahtuvat ja kääntyvät pois Jumalasta.

Jumalan työssä ei saa olla ihmisen leimaa tai allekirjoitusta. Ajan mukana Herra tuo esiin erilaisia kykyjä, joiden avulla hänen tarkoituksensa parhaiten tulevat täytetyiksi. Onnellisia ne, jotka ovat halukkaita alentamaan itsensä sanoen Johanneksen tavoin: »Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä.»

Luku 19—Jaakobin lähteell

Matkallaan Galileaan Jeesus kulki Samarian kautta. Päivä oli puolessa, kun hän saapui Sikemin kauniiseen laaksoon. Tämän laakson alkupäässä oli Jaakobin lähde. Matkastaan väsyneenä Jeesus istuutui sen luo levähtämään sillä aikaa kun hänen opetuslapsensa menivät ostamaan ruokaa.

Juutalaiset ja samarialaiset olivat katkeria vihamiehiä ja välttivät, mikäli mahdollista, kaikkea kosketusta toistensa kanssa. Tosin rabbiinit pitivät laillisena käydä hätätilassa kauppaa samarialaisten kanssa, mutta kaikki seurustelu heidän kanssaan oli kielletty. Juutalainen ei lainannut mitään samarialaiselta eikä ottanut vastaan ystävällisyyden osoitusta, ei edes leipäpalaa tai kupillista vettä. Ostaessaan ruokaa opetuslapset toimivat sopusoinnussa kansansa tavan kanssa. Mutta sen pitemmälle he eivät menneet. Ei edes Kristuksen opetuslasten mieleen tullut pyytää suosionosoitusta samarialaisilta tai millään tavalla koettaa hyödyttää heitä.

»Anna minulle juoda»

Istuessaan lähteen reunalla Jeesus oli nälän ja janon uuvuttama. Aamusta asti jatkunut matka oli ollut pitkä, ja nyt keskipäivän aurinko paahtoi häntä. Hänen janoaan vain lisäsi ajatus viilleästä, raikkaasta vedestä, joka oli niin lähellä mutta kuitenkin saavuttamattomissa, sillä hänellä ei ollut nuoraa eikä vesiruukkuja, ja kaivo oli syvä. Hänen osansa oli ihmisen osa, ja hän odotti jonkun tulevan ammentamaan.

Eräs samarialainen nainen lähestyi ja täytti ruukkunsa vedellä näköjään ollenkaan huomaamatta Jeesusta. Kun hän kääntyi lähteäkseen, Jeesus pyysi häneltä juotavaa. Sellaista palvelusta ei kukaan itämaalainen kieltäytyisi tarjoamasta. Idässä vettä kutsuttiin »Jumalan lahjaksi». Juotavan tarjoamista janoiselle matkalaiselle pidettiin niin pyhänä velvollisuutena, että erämaan arabialaiset olivat valmiit poikkeamaan tieltään täyttääkseen sen. Juutalaisten ja samarialais-

ten välinen viha esti naista osoittamasta ystävällisyyttä Jeesukselle, mutta Vapahtaja koetti löytää tien hänen sydämeensä ja jumalallisesta rakkaudesta syntyneellä tahdikkuudella pyysi eikä tarjonnut suosionosoitusta. Ystävällisyydenosoitus olisi voitu torjua, mutta luottamus herättää luottamusta. Taivaan kuningas tuli tämän hylätyn sielun luo ja pyysi palvelusta hänen kädestään. Hän, joka loi valtameren, joka hallitsee suurten syvänteiden vedet ja joka aukaisi maan lähteet ja vesitiet, lepäsi uuvuksissaan Jaakobin kaivolla ja oli riippuvainen muukalaisen ystävällisyydestä, vaikka kysymyksessä oli vain veden juominen. [150]

Elävä vesi

Nainen näki, että Jeesus oli juutalainen. Hämmästyksissään hän unohti täyttää hänen pyyntönsä ja koetti sen sijaan saada sen syyn selville. Hän kysyi: »Kuinka sinä, joka olet juutalainen, pyydät juotavaa minulta, samarialaiselta naiselta?»

Jeesus vastasi: »Jos sinä tietäisit Jumalan lahjan, ja kuka se on, joka sinulle sanoo: 'Anna minulle juoda', niin sinä pyytäisit häneltä, ja hän antaisi sinulle elävää vettä. »Sinä ihmettelet, että mina pyydän sinulta niin pientä suosionosoitusta kuin vesitilkasta jalkaimme juuressa olevasta lähteestä. Jos sinä olisit pyytänyt minulta, olisin antanut sinun juoda iankaikkisen elämän vettä.

Nainen ei ollut käsittänyt Kristuksen sanoja, mutta hän tajusi niiden merkitsevän jotakin tärkeää. Hänen kevyt, hännävä käyttöksensä alkoi muuttua. Luullen Jeesuksen puhuvan heidän edessään olevasta lähteestä hän sanoi: »Herra, eipä sinulla ole ammennusastiaa, ja kaivo on syvä; mistä sinulla sitten on se elävä vesi? Et kai sinä ole suurempi kuin meidän isämme Jaakob, joka antoi meille tämän kaivon ja joi siitä?» Hän näki edessään vain janoisen vaeltajan, joka oli matkan uuvuttama ja pölyinen. Hän vertasi häntä mielessään kunnioitettuun patriarkkaan Jaakobiin. Hänellä oli tuo niin luonnollinen ajatus, ettei mikään muu lähde vetänyt vertoja tälle, jonka isät olivat hankkineet. Hän katsoi taaksepäin isiin ja eteenpäin Messiaan tulemiseen, samalla kun isien toivo, Messias itse, oli hänen vieressään, eikä hän häntä tuntenut. Kuinka monta janoista sielua on nykyaikanakin aivan elävän lähteen partaalla ja kuitenkin etsii kaukaa elämän veden lähteitä! [151]

»'Älä sano sydämessäsi: Kuka nousee taivaaseen?' se on: tuomaan Kristusta alas, tahi: 'Kuka astuu alas syvyyteen?' se on: nostamaan Kristusta kuolleista. — 'Sana on sinua lähellä, sinun suussasi ja sinun sydämessäsi —. Sillä jos sinä tunnustat suullasi Jeesuksen Herraksi ja uskot sydämessäsi, että Jumala on hänet kuolleista herättänyt, niin sinä pelastut » (Room. 10: 6-9).

Jeesus ei heti vastannut itseään koskevaan kysymykseen, vaan sanoi juhlallisen vakavasti: »Jokainen, joka juo tätä vettä, janoaa jälleen, mutta joka juo sitä vettä, jota minä hänelle annan, se ei ikinä janoa; vaan se vesi, jonka minä hänelle annan, tulee hänessä sen veden lähteeksi, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään.»

Se, joka koettaa sammuttaa janoaan tämän maailman lähteillä, juo vain janotakseen jälleen. Kaikkiällä ihmiset ovat janoavia. He ikävöivät jotakin, mikä tyydyttäisi heidän sielunsa kaipauksen. Yksi ainoa voi täyttää tuon tarpeen. Maailma tarvitsee Kristusta, joka on »Kaikkien kansojen toivo». Jumalallinen armo, jonka hän yksin voi lahjoittaa, on kuin elävä vesi: se puhdistaa, virvoittaa ja elvyttää sielun.

Jeesus ei esittänyt sitä ajatusta, että yksi ainoa siemaus elävää vettä olisi juojalle kylliksi. Se, joka on saanut maistaa Kristuksen rakkautta, kaipaa jatkuvasti lisää, mutta hän ei etsi mitään muuta. Maailman rikkaus, kunnia tai nautinnot eivät häntä houkuttele. Hänen sydämensä rukoilee lakkaamatta: »Enemmän sinua. »Ja hän, joka ilmaisee sielulle sen tarpeen, odottaa saavansa tyydyttää sen nälän ja janon. Kaikki ihmiskeinot ja apulähteet pettävät. Vesisäiliöt tyhjenevät, lammikot kuivuvat, mutta Lunastajamme on tyhjentyvätön lähde. Voimme juoda juomistamme, ja aina löydämme täyden vesivaraston. Sillä, jonka sydämessä Kristus asuu, on sisässään siunausten lähde, »joka kumpuaa iankaikkiseen elämään». Tästä lähteestä hän ammentaa voimaa ja armoa täyttämään kaikki hänen tarpeensa.

Jeesuksen puhuessa elävästä vedestä nainen katseli häntä ihmetellen. Jeesus oli herättänyt hänen mielenkiintonsa ja aikaansaanut hänessä halun saada sen lahjan, josta hän puhui. Nainen käsitti nyt, ettei Jeesus tarkoittanut Jaakobin lähteen vettä, sillä tätähän hän aina käytti, juoden ja janoten uudelleen. »Herra», hän sanoi, »anna minulle sitä vettä, ettei minun tulisi jano eikä minun tarvitsisi käydä täällä ammentamassa.»

Oikea rukous

[152]

Nyt Jeesus muutti äkkiä puheenaihetta. Ennen kuin tämä sielu saattoi vastaanottaa sen lahjan, jonka hän halusi antaa, hänen täytyisi tuntea syntinsä ja Vapahtajansa. Jeesus sanoi hänelle: »Mene, kutsu miehesi ja tule tänne. »Hän vastasi: »Ei minulla ole miestä. »Näin hän toivoi välttyvänsä kaikista kyselyistä tuohon suuntaan. Mutta Vapahtaja jatkoi: »Oikein sinä sanoit: 'Ei minulla ole miestä', sillä viisi miestä sinulla on ollut, ja se, joka sinulla nyt on, ei ole sinun miehesi; siinä sanoit totuuden.»

Kuuliija vapisi. Salaperäinen käsi käänteli hänen elämäntarinansa lehtiä tuoden julki sen, minkä hän oli toivonut ainaisesti pysyvän salassa. Kuka tämä oli, joka saattoi lukea hänen elämänsä salaisuudet? Hänen mieleensä tuli ajatuksia iankaikkisuudesta, tulevasta tuomiosta, jolloin kaikki, mikä nyt on kätkeytyä, tulee paljastetuksi. Sen valossa hänen omatuntonsa heräsi.

Hän ei voinut kieltää mitään, mutta hän koetti välttää puhumista niin vastenmielisestä aiheesta. Syvän kunnioituksen vallassa hän sanoi: »Herra, minä näen, että sinä olet profeetta. »Sitten hän toivoen voivansa vaientaa omantuntonsa syytökset käänsi keskustelun uskonnollisiin kiistakysymyksiin. Jos tämä oli profeetta, hän varmaan voisi antaa hänelle selvityksen näihin asioihin, joista niin kauan oli väitelty.

Kärsivällisesti Jeesus antoi hänen johtaa keskustelun minne halusi. Sillä välin hän odotti tilaisuutta saada taas perinpohjin selvittää hänelle totuutta. Nainen kertoi: »Meidän isämme ovat kumartaen rukoilleet tällä vuorella; ja te sanotte, että Jerusalemissa on se paikka, jossa tulee kumartaen rukoilla. »Aivan heidän edessään oli Garisimin vuori. Sen temppeli oli hävitetty, ja vain alttari oli jäljellä. Jumalanpalveluspaikka oli ollut kiistan aiheena juutalaisten ja samarialaisten välillä. Jotkut viimeksi mainittujen esiisistä olivat joskus kuuluneet Israeliin, mutta heidän syntiensä tähden Herra oli antanut epäjumalia palvelevan kansan voittaa heidät. Monien sukupolvien ajan he olivat sekaantuneina epäjumalanpalvelijoihin, joiden uskonto vähitellen saastutti heidän uskontonsa. Tosin he esittivät, että heidän epäjumalankuviensa tarkoituksena oli vain muistuttaa heitä elävästä Jumalasta, kaikkeuden Hallitsijasta, mutta siitä huolimatta he johtuivat kunnioittamaan veistettyjä kuviaan.

[153]

Kun Jerusalemin temppeli rakennettiin uudelleen Esran päivinä, samarialaiset halusivat yhdessä juutalaisten kanssa olla sitä pystytämässä. Tämä etuoikeus kiellettiin heiltä, ja katkera viha syttyi näiden kahden kansan välille. Samarialaiset rakensivat kilpailevan temppelin Garissimin vuorelle. Siellä he palvelivat Jumalaa Moosesen jumalanpalvelusmenojen mukaan, vaikka he eivät kokonaan luopuneetkaan epäjumalanpalveluksesta. Mutta onnettomuudet kohetasivat heitä, viholliset tuhosivat heidän temppelinsä, ja he näyttivät olevan kirouksen alaisia. Kuitenkin he pitivät kiinni perinteistään ja jumalanpalvelusmuodoistaan. He eivät tunnustaneet Jerusalemin temppeliä Jumalan huoneeksi eivätkä myöntäneet, että juutalaisten uskonto oli parempi kuin heidän omansa.

Jeesus vastasi naiselle sanoen: »Usko minua! Tulee aika, jolloin ette rukoile Isää tällä vuorella, ettekä Jerusalemissa. Te kumarratte sitä, mitä ette tunne; me kumarramme sitä, minkä me tunnemme. Sillä pelastus on juutalaisista. »Jeesus oli osoittanut, että hän oli vapaa juutalaisten ennakkoluuloista samarialaisia kohtaan. Nyt hän koetti murtaa tämän samarialaisen ennakkoluulon juutalaisia kohtaan. Viitaten siihen, että samarialaisten uskonto oli epäjumalanpalveluksen turmelema, hän julisti, että suuri pelastustotuus oli uskottu juutalaisille ja että Messias ilmestyisi heidän keskuudestaan. Heidän pyhissä kirjoituksissaan oli selvästi esitetty Jumalan luonne ja hänen hallituksensa periaatteet. Jeesus laski kuuluvansa samaan luokkaan kuin juutalaiset, joille Jumala oli antanut itsestään tiedon.

Hän halusi kohottaa kuulijansa ajatukset muotojen, juhlamenojen ja riitakysymysten yläpuolelle. Hän sanoi: »Mutta tulee aika ja on jo, jolloin totiset rukoilijat rukoilevat Isää hengessä ja totuudessa; sillä sen kaltaisia rukoilijoita myös Isä tahtoo. Jumala on Henki; ja jotka häntä rukoilevat, niiden tulee rukoilla hengessä ja totuudessa.»

Tässä esitetään sama totuus, jonka Jeesus oli ilmaissut Nikoodeemukselle sanoessaan: »Joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa » (Joh. 3: 3). Ihmiset eivät pääse yhteyteen taivaan kanssa etsimällä pyhiä vuoria tai pyhää temppeliä. Uskontoa ei saa rajoittaa ulkonaisiin muotoihin ja juhlamenoihin. Jumalalta tuleva uskonto on ainoa uskonto, joka johtaa Jumalan luo. Voidaksemme palvella häntä oikein meidän täytyy syntyä Pyhästä Hengestä. Tämä puhdistaa sydämen ja uudistaa mielen sekä antaa meille kyvyn tuntea ja rakastaa Jumalaa. Se tekee meidät halukkaik-

si noudattamaan kaikkia hänen vaatimuksiaan. Tämä on todellista Jumalan palvelemista. Se on Pyhän Hengen vaikutuksen hedelmä. Jokainen vilpitön rukous on Pyhän Hengen sepittämä, ja sellainen rukous on Jumalalle otollinen. Siellä, missä sielu kääntyy Jumalan puoleen, ilmenee Hengen vaikutus, ja Jumala ilmaisee itsensä sille sielulle. Sellaisia palvelijoita hän etsii. Hän odottaa heitä ottaakseen heidät vastaan ja tehdäkseen heidät pojikseen ja tyttärικseen.

Jeesus ilmaisee olevansa Messias

Jeesuksen sanat tekivät naiseen syvän vaikutuksen. Koskaan hän ei ollut kuullut sellaisia ajatuksia oman kansansa pappien tai juutalaisten suusta. Kun hänen menneisyytensä oli paljastettu hänelle, hän oli tullut huomaamaan suuren puutteellisuutensa. Hän ymmärsi sielunsa janon, jota Syykarin kaivon vesi ei koskaan voisi tyydyttää. Ei mikään, minkä kanssa hän tähän asti oli joutunut kosketuksiin, ollut niin herättänyt häntä huomaamaan korkeampia tarpeitaan. Jeesus oli osoittanut hänelle voivansa lukea hänen elämänsä salaisuudet, ja kuitenkin hän tuntui olevan hänen ystävänsä, joka sääli ja rakasti häntä. Samalla kun hänen läsnäolonsa puhtaus tuomitsi naisen synnin, hän ei ollut lausunut ainoatakaan tuomitsevaa sanaa vaan oli puhunut hänelle armostaan, joka saattoi uudistaa sielun. Nainen alkoi saada jonkinlaisen käsityksen hänen luonteestaan. Hänen mielessään heräsi kysymys: »Olisikohan tämä kauan kaivattu Messias? » Hän sanoi Jeesukselle: »Minä tiedän, että Messias on tuleva, hän, jota sanotaan Kristukseksi; kun hän tulee, ilmoittaa hän meille kaikki.» Jeesus vastasi: »Minä olen se, minä, joka puhun sinun kanssasi.»

[154]

[155]

Kun nainen kuuli nämä sanat, usko syttyi hänen sydämessään. Hän otti vastaan tuon ihmeellisen julistuksen jumalallisen opettajan suusta.

Tämä nainen oli vastaanottavassa mielentilassa. Hän oli valmis uskomaan tuon ylevimmän jumalallisen ilmoituksen, sillä häntä kiinnostivat pyhät kirjoitukset, ja Pyhä Henki oli valmistanut hänen mieltään vastaanottamaan enemmän valoa. Hän oli tutkinut Vanhan testamentin lupausta: »Sinun keskuudestasi, veljiesi joukosta, Herra, sinun Jumalasi, herättää sinulle profeetan, minun kaltaiseni; häntä kuulkaa » (5 Moos. 18: 15). Hän halusi ymmärtää tämän ennustuksen. Valo alkoi jo sarastaa hänen sielussaan. Elämän vesi,

hengellinen elämä, jonka Kristus antaa jokaiselle janoavalle sielulle, oli jo alkanut pulputa hänen sydämessään. Herran Henki teki työtään hänessä.

Kristuksen tälle naiselle antamaa suoraa ilmoitusta ei olisi voitu antaa itsevanhurskaille juutalaisille. Kristus oli paljon pidättyvämpi puhuessaan heidän kanssaan. Se mikä juutalaisilta evättiin ja mitä opetuslapsiakin myöhemmin käskettiin pitämään salassa, ilmaistiin tälle naiselle. Jeesus näki, että hän käyttäisi tietoaan saattaakseen toisiakin hänen armostaan osallisiksi.

[156] Kun opetuslapset palasivat asialtaan, he olivat hämmästyneitä nähdessään Mestarinsa puhumassa naisen kanssa. Hän ei ollutkaan nauttinut haluamaansa virkistävää juomaa eikä hän myöskään keskeyttänyt keskusteluaan syödäkseen opetuslasten tuomaa ruokaa. Kun nainen oli mennyt, opetuslapset pyysivät häntä syömään. He näkivät hänet hiljaisena mietteissään, kuin syviin ajatuksiinsa vaipuneena. Hänen kasvonsa säteilivät valoa, ja he pelkäsivät keskeyttää hänen yhteytensä taivaan kanssa. Mutta he tiesivät, että hän oli väsynyt ja uupunut, ja he pitivät velvollisuutenaan muis- tuttaa häntä hänen ruumiillisista tarpeistaan. Jeesus ymmärsi heidän hellän huolenpitonsa, ja hän sanoi: »Minulla on syötävänä ruokaa, josta te ette tiedä.»

Opetuslapset ihmettelivät, kuka oli voinut tuoda hänelle ruokaa, mutta hän selitti: »Minun ruokani on se, että minä teen lähettäjäni tahdon ja täytän hänen tekonsa. »Jeesus iloitsi siitä, että hänen sanansa naiselle olivat herättäneet tämän omantunnon. Hän näki hänen juovan elämän vettä, ja se tyydytti hänen oman nälkensä ja janonsa. Sen tehtävän täyttäminen, jota varten Vapahtaja oli jättänyt taivaan, antoi hänelle voimaa hänen työhönsä ja kohotti hänet inhimillisten tarpeitten yläpuolelle. Totuutta janoavan sielun auttaminen tyydytti häntä enemmän kuin syöminen ja juominen. Se tuotti hänelle lohdutusta ja virvoitusta. Hyvän tekeminen merkitsi elämää hänen sielulleen.

Vapahtajamme kaipaa tunnustusta. Hän janoaa niiden rakkautta, jotka hän on omalla verellään ostanut. Hän ikävöi sanomattoman hartaasti, että he tulisivat hänen luokseen ja saisivat elämän. Kuten äiti odottaa pienokaisensa hymyilevän hänet nähdessään, mikä on merkinä ymmärryksen heräämisestä, niin Vapahtajakin odottaa

kiitollisen rakkauden ilmausta, joka osoittaa, että sielussa on alkanut hengellinen elämä.

Samarialaiset tulevat kuulemaan Jeesusta

Nainen oli ollut täynnä iloa kuunnellessaan Jeesuksen sanoja. Hänen saamansa ihmeellinen ilmoitus oli suorastaan valtava. Jättäen vesiruukkunsa hän palasi kaupunkiin viemään sanomaa toisillekin. Jeesus tiesi, miksi hän meni. Vesiruukun unohtaminen oli kiistämätön todistus hänen sanojensa vaikutuksesta. Naisen harras halu oli saada elävää vettä, ja hän unohti miksi oli tullut kaivolle, hän unohti Vapahtajan janon, jonka hän oli aikonut sammuttaa. Sydän tulvillaan iloa hän riensi matkaan levittääkseen toisille samaansa kallista valoa.

»Tulkaa katsomaan miestä, joka on sanonut minulle kaikki, mitä minä olen tehnyt», hän sanoi kaupungin asukkaille. »Eihän se vain liene Kristus? » Hänen sanansa koskettivat heidän sydäntään. Hänen kasvoillaan oli uusi ilme, koko hänen olemuksensa oli muuttunut. He olivat innokkaita näkemään Jeesuksen. »Niin he lähtivät kaupungista ja menivät hänen luoksensa.»

Yhä istuen lähteen partaalla Jeesus katseli viljavainioita, jotka levisivät hänen silmiensä eteen. Auringon säteet kultasivat niiden hentoa vehreyttä. Osoittaen tätä näkyä opetuslapsilleen hän käytti sitä vertauskuvana: »Ettekö sano: 'Vielä on neljä kuukautta, niin elonleikkuu joutuu'? Katso, minä sanon teille: nostakaa silmänne ja katselkaa vainioita, kuinka ne ovat valjenneet leikattaviksi. » Näin puhuessaan hän katseli kaivolle tulevia ihmisjoukkoja. Viljan leikkuuseen oli vielä neljä kuukautta, mutta tässä oli laiho, joka jo oli valmis leikattavaksi.

»Jo nyt saa leikkaaja palkan», hän sanoi, »ja kokoaa hedelmää iankaikkiseen elämään, että kylväjä ja leikkaaja saisivat yhdessä iloita. Sillä tässä on se sana tosi, että toinen on kylväjä, ja leikkaaja toinen. » Tässä Kristus viittaa siihen pyhään palvelukseen, jota niiden on suoritettava Jumalalle, jotka vastaanottavat evankeliumin. Heidän on oltava hänen eläviä sanansaattajiaan. Hän pyytää heiltä henkilökohtaista palvelusta. Joko sitten kylvämme tai niitämme, teemme työtä Jumalalle. Toinen sirottaa siemenen, toinen korjaa

[157]

sadon, ja sekä kylväjä että leikkaaja saavat palkan. He iloitsevat yhdessä työnsä tuloksista.

Jeesus sanoi opetuslapsilleen: »Minä olen lähettänyt teidät leikkaamaan sitä, josta te ette ole vaivaa nähneet; toiset ovat vaivan nähneet, ja te olette päässeet heidän vaivansa hedelmille. »Näin sanoessaan Vapahtaja katsoi eteenpäin helluntaipäivän suureen sadonkorjuuseen. Opetuslasten ei tullut pitää sitä omien ponnistustensa tuloksena. He pääsivät toisten vaivain hedelmille. Aadamin lankeemuksesta asti Kristus oli uskonut sanan siemenen valituille palvelijoilleen kylvettäväksi ihmissydämiin. Ja näkymätön vaikutus, kaikkivoipa voima, oli tehnyt työtään hiljaa mutta tehokkaasti sadon kypsyttämiseksi. Jumalan armon kastetta, sadetta ja auringonpaistetta oli lähetetty virvoittamaan ja ravitsemaan totuuden kylvöä. Nyt Kristus aikoi kastella kylvön omalla verellään. Hänen opetuslapsilleen annettiin etuoikeus työskennellä yhdessä Jumalan kanssa. He olivat Kristuksen ja muinaisten pyhien työtovereita. Kun Pyhä Henki helluntaina vuodatettiin, tuhansia kääntyi yhtenä päivänä. Tämä oli Kristuksen kylvön tulos, hänen työnsä sato.

Naiselle lähteen partaalla lausutut sanat olivat olleet hyvän siemenen kylvämistä, ja miten nopeasti saatiinkaan sato! Samarialaiset tulivat kuulemaan Jeesusta ja uskoivat häneen. He kokoontuivat hänen ympärilleen lähteen reunalle, ahdistivat häntä kysymyksillä ja ottivat halukkaasti vastaan hänen selityksensä monista asioista, jotka olivat olleet heille hämää. Heidän kuunnellessaan heidän hämmennyksensä alkoi hälvetä. He olivat kuin pimeydessä olleet ihmiset, jotka äkkiä näkivät valonsäteen ja seurasivat sitä, kunnes pääsivät kirkaaseen päivään. Mutta he eivät tyytyneet tähän lyhyeen keskusteluun. He halusivat kuulla enemmän ja saada myös kaikki ystävänsä kuulemaan tätä ihmeellistä opettajaa. He kutsuivat hänet kaupunkiinsa ja pyysivät häntä jäämään luokseen. Kaksi päivää hän viipyi Samariassa, ja vielä monet uskoivat häneen.

Fariseukset halveksivat Jeesuksen yksinkertaisuutta. He eivät välittäneet hänen ihmeteoistaan, vaan vaativat merkkiä, että hän oli Jumalan Poika. Mutta samarialaiset eivät pyytäneet merkkiä, eikä Jeesus suorittanut mitään ihmetöitä heidän keskuudessaan paitsi että hän paljasti naiselle lähteellä hänen elämänsä salaisuudet. Kuitenkin monet uskoivat häneen. Iloissaan he sanoivat naiselle: »Emme enää usko sinun puheesi tähden, sillä me itse olemme kuulleet ja

tiedämme, että tämä totisesti on maailman Vapahtaja.»

Samarialaiset uskoivat Messiaan tulevan ei vain juutalaisten vaan koko maailman Lunastajana. Pyhä Henki oli Mooseksen kautta ennustanut hänen olevan Jumalan lähettämä profeetta. Jaakobin välityksellä oli lausuttu, että kansat kokoontuisivat hänen luoksensa, ja Aabrahamin välityksellä, että hänessä kaikki maan kansat tulisivat siunatuiksi. Näihin raamatunkohtiin perustui samarialaisten usko Messiaaseen. Se, että juutalaiset olivat tulkinneet väärin myöhemmät ennustukset liittäen Kristuksen toisen tulemisen kirkkauden hänen ensimmäiseen tulemiseensa, sai samarialaiset hylkäämään kaikki muut pyhät kirjoitukset paitsi Mooseksen välityksellä annetut. Mutta kun Vapahtaja poisti nämä väärät käsitykset, niin monet uskoivat myöhemmätkin ennustukset ja Kristuksen omat sanat Jumalan valtakunnasta.

Jeesus mursi rajaitoja

Jeesus oli alkanut repiä alas juutalaisia ja pakanoita erottavaa väliseinää ja saarnata pelastusta maailmalle. Vaikka hän itse olikin juutalainen, hän seurusteli vapaasti samarialaisten kanssa siten uhmaten kansansa farisealaisia tapoja. Heidän ennakkoluuloistaan välittämättä hän nautti tämän halveksitun kansan vieraan- varaisuutta. Hän nukkui heidän kattoonsa alla, söi heidän kanssaan heidän pöydässään ja nautti heidän käsiensä valmistamaa ja tarjoamaa ruokaa, opetti heidän kaduillaan ja kohteli heitä hyvin ystävällisesti ja huomaavaisesti.

[159]

Jerusalemin temppelissä matala väliseinä erotti ulomman esikartanon kaikista muista pyhäkön osista. Tässä seinässä oli erikielisiä kirjoituksia, jotka kielsivät kaikilta muilta paitsi juutalaisilta pääsyn tämän rajan toiselle puolelle. Jos pakana olisi rohjennut astua sisäpihaan, hän olisi saastuttanut temppelin ja olisi saanut maksaa tekonsa hengellään. Mutta Jeesus, joka oli temppelin ja sen jumalanpalvelusten alkuunpanija, veti pakanat puoleensa inhimillisen myötätunnon sitein, ja hänen jumalallinen armonsa toi heille pelastuksen, jonka juutalaiset hylkäsivät.

Jeesuksen käynti Samariassa oli tarkoitettu siunaukseksi hänen opetuslapsilleen, jotka yhä olivat juutalaisten uskonkiihkon vaikutuksen alaisia. Heidän mielestään uskollisuus omaa kansaa kohtaan

vaati heitä suhtautumaan samarialaisiin vihamielisesti. He ihmettelivät Jeesuksen käyttäytymistä. He eivät voineet kieltäytyä seuraamasta hänen esimerkkiään, ja näiden kahden Samariassa vietetyn päivän aikana uskollisuus häntä kohtaan piti heidän ennakkoluulonsa kurissa, mutta sydämessään he eivät oikein voineet sulattaa sitä. Heidän oli vaikea oppia, että heidän ylenkatseensa ja vihansa täytyi väistyä säälin ja myötätunnon tieltä. Mutta Jeesuksen taivaaseenastumisen jälkeen hänen opetuksena palasivat heidän mieleensä ja saivat aivan uuden merkityksen. Pyhän Hengen vuodattamisen jälkeen he muistivat Vapahtajan katseen ja sanat ja sen kunnioituksen ja hellyyden, jota hän oli osoittanut näitä halveksittuja muukalaisia kohtaan. Kun Pietari meni saarnaamaan Samariaan, hän vei tämän saman hengen mukanaan työhönsä. Kun Johannesta kutsuttiin Efesoon ja Smyrnaan, hän muisti nämä Siikemin kokemukset, ja hän tunsu suurta kiitollisuutta jumalallista opettajaansa kohtaan, joka oli edeltä nähnyt ne vaikeudet, joita he tulivat kohtaamaan, ja oli omalla esimerkillään auttanut heitä.

Vapahtaja suorittaa yhä vielä samaa työtä kuin silloin, kun hän tarjosi samarialaiselle naiselle elämän vettä. Ne, jotka nimittävät itseään hänen seuraajikseen, saattavat halveksia ja karttaa hylkiöitä, mutta eivät syntyperä, kansallisuus tai mitkään elämän olosuhteet voi kääntää pois hänen rakkauttaan ihmislapsista. Jeesus sanoo jokaiselle sielulle, olipa se kuinka syntinen tahansa: Jos olisit pyytänyt minulta, olisin antanut sinulle elävää vettä.

Evankeliumi kuuluu kaikille

[160] Evankeliumikutsua ei saa rajoittaa liian ahtaalle alalle ja esittää vain sellaisille, joiden luulemme tuottavan meille kunniaa ottamalla sen vastaan. Sanoma on julistettava kaikille. Kristus on valmis opettamaan joka paikassa, jossa sydämet ovat avoinna vastaanotamaan totuutta. Hän ilmaisee heille Isän ja sen, millainen jumalanpalvelus on otollista hänelle, joka tuntee ihmisen sydämen. Sellaisille hän ei puhu vertauksin. Sellaisille hän sanoo kuten naiselle kaivolla: »Minä olen se, minä, joka puhun sinun kanssasi.»

Kun Jeesus istuutui levähtämään Jaakobin lähteelle, hän oli paluumatkalla Juudeasta, jossa hänen työnsä oli tuottanut vain vähän hedelmää. Papit ja rabbiinit olivat kieltäneet hänet, eivätkä edes ne,

jotka tunnustautuivat hänen opetuslapsikseen, olleet käsittäneet hänen jumalallista luonnettaan. Hän oli uupunut ja nääntynyt, eikä hän kuitenkaan laiminlyönyt tilaisuutta puhua tälle naiselle, vaikka tämä olikin muukalainen, vieläpä eli julkisesti synnissä.

Jeesus ei odottanut, kunnes suuret joukot kokoontuisivat. Hän aloitti usein opetuksensa vain muutamia harvoja ihmisiä ympärillään, mutta vähitellen yksi ja toinen ohikulkijoista pysähtyi kuuntelemaan, kunnes suuri kansanjoukko oli kuuntelemassa ihmetyksen ja kunnioituksen valtaamana tämän taivaasta lähetetyn opettajan julistamia Jumalan sanoja. Kristuksen työntekijän ei tule ajatella, etteikö hän voisi yhtä innokkaasti puhua muutamille harvoille kuulijoille kuin suurelle joukolle. Ehkäpä vain yksi ainoa kuulija kuuntelee hänen sanomaansa, mutta kuka tietää, kuinka kauaskantoiset vaikutukset sillä voi olla? Opetuslapsistakin näytti liian pieneltä seikalta se, että Vapahtaja tuhlassi aikaansa samarialaiselle naiselle. Mutta hän puhui hänelle vakavammin ja kaunopuheisemmin kuin kuninkaille, neuvosherroille tai ylipapeille. Hänen tälle naiselle lausumansa opetukset ovat kaikuneet maailman kaukaisimpiin seutuihin.

Niin pian kuin samarialainen nainen oli löytänyt Vapahtajan, hän toi toisiakin hänen luokseen. Hän osoittautui toimeliaammaksi lähetystyöntekijäksi kuin Jeesuksen omat opetuslapset. Opetuslapset eivät nähneet Samariassa minkään viittaavan siihen, että se olisi lupaava kenttä. Heidän ajatuksensa askartelivat siinä suuressa työssä, joka tehtäisiin tulevaisuudessa. He eivät nähneet, että aivan heidän ympärillään oli satoa korjattavana. Mutta heidän halveksimansa naisen välityksellä kokonainen kaupunki sai kuulla Vapahtajasta. Nainen vei heti valon maanmiehilleen.

Tämä nainen kuvaa sitä, mitä käytännöllinen usko Kristukseen saa aikaan. Jokainen tosi opetuslapsi on syntynyt Jumalan valtakuntaan lähetystyöntekijäksi. Se joka juo elävää vettä, tulee elämän lähteeksi. Vastaanottajasta tulee antaja. Kristuksen armo sydämessä on kuin lähde erämaassa, joka kumpuaa virvoittaen kaikkia ja tehden ne, jotka ovat valmiit joutumaan perikatoon, halukkaiksi juomaan elämän vettä.

Luku 20—Kuninkaan virkamies

Pääsiäisjuhlista palaavat galilealaiset toivat mukanaan tiedon Jeesuksen ihmeellisistä töistä. Se, että Jerusalemin arvohenkilöt tuomitsivat hänen tekonsa, avasi hänelle tien Galileaan. Monet ihmiset surivat pyhäkön häpäisemistä ja pappien julkeutta ja ahneutta. He toivoivat, että tämä mies, joka oli ajanut hallitusmiehet pakoon, olisi odotettu vapauttaja. Tuli yhä uusia tietoja, jotka vain vahvistivat näitä valoisia toiveita. Kerrottiin että profeetta oli julistanut olevansa Messias.

Mutta Nasaretin kansa ei uskonut häneen. Tästä syystä Jeesus ei käynyt Nasaretissa matkallaan Kaanaan. Vapahtaja selitti opetuslapsilleen, ettei profeetalla ole mitään arvoa omassa maassaan. Ihmiset arvostelevat luonnetta sen mukaan, mitä he itse kykenevät pitämään arvossa. Ahdasmieliset ja maailmalliset arvostelivat Kristusta hänen alhaisen syntymänsä, vaatimattoman pukunsa ja jokapäiväisen työnsä mukaan. He eivät osanneet antaa arvoa hänen puhtaalle mielelleen, jossa ei ollut ainuttakaan synnin tahraa.

Tieto Jeesuksen paluusta Kaanaan levisi pian kautta Galilean tuoden toivoa kärsiville ja ahdistetuille. Kapernaumissa tähän sanomaan kiinnitti huomiota eräs juutalainen ylimys, joka oli kuninkaan virkamies. Hänen poikansa sairasti parantumattomalta näyttävää tautia. Lääkärit olivat menettäneet kaiken toivonsa, mutta kun isä kuuli Jeesuksesta, hän päätti etsiä apua häneltä. Lapsi oli hyvin heikko, ja pelättiin, ettei se eläisi siihen asti, kun hän ehtisi takaisin. Siitä huolimatta isästä tuntui, että hänen täytyi henkilökohtaisesti saada esittää asiansa. Hän toivoi isän rukousten herättävän suuren Lääkäriin myötätunnon.

Saapuessaan Kaanaan hän näki Jeesuksen kansanjoukon ympäröimänä. Tuskaisin sydämin hän tunkeutui lähelle Vapahtajaa. Hänen uskonsa horjui, kun hän näki vain yksinkertaisesti pukeutuneen miehen, joka oli pölyinen ja matkasta väsynyt. Hän epäili, voisiko tämä henkilö tehdä sen, mitä hän oli tullut häneltä pyytämään. Kuitenkin hän meni puhuttelemaan Jeesusta, kertoi asiansa

ja pyysi Vapahtajaa seuraamaan häntä hänen kotiinsa. Mutta Jeesus tiesi jo hänen surunsa. Ennen kuin virkamies oli lähtenyt kotoaan, Vapahtaja oli nähnyt hänen ahdistuksensa. [162]

Mutta Jeesus tiesi myös, että tämä isä oli mielessään määrän nyt ehtoja, jotka koskivat hänen uskoaan Jeesukseen. Ellei hänen pyyntönsä suostuttaisi, hän ei tunnustaisi häntä Messiaaksi. Virkamiehen siinä odottaessa tuskaisen epätietoisena Jeesus sanoi: »Ellette näe merkkejä ja ihmeitä, te ette usko.»

Siitä huolimatta, että kaikki todisti Jeesuksen olevan Kristus, oli tämän pyynnön esittäjä päättänyt tehdä uskonsa häneen riippuvaiseksi Jeesuksen suostumisesta hänen omaan pyyntöönsä. Vapahtaja asetti tämän varauksellisen epäuskon samarialaisten yksinkertaisen uskon vastakohtaksi. Samarialaiset eivät pyytäneet merkkejä tai ihmeitä. Jeesuksen sanoilla, jotka alati todistivat hänen jumaluudestaan, oli voittava voima, joka tunkeutui heidän sydämeensä. Kristus kärsi siitä, ettei hänen oma kansansa, jolle oli uskottu pyhät ennustukset, kuullut Jumalan äänen puhuvan hänen Poikansa välityksellä.

Kuninkaan virkamiehellä oli kuitenkin jonkin verran uskoa, sillä olihan hän tullut pyytämään sitä, mikä hänestä oli kallein kaikista siunauksista. Jeesuksella oli vielä suurempi lahja annettavana hänelle. Hän ei ainoastaan halunnut parantaa lasta, vaan saattaa virkamiehen ja hänen perheensä osallisiksi pelastuksen siunauksista ja sytyttää valon Kapernaumissa, josta kohta oli tuleva hänen oma työkenttensä. Mutta virkamiehen täytyi käsittää tarpeensa, ennen kuin hän halusi Kristuksen armoa. Tämä virkamies edusti monia kansastaan. He olivat kiinnostuneita Jeesuksesta itsekkäistä vaikuttimista. He toivoivat saavansa jotakin erityistä hyötyä hänen voimastaan, ja he asettivat uskonsa tämän ajallisen lahjan saamisen varaan, mutta he eivät nähneet hengellistä sairauttaan eivätkä Jumalan armon tarvettaan. [163]

Kuten valon välähdys Vapahtajan sanat paljastivat virkamiehelle hänen sydämensä tilan. Hän näki, että hänen vaikuttimensa hänen etsiessään Jeesusta olivat itsekkäät. Hänen horjuva uskonsa näkyi hänelle oikeassa valossaan. Syvästi murheellisena hän käsitti, että hänen epäuskonsa saattaisi maksaa hänen poikansa elämän. Hän tiesi olevansa hänen läheisyydessään, joka saattoi lukea ajatukset ja jolle kaikki oli mahdollista. Suuressa tuskassaan hän rukoillen

huusi: »Herra, tule, ennenkuin minun lapseni kuolee! » Hän tarttui uskossa Kristukseen kuten Jaakob, joka painiskellessaan enkelin kanssa huudahti: »En päästä sinua, ellet siunaa minua » (1 Moos. 32: 26).

Jaakobin tavoin hän myös voitti. Vapahtaja ei voi kääntyä pois sielusta, joka suuressa hädässään turvautuu häneen. »Mene», hän sanoi, »sinun poikasi elää. »Virkamies lähti Vapahtajan luota tuntien rauhaa ja iloa, jollaista hän ei koskaan aikaisemmin ollut tuntenut. Hän ei uskonut ainoastaan, että hänen poikansa paranisi, vaan hän uskoi lujasti luottaen, että Kristus oli Vapahtaja.

Samalla hetkellä kotona Kapernaumissa kuolevan lapsen vuoteen ympärillä olevat näkivät äkillisen ja salaperäisen muutoksen. Kuoleman varjo väistyi kärsivän kasvoilta. Kuumeen hehku antoi sijaa palaavan terveyden hillitylle punerrukselle. Sameat silmät saivat älykkään loisteen, ja voima palasi heikkoon, kuihtuneeseen ruumiiseen. Mitään sairauden jälkiä ei enää jäänyt lapseen. Hänen polttava ihonsa oli tullut kimmoisaksi ja kosteaksi, ja hän vaipui rauhalliseen uneen. Kuume oli lähtenyt hänestä päivän kuumimmalla hetkellä. Perhe oli hämmästynyt, ja ilo oli suuri.

Kaana ei ollut niin kaukana Kapernaumista, ettei virkamies olisi ehtinyt kotiin samana iltana keskusteltuaan Jeesuksen kanssa, mutta hän ei pitänyt kiirettä kotimatalla. Vasta seuraavana aamuna hän saapui Kapernaumiin. Millainen kotiintulo se olikaan! Kun hän lähti etsimään Jeesusta, hänen sydämensä oli murheen murtama. Aurin-gonpaiste näytti hänestä julmalta, lintujen laulu oli kuin ivaa. Miten erilaiset ovatkaan hänen tunteensa nyt! Koko luonto on toisen näköinen. Hän näkee kaiken uusin silmin. Hänen matkatessaan varhaisen aamun hiljaisuudessa koko luonto näyttää ylistävän Jumalaa hänen kanssaan. Kun hän vielä on jonkin matkan päässä asunnostaan, palvelijoita tulee häntä vastaan haluten poistaa epä tietoisuuden, jota he varmasti luulevat hänen tuntevan. Hän ei näytä hämmästyneeltä kuullessaan heidän tuomansa uutiset, mutta tiedustelee niin kiihkeän innokkaasti, etteivät he sitä ollenkaan käsitä, millä hetkellä lapsi alkoi parantua. He vastaavat: »Eilen seitsemännellä hetkellä kuume lähti hänestä. »Juuri sillä hetkellä, jolloin isä uskossa tarttui lupaukseen: »Poikasi elää», jumalallisen rakkauden kosketus paransi kuolevan lapsen.

Isä rientää tervehtimään poikaansa. Hän painaa hänet sydäntään vasten ikään kuin tämä olisi kuolleista palannut ja kiittää Jumalaa yhä uudelleen tästä ihmeellisestä parantumisesta. [164]

Tämä virkamies halusi tietää enemmän Kristuksesta. Kuultuaan myöhemmin hänen opetustaan hän ja koko hänen perhekuntansa tulivat Jeesuksen opetuslapsiksi. Heidän koettelemuksensa koitui koko perheen kääntymykseksi. Tieto tästä ihmetyöstä levisi, ja Kapernaumissa, jossa Kristus suoritti niin monta valtavaa tekoa, valmistui tie hänen henkilökohtaiselle toiminnalleen.

Hän joka siunasi virkamiestä Kapernaumissa, on aivan yhtä halukas siunaamaan meitäkin. Mutta tämän ahdistetun isän tavoin meidät usein ajaa Jeesuksen luo halu saada jotakin maallista hyvää, ja vain jos pyyntöömme suostutaan, olemme valmiit luottamaan hänen rakkauteensa. Vapahtaja haluaa antaa meille suurempia siunauksia, kuin pyydämme, ja hän viivyttää vastauksensa antamista osoittaakseen meille sydämemme pahuuden ja suuren armon tarpeemme. Hän toivoo meidän luopuvan itsekkyydestämme, joka saa meidät etsimään häntä. Tunnustaen avuttomuutemme ja suuren tarpeemme meidän tulee kokonaan luottaa hänen rakkauteensa.

Virkamies halusi nähdä rukouksensa täyttyneen, ennen kuin hän uskoisi, mutta hänen täytyi tyytyä Jeesuksen sanaan, että hänen pyyntönsä oli kuultu ja siunaus annettu. Tämä läksy on meidänkin opittava. Meidän ei tule uskoa siksi, että näemme tai tunnemme Jumalan kuulevan meitä. Meidän on luotettava hänen lupauksiinsa. Kun uskoen tulemme hänen luokseen, menee jokainen pyyntömme suoraan Jumalan sydämeen. Kun olemme pyytäneet hänen siunaustaan, meidän tulisi uskoa saavamme se ja kiittää häntä siitä, että olemme sen saaneet. Sitten meidän on ryhdyttävä tehtäviimme varmoina siitä, että saamme siunauksen silloin, kun sitä kipeimmin tarvitsemme. Kun olemme oppineet tekemään näin, tulemme tietämään, että rukouksiimme vastataan. Jumala on tekävä hyväksemme »monin verroin enemmän», »kirkkautensa runsauden mukaisesti», »väkevyytensä voiman vaikutuksen mukaan » (Ef. 3: 20,16; 1:19).

Luku 21—Betesdan lammikolta neuvoston eteen

»Jerusalemassa on Lammasportin luona lammikko, jonka nimi heprean kielellä on Betesda, ja sen rannalla on viisi pylväskäytävää. Niissä makasi suuri joukko sairaita, sokeita, rampoja ja näivetystautaisia, jotka odottivat veden liikuttamista.»

Määräaikoina tämän lammikon vesi kuohui, ja yleisesti uskottiin sen tapahtuneen yliluonnollisen voiman vaikutuksesta, Uskottiin myös, että kuka ikinä veden kuohuttamisen jälkeen ensimmäisenä astui lammikkoon, parani, sairastipa hän mitä tautia tahansa. Satoja sairaita oleili paikalla, mutta joukko oli niin suuri, että kun vesi kuohutettiin ja he syöksyivät eteenpäin, he polkivat alleen itseään heikompia, miehiä, naisia ja lapsia. Moni ei voinut päästä ollenkaan lähelle lammikkoa. Moni, jonka oli onnistunut päästä sen luo, kuoli sen partaalla. Paikan lähistölle oli pystytetty katoksia suojaamaan sairaita päivän helteeltä ja yön kylmyydeltä. Jotkut viettivät yönsäkin näissä suojissa ja ryömivät lammikon partaalle Päivä päiväältä turhine avun toiveineen.

Jeesus oli jälleen Jerusalemissa. Kulkiessaan yksinään mietiskelyyn ja rukoukseen vaipuneena hän tuli lammikon luo. Hän näki onnettomia sairaita odottamassa sitä, mitä he luulivat ainoaksi parantamismahdollisuudekseen. Hän olisi halunnut käyttää parantavaa voimaansa ja tehdä jokaisen sairaan terveeksi. Mutta silloin oli sappi. Paljon väkeä oli menossa temppeleihin jumalanpalvelukseen, ja hän tiesi, että tällainen parantaminen herättäisi juutalaisissa sellaisia ennakkoluuloja, että he tekisivät lopun hänen toiminnastaan.

Ramman parantaminen saptattina

Mutta Vapahtaja näki erään äärettömän säälittävän tapauksen. Se oli mies, joka oli ollut avuton raajarikko kolmekymmentäkahdeksan vuotta. Hänen sairautensa johtui suuressa määrin hänen omista synneistään, ja sitä pidettiin Jumalan rangaistuksena. Yksin ja ystävittä, tuntien olevansa Jumalan armon ulkopuolella, tämä sairas oli

viettänyt monta pitkää, ikävää vuotta. Siihen aikaan, jolloin veden odotettiin tulevan kuohutetuksi, oli muutamien, jotka säälivät hänen avuttomuuttaan, tapana kantaa hänet pylväskäytävään. Mutta otollisella hetkellä ei kukaan ollut auttamassa häntä. Hän oli nähnyt veden väreilyn, mutta ei ollut koskaan päässyt pitemmälle kuin lammikon reunalle. Toiset, jotka olivat häntä voimakkaampia, syöksivät sinne ennen häntä. Hänen ei onnistunut kilpailla itsekkään, ryntäävän joukon kanssa. Hänen hellittämättömät ponnistuksensa tämän yhden päämäärän saavuttamiseksi ja hänen levottomuutensa ja alituinen pettymyksensä kuluttivat nopeasti hänen jäljellä olevia voimiaan.

[166]

Siinä sairas makasi matollaan ja kohotti silloin tällöin päätään katsoakseen lammikkoon, kun hellät, säälivät kasvot kumartuivat hänen puoleensa ja hänen korviinsa kuuluivat sanat: »Tahdotko tulla terveeksi? » Toivo syttyi hänen sydämessään. Hänestä tuntui, että hän nyt jollakin tavalla saisi apua. Mutta tämä valoisa mieliala haihtui pian. Hän muisti, miten usein hän oli koettanut ehtiä lammikkoon, ja nyt hänellä oli vain vähän toiveita elää niin kauan, että vesi jälleen liikutettaisiin. Hän kääntyi väsyneenä pois päin sanoen: »Herra, minulla ei ole ketään, joka veisi minut lammikkoon, kun vesi on kuohutettu; ja kun minä olen menemässä, astuu toinen sinne ennen minua.»

Jeesus ei pyydä tätä sairasta uskomaan häneen. Hän sanoo yksinkertaisesti: »Nouse, ota vuoteesi ja käy. »Mutta mies tarttuu uskossa tähän sanaan. Jokaisen hermon ja lihaksen läpi virtaa uusi elämä, ja hänen rampoihin jäseniinsä tulee tervettä elinvoimaa. Mitään kysymättä hän asettaa tahtonsa tottelemaan Kristuksen käskyä, ja kaikki hänen lihaksensa toimivat hänen tahtonsa mukaan. Hän hypähtää jaloilleen ja huomaa olevansa liikuntakykyinen.

Jeesus ei ollut antanut hänelle mitään lupaa jumalallisesta avusta. Mies olisi voinut ruveta epäilemään ja siten menettänyt ainoan parantumismahdollisuutensa. Mutta hän uskoi Kristuksen sanat, ja toimiessaan niiden mukaan hän sai voimaa.

[167]

[168]

Samoin mekin uskon kautta voimme parantua hengellisesti. Synti on erottanut meidät Jumalan elämästä. Sielumme on kuin halvautunut. Itsessämme kykenemme yhtä vähän elämään pyhää elämää kuin halvautunut kykeni kävelemään. On monia, jotka käsittävät avuttomuutensa ja kaipaavat sitä hengellistä elämää, joka saattaisi

heidät sopusointuun Jumalan kanssa, mutta he ponnistelevat turhaan saavuttaakseen sen. Epätoivoissaan he huutavat: »Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?» (Room. 7: 24). Näiden masentuneiden, kilvoitelevien sielujen on kohotettava katseensa. Vapahtaja kumartuu niiden yli, jotka hän verellään on ostanut, ja lausuu sanomattoman hellästi ja säälivästi: »Tahdotko tulla terveeksi?» Hän pyytää sinua nousemaan terveenä ja levollisena. Älä odota, kunnes tunnet tulevasi terveeksi. Usko hänen sanansa, niin se tapahtuu. Aseta tahtosi Kristuksen puolelle. Tahdo palvella häntä, niin toimiessasi hänen sanansa mukaan saat voimaa. Olkoonpa kysymyksessä mikä paha tapa tahansa, mikä hallitseva intohimo hyvänsä, joka kauan hellittynä on ottanut valtaansa sekä sielun että ruumiin, Kristus kykenee vapauttamaan siitä ja haluaa tehdä sen. Hän tahtoo antaa elämän sieluille, jotka ovat kuolleet rikoksiinsa (Ef. 2: 1). Hän tahtoo vapauttaa vangin, joka on sidottu oman heikkoutensa ja synnin kahleilla.

Parannettu rampa kumartui ottamaan vuoteensa, johon kuului vain matto ja huopa, ja oikaistessaan jälleen itsensä mielihyvää tuntien hän kääntyi katsomaan parantajaansa, mutta Jeesus oli kadonnut väkijoukkoon. Mies pelkäsi, ettei hän tuntisi häntä, jos hän jälleen näkisi hänet. Rientäessään eteenpäin varmoin, joustavin askelin, ylistäen Jumalaa ja iloiten vasta saamastaan voimasta hän kohtasi useita fariseuksia ja kertoi heille heti parantumisestaan. Häntä hämmästytti se, miten kylmäkiskoisina he kuuntelivat hänen kertomustaan.

Kulmat rypyssä he keskeyttivät hänet ja kysyivät, miksi hän kantoi vuodettaan sapattina. He muistuttivat hänelle ankarasti, ettei ollut luvallista kantaa taakkoja Herran päivänä. Iloissaan mies oli unohtanut, että oli sapatti, mutta kuitenkin hän ei tuntenut itseään syylliseksi toteltuaan hänen käskyään, jolla oli sellainen jumalallinen voima. Hän vastasi rohkeasti: »Se, joka teki minut terveeksi, sanoi minulle: 'Ota vuoteesi ja käy.'» He kysyivät, kuka se oli, joka näin oli tehnyt, mutta hän ei osannut sitä sanoa. Hallitusmiehet tiesivät, että vain yksi oli osoittanut voivansa suorittaa tällaisia ihmeitä, mutta he halusivat varman todistuksen siitä että se oli Jeesus, voidakseen tuomita hänet sapatinrikkojana. Heidän mielestään hän ei ainoastaan ollut rikkonut lakia parantaessaan sairaan sapattina, vaan hän oli loukannut pyhyyttä käskiessään miehen kantaa pois vuoteensa.

orjuuden ikeen. Heidän merkityksettömät vaatimuksensa olivat tulleet sananparreksi muiden kansojen keskuudessa. Varsinkin sapatiti oli ehdettu täyteen kaikenlaisia järjettömiä rajoituksia. Se ei ollut heille iloinen ja kunnioitettava Herran pyhäpäivä. Kirjanoppineet ja fariseukset olivat tehneet sen noudattamisen sietämättömäksi taakaksi. Juutalaisten ei ollut lupa sytyttää tulta tai edes kynttilää sapatiti. Seuraus oli, että kansa oli riippuvainen pakanoista monissa tehtävissä, joita heidän säädöksensä kielsivät heitä itseään tekemästä. He eivät ajatelleet, että jos nämä teot olivat syntiä, niin ne, jotka panivat toiset tekemään ne, olivat yhtä syyllisiä, kuin jos he olisivat tehneet ne itse. He luulivat pelastuksen kuuluvan vain juutalaisille, ja ajattelivat, ettei kaikkien muiden tila, joka jo oli toivoton, voinut enää tulla sen pahemmaksi. Mutta Jumala ei ole antanut yhtään sellaista käskyä, jota eivät kaikki voisi noudattaa. Hänen lakeihinsa ei sisälly mitään järjettömiä tai itsekkäitä rajoituksia.

Temppelissä Jeesus tapasi miehen, joka oli parantunut. Hän oli tullut tuomaan syntiuhria ja myös kiitosuhria saamastaan suuresta armosta. Huomatessaan hänet läsnäolevien joukossa Jeesus ilmaisi itsensä hänelle ja lausui varoittavat sanat: »Katso, sinä olet tullut terveeksi; älä enää syntiä tee, ettei sinulle jotakin pahempaa tapahtuisi.»

Parannettu mies oli ylen iloinen kohdatessaan vapauttajansa. Tietämättömänä fariseusten vihamielisyydestä Jeesusta kohtaan hän kertoi näille, jotka olivat häneltä kysyneet, että tässä oli se mies, joka oli hänet parantanut. »Ja sentähden juutalaiset vainosivat Jeesusta, koska hän semmoista teki sapatiti.»

Jeesusta syytetään sapatiti rikkomisesta

Jeesus vietiin neuvoston eteen vastaamaan syytökseen sapatiti rikkomisesta. Jos juutalaiset siihen aikaan olisivat olleet itsenäinen kansa, olisi sellainen syytös kelvannut tuottamaan hänelle kuolemanrangaistuksen. Tämän esti kuitenkin heidän kuulumisensa Rooman vallan alle. Juutalaisilla ei ollut valtaa langettaa kuolemantuomioita, eivätkä Jeesusta vastaan esitetyt syytökset merkinneet mitään roomalaisen tuomioistuimen edessä. Juutalaisilla oli kuitenkin toisia tarkoituspäriä, jotka he toivoivat saavuttavansa. Huolimatta heidän pyrkimyksistään vastustaa Kristuksen työtä oli hänen vaikutusvaltan-

sa jo Jerusalemissakin tulemassa suuremmaksi kuin heidän omansa. Suuret joukot, joita eivät rabbiinien sanatulvat kiinnostaneet, olivat mieltyneet hänen opetukseensa. He saattoivat ymmärtää hänen sanojaan, ja heidän sydämensä lämpeni ja rauhoittui. Hän ei puhunut Jumalasta kostonhimoisena tuomarina vaan hellänä Isänä, ja hän ilmaisi Jumalan kuvan sellaisena, kuin se heijastui hänestä itsestään. Hänen sanansa olivat palsamia haavoittuneelle mielelle. Sekä sanoil-

[170]

laan että laupeudenteillaan hän mursi vanhojen perimätapojen ja ihmisten laatimien käskyjen muurit ja esitti Jumalan rakkauden tyhjentyttömän rikkauden.

Eräessä Kristusta koskevista vanhimmista ennustuksista sanotaan: »Ei siirry valtikka pois Juudalta eikä hallitsijansauva hänen polviensa välistä, kunnes tulee hän, jonka se on ja jota kansat tottelevat » (1 Moos. 49: 10). Kansa kerääntyi Kristuksen ympärille. Ihmisten herkkä mieli vastaanotti mieluummin rakkauden ja hyvyyden opetuksia kuin noudatti pappien vaatimia tarkkoja muutomenoja. Elleivät papit ja rabbiinit olisi tulleet väliin, olisivat hänen opetuksensa saaneet aikaan uudistuksen, jollaista tässä maailmassa ei ole koskaan nähty. Mutta säilyttääkseen oman valtansa nämä johtajat päättivät tehdä Jeesuksen vaikutuksen tyhjäksi. Tätä asiaa auttaisivat hänen haastamisensa neuvoston eteen ja hänen opetustensa julkinen tuomitseminen, sillä kansa tunsu vielä suurta kunnioitusta uskonnollisia johtajiaan kohtaan. Jokaista, joka uskalsi tuomita rabbiinien vaatimukset tai yrittää keventää heidän kansalle säilyttämiään raskaita taakkoja, pidettiin syyllisenä, ei vain jumalanpilkkaan vaan myös valtionrikokseen. Tällä perusteella rabbiinit toivoivat voivansa herättää epäluuloja Kristusta kohtaan. He selittivät hänen yrittävän kumota vakiintuneita tapoja ja täten aiheuttavan hajaannusta kansan keskuudessa ja valmistavan tietä roomalaisten suunnittelemaalle Juudan kansan täydelliselle kukistamiselle.

Mutta suunnitelmat, joita nämä rabbiinit niin innokkaasti koettivat toteuttaa, olivat lähtöisin aivan toisesta neuvostosta kuin sanhedrinista. Sen jälkeen kun saatanan ei ollut onnistunut voittaa Kristusta erämaassa, hän kokosi voimansa vastustaakseen hänen toimintaansa ja, jos mahdollista, tehdäkseen tyhjäksi hänen työnsä. Sen, mitä hän ei voinut suorittaa suoranaisiin, henkilökohtaisiin ponnistuksiin, hän päätti toteuttaa vehkeilyjen avulla. Tuskin hän oli palannut erämaassa käymästään taistelusta, kun hän jo neuvotellen enkeliliit-

tolaistensa kanssa kehitti suunnitelmiaan juutalaisten sokaisemiseksi niin, etteivät he tuntisi Lunastajaansa. Hän aikoi toimia uskonnolliseen maailmaan kuuluvien kätyreidensä avulla sytyttämällä heissä samanlaisen vihan, joka hänessä itsessään kyti totuuden esitaistelijaa vastaan. Hän panisi heidät kieltämään Kristuksen ja tekemään hänen elämänsä niin katkeraksi kuin mahdollista, jotta hän lannistuisi työssään. Ja näin Israelin johtajista tuli saatanan välikappaleita taistelussa Kristusta vastaan.

Jeesus oli tullut tekemään »lain suureksi ja ihanaksi». Hänen tehtävänä ei ollut vähentää sen merkitystä, vaan korostaa sitä. Raamattu sanoo: »Hän itse ei sammu eikä murru, kunnes on saattanut oikeuden maan päälle » (Jes. 42: 21, 4). Hän oli tullut vapauttamaan sapatin niistä rasittavista vaatimuksista, jotka olivat tehneet sen kiroukseksi siunauksen asemesta.

Tämän tähden hän oli valinnut sapatin siksi päiväksi, jolloin hän suoritti parannustekonsa Betesdan luona. Hän olisi voinut parantaa tuon sairaan yhtä hyvin jonakin muuna viikonpäivänä, tai hän olisi voinut yksinkertaisesti vain parantaa hänet pyytämättä häntä kantamaan vuodettaan. Mutta tällöin hän ei olisi saanut haluamaansa tilaisuutta. Jokaisen teon takana, jonka Kristus täällä maailmassa eläessään suoritti, oli viisas tarkoitus. Kaikki, mitä hän teki, oli tärkeitä sekä itsessään että sisältämänsä opetuksen vuoksi. Lammikon luona olevista sairaista hän valitsi pahimman tapauksen, jonka hyväksi hän saattoi käyttää parantavaa voimaansa, ja hän pyysi miestä kantamaan vuoteensa kaupungin läpi osoitukseksi siitä ihmetyöstä, joka hänelle oli tehty. Tämä herättäisi kysymyksen, mitä oli luvalista tehdä sapattina, ja valmistaisi hänelle tietä tuomita juutalaisten Herran päivää koskevat rajoitukset ja julistaa heidän perimätapansa turhiksi.

[171]

Jeesus esitti heille, että ahdistettujen auttamistyö oli sopuoinnussa sapatin lain kanssa. Se oli sopuoinnussa niiden Jumalan enkelien työn kanssa, jotka lakkaamatta kulkevat ylös ja alas taivaan ja maan välillä auttaakseen kärsivää ihmiskuntaa. Jeesus lausui: »Minun Isäni tekee yhäti työtä, ja minä myös teen työtä. »Kaikki päivät ovat Jumalan, ja kaikkina päivinä hän toteuttaa suunnitelmiaan ihmismuvun hyväksi. Jos juutalaisten laintulkinta oli oikeaa, silloin Kaikkivaltias oli väärässä, hän, jonka vaikutus on elähdyttänyt ja ylläpitänyt jokaista elävää olentoa siitä asti, kun hän ensiksi laski

maan perustukset. Silloin hänen, joka julisti kaikki tekonsa hyväksi ja sääti sapatin työnsä päättämisen muistoksi, täytyisi lopettaa työnsä ja maailmankaikkeuden keskeytymätön kiertokulku.

Pitäisikö Jumalan siis kieltää aurinkoa suorittamasta tehtäväänsä sapattina ja estää sen kirkkaita säteitä lämmittämästä maata ja ravitsemasta kasvikuntaa? Pitäisikö aurinkokuntien seisoa paikallaan tuona pyhänä päivänä? Pitäisikö hänen käskää purojen lakata kastelemasta niittyjä ja metsiä ja vaatia meren aaltojen lakkaamatonta nousua ja laskua seisahtumaan? Täytyykö vehnän ja oraan lakata kasvamasta ja kypsyvän rypäleteretun lykätä punertumistaan? Eivätkö puut tai kukat saisi aukaista yhtään nuppua tai kukkaa sapattina?

Jos näin olisi, ihmiset menettäisivät maan hedelmät ja ne siunaukset, jotka tekevät elämän toivottavaksi. Luonnon täytyy jatkaa muuttumatonta kiertokulkuaan. Jumala ei voi hetkeksikään ottaa pois kättään, muuten ihminen menehtyisi ja kuolisi. Ja ihmiselläänkin on työnsä suoritettavana sinä päivänä. Välttämättömät asiat on hoidettava, sairaista huolehdittava ja kärsivien tarpeet täytettävä. Sitä, joka laiminlyö kärsimysten lievittämisen sapattina, ei ole suinkaan pidettävä syyttömänä. Jumalan pyhä lepopäivä tehtiin ihmistä varten, ja laupeudenteot ovat täysin sopusoinnussa sen tarkoituksen kanssa. Jumala ei toivo luotujensa kärsivän hetkeäkään tuskaa, joka voidaan lie-

[172]

vittää sapattina tai jonakin muuna päivänä. Jumalalta vaaditaan sapattina vielä enemmän kuin muina päivinä. Hänen kansansa jättää silloin tavallisen työnsä ja käyttää aikansa mietiskelyyn ja rukoukseen. He pyytävät enemmän armonosoituksia häneltä sapattina kuin muina päivinä. He vaativat hänen erityistä huomiotaan. He anovat häneltä suurimpia siunauksia. Jumala ei odota sapatin päättymistä, ennen kuin hän suostuu näihin pyyntöihin. Taivaan työ ei koskaan lakkaa, eikä ihmisten tulisi koskaan levätä hyvän tekemisestä. Sapattia ei ole tarkoitettu hyödyttömän joutilaisuuden päiväksi. Laki kieltää maallisen työn Herran lepopäivänä; aherruksen, jolla ansaitsemme elatuksemme, on silloin lakattava, eikä sinä päivänä saa suorittaa mitään työtä, josta on ajallista nautintoa tai hyötyä. Niin kuin Jumala lakkasi luomistyöstään ja lepäsi sapattina ja siunasi sen, niin ihmisenkin on jätettävä jokapäiväisen elämän puuhut ja käytettävä nuo pyhät hetket terveelliseen lepoon, jumalanpalvelukseen ja hyviin töihin. Kristuksen työ, kun hän pa-

ransi sairaan, oli täysin sopusoinnussa lain kanssa. Se tuotti sapatille kunniaa.

Jeesusta syytetään jumalanpilkasta

Jeesus väitti hänellä olevan samat oikeudet kuin Jumalalla oli, koska hän teki yhtä pyhää ja samanlaatuista työtä, jota Isä teki taivaassa. Mutta fariseukset suuttuivat tästä vielä enemmän. Hän ei ollut vain rikkonut lakia heidän käsityksensä mukaan, vaan kutsunut »Jumalaa Isäksensä » ja näin selittänyt olevansa Jumalan vertainen (Joh. 5: 18).

Koko Juudan kansa kutsui Jumalaa Isäkseen, siksi he eivät olisi olleet niin raivostuneita, jos Kristus olisi esittänyt olevansa samassa suhteessa Jumalaan. Mutta he syyttivät häntä jumalanpilkasta ja osoittivat sillä, että he ymmärsivät hänen väittäneen tätä sanan korkeimmassa mielessä.

Näillä Kristuksen vastustajilla ei ollut mitään todisteita esitettävänä niitä totuuksia vastaan, joita Jeesus selvitti heidän omalletunnon. He saattoivat vain mainita tapojaan ja perimätietojaan, jotka tuntuivat voimattomilta ja elottomilta verrattuina niihin todisteluihin, joita Jeesus oli ottanut Jumalan sanasta ja luonnon lakkaamattomasta kiertokulusta. Jos rabbiineilla olisi ollut vähänkään halua vastaanottaa valoa, he olisivat tulleet vakuuttuneiksi siitä, että Jeesus puhui totta. Mutta he välttivät koskettamasta niitä seikkoja, joita hän oli esittänyt sapatista, ja koettivat herättää vihaa häntä kohtaan, koska hän väitti olevansa Jumalan vertainen. Hallitusmiesten raivolla ei ollut rajoja. Elleivät papit ja rabbiinit olisi pelänneet kansaa, he olisivat surmanneet Jeesuksen siihen paikkaan. Mutta yleinen mielipide oli voimakkaasti hänen puolellaan. Monet tunnustivat Jeesuksen ystäväkseen, joka oli parantanut heidän sairautensa ja lohduttanut heitä heidän suruissaan, ja he pitivät oikeana hänen parannustekoaan Betesdan luona. Johtomiesten oli siis jonkin aikaa pakko hillitä vihaansa. [173]

Jeesus tunnustaa jumaluutensa

Jeesus vastusti syytöstä, että hän olisi pilkannut Jumalaa. Hän sanoi: Minun valtuuteni siihen työhön, josta te syytätte minua, on,

että olen Jumalan Poika, ja meillä on yhtäläinen luonto, tahto ja tarkoitus. Kaiken luomisessa ja ylläpitämisessä minä toimin yhdessä Jumalan kanssa. »Poika ei voi itsestensä mitään tehdä, vaan ainoastaan sen, minkä hän näkee Isän tekevän. »Papit ja rabbiinit vaativat Jumalan Poikaa tilille juuri siitä työstä, jota tekemään hänet oli maailmaan lähetetty. He olivat synneillään erottaneet itsensä Jumalasta ja ylpeydessään vaelsivat hänestä välittämättä. He olivat kaikessa itseensä tyytyväisiä eivätkä käsittäneet tarvitsevansa korkeampaa viisautta tekojaan ohjaamaan. Mutta Jumalan Poika oli alistunut Isänsä tahtoon ja oli riippuvainen hänen voimastaan. Kristus oli niin täydellisesti tyhjentynyt omasta itsestään, ettei hän tehnyt mitään suunnitelmia itseään varten. Hän hyväksyi itselleen Jumalan suunnitelmat, joita Isä ilmaisi hänelle päivä päivältä. Näin meidänkin tulisi olla riippuvaisia Jumalasta, niin että elämämme olisi yksinkertaisesti hänen tahtonsa täyttämistä.

Kun Mooses aikoi rakentaa pyhäkön Jumalan asunnoksi, hänen käskettiin tehdä kaikki sen mallin mukaan, joka hänelle oli näytetty vuorella. Mooses oli täynnä intoa Jumalan työhön, ja kaikkein taitavimmat ja kyvykkäimmät miehet olivat toteuttamassa hänen suunnitelmiaan. Kuitenkin hänen oli tehtävä jokainen kulkunen, granaattiomina, tupsu, reunus, verho tai pyhäkön astia tarkoin hänelle näytetyn mallin mukaan. Jumala kutsui hänet vuorelle ja näytti hänelle taivaallisia asioita. Jumala verhosi hänet omaan kirkkauteensa, jotta hän näkisi sen mallin, jonka mukaan kaikki tehtiin. Myös Israelille, jonka keskuuteen hän halusi tehdä asuntonsa, hän oli antanut ihanteellisen luonteen suurenmoiset suuntaviivat. Malli näytettiin heille vuorella, kun laki annettiin Siinailta ja kun Herra kulki Mooseksen ohi ja julisti: »Herra, Herra on laupias ja armahtavainen Jumala, pitkämielinen ja suuri armossa ja uskollisuudessa, joka pysyy armollisena tuhansille, joka antaa anteeksi pahat teot, rikokset ja synnit » (2 Moos. 34: 6, 7).

Israel oli valinnut oman tiensä. He eivät olleet rakentaneet mallin mukaan, mutta Kristus, todellinen temppeli, jossa Jumala asui, muovaili maallisen elämänsä jokaisen yksityiskohdan sopuinnassa Jumalan ihanteen kanssa. Hän sanoi: »Sinun tahtosi, minun Jumalani, minä teen mielelläni, ja sinun lakisi on minun sydämessäni » (Ps. 40: 8). Niin meidänkin luontemme on rakennuttava »Jumalan asumukseksi Hengessä » (Ef. 2: 22). Ja meidän on tehtävä »kaikki

sen kaavan mukaan», joka meille on näytetty hänessä, joka »kärsi meidän puolestamme, jättäen meille esikuvan, että noudattaisimme hänen jälkiänsä » (Hebr. 8: 5; 1 Piet. 2: 21).

[174]

Kristuksen sanat opettavat meille, että meidän on pidettävä itseämme erottamattomasti liitettyinä taivaalliseen Isäämme. Olimme missä asemassa tahansa, olemme riippuvaisia Jumalasta, jonka kädessä on kaikkien kohtalo. Hän on määrännyt meille tehtävämme ja antanut meille lahjoja ja kykyjä sitä varten. Niin kauan kuin alistamme tahtomme Jumalan tahtoon ja luotamme hänen voimaansa ja viisauteensa, meitä ohjataan turvallisia teitä suorittamaan hänen määräämänsä osa hänen suuressa suunnitelmassaan. Mutta se, joka luottaa omaan viisauteensa ja voimaansa, erottaa itsensä Jumalasta. Sen sijaan, että hän toimisi yhdessä Kristuksen kanssa, hän täyttää Jumalan ja ihmisen vihollisen tarkoitusta.

Vapahtaja jatkoi: »Mitä Isä tekee, sitä myös Poika samoin tekee. - Sillä niinkuin Isä herättää kuolleita ja tekee eläviksi, niin myös Poika tekee eläviksi, ketkä hän tahtoo. »Saddukealaiset uskoivat, ettei ruumiin ylösnousemusta ole, mutta Jeesus kertoo, että eräs Isän suurimmista teoista on herättää kuolleita ja että hänellä itsellään on voima tehdä samoin. »Aika tulee ja on jo, jolloin kuolleet kuulevat Jumalan Pojan äänen, ja jotka sen kuulevat, ne saavat elää. »Fariiseukset uskoivat kuolleitten ylösnousemukseen. Kristus selittää, että heidän keskuudessaan on jo nyt voima, joka antaa elämän kuolleille, ja he saavat nähdä sen ilmenemisen. Tämä sama ylösnousemusvoima antaa elämän sielulle, joka on kuollut rikoksiinsa ja synteihinsä (Ef. 2: 1). Tuo elämän voima Kristuksessa Jeesuksessa, »hänen ylösnousemisensa voima » vapauttaa ihmiset »synnin ja kuoleman laista » (Fil. 3: 10; Room. 8: 2). Pahan valta murretaan, ja uskon kautta sielu varjeltuu synniltä. Se, joka avaa sydämensä Kristuksen Hengelle, osallistuu tuosta mahtavasta voimasta, joka on tuova hänen ruumiinsa esiin haudasta.

Jeesus ilmaisee hänellä olevan tuomiovallan

[175]

Nöyrä Nasaretilainen ilmaisee todellisen ylevyytensä. Hän kohoaa koko ihmiskunnan yläpuolelle, heittää pois synnin ja häpeän verhon ja seisoo paljastettuna, enkelien kunnioittamana, Jumalan Poikana, maailmankaikkeuden Luojan kanssa yhtä olevana. Hänen

kuulijansa ovat kuin lumottuja. Kukaan ei ole koskaan puhunut tällaisia sanoja tai käyttäytynyt niin kuninkaallisen majesteettisesti. Hänen lausuntonsa ovat yksinkertaisia ja selviä, ne ilmaisevat täydellisesti hänen tehtävänsä ja maailman velvollisuuden. »Sillä Isä ei myöskään tuomitse ketään, vaan hän on antanut kaiken tuomion Pojalle, että kaikki kunnioittaisivat Poikaa, niin kuin he kunnioittavat Isää. Joka ei kunnioita Poikaa, se ei kunnioita Isää, joka on hänet lähettänyt. — Sillä niinkuin Isällä on elämä itsessään, niin hän on antanut elämän myös Pojalle, niin että myös hänellä on elämä itsessään. Ja hän on antanut hänelle vallan tuomita, koska hän on Ihmisen Poika.»

Papit ja hallitusmiehet olivat asettaneet itsensä tuomareiksi tuomitakseen Kristuksen työn, mutta hän selitti olevansa heidän ja koko maailman tuomari. Koko maailma on annettu Kristuksen haltuun, ja hänen kauttaan ovat tulleet kaikki Jumalan siunaukset langenneelle ihmisluvulle. Hän oli Lunastaja sekä ennen lihaksitulemistaan että sen jälkeen. Niin pian kuin oli syntiä, oli Vapahtajakin. Hän on antanut valoa ja elämää kaikille, ja jokainen tuomitaan saamansa valon mukaan. Ja hän, joka on antanut valon ja joka hartain pyynnöin on seurannut sielua koettaen voittaa sen synnistä pyhyyteen, on samalla sen asianajaja ja tuomari. Siitä alkaen, kun suuri taistelu taivaassa alkoi, saatana on petoksella vienyt asiaansa eteenpäin, ja Kristus on toiminut paljastaakseen hänen suunnitelmansa ja murtaakseen hänen valtansa. Hän, joka taistelussa kohtasi pettäjän ja on kaikkina aikoina koettanut vapauttaa saatanan vankeja, langettaa tuomion jokaiselle sielulle.

Ja Jumala »on antanut hänelle vallan tuomita, koska hän on Ihmisen Poika». Koska hän on juonut ihmiskärsimysten ja kiusausten maljan pohjasakkoja myöten ja ymmärtää ihmisen heikkouksia ja syntejä; koska hän meidän puolestamme on voitokkaasti vastustanut saatanan kiusauksia ja kohtelee oikeudenmukaisesti ja hellästi niitä sieluja, joita pelastaakseen hän on vuodattanut verensä - kaiken tämän tähden Ihmisen Pojalle on annettu valta tuomita.

Mutta Kristuksen tehtävänä ei ollut tuomita vaan pelastaa. »Sillä ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, vaan sitä varten, että maailma hänen kauttansa pelastuisi » (Joh. 3: 17). Ja neuvostolle Jeesus lausui: »Joka kuulee minun sanani ja uskoo häneen, joka on minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä,

eikä hän joudu tuomittavaksi, vaan on siirtynyt kuolemasta elämään » (Joh. 5: 24).

Pyytäen etteivät kuulijat ihmetteli Kristus paljasti heille vieläkin laajemmasta näkökulmasta tulevaisuuden salaisuuksia. [176] »Hetki tulee», hän sanoi, »jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin, ne, jotka ovat hyvää tehneet, elämän ylösnousemukseen, mutta ne, jotka ovat paha tehneet, tuomion ylösnousemukseen » (Joh. 5: 28, 29).

Tällaista vakuutusta tulevasta elämästä Israel oli jo kauan odottanut, ja sen he olivat toivoneet saavansa Messiaan tullessa. Nyt heille loisti se ainoa valo, joka voi valaista haudan synkkyuden. Mutta itsepäisyys on sokea. Jeesus oli loukannut rabbiinien perimätapoja eikä välittänyt heidän arvovallastaan, siksi he eivät tahtoneet uskoa.

Jeesus nuhtelee kirjoitusten tuntemattomuudesta

Aika, paikka, tilanne, läsnäolijain kiihkeät tunteet, nämä kaikki tekivät Jeesuksen sanat neuvoston edessä vielä vaikuttavammiksi. Valtion korkeimmat hengelliset viranomaiset tavoittelivat hänen henkeään, hänen, joka selitti olevansa Israelin uudistaja. Sapatin Herra oli haastettu maallisen tuomioistuimen eteen vastaamaan syytökseen sapatikäskyn rikkomisesta. Kun hän pelottomasti julisti, mikä hänen tehtävänsä oli, hänen tuomarinsa katsoivat häntä hämmästyneinä ja raivoissaan, mutta eivät voineet vastata hänelle mitään. He eivät voineet tuomita häntä. Hän kielsi pappien ja rabbiinien oikeuden kuulustella häntä tai sekaantua hänen työhönsä. Heille ei ollut annettu mitään sellaista valtaa. Heidän vaatimuksensa perustuivat heidän omaan ylpeyteensä ja kopeuteensa. Hän kieltäytyi tunnus-tamasta itseään syylliseksi heidän syytökseensä tai antautumasta heidän tutkittavakseen.

Sen sijaan, että olisi pyytänyt anteeksi tekoa, josta he häntä syytivät, tai perustellut sitä, Jeesus kääntyi hallitusmiesten puoleen, ja syytetystä tuli syyttäjä. Hän nuhteli heitä sydämen kovuudesta ja siitä, etteivät he tunteneet kirjoituksia. Hän sanoi, että he olivat hylänneet Jumalan sanan, koska he olivat hylänneet hänet, jonka Jumala oli lähettänyt. »Te tutkitte kirjoituksia, sillä teillä on mielestänne niissä iankaikkinen elämä, ja ne juuri todistavat minusta » (Joh. 5: 39).

Jokainen Vanhan testamentin sivu, sisälsipä se historiaa, lakia tai ennustuksia, säteilee Jumalan Pojan kirkkauden valoa. Juutalaisuuden koko järjestelmä, niin pitkälle kuin siinä oli Jumalan antamia säädöksiä, sisälsi pelkkää ennustusta evankeliumista. Kristuksesta »kaikki profeetat todistavat » (Ap.t. 10: 48). Aadamille annetusta lupauksesta alkaen, halki patriarkkojen ajan ja lakitalouden näkyivät taivaan kirkkaassa valossa Lunastajan jäljet. Näkijät katselivat Beethovenin tähteä, Rauhanruhtinasta, kun tulevat tapahtumat salaperäisenä kuvasarjana kulkivat heidän silmiensä editse. Jokainen uhri kuvasi Kristuksen kuolemaa. Jokaisen suitsutuspilven mukana hänen vanhurskautensa kohosi korkeuteen. Jokainen juhlatorvi [177] kaiutti hänen nimeään. Hänen kirkkautensa asui kaikkeinpyhimmän pelottavassa salaperäisyydessä.

Juutalaiset omistivat pyhät kirjoitukset, ja he luulivat, että heillä sanan pelkässä ulkonaisessa tuntemisessa olisi iankaikkinen elämä. Mutta Jeesus sanoi: »Ei teillä ole hänen sanaansa teissä pysyväisenä. »Hylättyään Kristuksen hänen sanassaan he hylkäsivät hänet hänen persoonassaan. »Te ette tahdo tulla minun tyköni», hän lausui, »että saisitte elämän.»

Juutalaiset johtomiehet olivat tutkineet Messiaan valtakuntaa koskevia ennustuksia, mutta he eivät olleet tehneet tätä vilpittömästi haluten tulla tuntemaan totuuden, vaan löytääkseen todistuksia kunnianhimoisten toiveittensa tueksi. Kun Kristus tuli päinvastaisella tavalla, kuin he olivat toivoneet, eivät he tahtoneet ottaa häntä vastaan, ja itseään puolustaakseen he koettivat osoittaa hänen olevan petturi. Kun he kerran olivat astuneet jalkansa tälle tielle, oli saatana helppo vahvistaa heidän vastarintaansa Kristusta vastaan. Juuri ne hänen sanansa, jotka olisi tullut ottaa vastaan todistuksena hänen jumaluudestaan, käännettiin häntä vastaan. Näin he muuttivat Jumalan totuuden valheeksi, ja mitä selvemmin Vapahtaja puhui heille laupeudentöittänsä välityksellä, sitä päättävämmin he vastustivat valoa.

Jeesus sanoi: »En minä ota vastaan kunniaa ihmisiltä. »Hän ei halunnut neuvoston vaikutusvaltaa tai heidän hyväksymistään. Siitä hän ei saisi mitään kunniaa. Hänellä oli taivaan antama kunnia ja arvovalta. Jos hän vain olisi tahtonut, niin enkelit olisivat tulleet osoittamaan hänelle kunnioitusta, ja Isä olisi jälleen todistanut hänen jumaluutensa. Mutta heidän itsensä tähden, kansan tähden, jonka

johtajia he olivat, hän toivoi juutalaisten johtomiesten käsittävän hänen luonteensa ja vastaanottavan ne siunaukset, joita hän tuli heille tuomaan.

»Minä olen tullut Isäni nimessä, ja te ette ota minua vastaan; jos toinen tulee omassa nimessään, niin hänet te otatte vastaan. »Jeesus tuli Jumalan arvovallalla, hän oli Jumalan kuva, hän täytti hänen sanansa ja etsi hänen kunniaansa, eivätkä Israelin johtajat kuitenkaan ottaneet häntä vastaan. Mutta kun tulisi toisia, jotka ulkonaisesti omaksuisivat Kristuksen osan, mutta toimisivat omasta tahdostaan ja etsisivät omaa kunniaansa, heidät otettaisiin vastaan. Miksi? Koska se, joka etsii omaa kunniaansa, vetoaa toisten itsekorotushaluun. Sellainen voisi herättää vastakaikua juutalaisissa. He ottaisivat vastaan väärän opettajan, koska tämä imartelisi heidän ylpeyttään hyväksymällä heidän mieliajatuksensa ja perimätapansa. Mutta Kristuksen opetus ei käynyt yhteen heidän käsitystensä kanssa. Se oli hengellistä ja vaati oman minän uhraamista, siksi he eivät tahtoneet ottaa sitä vastaan. He eivät tunteneet Jumalaa, ja hänen äänensä, joka puhui Kristuksen välityksellä, oli heille vieras.

Eikö tämä sama toistu meidänkin aikanamme? Eivätkö monet, vieläpä uskonnolliset johtajat, paaduta sydäntään Pyhää Henkeä kohtaan ja näin tee itselleen mahdottomaksi tuntea Jumalan ääntä? Eivätkö he hylkää Jumalan sanaa voidakseen säilyttää omat perimätapansa? [178]

»Sillä jos te Moosesta uskoisitte», Jeesus sanoi, »niin te uskoisitte minua; sillä minusta hän on kirjoittanut. Mutta jos te ette usko hänen kirjoituksiaan, kuinka te uskoisitte minun sanojani? » Kristus oli puhunut Israelille Mooseksen välityksellä. Jos he olisivat kuulnelleet sitä jumalallista ääntä, joka puhui heidän suuren johtajansa kautta, he olisivat tunteneet sen Kristuksen opetuksissa. Jos he olisivat uskoneet Moosesta, he olisivat uskoneet häntä, josta Mooses kirjoitti.

Jeesus tiesi pappien ja rabbiinien päättäneen riistää hänen henkensä, ja kuitenkin hän esitti heille selvästi yhteytensä Isän kanssa ja suhteensa maailmaan. He näkivät, ettei heidän vastarintansa häntä kohtaan ollut puolustettavissa, mutta heidän verinen vihansa ei kuitenkaan sammunut. Pelko valtasi heidät, kun he näkivät hänen toiminnassaan ilmenevän vakuuttavan voiman, mutta he vastustivat hänen vetoimuksiaan ja sulkeutuivat pimeyteen.

He olivat silminnähävästi epäonnistuneet yrittäessään tehdä Jeesuksen arvovallan tyhjäksi tai kääntää kansan kunnioituksen ja huomion pois hänestä, sillä monet uskoivat hänen sanansa. Hallitusmiehet itsekin olivat syvästi tunteneet oman syyllisyytensä, jota hän oli teroittanut heidän omalletunnonleen, mutta tämä teki heidät yhä katkerammiksi häntä kohtaan. He olivat päättäneet riistää hänen henkensä. He lähettivät sanansaattajia kaikkialle maahan varoittamaan kansaa Jeesuksesta petturina. Vakoojia lähetettiin tarkkaamaan häntä ja kertomaan, mitä hän sanoi ja teki. Kallis Vapahtaja seisoi jo varmasti ristin varjossa.

Johannes Kastaja oli ensimmäisenä julistanut Kristuksen valtakuntaa, ja hän joutui myös ensimmäisenä kärsimään sen puolesta. Erämaan vapaudesta ja niiden suurten kansanjoukkojen keskeltä, joita hänen sanansa olivat sinne vetäneet, hän oli nyt suljettuna vankilan muurien sisään. Hänestä oli tullut Herodes Antipaan linnoituksen vanki. Johannes oli suorittanut suuren osan julkisesta toiminnastaan Jordanin itäpuolella olevalla seudulla, joka oli Antipaan vallan alaisena. Herodes oli itse kuunnellut Johannes Kastajan saarnoja. Tuo irstas kuningas oli vapissut kuullessaan kutsun parannukseen. »Herodes pelkäsi Johannesta, koska tiesi hänet vanhurskaaksi ja pyhäksi mieheksi. - Ja kun hän kuunteli häntä, tuli hän epäröivälle mielelle monesta asiasta; ja hän kuunteli häntä mielellään. »Johannes menetteli uskollisesti hänen suhteensa tuomiten hänen synnillisen liittonsa Herodiaan, veljensä vaimon kanssa. Jonkin aikaa Herodes heikosti yritti katkaista niitä himon kahleita, jotka sitoivat hänet, mutta Herodias kietoi hänet yhä lujemmin pauloihinsa ja kosti Johannes Kastajalle taivuttamalla Herodeksen heittämään hänet vankilaan.

Johannes Kastajan vankeus

Johannes oli viettänyt hyvin toimeliasta elämää, ja hänen vankeutensa kolkkous ja toimettomuus painoivat häntä raskaasti. Kun viikko toisensa jälkeen kului tuomatta mitään muutosta, hän joutui masennuksen ja epäilysten valtaan. Hänen opetuslapsensa eivät jättäneet häntä. Heille oli sallittu pääsy vankilaan, ja he toivat hänelle tietoja Jeesuksen teoista ja kertoivat, kuinka kansaa joukoittain kerääntyi hänen luokseen. Mutta he kysyivät: Jos tämä uusi opettaja on Messias, miksi hän ei tee mitään Johanneksen vapauttamiseksi? Kuinka hän saattaa sallia uskollisen edelläkävijänsä menettää vapautensa ja ehkä henkensäkin?

Nämä kysymykset eivät jääneet vaikutuksetta. Johanneksen mieleen tuli epäilyksiä, joita ei koskaan muuten olisi herännyt. Saatana

[180]

riemuitsi kuullessaan näiden opetuslasten sanat ja nähdessään, kuinka ne särkivät Herran sanansaattajan sydämen. Oi, kuinka usein ne, jotka luulevat olevansa hyvän miehen ystäviä ja ovat innokkaita osoittamaan uskollisuuttaan, osoittautuvatkin hänen vaarallisimmiksi vihollisikseen! Kuinka usein heidän sanansa masentavat ja lannistavat sen sijaan että ne vahvistaisivat hänen uskoaan!

Johannes Kastaja ei ymmärtänyt, kuten eivät tehneet Vapahtajan opetuslapsetkaan, Kristuksen valtakunnan luonnetta. Hän odotti Jeesuksen astuvan Daavidin valtaistuimelle, ja kun aika kului eikä Vapahtaja mitenkään tavoitellut kuninkaallista valtaa, Johannes hämmentyi ja tuli levottomaksi. Hän oli julistanut kansalle, että tien valmistamiseksi Herralle Jesajan ennustuksen piti täytyä: vuoret ja kukkulat alennettakoon, koleikot tulkoot tasangoiksi ja kalliolouhut lakeaksi maaksi. Hän oli odottanut, että ihmisylpeyden ja voiman kukkulat alennettaisiin. Hän oli viitannut Messiaaseen miehenä, jolla on viskimensä kädessään ja joka puhdistaa puimatanterensa, joka kokoaa nisut aittaansa, mutta polttaa ruumenet sammumattomalla tulella. Profeetta Eliaan tavoin, jonka hengessä ja voimassa hän oli tullut Israeliin, hän odotti Herran ilmaisevan itsensä Jumalana, joka vastaa tulen kautta.

Johannes oli toimintansa aikana pelotta nuhdellut synnistä sekä •ylhäisiä että alhaisia. Hän oli uskaltanut nuhdella kuningas Herodestakin vasten kasvoja hänen synnistään. Hän ei ollut pitänyt henkeään kalliina voidakseen täyttää hänelle määrätyn työn. Ja nyt hän odotti vankilassaan, että jalopeura Juudan sukukunnasta kukistaisi sortajien ylpeyden ja vapauttaisi köyhät ja kärsivät. Mutta Jeesus näytti tyytyvän siihen, että hän kokosi opetuslapsia ympärilleen ja paransi ja opetti kansaa. Hän söi publikaanien pöydässä, samalla kun Rooman ies päivä päivältä painoi yhä raskaammin Israelia, kun Herodes ja hänen rakastajattarensa tekivät mitä tahtoivat ja kun köyhien ja kärsivien huudot nousivat ylös taivaaseen.

Sielunkamppailu

Erämaan profeetasta tämä kaikki tuntui käsittämättömältä salaisuudelta. Oli hetkiä, jolloin kiusaajan kuiskutukset kiduttivat hänen mieltään, ja hänen sydämeensä hiipi hirveä pelko. Olisiko mahdollista, ettei kauan toivottu Vapauttaja vielä olisikaan saapunut? Mitä

sitten tarkoitti sanoma, jota hänen itsensä oli ollut pakko julistaa? Johannes oli katkerasti pettynyt työnsä tuloksiin. Hän oli odottanut, että Jumalan sanomalla olisi ollut sama vaikutus kuin silloin, kun lakia luettiin Joosian ja Esran päivinä (2 Aikak. 34; Neh. 8: 9), että seuraisi perinpohjainen katumus ja palaaminen Herran luo. Tämän tehtävän onnistumiseksi hän oli uhrannut koko elämänsä. Oliko se ollut turhaa?

Johannes oli huolissaan nähdessään, että rakkaudesta häneen hänen omat opetuslapsensa tunsivat epäuskoa Jeesusta kohtaan. Oliko hänen työnsä heidänkin hyväkseen ollut tuloksetonta? Oliko hän ollut uskonon tehtävässään, niin että hänen työnsä nyt äkkiä lopetettiin? Jos luvattu Vapauttaja todella oli ilmestynyt ja Johannes oli havaittu kutsumukselleen uskolliseksi, eikö Jeesus nyt kukistaisi sortajan valtaa ja vapauttaisi edelläkävijäänsä?

[181]

Mutta Johannes Kastaja ei luopunut uskostaan Kristukseen. Hän muisti taivaasta kuuluneen äänen ja sieltä laskeutuneen kyyhkysen, Jeesuksen tahrattoman puhtauden, Pyhän Hengen voiman, joka oli tullut Johanneksen ylle, kun hän tuli Vapahtajan läheisyyteen, ja profeetallisten kirjoitusten todistuksen - nämä kaikki todistivat, että Jeesus Nasaretilainen oli se Luvattu.

Johanneksella ei ollut tapana keskustella epäilyksistään ja huolistaan toveriensa kanssa. Hän päätti lähettää tiedustelusanoman suoraan Jeesukselle. Tämän tehtävän hän uskoi kahdelle opetuslapsistaan toivoen, että keskustelu Vapahtajan kanssa vahvistaisi heidän uskoaan ja toisi varmuuden heidän veljilleen. Ja hän kaipasi Kristukselta jotakin sanaa, joka olisi lausuttu varta vasten hänelle.

Opetuslapset tulivat Jeesuksen luo ja kysyivät: »Oletko sinä se tuleva, vai pitääkö meidän toista odottaman?»

Miten lyhyt aika olikaan kulunut siitä, kun Johannes Kastaja oli viitannut Kristukseen ja lausunut: »Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin! » »Hän on se, joka tulee minun jälkeeni, ja jonka kengänpaulaa niinä en ole arvollinen päästämään » (Joh. 1: 29, 27). Ja nyt kysymys: »Oletko sinä se tuleva? » Tämä oli sangen katkera pettymys ihmisluonnolle. Jos Johannes, uskollinen edelläkävijä, ei ymmärtänyt Kristuksen tehtävää, mitä saattoi odottaa omaa etuaan etsivältä kansanjoukolta?

Vapahtaja ei heti vastannut opetuslasten kysymykseen. Heidän ihmetellessään hänen vaihteloaan sairaita ja kärsiviä tuli hänen luok-

seen parannettaviksi. Sokeat hapuilivat tietään joukon läpi, ja kaike-
 kenlaisia sairaita, toiset saapuen omin voimin, toiset ystäviensä kan-
 tamina, tunkeutui innokkaina Jeesuksen luo. Suuren Parantajan ääni
 tunkeutui kurojen korviin. Vain sana tai hänen kätensä kosketus
 avasi sokean silmät näkemään päivänvalon, luonnon kauneuden, ys-
 tävien hymyn ja Vapauttajan kasvot. Jeesus nuhteli tautia ja karkotti
 kuumeen. Hänen äänensä kaikui kuolevien korviin, ja he nousivat
 terveinä ja elinvoimaisina. Pahan hengen riivaamat tottelivat hänen
 sanaansa, saivat järkensä takaisin ja palvelivat häntä. Parantaessaan
 kansan sairauksia hän samalla opetti heitä. Köyhät talonpojat ja
 työläiset, joita rabbiinit karttoivat saastaisina, kokoontuivat lähelle
 häntä, ja hän puhui heille iankaikkisen elämän sanoja.

[182] Näin päivä kului, ja Johanneksen opetuslapset katselivat ja kuun-
 telivat kaikkea. Viimein Jeesus kutsui heidät luokseen ja pyysi heitä
 menemään ja kertomaan Johannekselle, mitä he olivat nähneet, ja
 lisäsi: »Ja autuas on se, joka ei loukkaannu minuun » (Luuk. 7:
 23). Todistus hänen jumaluudestaan näkyi sen soveltamisessa lieviti-
 tämään kärsivän ih- miskunnan hätää. Hänen kirkkautensa ilmeni
 hänen alentumisessaan meidän halpaan asemaamme.

Opetuslapset veivät tämän sanoman, ja se riitti. Johannes muisti
 Messiasta koskevan ennustuksen: »Herran, Herran Henki on mi-
 nun päälläni, sillä hän on voidellut minut julistamaan ilosanomaa
 nöyrille, lähettänyt minut sitomaan särjettyjä sydämiä, julistamaan
 vangituille vapautusta ja kahlituille kirvoitusta, julistamaan Herran
 otollista vuotta » (Jes. 61: 1, 2). Kristuksen teot eivät ainoastaan
 ilmaisseet hänen olevan Messias, vaan osoittivat myös, millä taval-
 la hänen valtakuntansa perustettaisiin. Johannekselle selvisi sama
 totuus kuin Elialle erämaassa, kun tuli »suuri ja raju myrsky, jo-
 ka halkoi vuoret ja särki kalliot, mutta ei Herra ollut myrskyssä.
 Myrskyn jälkeen tuli maanjäristys; mutta ei Herra ollut maanjäris-
 tyksessä. Maanjäristyksen jälkeen tuli tulta, mutta ei Herra ollut
 tullessa», ja tulen jälkeen Jumala puhui profeetalle hiljaisessa tuulen
 hyminässä (1 Kun. 19: 11, 12). Näin Jeesuskin tekisi työnsä, ei aseiden
 kalskeella ja valtaistuimia ja kuningaskuntia kukistamalla, vaan
 puhumalla ihmissydämille siunausta tuottavalla ja itsensä uhraavalla
 elämällään.

Itsensä kieltäminen, joka oli Johanneksen elämän johtava peri-
 aate, oli myös Messiaan valtakunnan periaate. Johannes tiesi hyvin,

miten vierasta tämä oli Israelin johtajien periaatteille ja toiveille. Se, mikä hänelle oli vakuuttava todistus Kristuksen jumaluudesta, ei olisi heille mikään todistus. He odottivat sellaista Messiasta, jollaista ei ollut luvattu. Johannes näki, että Vapahtajan tehtävä saisi heidän puoleltaan osakseen vain vihaa ja tuomitsemista. Hän, edelläkävijä, joi samasta maljasta, joka Kristuksen itsensä piti tyhjentää pohjia myöten.

Vapahtajan sanat: »Autuas on se, joka ei loukkaannu minuun», olivat lievä nuhde Johannekselle. Eikä se ollutkaan turha. Ymmärtäessään nyt selvemmin Kristuksen tehtävän luonteen hän jätti itsensä Jumalalle joko elääkseen tai kuollakseen, kumpi vain parhaiten palvelisi hänen rakastamaansa asiaa.

[183]

Jeesuksen tunnustus Johanneksesta

Kun sanansaattajat olivat lähteneet, Jeesus puhui kansalle Johanneksesta. Vapahtajan sydän tunsi syvää myötätuntoa tuota uskollista todistajaa kohtaan, joka nyt oli suljettu Herodeksen vankityrmään. Hän ei halunnut jättää kansaa siihen uskoon, että Jumala oli hylännyt Johanneksen tai että hänen uskonsa oli pettänyt koettelemuksen hetkellä. »Mitä te lähditte erämaahan katselemaan? » hän kysyi. »Ruokoako, jota tuuli huojuttaa?»

Jordanin rannoilla kasvavat korkeat ruo'ot, jotka taipuivat jokaisen tuulenpuuskan mukaan, kuvasivat sattuvasti rabbiineja, jotka olivat arvostelleet Johannes Kastajan toimintaa ja tuominneet sen. He huojuivat sinne ja tänne yleisen mielipiteen tuulien mukaan. He eivät tahtoneet nöyryyttää itseään vastaanottamaan Johannes Kastajan sydäntätutkivaa sanomaa, mutta koska pelkäsivät kansaa he eivät uskaltaneet julkisesti vastustaa hänen työtään. Mutta Jumalan sanansaattaja ei ollut tällainen pelkuri. Kansanjoukot, jotka kokoontuivat Jeesuksen ympärille, olivat nähneet Johanneksen toiminnan. He olivat kuulleet hänen pelottomasti nuhtelevan synnistä. Johannes oli puhunut yhtä suoraan itsevanhurskaille fariseuksille, papillisille saddukeuksille, kuningas Herodekselle ja hänen hovilleen, ruhtinaille ja sotilaille, publikaaneille ja talonpojille. Hän ei ollut horjuva ruoko, jonka ihmisten kiitos tai ennakkoluulot saivat huojumaan. Vankilassa hän oli yhtä uskollinen Jumalalle ja yhtä innokas hänen

vanhurskautensa puolustaja kuin saarnatessaan Jumalan sanomaa erämaassa. Hän oli periaatteilleen uskollinen ja vuorenluja.

Jeesus jatkoi: »Vai mitä lähditte katsomaan? Ihmistäkö, hienoihin vaatteisiin puettua? Katso, hienopukuiset ovat kuningasten kartanoissa. »Johannes oli kutsuttu nuhtelemaan aikansa synneistä ja kohtuuttomuudesta, ja hänen yksinkertainen pukunsa ja itsensä kieltevä elämänsä olivat sopusoinnussa hänen tehtävänsä luonteen kanssa. Komeat puvut ja tämän elämän ylellisyydet eivät kuulu Jumalan palvelijalle vaan niille, jotka elävät »kuningasten kartanoissa», tämän maailman mahtimiehille, joiden ovat valta ja rikkaus. Jeesus halusi kiinnittää huomiota siihen vastakohtaan, joka oli Johanneksen vaatetuksen ja pappien ja hallitusmiesten pukimien välillä. Nämä virkamiehet pukeutuivat komeihin viittoihin ja kallisarvoisiin koristuksiin. He rakastivat loistoa, jonka avulla toivoivat häikäisevänsä kansan ja näin saavansa osakseen suurempaa huomiota. He olivat halukkaampia saavuttamaan ihmisten ihailun kuin sydämen puhtauden, joka voitaisi heille Jumalan suosion. Tällä he osoittivat, ettei heidän uskollisuutensa kuulunut Jumalalle vaan tälle maailmalle.

[184] »Vai mitä te lähditte?» Jeesus sanoi. »Profeettaako katsomaan? Totisesti, minä sanon teille: hän on enemmän kuin profeetta. Tämä on se, josta on kirjoitettu:

’Katso, minä lähetän
enkelini sinun edelläsi,
ja hän on valmistava
tiesi sinun eteesi.’

»Totisesti minä sanon teille: ei ole vaimoista syntyneitten joukosta noussut suurempaa kuin Johannes Kastaja. »Enkeli oli lausunut ilmestyessään Sakariaalle ennen Johanneksen syntymää: »Hän on oleva suuri Herran edessä » (Luuk. 1: 15). Mikä taivaan mielestä on todellista suuruutta? Ei se, mitä maailma pitää suurena, ei rikkaus, maine, jalo syntyperä tai henkiset lahjat itsessään. Jos älyn suuruus, johon ei liity mitään korkeampia hengenominaisuuksia, on kunnioituksen arvoinen, silloin meidän on tehtävä kunniaa saatanalle, jonka vertaista älykkyydessä ei ole löytynyt ihmisten joukosta. Itsekkäisiin tarkoituksiin käytettynä suuri lahja tuo sitä suuremman kirouksen mukanaan. Jumala katsoo siveellistä arvoa. Rakkaus ja puhtaus ovat

ominaisuuksia, joita hän eniten arvostaa. Johannes oli suuri Herran silmissä, kun hän neuvoston lähettiläiden edessä, kansan edessä ja omien opetuslastensa edessä kieltäytyi etsimästä omaa kunniaansa ja viittasi sen sijaan aina Jeesukseen sinä Luvattuna. Hänen epäitsekäs ilonsa Kristuksen toiminnasta osoittaa korkeinta jaloutta, mitä ihmisessä voi ilmetä.

Ne, jotka olivat kuulleet hänen todistavan Jeesuksesta, lausuivat hänestä hänen kuolemansa jälkeen: »Johannes ei tehnyt yhtäkään tunnustekoa; mutta kaikki, mitä Johannes sanoi tästä, on totta» (Joh. 10: 41). Johanneksen tehtävään ei kuulunut kutsua tulta alas taivaasta tai herättää kuolleita, kuten Elia teki, eikä käyttää Mooseksen ihmesauvaa Jumalan nimessä. Hänet oli lähetetty julistamaan Vapahtajan tuloa ja kutsumaan kansaa valmistautumaan sitä varten. Hän täytti tehtävänsä niin uskollisesti, että kun ihmiset muistelivat, mitä hän oli heille opettanut Jeesuksesta, he saattoivat sanoa: »Kaikki, mitä Johannes sanoi tästä, on totta.» Mestarin jokaisen opetuslapsen tulisi antaa tällainen todistus Kristuksesta.

Messiaan edelläkävijänä Johannes oli »enemmän kuin profeetta». Sillä kun profeetat olivat kaukaa nähneet Kristuksen tulemisen, Johanneksen oli sallittu katsella häntä, kuulla taivaan todistavan, että hän oli Messias, ja esittää hänet Israelille Jumalan lähettämänä. Kuitenkin Jeesus sanoi: »Vähäisin taivasten valtakunnassa on suurempi kuin hän.»

Johanneksen asema lunastussuunnitelmassa

Profeetta Johannes oli yhdysside kahden eri järjestelmän välillä. Jumalan edustajana hän astui esiin osoittamaan lain ja profeettojen suhdetta kristilliseen järjestelmään. Hän oli vähäisempi valo, jota seuraisi suurempi. Johanneksen mieli oli Pyhän Hengen valaisema, jotta hän säteilisi valoa kansalle. Mutta langenneelle ihmiselle ei ole koskaan loistanut tai koskaan tule loistamaan mikään muu valo niin kirkkaasti kuin se, joka säteilee Jeesuksen opetuksista ja esimerkistä. Kristus ja hänen tehtävänsä oli vain hämärästi käsitetty sellaisina, kuin ne vertauskuvallisesti esiintyivät uhritoimituksissa, jotka olivat vain todellisen varjo. Ei Johanneskaan ollut täysin käsittänyt Vapahtajan kautta saatavaa iankaikkista elämää.

Sitä iloa lukuunottamatta, jonka Johannes löysi elämäntehtäväänsä, hänen elämänsä oli ollut hyvin surunvoittoista. Hänen äänensä kuului harvoin muualla kuin erämaassa. Hänen osansa oli elää yksin. Eikä hänen sallittu nähdä oman työnsä tuloksia. Hänellä ei ollut etuoikeutta olla Kristuksen kanssa ja nähdä tuota suurta valoa seuraavan jumalallisen voiman ilmenemistä. Hän ei saanut nähdä sokeiden saavan näkönsä, sairaiden parantuvan ja kuolleiden heräävän eloon. Hän ei nähnyt sitä valoa, joka loisti jokaisesta Kristuksen sanasta ja valoi kirkkauttaan ennustusten lupauksiin. Vähäisinkin opetuslapsi, joka näki Kristuksen voimateot ja kuuli hänen sanansa, oli tässä mielessä paljon etuoikeutetumpi kuin Johannes Kastaja, ja siksi hänen sanotaan olleen tätä suurempi.

Niiden suurten väkijoukkojen välityksellä, jotka olivat kuulnelleet Johanneksen julistusta, hänen maineensa oli levinnyt kautta maan. Hänen vangitsemisensä herätti suurta mielenkiintoa. Kuitenkin hänen moitteeton elämänsä ja hänen puolellaan oleva voimakas yleinen mielipide saivat uskomaan, ettei häntä vastaan käytettäisi mitään väkivaltaisia keinoja.

Johannes Kastajan kuolema

Herodes uskoi Johanneksen olevan Jumalan profeetta, ja hänellä oli vakaa aikomus päästää hänet vapaaksi. Mutta Herodiasta peläten hän lykkäsi aikomuksensa toteuttamista.

Herodias tiesi, ettei hän suorilla toimenpiteillä koskaan saisi Herodesta suostumaan Johanneksen kuolemaan, siksi hän päätti toteuttaa tarkoituksensa salajuonen avulla. Kuninkaan syntymäpäivänä pidettäisiin pidot valtion virkamiehille ja hovin ylimyksille. Silloin juhlittaisiin ja juotaisiin. Herodes ei silloin osaisi olla varuillaan, ja Herodias voisi vaikuttaa häneen mielensä mukaan.

Kun tuo suuri päivä koitti ja kuningas ylimyksineen mässäili ja juopotteli, Herodias lähetti tyttärensä juhlasaliin tanssimaan vieraiden huvittamiseksi. Salome oli nuoruutensa viehkeimmässä kuukoistuksessa, ja hänen hekumallinen kauneutensa hurmasi ylhäiset juhlijat. Hovin naiset eivät tavallisesti esiintyneet näissä juhlissa, ja Herodes sai imartelevia kohteliaisuuksia, kun tämä Israelin pappien ja ruhtinaiden tytär tanssi vieraiden iloksi.

Kuningas oli viinin päihdyttämä. Intohimo sai vallan ja järki syrjäytettiin. Hän näki vain juhlasalin, remuavat vieraat, pitopöydän, helmeilevän viinin ja kimmeltävät valot sekä edessään tanssivan nuoren tytön. Hetken hurmassa hän halusi herättää huomiota tavalla, joka korottaisi häntä hänen valtakuntansa päämiesten silmissä. Valalla vannoen hän lupasi antaa Herodiaan tyttärelle mitä ikinä tämä pyytäisi, puoleen valtakuntaansa saakka.

[186]

Salome kiiruhti äitinsä luo kysymään, mitä hän pyytäisi. Vastaus oli valmis: Johannes Kastajan päättä. Salome ei tuntenut äitinsä sydämessä riehuva kostonhimoa, ja hän kauhistui tällaisen pyynnön esittämistä, mutta Herodiaan päättäväisyys voitti. Tyttö palasi esittäen hirveän pyynnön: »Minä tahdon, että nyt heti annat minulle lautasella Johannes Kastajan pään.»

Herodes hämmästyti ja kauhistui. Remuava ilonpito lakkasi, ja syntyi pahaenteinen hiljaisuus. Kuningas oli kauhuissaan ajattellessaan Johannes Kastajan surmaamista. Mutta hän oli antanut sanansa, eikä hän halunnut näyttää häilyväiseltä tai ajattelemattomalta. Vala oli tehty vieraiden kunniaksi, ja jos yksikin heistä olisi lausunut sanankin lupauksen täyttämistä vastaan, Herodes olisi iloiten säästänyt profeetan hengen. Hän antoi heille tilaisuuden puhua vangin puolesta. He olivat matkustaneet pitkiä matkoja kuullakseen Johanneksen saarnaavan, ja he tiesivät hänen olevan nuhteeton mies ja Jumalan palvelija. Mutta vaikka tytön vaatimus oli heitä hätkähdyttänyt, he olivat liian tylsiä esittääkseen vastalauseita. Ei yksikään korottanut ääntään pelastaakseen taivaan sanansaattajan hengen. Nämä miehet olivat tärkeissä luottamustehtävissä, ja heillä oli raskas vastuu, ja kuitenkin he olivat antautuneet juhlimaan ja juopottelemaan, kunnes heidän aistinsa olivat tylsistyneet. Soiton ja tanssin huuma oli pannut heidän päänsä pyörälle, ja heidän omatuntonsa nukkui. Vaitiolollaan he julistivat Jumalan profeetalle kuolemantuomion tyydyttääkseen riettaan naisen kostonhimoa.

Herodes odotti turhaan päästäkseen vapaaksi valastaan, sitten hän vastahakoisesti käski surmata profeetan. Kohta Johannes Kastajan pää tuotiin kuninkaan ja hänen vieraittensa eteen. Nyt olivat ainiaaksi sulkeutuneet huulet, jotka olivat uskollisesti kehottaneet Herodesta kääntymään syntielämästään. Tuon äänen ei koskaan enää kuultaisi kehottavan ihmisiä parannukseen. Yhden yön juomingit olivat maksaneet erään suurimman profeetan hengen.

Miten usein ovatkaan syyttömät joutuneet uhraamaan henkensä niiden hillittömyyden tähden, joiden olisi pitänyt olla oikeuden vartijoita! Se, joka kohottaa huulilleen päihdyttävän maljan, tulee vastuunalaiseksi kaikesta siitä pahasta, mitä hän voi tehdä sen huumavaan vaikutuksen alaisena. Tylsyttämällä aistinsa hän tekee itselleen mahdottomaksi tyynesti arvostella asioita tai omaksua selvää käsitystä oikeasta ja väärästä. Hän päästää saatanan toimimaan hänen välityksellään viattomien sortamiseksi ja tuhoamiseksi. »Viini on pilkkaaja, väkijuoma remunpitäjä; eikä ole viisas kenkään, joka siitä hoipertelee » (Sanani. 20: 1). Tämän tähden »oikeus työnnetään takaperin — ja joka pahasta luopui, se ryöstettiin paljaaksi » (Jes. 59: 14, 15). Niitä, joilla on tuomareina vallassaan lähimmäistensä elämä, on pidettävä syyllisinä ri- kokseen silloin, kun he lankeavat juopottelemaan. Kaikkien, jotka toimeenpaneavat lakeja, tulee myös noudattaa niitä. Heidän tulee hillitä itsensä. Heidän tulee täysin hallita fyysisiä, henkisiä ja siveellisiä voimiaan, jotta heillä olisi älyn terävyyttä ja korkea käsitys oikeudesta.

[187]

Johannes Kastajan pää vietiin Herodiaalle, joka otti sen vastaan pirullisella tyydytyksellä. Hän riemuitsi kostostaan ja ajatteli, ettei Herodeksen omaatuntoa enää vaivattaisi. Mutta Herodias ei saavuttanut toivomaansa onnea syntinsä ansiosta. Hänen nimensä tuli vihatuksi ja kammutuksi, ja Herodesta taas vaivasi katumus enemmän kuin olivat vaivanneet profeetan varoitukset. Johanneksen opetusten vaikutusta ei voitu vaientaa, vaan se oli ulottuva kautta kaikkien sukupolvien ajan loppuun asti.

Herodeksen tunnonvaivat

Herodeksen synty oli aina hänen mielessään. Hän koetti lakkaamatta päästä rauhaan syyllisen omantuntonsa syytöksiltä. Hänen luottamuksensa Johannekseen ei ollut järkkynyt. Ajatellessaan hänen itsensä kieltävää elämänsä, hänen vakavia, hartaita kehotuksi-
aan, hänen tervettä arvostelukykyään ja neuvojaan, ja muistaessaan
sitten, miten hän kuoli, Herodes ei voinut löytää lepoa. Hoitaessaan
valtion asioita ja saadessaan kunniaa ihmisiltä hän säilytti kasvoil-
laan hymyn ja arvokkaan ilmeen samalla kun salasi sydämensä
tuskan, sillä häntä painoi ainainen pelko, että hänen päällään lepäsi
kirous.

[188]

Herodekseen olivat tehneet syvän vaikutuksen Johanneksen sanat, ettei Jumalalta voi salata mitään. Hän oli varma siitä, että Jumala oli läsnä joka paikassa, että hän oli nähnyt pitohuoneen juomingit ja kuullut käskyn teloittaa Johanneksen, että hän oli nähnyt Herodiaan voitonriemun ja sen, miten hän herjasi nuhtelijansa katkaistua päätä. Ja moni asia, jonka Herodes oli kuullut profeetan huulilta, puhui nyt hänen omalletunnolleen selvemmin kuin Johanneksen saarnat erämaassa.

Kun Herodes kuuli Kristuksen teoista, hän oli erittäin huolestunut. Hän luuli Jumalan herättäneen Johanneksen kuolleista ja lähettäneen hänet vielä suuremmalla voimalla julistamaan synnin tuomiota. Häntä vaivasi alituinen pelko, että Johannes kostaisi kuolemansa langettamalla tuomion hänelle ja hänen huoneelleen. Herodes sai niittää sitä, minkä Jumala oli sanonut olevan seurauksena synnistä: »vapisevan sydämen, rauenneet silmät ja nääntyvän sielun. Ja sinun elämäsi näyttää sinusta olevan hiuskarvan varassa, yöt ja päivät sinä olet pelon vallassa etkä ole varma hengestäsi. Aamulla sinä sanot: 'Jospa olisi ilta!' ja illalla sanot: 'Jospa olisi aamu!' - sellaista pelkoa sinä tunnet sydämässäsi, ja sellaisia näkyjä sinä näet silmissäsi» (5 Moos. 28: 6567). Syntisen omat ajatukset ovat hänen syyttäjiään, eikä suurempaa kidutusta voi olla kuin syyllisen omantunnon syytökset, jotka eivät anna lepoa päivällä eivätkä yöllä.

Johannes Kastajan kohtalon ongelma

Monen mielestä Johannes Kastajan kohtalo on salaperäisen hämärän peitossa. He kysyvät, miksi hänen piti jäädä kitumaan ja kuolemaan vankilaan. Meidän katseemme ei pysty tunkeutumaan tämän synkän kohtalon salaisuuksiin, mutta se ei voi järkyttää meidän luottamustamme Jumalaan, kun muistamme, että Johannes oli vain osallinen Kristuksen kärsimyksistä. Kaikki, jotka seuraavat Kristusta, saavat kantaa kärsimysten kruunua. Itsekkäät ihmiset tulevat varmasti ymmärtämään heitä väärin, ja heistä tulee saatanan kiivaiden hyökkäysten maalitaulu. Hän on perustanut valtakuntansa tuhotakseen tämän uhrautuvaisuuden periaatteen, ja hän tulee taistelemaan sitä vastaan, missä sitä sitten ilmeneekin.

Johanneksen lapsuudelle, nuoruudelle ja miehuudelle oli ominaista lujuus ja siveellinen voima. Kun hänen äänensä kaikui erä-

[189]

maassa julistaen: »Valmistakaa Herralle tie, tehkää polut hänelle tasaisiksi» (Matt. 3: 3), sielunvihollinen pelkäsi valtakuntansa turvallisuuden puolesta. Synnin kauheus paljastettiin sellaisella tavalla, että ihmiset vapisivat. Saatanan valta murtui monessa, joka oli ollut hänen hallittavanaan. Hän oli väsymättä ponnistellut estääkseen Johannes Kastajaa jättämästä elämänsä ehdoitta Jumalalle, mutta hän oli epäonnistunut. Eikä hänen ollut onnistunut voittaa myöskään Jeesusta. Kiusausten erämaassa paholainen oli voitettu, ja hänen raijonsa oli kauhea. Nyt hän päätti tuottaa Kristukselle surua lyömällä Johanneksen. Sen, jota hän ei ollut voinut houkutella syntiin, hän panisi kärsimään.

Jeesus ei tullut vapauttamaan palvelijaansa. Hän tiesi Johanneksen kestävänsä kokeen. Vapahtaja olisi ilomielin tullut Johanneksen luo kirkastamaan vankilan synkkyyttä omalla läsnäolollaan. Mutta hänen ei tullut antaa itseään vihollistensa käsiin ja vaarantaa omaa tehtävänsä. Hän olisi mielellään vapauttanut uskollisen palvelijansa. Mutta tuhansien tähden, joiden myöhemmin täytyi kulkea vankilasta kuolemaan, Johanneksen oli tyhjennettävä marttyyrikuoleman malja. Kun Jeesuksen seuraajat joutuisivat kärsimään yksinäisissä vankityrmissä tai tulisivat miekalla surmattaviksi, kidutettaviksi tai roviolla poltettaviksi, näennäisesti Jumalan ja ihmisten hylkääminä, mikä tuki heidän sydämelleen olisikaan ajatus, että Johannes Kastaja, jonka uskollisuudesta Kristus itse oli antanut todistuksen, oli käynyt läpi samanlaisen kokemuksen!

Saatanan oli sallittu katkaista Jumalan sanansaattajan maallinen elämä, mutta sitä elämää, joka on »kätkeytyä Kristuksen kanssa Jumalassa», ei tuhoaja voinut saavuttaa (Kol. 3: 3). Hän riemuit si voidessaan tuottaa surua Kristukselle, mutta hänen ei ollut onnistunut voittaa Johannesta. Kuolema vain siirsi hänet ainiaaksi pois kiusausten ulottuvilta. Tässä taistelussa sielunvihollinen ilmaisi oman luonteensa. Koko maailmankaikkeuden edessä hän ilmaisi vihamielisyytensä Jumalaa ja ihmistä kohtaan.

Vaikka Johanneksen ei sallittukaan minkään ihmeen avulla vapautua, ei häntä kuitenkaan hylätty. Hänellä oli aina seuranaan taivaan enkeleitä, jotka selittivät hänelle Kristusta koskevia ennustuksia ja kirjoitusten kalliita lupauksia. Nämä olivat hänen turvansa, niin kuin ne tulivat olemaan Jumalan kansan turva myöhempinä aikoina. Johannes Kastajalle, kuten kaikille hänen jälkeensä tuleville,

annettiin vakuutus: »Katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti » (Matt. 28: 20).

Jumala ei koskaan johda lapsiaan toisin, kuin he haluaisivat tulla johdetuiksi, jos he voisivat nähdä lopun alusta ja sen tarkoituksen ihanuuden, jota he täyttävät hänen työtovereinaan. Ei Eenok, joka otettiin ylös taivaaseen, eikä Elia, joka nousi sinne tulisissa vaunuis-
sa, ollut suurempi tai kunnioitetumpi kuin Johannes Kastaja, joka kuoli yksin vankilassa. »Sillä teidän on suotu, Kristuksen tähden, ei ainoastaan uskoa häneen, vaan myös kärsiä hänen tähtensä » (Fil. 1: 29). Ja kaikista niistä lahjoista, joita taivas ihmiselle voi antaa, osallisuus Kristuksen kärsimyksiin sisältää tärkeimmän vastuun ja korkeimman kunnian.

Luku 23—Ajan täytyessä

»Jeesus meni Galileaan ja saarnasi Jumalan evankeliumia ja sanoi: 'Aika on täyttynyt, ja Jumalan valtakunta on tullut lähelle; tehkää parannus ja uskokaa evankeliumi' » (Mark. 1:14,15).

Messiaan tuleminen oli ensiksi ilmoitettu Juudeassa. Edelläkävijän syntymä oli ilmoitettu Sakariaalle Jerusalemin temppelissä hänen suorittaessaan alttaripalvelusta. Beetlehemien kukkuloilla enkelit olivat julistaneet Jeesuksen syntymän. Tietäjät olivat tulleet Jerusalemiin etsimään häntä. Temppelissä Simeon ja Hanna olivat todistaneet hänen jumaluudestaan. »Jerusalem ja koko Juudea » oli kuunnellut Johannes Kastajan julistusta, ja suuren neuvoston lähettiläät olivat samalla kun kansakin kuulleet hänen todistuksensa Jeesuksesta. Juudeasta olivat Jeesuksen ensimmäiset opetuslapset. Siellä hän oli viettänyt paljon toimintansa alkuaikaa. Hänen jumaluutensa välähdys hänen puhdistaessaan temppelin, hänen ihmetyönsä ja ne jumalalliset totuudet, jotka kaikuivat hänen huuliltaan - kaikki julistivat samaa, minkä hän Betesdan luona tapahtuneen parantamisen jälkeen oli lausunut suuren neuvoston edessä: että hän oli iankaikkisen Jumalan Poika.

Ihmisten vastenmielisyys Raamattua kohtaan

Jos Israelin johtajat olisivat ottaneet Kristuksen vastaan, hän olisi antanut heille kunnian hänen lähettiläinään viedä evankeliumi maailmaan. Heille suotiin ensiksi tilaisuus julistaa Jumalan valtakuntaa ja hänen armoaan. Mutta Israel ei tuntenut etsikkoaikaansa. Juutalaisten johtomiesten kateus ja epäusko olivat kypsyneet julkiseksi vihaksi, ja kansan sydämet käännettiin pois Jeesuksesta.

Suuri neuvosto oli hylännyt Kristuksen sanoman ja toivoi hänen kuolemaansa. Siksi Jeesus lähti Jerusalemita pappien, pyhäkön ja uskonnollisten johtajien sekä kansan luota, joka oli saanut lain opetusta, ja kääntyi toisen ihmisluokan puoleen julistamaan sanomaansa ja kokoamaan niitä, jotka veisivät evankeliumin kaikille kansoille.

Kuten hengelliset vallanpitäjät Kristuksen päivinä hylkäsivät ihmisen Valon ja Elämän, niin hänet ovat hylänneet kaikki heidän jälkeensäkin tulleet sukupolvet. Kristuksen vetäytyminen pois Juudeasta on kerta toisensa jälkeen toistunut historiassa. Kun uskonpuhdistajat saarnasivat Jumalan sanaa, heillä ei ollut aikomusta erota virallisesta kirkosta, mutta uskonnolliset johtajat eivät sietäneet valoa, ja niiden, jotka sitä levittivät, täytyi etsiä toinen ihmisluokka, joka kaipasi totuutta. Meidän aikanamme on vain harvoja uskonpuhdistajien seuraajiksi tunnustautuvia, joissa vaikuttaa heidän henkensä. Harvat kuuntelevat Jumalan ääntä ja ovat valmiit ottamaan totuuden vastaan, missä muodossa sitä sitten esitetäänkin. Usein niiden, jotka seuraavat uskonpuhdistajani jälkiä, on pakko erota rakastamistaan seurakunnista julistaakseen Jumalan sanan selviä opetuksia. Ja monesti niiden, jotka etsivät valoa, on pakko samojen opetusten tähden jättää isiensä kirkko voidakseen olla kuuliaisia Jumalalle.

[191]

Galilealaisten vastaanottavaisuus

Jerusalemin rabbiinit halveksivat Galilean asukkaita ja pitivät heitä sivistymättöminä ja oppimattomina, ja kuitenkin tämä seutu osoittautui Vapahtajalle Juudeaa suotuisammaksi työkentäksi. Asukkaat olivat vakavampia ja vilpittömämpiä, vähemmän epäjumalanpalveluksen pauloissa, ja heidän mielensä oli vastaanottavampi totuudelle. Mennessään Galileaan Jeesus ei etsinyt yksinäisyyttä tai eristyneisyyttä. Tuossa maakunnassa oli siihen aikaan runsaslukuisen väestö, johon oli sekaantunut paljon enemmän muita kansallisuksia kuin Juudean väestöön.

Kun Jeesus vaelsi Galilean halki opettaen ja parantaen, hänen luokseen kokoontui suuria kansanjoukkoja kylistä ja kaupungeista. Monia tuli Juudeastakin ja ympärillä olevista maakunnista. Hänen oli usein pakko kätkeytyä kansalta. Innostus kasvoi niin suureksi, että oli välttämätöntä ryhtyä varotoimenpiteisiin, jotta roomalaiset viranomaiset eivät alkaisi pelätä kapinaa. Maailmassa ei koskaan aikaisemmin ollut ollut tällaista aikaa. Taivas laskeutui alas ihmisten keskuuteen. Isoavat ja janoavat sielut, jotka olivat kauan odottaneet Israelin lunastusta, saivat nyt nauttia laupiaan Vapahtajan armoa.

Kristuksen julistuksen ajankohtaisuus

[192] Kristuksen julistuksen pääsisältönä oli: »Aika on täyttynyt, ja Jumalan valtakunta on tullut lähelle; tehkää parannus ja uskokaa evankeliumi! » Näin siis evankeliumin sanoma sellaisena, kuin Vapahtaja sen itse esitti, perustuu ennustuksiin. »Aika», jonka hän ilmoitti täytyneen, oli enkeli Gabrielin Danielille ilmoittama ajanjakso. Enkeli oli sanonut: »Seitsemänkymmentä viikkoa on säädetty sinun kansallesi ja pyhälle kaupungillesi; silloin luopumus päättyy, ja synty sine-tillä lukitaan, ja pahat teot sovitetaan, ja iankaikkinen vanhurskaus tuodaan, ja näky ja profeetta sinetillä vahvistetaan, ja kaikkeinpyhin voidellaan » (Dan. 9: 24). Ennustuksissa päivä vastaa vuotta (ks. 4 Moos. 14: 24; Hes. 4: 6). Seitsemänkymmentä viikkoa eli neljä. sataayhdeksänkymmentä päivää vastaa neljänsataayhdeksääkymmentä vuotta. Tämän ajanjakson lähtökohta ilmoitetaan: »Ja tiedä ja käsitä: siitä ajasta, jolloin tuli se sana, että Jerusalem on jälleen rakennettava, voideltuun, ruhtinaaseen, asti, on kuluva seitsemän vuosiviikkoa; ja kuusikymmentäkaksi vuosiviikkoa», kuusikymmentäyhdeksän viikkoa eli neljänsataakahdeksänkymmentäkolme vuotta (Dan. 9: 25). Jerusalemin jälleenrakentamisesta annettu käsky, joka sai lopullisen muotonsa Artakserkses Longimanuksen määräyksen kautta (ks. Esra 6: 14; 7: 1, 9), astui voimaan syksyllä v. 457 eKr. Tästä ajasta neljänsataakahdeksänkymmentäkolme vuotta eteenpäin vie syksyyn v. 27 jKr. Ennustuksen mukaan tämä ajanjakso ulottuu Messiaaseen, voideltuun, asti. Vuonna 27 Jeesus sai kasteessa Pyhän Hengen voitelun, ja kohta sen jälkeen hän aloitti toimintansa. Silloin kaikui sanoma: »Aika on täyttynyt.»

Enkeli jatkoi: »Ja hän tekee liiton raskaaksi monille yhden vuosiviikon [seitsemän vuoden] ajaksi » (»vahvistaa liiton», engl. käänn.). Seitsemän vuotta Vapahtajan toiminnan alkamisesta lukien evankeliumia olisi saarnattava erityisesti juutalaisille, Kristus itse kolme ja puoli vuotta ja sen jälkeen apostolit. »Ja puoleksi vuosiviikoksi hän lakkauttaa teurasuhrin ja ruokauhrin » (»keskellä viikkoa», engl. käänn., Dan. 9: 27). Keväällä v. 31 uhrattiin Kristus, todellinen uhri, Golgatalla. Silloin temppelin esirippu repäistiin halki, mikä osoitti, että uhripalveluksen pyhyys ja merkitys oli lakannut. Oli tullut aika, jolloin maallinen teurasuhri ja ruokauhri lakkasivat.

Tuo yksi viikko - seitsemän vuotta - päättyi v. 34 jKr. Silloin juutalaiset kivittämällä Stefanuksen sinetöivät lopullisesti päätöksensä evankeliumin hylkäämisestä; opetuslapset, jotka vaino oli hajottanut, »vaelsivat paikasta toiseen ja julistivat evankeliumin sanaa » (Ap.t. 8: 4); ja pian sen jälkeen Saulus, vainooja, tuli kääntymykseen, ja hänestä tuli Paavali, pakanain apostoli.

Aika, jolloin Kristus tulisi, jolloin hänet voideltaisiin Pyhällä Hengellä, jolloin hän kuolisi ja jolloin evankeliumi vietäisiin pakanoilta, oli siis tarkoin määrätty. Juutalaisilla olisi ollut etuoikeus ymmärtää nämä ennustukset ja huomata niiden täytyminen Jeesuksen toiminnassa. Kristus teroitti opetuslapsilleen ennustusten tutkimisen tärkeyttä. Viitatessaan Danielille annettuun ennustukseen, joka koski heidän omaa aikaansa, hän lausui: »Joka tämän lukee, se tarkatkoon » (»ymmärtäköön», engl. käänn., Matt. 24: 15). Ylösnousemuksensa jälkeen hän alkaen »Mooseksesta ja kaikista profeetoista » selitti opetuslapsilleen, »mitä hänestä oli sanottu kaikissa kirjoituksissa » (Luuk. 24: 27). Vapahtaja oli puhunut kaikkien profeettain kautta. »Heissä oleva Kristuksen Henki » todisti »edeltäpäin - - Kristusta kohtaavista kärsimyksistä ja niiden jälkeen tule- vasta kunniaista » [193] (1 Piet. 1:11).

Enkeli Gabriel, joka arvoltaan on lähinnä Jumalan Poikaa, toi Danielille tämän sanoman Jumalalta. Gabrielin Kristus lähetti myös paljastamaan tulevaisuutta rakastetulle Johannekselle, ja siunaus luvataan niille, jotka lukevat ja »kuulevat tämän profetian sanat, ja ottavat vaarin siitä, mitä siihen kirjoitettu on » (Ilm. 1: 3).

Kristuksen takaisintulon sanoman ajankohtaisuus

»Ei Herra, Herra tee mitään ilmoittamatta salaisuuttaan palvelijoillensa profeetoille. »Kun »se, mikä on salassa, on Herran, meidän Jumalamme», niin se, »mikä on ilmoitettu, on meitä ja meidän lapsiamme varten ikuisesti » (Aam. 3: 7; 5 Moos. 29: 29). Jumala on ilmoittanut meille nämä asiat, ja hän siunaa profeetallisten kirjoitusten hartaan tutkimisen.

Kuten sanoma Kristuksen ensimmäisestä tulemisesta julisti hänen armonsä valtakuntaa, niin sanoma hänen toisesta tulemisestaan julistaa hänen kirkkautensa valtakuntaa. Ja toinen sanoma, kuten ensimmäinenkin, perustuu ennustuksiin. Enkelin Danielille lausumat

sanat, jotka koskivat viimeisiä päiviä, ymmärrettäisiin lopun aikana. Silloin »monet sitä tutkivat, ja ymmärrys lisääntyy». »Jumalattomat pysyvät jumalattomina, eikä yksikään jumalaton ymmärrä tätä, mutta taidolliset ymmärtävät » (Dan. 12: 4, 10). Vapahtaja esitti itse tulemisensa merkkejä, ja hän sanoi: »Kun näette tämän tapahtuvan, tietäkää, että Jumalan valtakunta on lähellä. » »Mutta pitäkää vaari itsestänne, ettei teidän sydämiänne raskautu päihtymys ja juoppous eikä elatuksen murheet, niin että se päivä yllättää teidät äkkiarvaamatta. » »Valvokaa siis joka aika ja rukoilkaa, että saisitte voimaa paetaksenne tätä kaikkea, mikä tuleva on, ja seisoaksenne Ihmisen Pojan edessä » (Luuk. 21: 31,34, 36).

Olemme nyt saapuneet näiden kirjoitusten ennustamaan aikaan. Lopun aika on tullut, profeettain ennustukset ovat avatut, ja niiden vakavat varoitukset viittaavat pian tapahtuvaan Herran tulemukseen kirkkaudessa.

Juutalaiset tulkitsivat ja sovelsivat väärin Jumalan sanaa eivätkä tunteneet etsikkoaikaansa. Kristuksen ja hänen apostoliensa toiminnan ajan - valitun kansan viimeiset kalliit armon vuodet - he viettivät suunnitellen Herran sanansaattajien tuhoa. He olivat maallisen kunnianhimon vallassa, ja heille tarjottiin turhaan hengellistä valtakuntaa. Samoin nykyäänkin tämä maailma valtaa ihmisten ajatukset, eivätkä he välitä mitään nopeasti täytyvistä ennustuksista ja pian tulevan Jumalan valtakunnan merkeistä.

»Mutta te, veljet, ette ole pimeydessä, niin että se päivä voisi yllättää teidät niinkuin varas; sillä kaikki te olette valkeuden lapsia ja päivän lapsia, me emme ole yön emmekä pimeyden lapsia. »Vaikka emme tiedäkään Herramme tulemisen hetkeä, voimme tietää, milloin se on lähellä. »Älkäämme siis nukkuko niinkuin muut, vaan valvokaamme ja olkaamme raittiit » (1 Tess. 5:4-6).

Kristuksen Galileassa suorittaman menestyksellisen toiminnan ylle lankesi eräs varjo. Nasaretin kansa hylkäsi hänet. »Eikö tämä ole puusepän poika? » he sanoivat.

Lapsuudessaan ja nuoruudessaan Jeesus oli veljiensä kanssa osallistunut jumalanpalveluksiin Nasaretin synagoogassa. Toimintansa alettua hän oli ollut poissa heidän luotaan, mutta he eivät olleet olleet tietämättömiä siitä, mitä hänelle oli tapahtunut. Kun hän jälleen ilmestyi heidän keskuuteensa, heidän mielenkiintonsa ja odotuksensa kohosi korkeimmilleen. Täällä olivat ne ihmiset, jotka hän oli tuntenut lapsuudestaan saakka. Täällä olivat hänen äitinsä, veljensä ja sisarensa, ja kaikkien katse oli suunnattu häneen, kun hän sapattina astui synagoogaan ja istuutui jumalanpalvelukseen osallistuvien joukkoon.

Sen päivän tavanomaisen jumalanpalvelusjärjestyksen mukaan vanhin luki profeetoista ja kehotti kansaa yhä vielä panemaan toivonsa siihen tulevaan, joka perustaisi kunniakkaan valtakuntansa ja kukistaisi sortajain vallan. Hän koetti rohkaista kuulijoitaan esittämällä todistuksia siitä, että Messiaan tulo oli lähellä. Hän kuvaili hänen tulemisensa kunniaa pitäen selvänä, että hän ilmestyisi sotajoukkojen johtajana vapauttaakseen Israelin.

Jeesus Nasaretin synagoogassa

Kun joku rabbiini oli saapuvilla synagoogassa, hänen odotettiin pitävän saarna, ja kuka israelilainen tahansa saattoi lukea profeettoja. Sinä sapattina Jeesusta pyydettiin ottamaan osaa jumalanpalveluksen suorittamiseen. Hän »nousi lukemaan. Niin hänelle annettiin profeetta Esaiaan kirja » (Luuk. 4: 16,17). Hänen lukemansa raamatunkohdan ymmärrettiin viittaavan Messiaaseen:

»Herran Henki
on minun päälläni,
sillä hän on voidellut minut

julistamaan evankeliumia
köyhille;
hän on lähettänyt minut
saarnaamaan vangituille
vapautusta
ja sokeille näkönsä saamista,
päästämään

[195]

sorretut vapauteen,
saarnaamaan
Herran otollista vuotta.»

»Ja käärittyään kirjan kokoon hän antoi sen palvelijalle, — ja kaikkien synagoogassa olevien silmät olivat häneen kiinnitetyt. — Ja kaikki lausuivat hänestä hyvän todistuksen ja ihmettelivät niitä armon sanoja, jotka hänen suustansa lähtivät » (Luuk. 4: 20-22).

Jeesus seiso i heidän edessään itseään koskevien ennustusten elävänä tulkitsijana. Selittäen lukemansa sanat hän puhui Messiaasta, joka poistaisi sorrettujen ikeen, vapauttaisi vangit, parantaisi sairaat, antaisi sokeille näön ja ilmaisisi maailmalle totuuden valon. Hänen vaikuttava esitystapansa ja hänen sanojensa ihmeellinen merkitys valtasivat kuulijat tavalla, jollaista he eivät olleet koskaan kokeneet. Jumalallisen voiman virta mursi kaikki esteet, ja Mooseksen lailla saivat hekin katsella Näkymätöntä. Pyhän Hengen tehdessä työtään heidän sydämessään he vastasivat hartain amenja ylistyshuudoin.

Mutta kun Jeesus ilmoitti: »Tänä päivänä tämä kirjoitus on käynyt toteen teidän korvainne kuullen», niin heidän ajatuksensa äkkiä palasivat heihin itseensä ja hänen vaatimuksiinsa, joka oli heille puhunut. Heidät, israelilaiset, Aabrahamin lapset, oli kuvattu orjiksi! Heille oli puhuttu kuten vangeille, jotka olisi vapautettava pahan vallasta, kuten pimeydessä oleville, jotka tarvitsivat totuuden valoa. Heidän ylpeyttään oli loukattu ja heidän epäluulonsa herätetty. Jeesuksen sanat osoittivat, että hänen työnsä heidän hyväkseen tulisi olemaan kokonaan toisenlaista, kuin he olivat toivoneet. Heidän tekojaan voitaisiin tutkia liian tarkoin. Siitä huolimatta, että he äärimmäisen tarkasti noudattivat ulkonaisia muotoja, he pelkäsivät hänen kirkkaiden silmiensä tutkivaa katsetta.

Kuka on tämä Jeesus? he kysyivät. Hän, joka vaati itselleen Messiaan kunniaa, oli puusepän poika ja oli harjoittanut tätä ammattia yhdessä isänsä Joosefin kanssa. He olivat nähneet hänen vaeltavan heidän vuorillaan, he tunsivat hänen veljensä ja sisarensa, tiesivät hänen elämänsä ja työnsä. He olivat nähneet hänen kehittyvän lapsesta nuorukaiseksi ja nuorukaisesta mieheksi. Vaikka hänen elämänsä oli ollut nuhteetonta, he eivät tahtoneet uskoa, että hän olisi se Luvattu.

Miten hän opettikaan uudesta valtakunnasta toisenlaisia asioita, kuin he olivat kuulleet vanhimmilta! Jeesus ei ollut sanonut mitään heidän vapauttamisestaan roomalaisten vallasta. He olivat kuulleet hänen ihmetöistään ja toivoneet hänen käyttävän voimaansa heidän hyväkseen, mutta eivät olleet nähneet merkkiäkään tällaisesta aikomuksesta.

Kun he antoivat sijaa epäilyksille, heidän sydämensä paatui vielä enemmän siksi, että se hetkeksi oli sulanut. Saatana oli päättänyt, etteivät sokeain silmät ainakaan sinä päivänä aukeaisi eivätkä orjuudessa olevat sielut pääsisi vapaiksi. Hän työskenteli hyvin tarkokkaasti lujittaakseen heidän epäuskoa. He jättivät kokonaan huomioonottamatta äsken saamansa merkin, joka oli saanut heidät vakuuttuneiksi siitä, että heidän Lunastajansa puhui heille.

[196]

Mutta nyt Jeesus antoi todistuksen jumaluudestaan paljastamalla heidän salaiset ajatuksensa. Hän sanoi heille: »Kaiketi aiotte sanoa minulle tämän sananlaskun: Parantaja, paranna itsesi; tee täälläkin, kotikaupungissasi, niitä suuria tekoja, joita olemme kuulleet tapahtuneen Kapernaumissa. »Ja hän sanoi: »Totisesti minä sanon teille: ei kukaan profeetta ole otollinen kotikaupungissaan. Minä sanon teille totuudessa: monta leskeä oli Eliaan aikana Israelissa, kun taivas oli suljettuna kolme vuotta ja kuusi kuukautta, ja suuri nälkä tuli kaikkeen maahan, eikä Eliasta lähetetty kenenkään tykö heistä, vaan ainoastaan leskivaimon tykö Siidoninmaan Sareptaan. Ja monta pitalista miestä oli Israelissa profeetta Elisan aikana, eikä kukaan heistä tullut puhdistetuksi, vaan ainoastaan Naiman, syyrialainen » (Luuk. 4: 23-27).

Kertomalla nämä tapaukset profeettain elämästä Jeesus vastasi kuulijainsa kysymyksiin. Jumala ei sallinut niiden palvelijainsa, jotka hän oli valinnut erityistä työtä varten, nähdä vaivaa kovasydämisen ja epäuskoisen kansan hyväksi. Mutta ne, joilla oli herkkä sydän ja vastaanottava usko, saivat Jumalan erityisinä suosionoso-

tuksina todistuksia hänen voimastaan profeettain välityksellä. Elían aikana Israel oli luopunut Jumalasta. He pysyivät synneissään ja hylkäsivät ne Hengen varoitukset, joita Jumala lähetti sanansaattajiensa välityksellä. Näin he katkaisivat yhteytensä siihen kanavaan, jonka kautta Jumalan siunaukset saattoivat heille vuotaa. Herra kulki Israelin kotien ohi ja löysi palvelijalleen turvapaikan pakanamaassa, erään naisen luona, joka ei kuulunut valittuun kansaan. Mutta tämä nainen sai suosion, koska hän oli seurannut samaansa valoa, ja hänen sydämensä oli avoin sille suuremmalle valolle, jonka Jumala lähetti hänelle profeettansa välityksellä.

Samasta syystä syrjäytettiin Elísan aikana Israelin pitaaliset. Mutta Naiman, pakanaylimys, oli uskollisesti noudattanut sitä, minkä tiesi oikeaksi, ja tuntenut suuren avuntarpeensa. Hän oli siinä tilassa, että hän saattoi vastaanottaa Jumalan armolahjoja. Hän ei ai-noastaan puhdistunut pitaalistaan, vaan hän myös sai tiedon oikeasta Jumalasta.

[197] Meidän asemamme Jumalan edessä ei riipu siitä, miten paljon olemme saaneet valoa, vaan siitä, miten käytämme sen, minkä olemme saaneet. Niinpä pakanatkin, jotka valitsevat sen, mikä on oikein, mikäli he voivat sen erottaa, ovat otollisempia kuin ne, jotka ovat saaneet suuren valon ja tunnustavat palvelevansa Jumalaa mutta jotka hylkäävät valon ja joiden jokapäiväinen elämä on ristiriidassa heidän tunnustuksensa kanssa.

Nasaret hylkää Jeesuksen

Jeesuksen sanat synagoogassa iskivät hänen kuulijoittensa itsevanhurskauden perustukseen ja teroittivat heille sitä karvasta totuutta, että he olivat luopuneet Jumalasta ja menettäneet oikeutensa olla hänen kansansa. Jokainen sana leikkasi veitsen tavoin, kun heidän todellinen tilansa asetettiin heidän silmiensä eteen. Nyt he halveksivat sitä uskoa, jonka Jeesus oli ensin heissä saanut syttymään. He eivät tahtoneet myöntää hänen, joka oli syntynyt köyhänä ja halpana, olevan muuta kuin tavallinen ihminen.

[198] Epäuskosta puhkesi viha. He olivat saatanan vallassa ja kiu-kuissaan vastustivat Vapahtajaa äänekkäästi. He olivat kääntyneet pois hänestä, jonka tehtävänä oli auttaa ja parantaa, ja nyt heissä ilmenivät vihollisen ominaisuudet.

Kun Jeesus viittasi pakanoille annettuihin siunauksiin, heräsi hänen kuulijainsa kiivas kansallinen ylpeys, ja hänen sanansa hukkuivat yleiseen hälinään. Tämä kansa oli ylpeillyt lain noudattamisesta, mutta nyt, kun heidän ennakkoluulojaan loukattiin, he olivat valmiit tekemään murhan. Kokous hajaantui, ja he kävivät käsiksi Jeesukseen ja ajoivat hänet ulos synagoogasta ja koko kaupungista. Kaikki näyttivät innokkaasti haluavan surmata hänet. He veivät hänet jyrkänteen reunalle ja aikoivat syöstä hänet sieltä alas. Huudot ja kiroukset täyttivät ilman. Muutamat viskelivät häntä kivillä, kun hän äkkiä katosi heidän keskuudestaan. Taivaan lähettiläät, jotka olivat olleet hänen rinnallaan synagoogassa, olivat hänen kanssaan tuon hurjistuneen joukon keskellä. He ympäröivät hänet suojaten häntä hänen vihollisiltaan ja veivät hänet turvalliseen paikkaan.

Samoin enkelit varjelivat Lootia ja veivät hänet turvallisesti pois Sodomasta. Niin he myös varjelivat Elisaa pienessä vuoristokaupungissa. Kun ympäröivät kukkulat olivat täynnä Syyrian kuninkaan hevosia ja vaunuja ja aseistettuja joukkoja, Elisa näki lähimpien mäenrinteiden olevan täynnä Jumalan sotajoukkoja. Tuliset hevoset ja tuliset vaunut ympäröivät Herran palvelijaa.

Näin enkelit ovat kaikkina aikoina olleet lähellä Kristuksen uskollisia palvelijoita. Kaikki pahuuden vallat ovat järjestäytyneet niitä vastaan, jotka tahtoisivat päästä voittajiksi, mutta Kristus haluaa meidän katsovan näkymättömiä asioita, taivaan sotajoukkoa, joka ympäröi kaikkia Jumalaa rakastavia, ja pelastaa heidät. Emme tiedä, mistä näkyvistä ja näkymättömistä vaaroista enkelien väliintulo on meidät varjellut, ennen kuin ikuisuuden valossa näemme Jumalan johdatuksen. Silloin tulemme tietämään, että koko taivaallinen perhe oli kiinnostunut täällä alhaalla olevasta perheestä ja että Jumalan valtaistuimen luota lähteneet lähettiläät seurasivat askeleitamme päivästä päivään.

Kun Jeesus synagoogassa luki ennustuksia, hän lopetti ennen kuin oli päässyt Messiaan työtä koskevan kuvauksen loppuun. Luetuaan sanat »julistamaan Herran otollista vuotta » hän jätti pois lauseen loppuosan »ja meidän Jumalamme kostonpäivää » (Jes. 61: 2). Tämä oli aivan yhtä totta kuin ennustuksen alkuosakin, eikä Jeesus vaikenemisellaan suinkaan kieltänyt totuutta. Mutta hänen kuulijansa olivat hyvin halukkaita viipymään juuri tässä viimeisessä lauseessa ja toivoivat hartaasti sen toteutumista. He tuomitsivat

[199] pakanat huomaamatta olevansa itse paljon suurempia syyllisiä kuin muut. He olivat itse mitä kipeimmin sen armon tarpeessa, jonka he olivat valmiit kieltämään pakanoilta. Sinä päivänä, jolloin Jeesus seisoi heidän keskellään synagoogassa, heillä oli tilaisuus ottaa vastaan kutsu vastaan. Hän, jolla »on halu laupeuteen » (Miika 7: 18), olisi mielellään pelastanut heidät siitä perikadosta, johon heidän syntinsä heidät syöksivät.

Hän ei voinut jättää heitä kutsumatta heitä vielä kerran parannukseen. Kun hänen toimintansa Galileassa lähestyi loppuaan, hän kävi jälleen lapsuutensa kodissa. Sen jälkeen kun hänet siellä oli kielletty, hänen opetustensa ja ihmetöittensä maine oli levinnyt kautta maan. Kukaan ei enää voinut kieltää, etteikö hänen voimansa ollut ihmisvoimaa suurempi. Nasaretin asukkaat tiesivät hänen kulkevan ympäri tehden hyvää ja parantaen kaikki saatanan vaivaamat. Heidän ympärillään oli kokonaisia kyliä, joissa ei ainoassakaan talossa kuulunut tuskan voihtetta, sillä hän oli kulkenut niiden läpi ja parantanut kaikki heidän sairaansa. Hänen elämänsä jokaisessa teossa ilmenevä armo todisti hänen olevan Jumalan voitelema.

Kun Nasaretin asukkaat jälleen kuuntelivat hänen sanojaan, Jumalan Henki vaikutti heissä. Mutta he eivät nytkään tahtoneet myöntää tämän miehen, joka oli kasvanut heidän keskuudessaan, olevan toisenlainen tai suurempi kuin he itse. Heidän mieltään kalvoi yhä katkera muisto siitä, että hän väittäessään olevansa se Luvattu oli itse asiassa kieltänyt heiltä paikan Israelissa, sillä hän oli osoittanut heidän olevan arvottomampia Jumalan suosioon kuin pakanallisen miehen ja naisen. Vaikka he kysyivät: »Mistä tällä on tämä viisaus ja nämä voimateot? » he eivät tahtoneet ottaa häntä vastaan Jumalan Voideltuna. Heidän epäuskonsa tähden Vapahtaja ei voinut tehdä heidän keskuudessaan monta ihmetyötä. Vain muutamat sydämet avautuivat vastaanottamaan hänen siunauksiaan, ja hän poistui sieltä, vaikka vastenmielisesti, milloinkaan enää palaamatta.

Epäusko, jolle kerran oli annettu sijaa, piti jatkuvasti vallassaan Nasaretin asukkaita. Myös suuri neuvosto ja koko kansa olivat sen vallassa. Papeille ja kansalle merkitsi lopun alkua se, kun he ensimmäisen kerran kielsivät Pyhän Hengen voiman osoituksen. Osoittaakseen olleensa tällöin oikeassa he jatkoivat Vapahtajan sanojen saivartelemista. Hengen kieltämisen lopullisena seurauksena oli Jee-

suksen ristiinnaulitseminen Golgatalla, kaupungin tuho ja kansan hajaantuminen taivaan tuuliin.

Oi, kuinka Kristus halusikaan saada avata israelilaisille totuuden kalliit aarteet! Mutta heidän hengellinen sokeutensa oli niin suuri, että heille oli mahdotonta ilmaista hänen valtakuntaansa koskevia totuuksia. He pitivät kiinni opinkappaleistaan ja hyödyttömistä muotomenoistaan taivaan totuuksien odottaessa pääsyä heidän sydämeensä. He käyttivät rahansa ruumeniin ja akanoihiin, vaikka heidän saatavissaan oli elämän leipää. Miksi he eivät kääntyneet Jumalan sanan puoleen ja tutkineet sitä ahkerasti saadakseen selville, olivatko he väärässä? Vanhan testamentin kirjoitukset esittivät selvästi Kristuksen toiminnan jokaisen yksityiskohdan, ja hän lainasi tuon tuostakin kirjoituksia lausuen: »Tänä päivänä tämä kirjoitus on käynyt toteen teidän korvainne kuullen. »Jos he olisivat rehellisesti tutkineet kirjoituksia ja koetelleet oppejaan Jumalan sanalla, Jeesuksen ei olisi tarvinnut itkeä heidän katumattomuuttaan. Hänen ei olisi tarvinnut lausua: »Katso, 'teidän huoneenne on jäävä hyljätiksi' » (Luuk. 13: 35). He olisivat tutustuneet todistuksiin, jotka osoittivat hänen olevan Messias, ja näin olisi voitu välttää tuo onnettomuus, joka hävitti heidän ylvään kaupunkinsa maan tasalle. Mutta juutalaisten järjetön kiihkouskonnollisuus oli tehnyt heidät ahdasmielisiksi. Kristuksen opetukset paljastivat heidän luonteensa puutteet ja vaativat katumusta. Jos he vastaanottaisivat hänen opetuksensa, heidän täytyisi muuttaa tapansa ja luopua rakkaimmista toiveistaan. Voidakseen tulla taivaan kunnioittamiksi heidän olisi uhrattava ihmiskunnia. Jos he noudattaisivat tämän uuden rabiinin sanoja, heidän täytyisi asettua aikansa suurten ajattelijoiden ja opettajien mielipiteitä vastaan.

[200]

Totuus ei ollut suosiossa Kristuksen aikana. Se ei ole suosiossa meidänkään aikanamme. Se ei ole ollut suosiossa siitä asti, jolloin sielunvihollinen ensiksi herätti ihmisen vastenmielisyyden sitä kohtaan esittämällä valheita, jotka johtivat itsekorotukseen. Emmekö tänäkin aikana tapaa oppeja ja käsityksiä, jotka eivät millään tavoin perustu Jumalan sanaan? Ihmiset pitävät niistä kiinni yhtä itsepintaisesti kuin juutalaiset perimätavoistaan.

Juutalaiset johtajat olivat täynnä hengellistä ylpeyttä. Heidän itsekorotushalunsa ilmeni pyhäkköpalveluksessakin. He halusivat ensimmäisiä istuimia synagoogassa ja tervehdyksiä toreilla. Heidän

[201]

korviaan hivelivät arvonimet, joita ihmiset heistä käyttivät. Koska todellista hurskautta puuttui, he pitivät sitä tarkemmin kiinni perimätavoistaan ja juhlamenoistaan.

Koska heidän ymmärryksensä oli itsekkäitten ennakkoluulojen pimentämä, he eivät voineet saattaa Kristuksen vakuuttavien sanojen voimaa sopusointuun hänen vaatimattoman elämänsä kanssa. He eivät ymmärtäneet sitä, ettei todellinen suuruus kaipaa ulkonaista loistoa. Tämän miehen köyhyys ei ollenkaan soveltunut yhteen hänen väitteensä kanssa, että hän oli Messias. He kysyivät, miksi hän oli niin vaatimaton, jos hän oli se, mikä hän väitti olevansa. Mitä heidän kansastaan tulisi, jos hän tyytyisi olemaan ilman asevoimaa? Ja kuinka voisi niin kauan odotettu voima ja kunnia saattaa kansat juutalaisten vallan alaisuuteen? Eivätkö papit olleet opettaneet, että Israel tulisi vallitsemaan koko maailmaa, ja voisivatko nämä suuret hengelliset opettajat olla väärässä?

Mutta ei ainoastaan se, että Jeesuksen elämästä puuttui kaikki ulkonainen loisto, saanut juutalaisia hylkäämään häntä. Hän oli ruumiillistunut puhtaus, ja he olivat epäpuhtaita. Hän eli ihmisten keskuudessa tahrattoman vilpittömyyden esikuvana. Hänen nuhteton elämänsä loi valoa heidän sydämeensä. Hänen rehellisyytensä paljasti heidän epärehellisyytensä. Se ilmaisi heidän tekohurskautensa tyhjyyden ja paljasti heidän pahuutensa koko inhottavuuden. Sellainen valo ei ollut tervetullut.

Jos Kristus olisi kiinnittänyt huomiota fariseuksiin ja ylistänyt heidän oppineisuuttaan ja hurskauttaan, he olisivat iloiten tervehtineet häntä. Mutta kun hän kertoi, että taivaan valtakunnan armo kuuluu koko ihmiskunnalle, he eivät voineet tällaista puhetta sietää. Heidän oma opetuksensa ja esimerkinsä eivät olleet koskaan esittäneet Jumalan palvelemista toivottavana asiana. Nähdessään Jeesuksen kiinnittävän huomiota juuri niihin, joita he vihasivat ja työnsivät luotaan, heräsi heidän ylpeässä sydämessään mitä katkerin viha. Huolimatta kerskauksestaan, että »jalopeura Juudan sukukunnasta » (Ilm. 5: 5) johtaisi Israelin valtaaseen kaikkien kansojen yli, he olisivat voineet kestää kunnianhimoisten toiveittensa luhistumisen paremmin kuin sen, että Kristus nuhteli heitä heidän synneistään, tai sen moitteen, jonka he aina tunsivat hänen puhtaan olemuksensa läheisyydessä.

Luku 25—Kutsu tulla ihmisten kalastajaksi

[202]

Päivä sarasti yli Galilean meren. Opetuslapset olivat vielä kalastusveneissään järvellä väsyneinä yön tuloksettomasta työstä. Jeesus oli tullut viettääkseen hiljaisen hetken meren rannalla. Varhaisena aamuna hän toivoi saavansa hetkisen levätä kansanjoukoilta, jotka päivästä päivään seurasivat häntä. Mutta pian alkoi ihmisiä taas kerääntyä hänen ympärilleen. Joukko kasvoi nopeasti, niin että hänen ympärillään tunkeiltiin joka puolella. Sillä välin opetuslapset olivat tulleet maihin. Välttääkseen kansanjoukon tunkeilemista Jeesus astui Pietarin veneeseen ja pyysi häntä soutamaan sen vähän matkaa rannasta. Sieltä kaikki saattoivat paremmin nähdä ja kuulla Jeesusta, ja hän rupesi veneestä opettamaan rannalla olevia kansanjoukkoja.

Millainen näky tämä olikaan enkelien katsella: heidän kunniakas johtajansa istumassa kalastusveneessä, jota levottomat laineet keinuttivat, ja julistamassa pelastuksen hyviä uutisia kansanjoukolle, joka tunkeutui veden rajaan saakka! Hän, taivaan kunnioittama, saarnasi valtakuntansa tärkeistä asioista taivasalla tavallisille ihmisille. Kuitenkaan hän ei olisi voinut löytää sopivampaa taustaa työlleen. Järvi, vuoret, ympärillä leviävät viljavainiot, kirkas auringonpaiste, kaikki nämä tarjosivat vertauskuvia, joilla hän saattoi valaista opetuksiaan ja painaa ne kuulijoittensa mieleen. Eikä ainoakaan Kristuksen opetuksista jäänyt hedelmättömäksi. Jokainen hänen huuliltaan tullut sanoma merkitsi jollekulle sielulle iankaikkisen elämän sanaa.

Joukko kasvoi hetki hetkeltä. Sauvoihinsa nojaavia vanhuksia, vankkoja talonpoikia vuoristosta, kalastajia työnsä äärestä järveltä, kauppiaita ja rabbiineja, rikkaita ja oppineita, vanhoja ja nuoria, jotka toivat mukanaan sairaita ja kärsiviä, riensi kuulemaan jumalallisen opettajan sanoja.

Tämänkaltaisia näkyjä olivat profeetat ajatelleet kirjoittaessaan:

»Sebulonin maa
ja Naftalin maa,
meren tie,

Jordanin tuonpuoleinen maa,
pakanain Galilea —
kansa, joka pimeydessä istui,
näki suuren valkeuden,
ja jotka istuivat

[203]

kuoleman maassa ja varjossa,
niille koitti valkeus.»

Kun Jeesus saarnasi meren äärellä, hänellä oli mielessään muitakin kuulijoita kuin Gennesaretin järven rannalla oleva joukko. Katsoessaan ajassa eteenpäin hän näki uskollisia lapsiaan vankiloissa ja oikeussaleissa, kiusattuina, yksinäisinä ja ahdistettuina. Kaikki ilon, taistelun ja ahdingon hetket olivat avoinna hänen siimalleen. Puhessaan ympärilleen kokoontuneille ihmisille hän puhui samalla näille muille sieluille juuri sellaisia sanoja, jotka kerran toisivat heille toivoa ahdinkoon, lohtua murheeseen ja taivaallista valoa pimeyteen. Ääni, joka silloin puhui kalastajaveneestä Galilean meren rannalla, tulisi Pyhän Hengen välityksellä puhumaan rauhaa ihmissydämille ajan loppuun asti.

Pietarin kalansaaalis

Puheen päätyttyä Jeesus kääntyi Pietariin ja pyysi häntä viemään veneen syvemmälle ja heittämään verkkonsa apajalle. Mutta Pietari oli masentunut. Koko yönä hän ei ollut saanut mitään. Yksinäisinä hetkinään hän oli ajatellut Johannes Kastajan kohtaloa, hänen, joka riutui vankityrmässään. Hän oli ajatellut sitä, mikä odotti Jeesusta ja hänen seuraajiaan, lähetystyön huonoa menestystä Juudeassa ja pappien ja rabbiinien ilkeyttä. Omassa ammatissaankin hän oli epäonnistunut, ja hänen katsellessaan tyhjiä verkkojaan tulevaisuus oli näyttänyt synkältä ja masentavalta. »Mestari», hän vastasi, »koko yön olemme tehneet työtä emmekä ole mitään saaneet; mutta sinun käskystäsi minä heitän verkot.»

Yö oli ainoa sovelias aika verkoilla kalastamiseen järven kirkaassa vedessä. Koko yön turhan raatamisen jälkeen näytti toivotomalta laskea verkkoja päivällä, mutta Jeesus oli antanut käskyn, ja rakkaus Mestariin sai opetuslapset tottelemaan. Simon ja hänen

veljensä laskivat yhdessä verkot järveen. He yrittivät nostaa ne ylös, mutta niihin oli tarttunut kaloja niin paljon, että ne alkoivat repeillä. Heidän täytyi kutsua Jaakob ja Johannes avukseen. Kun saalis oli saatu ylös, molemmat veneet olivat niin raskaassa lastissa, että ne olivat vaarassa upota.

Mutta Pietari ei nyt ajatellut venettä eikä saalista. Tämä ihme, joka ylitti kaikki hänen ennen näkemänsä, oli hänelle jumalallisen voiman ilmaus. Hän näki Jeesuksen pitävän koko luontoa vallassaan. Jeesuksen jumalallinen läsnäolo paljasti hänen oman epäpyhyytensä. Rakkaus Mestaria kohtaan, häpeä oman epäuskon tähden, kiitollisuus Kristuksen alentuvaisuudesta ja ennen kaikkea tunne hänen omasta epäpuhtaudestaan tuon äärettömän puhtauden rinnalla valtasivat hänet. Hänen toveriensa huolehtiessa verkkojen sisällöstä Pietari lankesi Vapahtajan jalkain juureen huudahtaen: »Mene pois minun tyköäni, Herra, sillä minä olen syntinen ihminen.»

Sama Jumalan pyhyiden läsnäolo oli saanut profeetta Danielin lankeamaan kuin kuolleena Jumalan enkelin eteen. Hän kertoo: »Minun verevä muotoni muuttui kaamean näköiseksi; eikä minussa ollut voimaa mihinkään. »Samoin Jesaja huudahti katsellessaan Herran kirkkautta: »Voi minua! Minä hukun, sillä minulla on saastaiset huulet, ja minä asun kansan keskellä, jolla on saastaiset huulet, sillä minun silmäni ovat nähneet kuninkaan, Herran Sebaotin » (Dan. 10: 8; Jes. 6: 5). Heikko ja syntinen ihminen näki itsensä jumalallisen täydellisyyden vastakohtana ja tunsikin kokonaan puutteelliseksi ja epäpyhäksi. Näin on käynyt kaikkien, joiden on suotu nähdä Jumalan suuruutta ja majesteettiutta.

Pietari huudahti: »Mene pois minun tyköäni, sillä minä olen syntinen ihminen», ja kuitenkin hän pysyi Jeesuksen jalkain juuressa, koska hän tunsikin, ettei voisi erota hänestä. Vapahtaja vastasi: »Älä pelkää, tästedes sinä saat saaliiksi ihmisiä. »Sen jälkeen kun Jesaja oli nähnyt Jumalan pyhyiden ja oman arvottomuutensa, hänelle uskottiin jumalallinen sanoma. Kun Pietari oli oppinut kieltämään itsensä ja tuntemaan riippuvuutensa Jumalan voimasta, hän sai kutsun Kristuksen työhön.

[204]

[205]

He jättivät kaiken ja seurasivat Jeesusta

Tähän mennessä ei kukaan opetuslapsista ollut vielä kokonaan liittynyt Jeesukseen hänen työtoverinaan. He olivat nähneet monta hänen ihmetyötään ja kuunnelleet hänen opetuksiaan, mutta he eivät olleet kokonaan jättäneet entistä tointaan. Johannes Kastajan vangitseminen oli ollut heille kaikille katkera pettymys. Jos Johannesen tehtävä oli päättynyt tällä tavoin, ei heillä ollut paljon toivoa Mestarinsa suhteen, jota vastaan kaikki uskonnolliset johtajat olivat nousseet. Näissä olosuhteissa heistä tuntui helpotukselta palata joksin aikaa kalastamaan. Mutta nyt Jeesus kehotti heitä jättämään entisen elämänsä ja liittymään kokonaan häneen. Pietari oli noudattanut tätä kutsua. Heidän astuessaan maihin Jeesus pyysi kolmea muuta opetuslasta: »Seuratkaa minua, niin minä teen teistä ihmisten kalastajia.» Heti he jättivät kaiken ja seurasivat häntä.

Ennen kuin Jeesus pyysi heitä jättämään verkkonsa ja kalastusveneensä, hän oli antanut heille vakuutuksen, että Jumala täyttäisi heidän tarpeensa. Pietarin veneen käyttäminen evankeliumityöhön oli runsaasti korvattu. Hän, joka on »rikas antaja kaikille, jotka häntä avuksi huutavat», on sanonut: »Antakaa, niin teille annetaan. Hyvä mitta, sullottu, pudistettu ja kukkurainen, annetaan teidän helmaan» (Room. 10: 12; Luuk. 6: 38). Tällä mitalla hän oli palkinnut opetuslasten palveluksen. Ja jokainen hänen työnsä hyväksi tehty uhraus korvataan »hänen armonsa ylenpalttisen runsauden» mukaan (Ef. 3: 20; 2: 7).

[206] Tuona surullisena yönä järvellä, jolloin opetuslapset olivat erossa Mestaristaan, he olivat epäuskon ahdistamia ja tuloksettoman työn uuvuttamia. Mutta hänen läsnäolonsa sytytti uskon heidän sydämesseen ja toi heille iloa ja menestystä. Näin on meidänkin laitamme. Ollessamme erossa Kristuksesta työmme on tuloksetonta, ja me epäilemme ja napisemme hel- posti. Mutta kun hän on lähellä ja me työskentelemme hänen johdolla, saamme iloita hänen voimansa vaikutuksesta. Saatana koettaa masentaa sielua, mutta Kristuksen tehtävänä on herättää uskoa ja toivoa.

Se syvällisempi opetus, jonka opetuslapset saivat tästä ihmettyöstä, kuuluu myös meille. Hän, joka sanallaan saattoi koota kalat merestä, voi myös vaikuttaa ihmissydämiin ja vetää niitä rakkauten-

sa köysillä, niin että hänen palvelijoistaan saattaa tulla »ihmisten kalastajia».

Oppimattomia miehiä

Nuo galilealaiset kalastajat olivat vaatimattomia ja oppimattomia miehiä, mutta Kristus, maailman valo, oli täysin kykenevä valmistamaan heidät siihen tehtävään, jota varten hän oli heidät valinnut. Vapahtaja ei halveksinut kasvatusta, sillä älyllinen sivistys, jota Jumalan rakkaus ohjaa ja joka pyhitetään hänen palvelukseensa, on siunaukseksi. Mutta hän sivuutti oman aikansa viisaat, koska he olivat niin itsekylläisiä, etteivät he voineet tuntea myötätuntoa kärsivää ihmiskuntaa kohtaan eivätkä tulla Nasaretin miehen työtovereiksi. He olivat kiihkouskovaisia ja pitivät alentavana oppia Kristukselta. Herra Jeesus etsii työtovereikseen sellaisia, jotka ovat valmiit ehdoitta toimimaan hänen armonsa välikappaleina. Kaikkien niiden, jotka haluavat työskennellä yhdessä Jumalan kanssa, on ensimmäiseksi opittava olemaan luottamatta itseensä, sillä vain silloin he ovat valmiita ottamaan vastaan Kristuksen luonteen. Tätä ei voida saavuttaa kasvatuksen avulla tieteellisimmissäkään kouluissa. Se on sen viisauden hedelmä, jota saadaan vain jumalalliselta Opettajalta.

Jeesus valitsi oppimattomia kalastajia, koska heitä ei ollut opetettu noudattamaan perimätietoa eikä aikansa erheellisiä tapoja. Heillä oli luonnonlahjoja, ja he olivat nöyriä ja oppivaisia miehiä, joita hän saattoi kasvattaa työhönsä. Tavallisilla elämänaloilla on monia, jotka suorittavat kärsivällisesti jokapäiväistä työtään tietämättä omistavansa kykyjä, jotka käyttöön otettuina kohottaisivat heidät maailman kunnioitetuimpien miesten rinnalle. Tarvitaan vain taitavan käden kosketusta herättämään nuo uinuvat kyvyt. Tällaisia miehiä Jeesus kutsui työtovereikseen, ja hän antoi heille etuoikeuden olla hänen kanssaan. Kenelläkään maailman suurmiehellä ei ole ollut tällaista opettajaa. Kun opetuslapset lähtivät Vapahtajan koulusta, he eivät enää olleet tietämättömiä tai sivistymättömiä. He olivat tulleet mieleltään ja luonteeltaan hänen kaltaisikseen, ja ihmiset tiesivät heistä, että he olivat olleet Jeesuksen kanssa.

Korkein kasvatus

[207] Korkeinta kasvatusta ei ole pelkkä tiedon antaminen, vaan sen elävän voiman jakaminen, jota sielu saa välittömässä kosketuksessa toisen sielun kanssa. Vain elämä synnyttää elämää. Millainen etuoikeus olikaan niillä, jotka kolmen vuoden ajan olivat päivittäin kosketuksessa siihen jumalalliseen elämään, josta on lähtöisin jokainen maailmaa siunannut, uutta elämää synnyttävä heräte! Ennen muita Johannes, rakastettu opetuslapsi, antautui tuon ihmeellisen elämän voiman vaikutuksen alaiseksi. Hän sanoo: »Ja elämä ilmestyi, ja me olemme nähneet sen ja todistamme siitä ja julistamme teille sen iankaikkisen elämän, joka oli Isän tykönä ja ilmestyi meille. » »Ja hänen täyteydestään me kaikki olemme saaneet, ja armoa armon päälle » (1 Joh. 1:2; Joh. 1:16).

Herran apostoleilla ei ollut halua saada kunniaa itselleen. Oli selvää, että heidän työnsä menestys riippui vain Jumalasta. Näiden miesten elämä, heidän luonteensa kehitys ja se valtava työ, jonka Jumala heidän välityksellään suoritti, osoittavat, mitä hän on tekevä kaikille, jotka ovat oppivaisia ja kuuliaisia.

Se, joka rakastaa Kristusta eniten, voi tehdä eniten hyvää. Ei ole mitään rajoja sellaisen henkilön käyttökelpoisuudella, joka oman minänsä syrjäyttäen antaa sijaa Pyhän Hengen työlle sydämessään ja elää kokonaan Jumalalle pyhitettyä elämää. Jos ihmiset kestävät välttämättömän kurin valittamatta tai väsymättä matkalla, Jumala on opettava heitä hetki hetkeltä, päivä päivältä. Hänen harras halunsa on ilmaista armonsa. Jos hänen kansansa tahtoo poistaa esteet, hän vuodattaa pelastuksensa runsaina virtoina inhimillisten välikappaleittensa kautta. Jos vaatimattomissa oloissa eläviä ihmisiä olisi innostettu tekemään kaikki se hyvä, minkä he voivat tehdä, ja elleivät pidättävät kädet olisi tarttuneet heihin hillitäkseen heidän intoaan, Kristuksella olisi satoja työntekijöitä siellä, missä nyt on vain yksi.

Jumala ottaa ihmiset sellaisina kuin he ovat ja kasvattaa heidät palvelukseensa, jos he jättäytyvät hänelle. Jumalan Henki, joka vastaanotetaan sieluun, elvyttää kaikki sen kyvyt. Pyhän Hengen johdon alaisena mieli, joka ehdoitta pyhitetään Jumalalle, kehittyy sopusuhtaisesti ja vahvistuu käsittämään ja täyttämään Jumalan vaatimuksia. Heikko, horjuva luonne muuttuu lujaksi ja voimak-

kaaksi. Alituinen rukous muodostaa niin läheisen suhteen Jeesuksen ja hänen opetuslapsensa välille, että kristitty tulee hänen kaltaiseksi mieleltään ja luonteeltaan. Yhteys Kristuksen kanssa laajentaa ja selventää hänen näköpiiriään. Hänen huomiokykynsä terästyy, hänen arvostelukykynsä tulee tasapuolisemmaksi. Se, joka haluaa työskennellä Kristuksen hyväksi, saa Vanhurskauden auringolta sellaista elämää antavaa voimaa, että hän voi tuottaa paljon hedelmää Jumalan kunniaksi.

Tieteissä ja taiteissa korkeimman sivistyksen omaavat ihmiset ovat saaneet kallisarvoisia opetuksia vaatimattomilta kristityiltä, jotka maailman mielestä ovat olleet oppimattomia. Mutta nämä tuntemattomat opetuslapset olivat saaneet kasvatuksensa kaikkein korkeimmassa koulussa. He olivat istuneet hänen jalkojensa juuressa, joka puhui, niin kuin ei kukaan koskaan ollut puhunut.

Luku 26—Kapernaumissa

Jeesus asui Kapernaumissa matkojensa väliajoilla, ja se tuli tunnetuksi »hänen omana kaupunkinaan». Se sijaitsi Galilean meren rannalla ja lähellä kauniin Gennesaretin tasangon rajaa, vaikkakaan ei varsinaisesti itse tasangolla.

Syvä maan vajoama, jossa järvi oli, aiheutti sen, että sen rantoja ympäröivällä tasangolla vallitsi suotuisa eteläinen ilmasto. Siellä kasvoivat Kristuksen päivinä palmu ja oliivipuu, siellä oli hedelmä- ja viinitarhoja, vihreitä vainioita ja runsaasti kirkasvärisiä kukkia, joita kaikkia kastelivat vuorilta pulppuavat purot. Järven rannoilla ja vähän matkaa siitä sijaitsevilla kukkuloilla oli tiheässä kaupungeja ja kyliä. Järvi oli täynnä kalastajaveneitä. Kaikkialla vallitsi vilkas elämä.

Kapernaum soveltui hyvin Vapahtajan työn keskuksiksi. Koska se sijaitsi Damaskosta Jerusalemiin, Egyptiin ja Välimerelle vievän tien varrella, se oli vilkas läpikulkupaikka. Ihmisiä monista maista kulki sen kautta tai pysähtyi sinne lepäämään matkansa varrella. Siellä Jeesus saattoi tavata kaikkia kansallisuuksia ja kaikensäätyisiä ihmisiä, rikkaita ja mahtavia yhtä hyvin kuin köyhiä ja alhaisia, ja hänen opetuksensa levisivät muihin maihin ja moniin koteihin. Näin ihmiset innostuivat tutkimaan ennustuksia, heidän huomionsa suuntautui Vapahtajaan, ja hänen tehtävänsä tuli maailman tietoon.

Huolimatta sanhedrinin toimenpiteistä Jeesusta vastaan kansa odotti innokkaana hänen toimintansa kehitystä. Taivaassa vallitsi suuri mielenkiinto sitä kohtaan. Enkelit valmistivat tietä hänen toiminnalleen vaikuttaen ihmissydämiin ja vetäen niitä Vapahtajan luo.

Kuninkaan virkamiehen poika, jonka Kristus oli parantanut, todisti Kapernaumissa hänen voimastaan. Virkamies itse ja hänen perheensä todistivat iloiten uskostaan. Kun tuli tunnetuksi, että suuri opettaja itse oli heidän keskuudessaan, koko kaupunki joutui liikkeelle. Suuria joukkoja kerääntyi hänen ympärilleen. Sapattina kansaa tunkeutui synagogaan niin paljon, että useiden oli käännäyttävä

takaisin pääsemättä sisään.

Vapahtajan julistuksen voima

Kaikki, jotka kuulivat Vapahtajaa, »olivat hämmästyksissään hänen opetuksistansa, sillä hänen puheessansa oli voima». »Sillä hän opetti heitä niinkuin se, jolla valta on, eikä niinkuin heidän kirjannoppineensa » (Luuk. 4: 32; Matt. 7: 29). Kirjanoppineiden ja fariiseusten opetus oli kylmää ja muodollista, kuin ulkoa opittua läksyä. Jumalan sana ei ollut heille elävää voimaa. He asettivat omat käsityksensä ja perimätapansa sen opetusten tilalle. He väittivät tavallisten jumalanpalvelusmenojen selittävän lakia, mutta mikään jumalallinen innoitus ei liikuttanut heidän omaa sydäntään eikä myöskään heidän kuulijainsa sydäntä.

Jeesuksella ei ollut mitään tekemistä niiden erilaisten asioiden kanssa, joista juutalaiset keskenään kiistelivät. Hänen tehtävänsä oli julistaa totuutta. Hänen sanansa loivat valoa patriarkkain ja profeettain opetukseen, ja Kirjoitukset avautuivat ihmisille aivan uudessa valossa. Hänen kuulijansa eivät olleet koskaan aikaisemmin sillä tavoin käsittäneet Jumalan sanan syvyyksiä.

Jeesus kohtasi ihmiset heidän omassa ympäristössään, ja hän ymmärsi heidän vaikeuksiaan. Hän teki totuuden suureksi ja ihanaksi esittämällä sen suoraan ja yksinkertaisesti. Hänen käyttämänsä kieli oli puhdasta ja hienostunutta, kirkasta kuin vuoripuron vesi. Hänen äänensä soi musiikkina niille, jotka olivat kuunnelleet rabbiinien yksitoikkoista ääntä. Mutta vaikka hänen opetuksensa olikin yksinkertaista, hän puhui niin kuin se, jolla on valta. Tämä piirre erotti hänen opetuksensa kaikkien muitten opetuksesta. Rabbiinit puhuivat hapuillen ja epäröiden ikään kuin Kirjoituksille olisi voitu antaa tietty merkitys aivan yhtä hyvin kuin täysin päinvastainenkin. Kuulijat joutuivat vähitellen yhä suuremman epävarmuuden valtaan. Mutta Jeesus opetti Kirjoituksia kumoamattoman varmasti. Puhuipa hän mistä aiheesta tahansa, hän esitti sanottavansa voimakkaasti, ikään kuin ei kukaan voisi väittää sitä vastaan.

Kuitenkin hän oli pikemmin vakava kuin kiivas. Hän puhui niin kuin se, jolla on tietty tarkoitus täytettävänä. Hän toi esiin ikuisuuden todellisuuden. Jumala ilmeni jokaisessa hänen käsittelemässään aiheessa. Jeesus koetti särkeä sen lumouksen, joka sai ihmiset kiin-

tymään maallisiin asioihin. Hän esitti tämän elämän asiat oikeassa suhteessaan, vähemmän arvoisina kuin iankaikkiset asiat, mutta hän ei kieltänyt niiden merkitystä. Hän opetti, että taivas ja maa ovat läheisesti liitetyt toisiinsa ja että taivaallisten totuuksien tunteminen saa ihmiset paremmin täyttämään jokapäiväisen elämän velvollisuudet. Hän puhui kuten puhuu sellainen, joka tuntee taivaan ja on tietoinen sukulaisuudestaan Jumalan kanssa ja joka kuitenkin tuntee yhteenguuluvaisuutensa ihmisperheen jokaisen jäsenen kanssa.

Hänen sanomansa vaihteli hänen kuulijakuntansa mukaan. Hän osasi »sanalla virvoittaa väsynyttä» (Jes. 50: 4), sillä hänelle oli suotu armo välittää ihmisille totuuden aarteita mitä viehättävimmällä tavalla. Hän osasi suhtautua tahdikkaasti ennakkoluuloihin ja saattoi kuulijansa ihmeisiinsä kuvauksilla, jotka heitä kiinnostivat. Mielikuvituksen välityksellä hän saavutti sydämen. Hänen kuvauksensa olivat otetut jokapäiväisestä elämästä, ja vaikka ne olivatkin yksinkertaisia, niillä oli ihmeen syvä merkitys. Taivaan linnut, kedon liljat, kylväminen, paimen ja lampaat - tällaisilla vertauksilla Kristus valaisi kuolemattomia totuuksia. Ja joka kerta, kun hänen kuulijansa myöhemmin sattuiivat näkemään näitä asioita luonnossa, he muistivat hänen sanansa. Kristuksen vertauksissa toistuivat hänen opetuksensa lakkaamatta.

Kristus ei koskaan imarrellut ihmisiä. Hän ei milloinkaan puhunut sellaista, mikä olisi saanut heidät kuvittelemaan turhia, eikä hän ylistänyt heidän viisaita keksintöjään. Mutta syvälliset ja ennakkoluulottomat ajattelijat vastaanottivat hänen opetuksensa ja huomasiivat niiden panevan heidän viisautensa koetukselle. He ihmettelivät näitä yksinkertaisella kielellä ilmaistuja hengellisiä totuuksia. Hänen sanansa viehättivät oppineimpiakin, ja oppimattomat hyötyivät niistä aina. Hänellä oli sanoma sivistymättömille, ja hän sai pakanatkin ymmärtämään, että hänen sanomansa kuului heille.

Hänen hellä myötätuntonsa lankesi parantavana kosketuksena väsyneille ja ahdistetuille sydämille. Kiukkuisten vihamiestensäkin keskellä häntä ympäröi rauhan ilmapiiri. Hänen kasvojensa kauneus, hänen luonteensa suloisuus ja ennen kaikkea hänen katseessaan ja äänessään ilmenevä rakkaus vetivät hänen puoleensa kaikkia, jotka eivät olleet epäuskon paaduttamia. Ellei hänen jokaisesta katseestaan ja sanastaan olisi tulvinut sellainen suloinen, myötätuntoinen henki, ei hän olisi voinut vetää puoleensa niin suuria kansanjouk-

koja. Ahdistetut, jotka tulivat hänen luokseen, tunsivat, että hän otti osaa heidän huoliinsa uskollisena ja hellänä ystävänä, ja he halusivat tietää enemmän hänen opettamistaan totuuksista. Taivas tuli heitä lähelle. He halusivat viipyä hänen läheisyydessään, jotta hänen rakkautensa suoma lohtu ympäröisi heitä jatkuvasti.

Jeesus tarkkasi syvästi kiinnostuneena kuulijoidensa kasvoniilmeitä. Innostusta ja mielihyvää ilmaisevat kasvot tuottivat hänelle suurta tyydytystä. Kun totuuden nuolet tunkeutuivat sydämeen särkien itsekkyyden muurit ja saaden aikaan katumusta ja viimein kiitollisuutta, silloin Vapahtaja iloitsi. Kun hänen katseensa siirtyi kuulijasta toiseen ja hän huomasi heidän joukossaan tutut kasvot, hänenkin kasvonsa kirkastuivat ilosta. Hän näki heistä olevan toivoa hänen valtakuntansa alamaisiksi. Kun suoraan puhuttu totuus kosketti jotakin arkaa kohtaa, hän huomasi asianomaisen kasvojen ilmeen muuttuvan, näki niillä kylmän, tylyn ilmeen, joka kertoi valon olleen vastenmielistä. Kun hän näki ihmisten hylkäävän rauhan sanoman, hän tunsu tuskaa sydänjuuriaan myöten.

Riivatun parantaminen

Jeesus puhui synagoogassa valtakunnasta, jota hän oli tullut perustamaan, ja tehtävästään vapauttaa sielunvihollisen vankeja. Kauhun huuto keskeytti hänen puheensa. Eräs mielisairas juoksi esiin kansanjoukosta ja huusi: »Voi, mitä sinulla on meidän kanssamme tekemistä, Jeesus Nasaretilainen? Oletko tullut meitä tuhoamaan? Minä tunnen sinut, kuka olet, sinä Jumalan Pyhä.»

Syntyi suuri hämminki. Kansan huomio kääntyi pois Kristuksesta, eikä hänen sanojaan enää kuunneltu. Tämä oli saatanan tarkoitus hänen johtaessaan uhrinsa synagoogaan. Mutta Jeesus nuhteli riivaajaa sanoen: » 'Vaikene ja lähde hänestä.' Ja riivaaja viskasi hänet maahan heidän keskelleen ja lähti hänestä häntä ollenkaan vahingoittamatta.»

Tämän onnettoman sairaan mieli oli sielunvihollisen pimentämä, mutta Vapahtajan läheisyydessä valonsäde oli tunkeutunut synkkyysden läpi. Hän havahtui kaipaamaan vapautusta saatanan vallasta, mutta riivaaja vastusti Kristuksen voimaa. Kun mies koetti pyytää apua Kristukselta, paha henki pani sanat hänen suuhunsa, ja hän huusi pelon tuskassa. Riivattu aavisti jollakin tavalla olevansa hänen

läheisyydessään, joka saattoi hänet vapauttaa, mutta kun hän koetti päästä tuon voimakkaan käden ulottuville, häntä esti toisen tahto ja hänen suunsa puhui toisen sanoja. Taistelu vihollisen voiman ja hänen oman vapautumishalunsa välillä oli kauhea.

[212] Hän, joka kiusauksen korvessa oli voittanut saatanan, joutui taas vastakkain vihollisensa kanssa. Vihollinen käytti kaikkea voimaansa pitääkseen uhrinsa vallassaan. Perään antaminen tässä merkitsisi voiton antamista Jeesukselle. Näytti siltä kuin tuo kiusattu mies joutuisi menettämään henkensä taistelussa vihollisen kanssa, joka oli tuhonnut hänen miehuutensa. Mutta Vapahtaja puhui niin kuin se, jolla on valta, ja vapautti vangin. Entinen riivattu seiso i hmettelevän kansanjoukon edessä onnellisena siitä, että saattoi vapaasti hallita itseään. Paholainenkin oli saanut kokea Vapahtajan jumalallista voimaa.

Mies ylisti Jumalaa vapautuksestaan. Silmät, joissa äsken oli hehkunut mielipuolisuuden tuli, säteilivät nyt ymmärrystä ja vuotivat kiitollisuuden kyyneleitä. Kansa oli mykkänä hämmästyksestä. Niin pian kuin he kykenivät puhumaan, he huudahtivat toisilleen: »Mitä tämä on? Uusi, voimallinen oppi! Hän käskee saastaisia henkiäkin, ja ne tottelevat häntä.»

Salainen syy siihen kärsimykseen, joka oli tehnyt tämän miehen kauhunäyksi hänen ystävilleen ja taakaksi hänelle itselleen, oli hänen omassa elämässään. Synnin nautinnot olivat hurmanneet hänet, ja hän oli ajatellut viettää elämänsä meluisana ilojuhlana. Hän ei uneksanutkaan tulevansa kauhistukseksi maailmalle ja häpeäksi perheelleen. Hän luuli voivansa viettää aikansa viattomissa hulluuksissa. Mutta astuttuaan kerran tälle polulle hän luisui nopeasti alaspäin. Hillittömyys ja kevytmielisyys turmelivat hänen luonteensa jalot ominaisuudet, ja saatana otti hänet kokonaan valtaansa.

Katumus tuli liian myöhään. Kun hän oli halukas uhraamaan rikkautensa ja huvituksensa saavuttaakseen jälleen menettämänsä voiman, hän oli tullut avuttomaksi paholaisen kourissa. Hän oli astunut vihollisen alueelle, ja tämä oli ottanut käyttöönsä kaikki hänen kykynsä. Kiusaaja oli vietellyt hänet monella houkuttelevalla ehdotuksella, mutta kun tuo miesparka kerran oli hänen vallassaan, vihollinen tuli häikäilemättömäksi julmuudessaan ja hirveäksi vihanpuuskissaan. Näin käy kaikille, jotka suostuvat pahaan; ennen

niin huumaavat nautinnot johtavat sortuneen sielun epätoivon tai mielisairauden yöhön.

Sama paha henki, joka kiusasi Kristusta erämaassa ja piti Kapernaumin riivattua vallassaan, hallitsi myös epäuskoisia juutalaisia. Mutta heissä se otti hurskaan muodon ja koetti pettää heitä selittäen väärin ne vaikuttimet, joiden perusteella he kielsivät Vapahtajan. Heidän tilansa oli pahempi kuin riivatun, sillä he eivät tunteneet tarvitsevansa Kristusta, ja siksi saatana piti heitä lujasti vallassaan.

Aika, jolloin Kristus työskenteli henkilökohtaisesti ihmisten keskuudessa, oli pimeyden voimien vilkkaimman toiminnan aikaa. Kautta aikojen sielunvihollinen pahoine enkeleineen oli koettanut saada hallintaansa ihmisten ruumiin ja sielun saattaakseen heidät syntiin ja kärsimyksiin, ja sitten hän oli syyttänyt kaikesta tästä kurjuudesta Jumalaa. Jeesus ilmaisi ihmisille Jumalan luonteen. Hän mursi paholaisen vallan ja vapautti hänen vankinsa. Uusi elämä, rakkaus ja taivaan voima koskettivat ihmissydämiä, ja tämä yllytti pahuuden ruhtinaan taistelemaan valtaasemastaan. Saatana kokosi joukkonsa ja vastusti Kristuksen työtä joka askelella.

Paholaisen toiminta ihmisen tuhoamiseksi

[213]

Näin on oleva myös suuressa lopullisessa taistelussa vanhurskauden ja synnin välillä. Samalla kun Kristuksen opetuslasten päälle vuodatetaan ylhäältä uutta elämää, valoa ja voimaa, tulee myös alhaaltapäin uutta elämää joka antaa voimaa saatanan toiminnalle. Jokainen maallinen pyrkimys tehostuu. Vuosisataisessa taistelussa saavuttamallaan kekseliäisyydellä pahuuden ruhtinas toimii valepuhuisena. Hän esiintyy valon enkelinä, ja suuret joukot »noudattavat villitseviä henkiä ja riivaajien oppeja » (1 Tim. 4:1).

Kristuksen päivinä Israelin johtajat ja opettajat eivät kyenneet vastustamaan vihollisen työtä. He hylkäsivät sen ainoan keinon, jolla he olisivat voineet vastustaa pahoja henkiä. Kristus voitti vihollisen Jumalan sanalla. Israelin johtajat väittivät osaavansa selittää Jumalan sanaa, mutta he olivat tutkineet sitä vain voidakseen pitää yllä perimätapojaan ja tehostaa ihmisten laatimia sääntöjä. Tulkinnallaan he saivat sen esittämään ajatuksia, joita Jumala ei koskaan ollut antanut. Heidän mystillinen tulkintansa teki epäselväksi sen, minkä Jumala oli tehnyt yksinkertaiseksi. He väittelivät merkityksettömis-

tä opinkappaleista ja samalla hylkäsivät tärkeimmät totuudet. Näin epäusko pääsi leviämään. Jumalan sanalta riistettiin sen voima, ja pahat henget menettelivät mielensä mukaan.

Historia toistuu. Vaikka Raamattu on avoimena monien aikamme uskonnollisten johtajien edessä ja he tunnustavat kunnioittavansa sen opetuksia, he kuitenkin estävät uskomasta, että se on Jumalan sanaa. He tutkivat sitä uutterasti, mutta asettavat omat mielipiteensä sen yksinkertaisten lausuntojen yläpuolelle. Heidän käsissään Jumalan sana menettää uudistavan voimansa. Tämän tähden epäusko saa vapaasti vallita, ja jumalattomuus yhä leviää.

Kun saatana on hävittänyt uskon Raamattuun, hän ohjaa ihmisiä muille valon ja voiman lähteille. Näin hän itse huomaamatta hiipii sisälle. Ne, jotka hylkäävät Raamatun selvät opetukset ja Jumalan Pyhän Hengen voiman, joka saa ihmisen näkemään syntinsä, antavat pahoille hengille vallan. Raamatun arvosteleminen ja epäileminen ovat avanneet tien spiritismille ja teosofialle, noille muinaisen pakanuuden nykyaikaisille muodoille, jotka ovat saaneet jalansijaa niissäkin kirkkokunnissa, jotka tunnustavat Herran Jeesuksen Kristuksen.

Evankeliumin julistustyön rinnalla on toiminnassa voimia, jotka ovat valheen henkien välikappaleita. Moni ihminen alkaa leikkiä näiden kanssa vain uteliaisuudesta. Mutta nähdessään todistuksia inhimillistä voimaa suuremman voiman vaikutuksesta hän tulee houkutelluksi yhä pitemmälle, kunnes häntä hallitsee tahto, joka on hänen omaa tahtoaan voimakkaampi. Hän ei voi enää vapautua sen salaperäisestä vallasta.

[214] Sielun varustukset ovat sortuneet. Hänellä ei ole enää mitään salpaa syntiä vastaan. Kun kerran Jumalan sanan ja hänen Henkensä pidäkkeet on hylätty, ei kukaan ihminen tiedä, miten syvään alennustilaan hän voi vaipua. Salainen synti tai vallitseva intohimo voi pitää häntä vankinaan yhtä avuttomana, kuin oli Kapernaumin riivattu mies. Kuitenkaan hänen tilansa ei ole toivoton.

Voima pahan voittamiseen

Keino, jolla voimme voittaa paholaisen, on sama, jolla Kristus voitti - sanan voima. Jumala ei hallitse mieltämme ilman meidän suostumustamme, mutta jos todella tahdomme tuntea ja tehdä hänen

tahtonsa, meille kuuluvat hänen lupauksensa: »Ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi. » »Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, tulee hän tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta » (Joh. 8: 32; 7: 17). Uskomalla näihin lupauksiin jokainen ihminen voi vapautua erehdysten kahleista ja synnin vallasta.

Jokaisella ihmisellä on vapaus valita, minkä voiman hän antaa vallita itseään. Kukaan ei ole langennut niin syvälle, kukaan ei ole niin kurja, ettei hän voisi pelastua Kristuksessa. Riivattu saattoi rukouksen sijaan puhua vain saatanan sanoja, ja kuitenkin hänen sydämensä lausumaton rukous tuli kuulluksi. Ei ainoatakaan hädässä olevan sielun huutoa, vaikka se ei voisikaan puhjeta sanoiksi, jätetä ottamatta huomioon. Niitä, jotka suostuvat tekemään liiton taivaan Jumalan kanssa, ei jätetä vihollisen valtaan tai oman luonteensa heikkouteen. Vapahtaja kutsuu heitä: »Taikka ottakoot pakonsa minun turviini, tehköt rauhan minun kanssani, rauhan tehköt minun kanssani » (Jes. 27: 5, vanh. käänn.). Pimeyden henget taistelevat sielusta, joka kerran on joutunut heidän valtaansa, mutta Jumalan enkelit kamppailevat tuon sielun puolesta voittoisin voimin. Herra sanoo: »Otetaanko sankarilta saalis, tai riistetäänkö vangit vanhurskaalta? Sillä näin sanoo Herra: Vaikka vangit otettaisiinkin sankarilta ja saalis riistettäisiin väkevältä, niin minä kuitenkin taistelen sitä vastaan, joka sinua vastaan taistelee, ja minä pelastan sinun lapsesi » (Jes. 49: 24, 25).

Jeesus Pietarin kodissa

Seurakunnan ollessa synagoogassa pelonsekaisen kunnioituksen vallassa Jeesus poistui Pietarin kotiin lepäämään vähän. Mutta tämänkin kodin ylle oli langennut varjo. Pietarin vaimon äiti makasi sairaana kovassa kuumeessa. Jeesus nuhteli tautia, ja sairas nousi ja palveli Mestaria ja hänen opetuslapsiaan.

Tieto Kristuksen teosta levisi nopeasti yli Kapernaumin. Ihmiset eivät uskaltaneet tulla parannettaviksi sapattina, koska pelkäsivät rabbiineja, mutta tuskin aurinko oli vaipunut taivaanrannan taakse, kun jo alkoi vilkas liike. Kodeistaan, kaupoista ja toreilta kaupungin asukkaat kiirehtivät siihen vaatimattomaan asuntoon, jossa Jeesus majaili. Sairaita tuotiin paareilla, heitä tuli sauvoihinsa nojaten, tai he hoippuivat ystäviensä tukemina Vapahtajan luokse.

Tunti tunnin jälkeen heitä tuli ja meni, sillä kukaan ei tiennyt, olisiko suuri Parantaja enää huomenna heidän keskuudessaan. Koskaan ei Kapernaumissa ollut nähty tällaista päivää. Riemuhuutoja ja iloääniä kajahteli ilmassa. Vapahtaja iloitsi aikaansaamastaan riemusta. Nähdessään niiden kärsimykset, jotka olivat tulleet hänen luokseen, hänen sydämensä tunsu syvää myötätuntoa, ja hän iloitsi voidessaan tehdä heidät jälleen terveiksi ja onnellisiksi.

[216] Vasta kun viimeinen sairas oli parannettu, Jeesus lakkasi työstään. Yö oli jo pitkälle kulunut, kun kansanjoukko hajaantui ja hiljaisuus laskeutui Simonin kodin ylle. Pitkä, innostava päivä oli päättynyt, ja Jeesus kaipasi lepoa. Mutta kaupungin ollessa vielä uneen vaipuneena »varhain aamulla, kun vielä oli pimeä, hän nousi, lähti ulos ja meni autioon paikkaan; ja siellä hän rukoili».

Näin Jeesus käytti päivänsä eläessään täällä maailmassa. Hän päästi usein opetuslapsensa käymään kotonaan lepäämässä, mutta hän vastusti lempeästi heidän yrityksiään irrottaa hänet työstään. Koko päivän hän työskenteli opettaen tietämättömiä, parantaen sairaita, antaen sokeille näkönsä, raviten kansanjoukkoja, ja illalla tai varhain aamulla hän meni luonnon temppeliin seurustelemaan Isänsä kanssa. Usein hän vietti koko yön rukoillen ja mietiskellen ja palasi aamunkoitteessa työhönsä ihmisten keskuuteen.

Varhain aamulla Pietari ja hänen toverinsa tulivat Jeesuksen luo ja kertoivat, että Kapernaumin asukkaat olivat jo häntä etsimässä. Opetuslapset olivat tunteneet katkeraa pettymystä siitä vastaanotosta, jonka Jeesus tähän saakka oli saanut. Jerusalemin vallanpitäjät olivat yrittäneet murhata hänet, hänen synnyinkaupunkinsakin asukkaat olivat koettaneet riistää hänen henkensä. Mutta Kapernaumissa hänet oli otettu vastaan riemuisan innokkaasti, ja opetuslasten toivo oli jälleen syttynyt. Saattoihan olla niin, että vapautta rakastavien galilealaisten keskuudessa olisi uuden valtakunnan kannattajia. Mutta hämmästyneinä he kuulivat Kristuksen sanat: »Menkäämme muualle, läheisiin kyliin, että minä sielläkin saarnaisin, sillä sitä varten minä olen tullut.»

Jeesuksen maanpäällisen toiminnan luonne

Siinä kiihtymyksessä, joka silloin vallitsi Kapernaumissa, oli vaara, että hänen tehtävänsä tarkoitus unohdettaisiin. Jeesus ei tyy-

tynyt kiinnittämään huomiota itseensä vain ihmeitten tekijänä tai fyysisten sairauksien parantajana. Hän koetti vetää ihmiset luokseen heidän Vapahtajanaan. Kun ihmiset olivat halukkaita uskomaan, että hän oli tullut kuninkaaksi perustaakseen maallisen valtakunnan, hän halusi kääntää heidän mielensä maallisista asioista hengellisiin. Pelkkä maallinen menestys olisi hänen työlleen haitaksi.

Ja välinpitämättömän joukon ihailu raastoi hänen sieluaan. Hän ei elämässään mitenkään korostanut itseään. Tämän maailman kiihkeä hyvän aseman, rikkauden tai kykyjen palvonta oli vierasta Ihmisen Pojalle. Jeesus ei käyttänyt mitään niistä keinoista, joita ihmiset käyttävät saadakseen kannatusta tai herättääkseen kunnioitusta. Vuosisatoja ennen hänen syntymäänsä hänestä oli ennustettu: »Ei hän huuda eikä korota ääntään, ei anna sen kuulua kaduilla. Särjettyä ruokoa hän ei muserra, ja suitevaista kynttilän sydäntä hän ei sammuta. Hän levittää oikeutta uskollisesti. Hän itse ei sammu eikä murru, kunnes on saattanut oikeuden maan päälle » (Jes. 42:2-4)

Fariseukset tavoittelivat erikoisuutta noudattamalla tunnontarkasti muotomenoja ja pöyhkeilemällä jumalanpalveluksellaan ja hyvillä töillään. He osoittivat uskonnollista intoaan tekemällä uskonnon keskustelun aiheeksi. Vastakkaisten lahkosten väliset väittelyt olivat äänekkäitä ja pitkiä, eikä ollut harvinaista kuulla kaduilla viisaiden lainoppineiden kiivasta, meluisaa väittelyä.

Jeesuksen elämä oli tämän kaiken jyrkkä vastakohta. Hänen elämässään ei milloinkaan esiintynyt kovaäänistä väittelyä, huomiota herättäviä hartaudenharjoituksia tai suosion tavoittelua. Kristuksen elämä oli kätkeyty Jumalassa, ja Jumala ilmeni Poikansa luonteessa. Tähän Jeesus halusi ihmisten kiinnittävän mielensä ja kohdistavan kunnioituksensa.

Vanhurskauden aurinko ei ilmestynyt maailmalle äkkiä loistossaan häikäistäkseen kirkkaudellaan ihmismielet. Kristuksesta on kirjoitettu: »Hänen nousunsa on varma kuin aamurusko » (Hoos. 6: 3). Hiljaa ja vienosti leviää aamunkoitto yli maan karkottaen pimeyden varjot ja herättäen maailman elämään. Näin nousi Vanhurskauden aurinkokin »parantuminen siipiensä alla » (Mal. 4: 2).

[217]

Luku 27—Tautien voittaja

Kaikista itämaiden sairauksista pitaali oli pelätyin. Sen parantumaton ja tarttuva luonne ja sen kauhea vaikutus uhriinsa täytti rohkeimmankin mielen pelolla. Juutalaisten keskuudessa sitä pidettiin synnin rangaistuksena, ja siksi sitä nimitettiin »iskuksi», »Jumalan sormeksi». Koska se oli itsepintainen, parantumaton ja tappava, sitä pidettiin synnin vertauskuvana. Seremonialain mukaan pitaalinen julistettiin saastaiseksi. Hänet suljettiin pois ihmisten keskuudesta, ikään kuin hän jo olisi ollut kuollut. Kaikki, mitä hän kosketti, tuli saastaiseksi. Hänen hengityksensä pilasi ilman. Sen, jolla epäiltiin olevan tämä sairaus, täytyi näyttäytyä papeille, joiden oli tarkastettava hänet ja ratkaistava hänen asiansa. Jos hänet julistettiin pitaaliseksi, hänet eristettiin perheestään, suljettiin pois seurakunnasta ja tuomittiin elämään yksinomaan muiden pitaalisten seurassa. Lain vaatimukset olivat järkkymättömät. Eivät edes kuninkaat tai hallitusmiehet olleet erikoisasemassa. Hallitsijan, joka oli saanut tämän kauhean taudin, oli luovuttava valtikastaan ja paettava yhteiskunnasta.

Erossa ystävistään ja sukulaisistaan pitaalisen oli kannettava sairautensa kirous. Hänen piti julistaa omaa onnettomuuttaan, repiä vaatteensa ja huutaa varoitushuutoja kehottaen kaikkia pakenemaan hänen saastuttavasta läheisyydestään. Huuto »saastainen, saastainen! » jonka tuo yksinäinen pakolainen valittavin äänin päästi ilmoille, oli varoitus, jota kuunneltiin pelon ja kauhun vallassa.

Pitaalisen parantaminen

Kristuksen toimintaalueella oli monia tätä tautia sairastavia, ja tiedot hänen työstään saavuttivat heidätkin ja sytyttivät toivon kipinän. Mutta profeetta Elisan ajoista alkaen ei ollut koskaan kuultu kenenkään sellaisen puhdistuneen, johon tämä tauti oli tarttunut. He eivät uskaltaneet odottaa Jeesuksen tekevän heille sitä, mitä hän ei koskaan vielä ollut kenellekään ihmiselle tehnyt. Heidän joukos-

saan oli kuitenkin yksi, jonka sydämessä alkoi usko syttyä. Tämä mies ei kuitenkaan tiennyt, miten pääsisi Jeesuksen lähelle. Kuinka hän saattaisi näyttäytyä suurelle Parantajalle, kun hänet oli eristetty muista ihmisistä? Ja hän epäili, tahtoisiko Kristus parantaa juuri *hänet*. Alentuisiko hän huomaamaan sellaista, jonka uskottiin kärsivän Jumalan rangaistusta? Eikö hän fariseusten, vieläpä lääkärienkin tavoin langettaisi kirousta hänen päälleen ja kehottaisi häntä pakenemaan ihmisten olinpaikoilta? Hän ajatteli kaikkea, mitä hänelle oli kerrottu Jeesuksesta. Ei ketään, joka oli etsinyt hänen apuaan, ollut käännytetty pois. Miesparka päätti etsiä Vapahtajan. Vaikka hänet oli suljettu pois kaupungista, saattoihan hän tavata Jeesuksen jonkin vuoristotien syrjäpolulla tai löytää hänet opettamassa jonkin kaupungin ulkopuolelta. Vaikeudet olivat suuret, mutta tämä oli hänen ainoa toivonsa.

[219]

Pitaalinen ohjataan Vapahtajan luo. Jeesus on opettamassa järven rannalla, ja kansa on kokoontuneena hänen ympärilleen. Seisoessaan etäällä pitiaalinen erottaa joitakin Jeesuksen lausumia sanoja. Hän näkee hänen laskevan kätensä sairaitten päälle. Hän näkee rampojen, sokeitten, halvaantuneiden ja erilaisiin tauteihin kuolemaisillaan olevien nousevan terveinä ja ylistävän Jumalaa vapahduksestaan. Hänen uskonsa vahvistuu. Hän hiipii yhä lähemmäksi kokoontunutta joukkoa. Hän unohtaa hänelle määrättyt rajoitukset, kansan turvallisuuden ja kaikkien ihmisten häntä kohtaan tunteman pelon. Ihana paranemisen toivo täyttää kokonaan hänen mielensä.

Hän on vastenmielinen näky. Tauti on tehnyt hirveätä jälkeä, ja hänen lahoava ruumiinsa on kauhea katsella. Hänet nähdessään ihmiset vetäytyvät kauhistuneina taaksepäin. He ahtautuvat lähemmäksi toisiaan yrittäessään välttää kosketusta häneen. Jotkut koettavat estää häntä lähestymästä Jeesusta, mutta turhaan. Hän ei näe eikä kuule heitä. Inhon ilmaukset eivät vaikuta häneen. Hän näkee vain Jumalan Pojan. Hän kuulee vain äänen, joka puhuu elämää kuoleville. Hän rientää Jeesuksen luo ja heittäytyy hänen jalkoihinsa huutaen: »Herra, jos tahdot, niin sinä voit *minut* puhdistaa.»

Jeesus vastasi: »Minä tahdon, puhdistu», ja laski kätensä hänen päälleen.

Heti tapahtui pitaaalisessa muutos. Hänen lihansa tuli terveeksi, hermot saivat tuntonsa, lihakset kiinteytensä. Pitaaaliselle ominai-

nen karkea, hilseilevä iho katosi, ja sen sijaan tuli pehmeä kuulto, jollainen on terveen lapsen ihossa.

Jeesus kehotti miestä olemaan kertomatta tapahtuneesta ihme-teosta ja näyttäytymään heti uhreineen temppelissä. Tätä uhria ei hyväksyittäisi, ennen kuin papit olisivat tutkineet miehen ja julistaneet hänet täysin vapaaksi taudista. Olivatpa he tähän tehtävään miten haluttomia tahansa, he eivät voineet päästä tästä tutkimisesta ja asian ratkaisemisesta.

[220] Raamatun sanat osoittavat, miten painokkaasti Jeesus teroitti miehelle vaitiolon ja nopean toiminnan välttämättömyyttä. »Ja varoittaen häntä ankarasti hän laski hänet heti menemään ja sanoi hänelle: 'Katso, ettet puhu tästä kenellekään mitään, vaan mene ja näytä itsesi papille ja uhraa puhdistumisestasi se, minkä Mooses on säätänyt todistukseksi heille!' » Jos papit olisivat tietäneet pitaalisen puhdistumista koskevat seikat, heidän vihansa Kristusta kohtaan olisi saanut heidät julistamaan väärän tuomion. Jeesus halusi miehen näyttäytyvän temppelissä, ennen kuin mitkään huhut tästä ihmeestä ehtisivät sinne. Näin voitiin saada puolueeton tuomio, ja parannetun pitaalisen annettaisiin jälleen liittyä perheensä ja ystäviensä seuraan.

Jeesuksella oli mielessä muutakin, kun hän kehotti miestä vaimenemaan. Vapahtaja tiesi vihollistensa aina yrittävän estää hänen työtään ja kääntää kansaa pois hänestä. Hän tiesi, että jos pitaalisen parantumisesta kerrotaisiin laajalti, niin muutkin tätä kauheaa tautia sairastavat tunkeutuisivat hänen luokseen, ja sen johdosta alettaisiin suuriäänisesti julistaa, että kansa saa heistä tartunnan. Monet pitaalisista eivät käyttäisi terveyden lahjaansa siunaukseksi heille itselleen tai toisille. Ja keräämällä pitaalisia ympärilleen hän antaisi aiheita syytökseen, että hän rikkoi seremonialain määräyksiä. Tämä haittaisi hänen työtään evankeliumin julistajana.

Kristuksen varoitus osoittautui aiheelliseksi. Joukko ihmisiä oli nähnyt pitaalisen parantamisen, ja he olivat innokkaat kuulemaan pappien ratkaisun. Miehen palatessa ystäviensä luo siellä vallitsi suuri kiihtymys. Jeesuksen varoituksesta huolimatta mies ei enää yrittänytkään salata parantumistaan. Sitä todellakin olisi ollut mahdollon salata, mutta pitaallinen levitti tietoa siitä. Kun hän käsitti, että vain Jeesuksen vaatimattomuus oli tämän kiellon takana, hän kulki ympäri julistaen suuren parantajan voimaa. Hän ei käsittänyt, että jokainen sanakin siihen suuntaan vain vahvisti pappien ja van-

himpien päätöstä tuhota Jeesus. Parannettu mies tunsi, miten kallis terveyden lahja on. Hän iloitsi miehuusvoimastaan ja palaamisestaan perheensä ja yhteiskunnan piiriin, ja hänestä tuntui mahdottomalta olla antamatta kunniaa Lääkärille, joka oli hänet parantanut. Mutta tämän asian innokas julistaminen koitui vain haitaksi Vapahtajan työlle. Se keräsi hänen ympärilleen sellaiset joukot, että hänen oli pakko joksikin aikaa keskeyttää työnsä.

Jokaisella teolla Kristuksen toiminnassa oli kauaskantoinen tarkoitus. Se käsitti enemmän, kuin miltä itse teko näytti. Näin oli tässä pitaalisenkin tapauksessa. Samalla kun Jeesus palveli kaikkia, jotka tulivat hänen luokseen, hän halusi siunata niitäkin, jotka eivät tulleet. Samalla kun hän veti puoleensa publikaaneja, pakanoita ja samarialaisia, hän halusi saavuttaa myös papit ja opettajat, jotka olivat ennakkoluulojen ja perimätapojen kahleissa. Hän ei jättänyt käyttämättä mitään keinoja, joiden avulla oli mahdollista saavuttaa heidät. Lähettäessään parannetun pitaalisen pappien luo hän antoi heille todistuksen, jonka hän toivoi poistavan heidän ennakkoluulonsa.

Fariseukset olivat väittäneet Jeesuksen opetusten olevan sen lain vastaisia, jonka Jumala oli Mooseksen välityksellä antanut, mutta tämän syytöksen perättömyyden osoitti se, että hän käski pitaalisen antaa lainmukaisen uhrilahjan. Se oli riittävä todistus kaikille, jotka halusivat varmistua asiasta.

[221]

Jerusalemin johtomiehet olivat lähettäneet vakoojia löytääkseen jonkin tekosyyin, jonka nojalla Jeesus voitaisiin tuomita kuolemaan. Hän vastasi heille antamalla todistuksen rakkaudestaan ihmiskuntaa kohtaan, kunnioituksestaan lakia kohtaan ja vallastaan vapahtaa synnistä ja kuolemasta. Näin hän todisti heistä: «He kostavat minulle hyvän pahalla ja rakkauteni vihalla » (Ps. 109: 5). Hän, joka vuorisaarnassa antoi ohjeen: »Rakastakaa vihollisianne», noudatti itse periaatetta: »Älkää kostako pahaa pahalla, älkää herjausta herjauksella, vaan päinvastoin siunatkaa » (Matt. 5: 44; 1 Piet. 3: 9).

Samat papit, jotka tuomitsivat pitaalisen karkotettavaksi, vahvistivat hänen parantumisensa. Tämä päätös, joka julistettiin julkisesti ja merkittiin kirjoihin, oli pysyvä todistus Kristuksen puolesta. Ja kun parannettu mies otettiin jälleen Israelin seurakunnan yhteyteen pappien itsensä vakuuttaessa, ettei hänessä ollut enää merkkiäkään sairaudesta, hän oli itse elävä todistus hyvän tekijästään. Iloiten hän toi uhrinsa ja ylisti Jeesuksen nimeä. Papit olivat vakuuttuneita Va-

pahtajan jumalallisesta voimasta. Heille annettiin tilaisuus tuntea totuus ja käyttää valoa hyväkseen. Jos he sen hylkäisivät, se katoaisi milloinkaan enää palaamatta. Monet hylkäsivät valon, mutta se ei kuitenkaan ollut tullut turhaan. Useat, jotka aikaisemmin olivat olleet välinpitämättömiä, saivat piston sydämeensä. Vapahtajan eläessä hänen toimintansa näytti herättävän vain vähän vastakaikua pappien ja opettajien sydämessä, mutta hänen ylönousemuksensa jälkeen »lukuisa joukko pappeja tuli uskolle kuuliaisiksi» (Ap.t. 6: 7).

Pitaalista parantamisen symbolinen merkitys

Kristuksen teko, kun hän puhdisti pitaalisen tämän kauheasta sairaudesta, kuvaa hänen työtään hänen puhdistessaan sielun synnistä. Jeesuksen luo tullut mies oli »yltänsä pitaalissa». Sen kuolettava myrkkö oli tunkeutunut hänen koko ruumiiseensa. Opetuslapset koettivat estää Mestariaan koskemasta häneen, sillä joka kosketti pitaalista tuli itse saastaiseksi. Mutta laskiessaan kätensä pitaalisen päälle Kristus ei saanut tartuntaa. Hänen kosketuksestaan lähti elämää antava voima. Pitaalinen puhdistui. Samoin on synnin pitaalin laita, se on syvälle juurtunutta, tappavaa ja mahdoton parantaa ihmisvoimin. »Koko pää on kipeä, koko sydän sairas. Kantapäätä kiireeseen asti ei ole tervettä paikkaa, ainoastaan haavoja, mustelmia ja vereksiä lyömiä» (Jes. 1: 5, 6). Mutta Jeesus, joka tuli elämään ihmislihassa, ei saa mitään tartuntaa. Hänen läsnäolollaan on syntiseen parantava vaikutus. Kuka ikinä lankeaa hänen jalkoihinsa ja sanoo uskossa: »Herra, jos tahdot, niin sinä voit minut puhdistaa», on saava vastauksen: »Minä tahdon, puhdistu.»

[222]

Joissakin parantamistapauksissa Jeesus ei heti antanut pyydettyä siunausta. Mutta pitaalin ollessa kysymyksessä täytettiin pyyntö, kun se tuskin oli esitetty. Kun rukoilemme maallisia siunauksia, saattaa vastaus rukouk seemme viipyä, tai Jumala saattaa antaa meille jotakin muuta kuin pyydämme, mutta näin ei ole asia kun pyydämme vapahdusta synnistä. Hänen halunsa on puhdistaa meidät synnistä, tehdä meidät lapsikseen ja auttaa meitä elämään pyhää elämää. Kristus »antoi itsensä alttiiksi meidän syntiemme tähden, pelastaakseen meidät nykyisestä, pahasta maailmanajasta meidän Jumalamme ja Isämme tahdon mukaan!» »Ja tämä on se uskallus, joka meillä

[223]

on häneen, että jos me jotakin anomme hänen tahtonsa mukaan, niin hän kuulee meitä. Ja jos me tiedämme hänen kuulevan meitä, mitä ikinä anommekin, niin tiedämme, että meillä myös on kaikki se, mitä olemme häneltä anoneet » (Gal. 1: 4; 1 Joh. 5: 14, 15). »Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä » (1 Joh. 1: 9).

Halvaantuneen parantaminen Pietarin kodissa

Parantaessaan halvaantuneen miehen Kapernaumissa Kristus opetti jälleen samaa totuutta. Hän suoritti tämän ihmeen osoittaakseen, että hänellä oli valta antaa synnit anteeksi. Ja halvaantuneen parantaminen kuvaa muitakin kalliita totuuksia. Siihen liittyy toivoa ja rohkaisua, ja viisasteleviin fariseuksiin nähden se antaa varoittavan opetuksen.

Pitaalisen tavoin tämä halvaantunut oli menettänyt kaiken parantumisen toivon. Hänen sairautensa oli syntielämän seuraus, ja omantunnon tuska lisäsi hänen kärsimyksiään. Hän oli jo kauan sitten kääntynyt fariseusten ja lääkärien puoleen toivoen saavansa apua sielunsa kärsimyksiin ja ruumiinsa vaivoihin. Mutta he julistivat kylmästi hänet parantumattomaksi ja jättivät hänet Jumalan vihan valtaan. Fariseukset pitivät nimittäin sairautta osoituksena Jumalan epäsuosiosta, ja he pysyttelivät loitolla sairaista ja kärsivistä. Kuitenkin usein juuri ne, jotka pitivät itseään pyhinä, olivat syyllisempiä kuin ne kärsivät, jotka he tuomitsivat.

Halvaantunut mies oli täysin avuton, ja näkemättä toivon pilkahdustakaan miltään suunnalta hän oli vaipunut epätoivoon. Sitten hän kuuli Jeesuksen ihmeellisistä teoista. Hänelle kerrottiin, että oli parannettu muita yhtä syntisiä ja avuttomia kuin hän itsekkin, vieläpä pitaalisiakin oli puhdistettu. Ja ystävät, jotka tätä kertoivat, rohkaisivat häntä uskomaan, että hänkin voisi parantua, jos hänet voitaisiin viedä Jeesuksen luo. Mutta toivo petti, kun hän muisti, miten hän oli saanut tautinsa. Hän pelkäsi, ettei tuo synnitön Lääkäri sietäisi häntä läheisyydessään.

Kuitenkaan hän ei niin paljon kaivannut ruumiinsa paranemista kuin vapautusta syntitaakasta. Jospa hän vain voisi nähdä Jeesuksen ja saada anteeksiannon vakuutuksen ja taivaan rauhan, hän olisi

[224]

valmis elämään tai kuolemaan Jumalan tahdon mukaan. Kuolevan miehen huokaus oli: Oi, kunpa pääsisin hänen läheisyyteensä! Ei ollut aikaa hukattavana, sillä hänen kuihtuneessa ruumiissaan näkyi jo mätänemisen merkkejä. Hän pyysi ystäviään viemään hänet vuoteella Jeesuksen luo, ja tämän he mielellään ottivatkin tehdäkseen. Mutta niin taaja joukko oli kerääntynyt sen talon sisä- ja ulkopuolelle, jossa Vapahtaja oli, että sairaan miehen ja hänen ystäviensä oli mahdotonta päästä hänen luokseen tai edes hänen äänensä kuuluville.

Jeesus opetti Pietarin talossa. Tavan mukaan hänen opetuslapsensa istuivat hänen lähellään, ja myös »istui siinä fariseuksia ja lainopettajia, joita oli tullut kaikista Galilean ja Juudean kylistä ja Jerusalemissa». Nämä olivat tulleet urkkijoina etsiäkseen syytöstä Jeesusta vastaan. Näiden virkamiesten ympärillä tunkeili kirjava joukko. Siinä oli hartaita ja kunnioittavia kuulijoita, oli uteliaita ja epäuskoisia. Eri kansallisuuksia ja yhteiskuntaluokkia oli edustettuna. »Ja Herran voima vaikutti, niin että sairast paranivat. »Elämän Henki liikkui tuon joukon yllä, mutta fariseukset ja lainoppineet eivät huomanneet sen läsnäoloa. He eivät tunteneet tarvitsevansa mitään, eikä paraneminen kuulunut heille. »Nälkäiset hän on täyttänyt hyvyyksillä, ja rikkaat hän on lähettänyt tyhjinä pois » (Luuk. 1: 53).

Halvaantunutta kantavat miehet koettivat yhä uudelleen tunkeutua kansanjoukon läpi mutta turhaan. Sairas katseli ympärilleen sanomattoman tuskan vallassa. Pitäisikö hänen luopua toivostaan kaivatun avun ollessa niin lähellä? Hänen ehdotuksestaan ystävät kantoivat hänet talon katolle, purkivat sitä ja laskivat hänet Jeesuksen eteen. Keskustelu katkesi. Vapahtaja katsoi sairaan murheellisia kasvoja ja näki häneen kiinnitettyt rukoilevat silmät. Hän ymmärsi asian: hän oli vetänyt puoleensa tuon ahdistuneen ja epäilevän sielun. Halvaantuneen ollessa vielä kotonaan Vapahtaja oli herättänyt hänen omantuntonsa. Kun hän katui syntejään ja uskoi Vapahtajan voivan tehdä hänet terveeksi, oli Kristuksen elvyttävä armo ensin siunannut hänen kaipaavaa sydäntään. Jeesus oli nähnyt ensimmäisen uskon kipinän syttyvän ja kehittyvän vakaumukseksi siitä, että hän oli syntisen ainoa auttaja, ja hän oli nähnyt sen yhä vahvistuvan jokaisesta ponnistuksesta päästä hänen läheisyyteensä.

Nyt Vapahtaja lausui sanat, jotka suloisina soivat sairaan korviin: »Poikani, ole turvallisella mielellä; sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi.»

Epätoivon taakka vierähtää sairaan miehen sydämeltä, anteeksiannon rauha laskeutuu hänen sieluunsa ja loistaa hänen kasvoiltaan. Hänen ruumiilliset tuskansa ovat kadonneet, ja koko hänen olemuksensa on muuttunut. Avuton rampa on parantunut, synnintunnon vaivaama syntinen on saanut anteeksiannon!

Yksinkertaisesti uskoen hän vastaanotti Jeesuksen sanat uuden elämän lahjana. Hän ei enää esittänyt mitään pyyntöä, vaan makasi autuaallisen äänettömänä, liian onnellisena puhuakseen mitään. Taivaan valo kirkasti hänen kasvonsa, ja kansa katseli tätä kaikkea pelonsekaisen kunnioituksen vallassa.

Rabbiinit olivat innokkaina odottaneet nähdäkseen, mihin toimenpiteisiin Jeesus ryhtyisi tässä tapauksessa. He muistivat, miten mies oli heiltä pyytänyt apua, ja he olivat evänneet häneltä paranemisen toivon ja myötätunnon. Eivätkä he olleet tyytyneet tähän- kään [225] vaan olivat selittäneet, että hän sai kärsiä Jumalan kirousta syntiensä tähden. Nämä asiat tulivat elävinä heidän mieleensä, kun he näkivät tuon sairaan miehen edessään. He huomasivat, miten kiinnostuneina kaikki seurasivat tätä kohtausta, ja he pelkäsivät kovasti menettävänsä oman vaikutuksensa kansaan.

Nämä arvohenkilöt eivät vaihtaneet sanaakaan keskenään, mutta katsellessaan toistensa kasvoja he lukivat niiltä kaikilta saman ajatuksen, nimittäin että jotakin olisi tehtävä kansan mielialan muuttamiseksi. Jeesus oli julistanut, että halvaantuneen synnit olivat anteeksi annetut. Fariseukset pitivät näitä sanoja jumalanpilkkana ja käsittivät, että tämä voitaisiin esittää kuolemansyntyinä. He sanoivat sydämessään: »Hän pilkkaa Jumalaa. Kuka voi antaa syntejä anteeksi paitsi Jumala yksin?» (Mark. 2: 7).

Kiinnittäen heihin katseensa, jonka edessä he säpsähtivät ja kaivat taaksepäin, Jeesus sanoi: »Miksi te ajattelette paha sydämässänne? Sillä kumpi on helpompaa, sanoako: 'Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi', vai sanoa: 'Nouse ja käy?' Mutta tietääksenne, että Ihmisen Pojalla on valta maan päällä antaa syntejä anteeksi, niin » - hän sanoi halvatulle - »nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi.»

Silloin mies, joka paareilla on kannettu Jeesuksen luo, nousee jaloilleen joustavasti ja notkeasti kuin nuorukainen. Elämää antava veri pulppuilee hänen suonissaan. Hänen ruumiinsa jokainen elin joutuu vilkkaaseen toimintaan. Terveiden puna tulee kuoleman [226]

kalpeuden tilalle. »Silloin hän nousi, otti kohta vuoteensa ja meni ulos kaikkien nähden, niin että kaikki hämmästyivät ja ylistivät Jumalaa sanoen: 'Tämänkaltaista emme ole ikinä nähneet.'»

Oi Kristuksen ihmeellistä rakkautta, joka on valmis parantamaan syntisen ja ahdistuneen! Oi Jumalan Poikaa, joka suree ja lievittää kärsivän ihmiskunnan tuskia! Mikä ihmeellinen voima tässä ilmaistaankaan ihmislapsille! Kuka voi epäillä pelastussanomaa? Kuka voi halveksia säälivän Lunastajan armoa?

Tuon kuihtuneen ruumiin parantamiseen ei riittänyt vähempi kuin luomisvoima. Sama ääni, joka oli antanut elämän maan tomusta luodulle ihmiselle, antoi elämän kuolevalle halvaantuneelle. Ja sama voima, joka oli antanut elämän ruumiille, oli uudistanut sydämenkin. Hän, joka luodessaan »sanoi, ja tapahtui niin», ja »käski, ja se oli tehty » (Ps. 33: 9), oli antanut elämän rikoksiin ja synteihin kuolleelle sielulle. Ruumiin parantaminen todisti voimasta, joka oli uudistanut sydämen. Kristus käski halvaantuneen nousta ja kävellä, jotta ympärillä olevat tietäisivät, kuten hän sanoi, »että Ihmisen Pojalla on valta maan päällä antaa syntejä anteeksi».

Halvaantunut sai Kristukselta sekä sielun että ruumiin terveyden. Hengellistä parantumista seurasi ruumiin tervehtyminen. Tätä opetusta ei saa jättää ottamatta huomioon. Nykyaikana on tuhansia fyysisistä sairauksista kärsiviä, jotka halvaantuneen tavoin kaipaavat sanomaa: »Sinun syntisi annetaan anteeksi. »Synnin taakka, joka synnyttää levottomuutta ja tyydyttämättömiä haluja, on heidän sairautensa syynä. He eivät löydä apua, ennen kuin he tulevat sielun Parantajan luo. Rauha, jonka hän yksin voi antaa, antaisi heidän sielulleen voimaa ja ruumiilleen terveyttä.

Jeesus tuli, »että hän tekisi tyhjäksi perkeleen teot». »Hänessä oli elämä», ja hän sanoo: »Minä olen tullut, että heillä olisi elämä ja olisi yltäkülläisyys. »Hän on »eläväksitekevä henki » (1 Joh. 3: 8; Joh. 1:4; 10: 10; 1 Kor. 15: 45). Ja hänellä on vieläkin sama elämää antava voima, kuin hänellä oli parantaessaan sairaita ollessaan maan päällä ja antaessaan syntejä anteeksi. Hän »antaa kaikki sinun syntisi anteeksi», hän »parantaa kaikki sinun sairautesi » (Ps. 103: 3).

Halvaantuneen parantuessa kansasta tuntui siltä, kuin taivas olisi auennut ja näyttänyt ihanamman maailman kirkkauden. Kun parannettu mies kulki väkijoukon läpi kiittäen Jumalaa joka askelella ja kantaen taakkansa, ikään kuin se olisi ollut höyhenenkevyt, kansa

väistyi taaksepäin antaakseen hänelle tilaa ja katseli häntä pelokkain kasvoin. Joukon keskellä kuului kuisketta: »Me olemme tänään nähneet ihmeellisiä.»

Fariseukset olivat hämmästyksen mykistämiä ja tappion lamaanuttamia. He näkivät, ettei heillä tässä ollut tilaisuutta päästää katettaan valloilleen ja kiihottaa kansaa. Sille miehelle tehty ihmetyö, jonka he olivat jättäneet Jumalan vihan valtaan, oli tehnyt kansaan niin syvän vaikutuksen, että rabbiinit olivat hetkeksi unohtuneet. He näkivät Kristuksella olevan voiman, jota he olivat pitäneet yksin Jumalalle kuuluvana, ja kuitenkin hänen menettelynsä lempeä arvokkuus oli heidän oman ylpeän käytöksensä jyrkkä vastakohta. He olivat hämmentyneitä ja häpeissään, sillä he tunsivat korkeamman olennon läsnäolon, mutta eivät tunnustaneet sitä. Mitä voimakkaammin tuli todistetuksi, että Jeesuksella oli valta antaa syntejä anteeksi maan päällä, sitä lujemmin he tarroutuivat epäuskonsa. Pietarin kodista, missä he olivat nähneet hänen sanallaan parantavan halvaantuneen, he lähtivät keksimään uusia juonia Jumalan Pojan vaientamiseksi.

[227]

Kristus paransi voimallaan ruumiilliset sairaudet, olivatpa ne miten pahanlaatuisia ja syvälle juurtuneita tahansa, mutta synnin sairaus sai lujemman otteen niistä, jotka sulkivat silmänsä näkemästä valoa. Pitaali ja halvaantuminen eivät olleet niin hirveitä kuin uskonkiihko ja epäusko.

Parannetun halvaantuneen kodissa oli suuri riemu, kun hän palasi perheensä keskuuteen kantaen keveästi vuodetta, jolla hänet juuri äsken oli hitaasti kannettu heidän luotaan. Omaiset kokoontuivat hänen ympärilleen ilosta itkien tuskin uskaltaen uskoa silmiään. Hän seiso i heidän edessään täydessä miehuuden voimassa. Hänen käsivartensa, joiden he olivat nähneet riippuvan elottomina, olivat valmiit tottelemaan hänen tahtoaan. Iho, joka oli ollut ryppyinen ja lyijynharmaa, oli nyt raikas ja punertava. Hän käveli varmoin, joustavin askelin. Hänen kasvopiirteistään kuvastui iloa ja toivoa, ja puhdas ja rauhallinen ilme oli synnin ja kärsimysten jälkien tilalla. Riemuisat kiitosvirret kohosivat tuosta kodista, ja Jumala sai kunnian Poikansa kautta, joka oli antanut toivoa toivottomalle ja voimaa vaivatulle. Tämä mies ja hänen perheensä olivat valmiit antamaan elämänsä Jeesukselle. Ei epäilyksen häiväkään himmentänyt hei-

dän uskoon, eikä epäusko tahraannut heidän uskollisuuttaan häntä kohtaan, joka oli tuonut valoa heidän synkkään kotiinsa.

Kaikista Palestiinassa olevista roomalaisista virkamiehistä ei ketään vihattu enemmän kuin publikaaneja. Se seikka, että vieras valta määräsi verot, oli juutalaisille lakkaamaton ärsytyksen aihe, joka muistutti, että heidän itsenäisyytensä oli mennyt. Eivätkä veronkantajat olleet vain roomalaisen sortovallan välikappaleita, vaan he kiristivät myös omaan laskuunsa ja rikastuivat kansan kustannuksella. Juutalaista, joka vastaanotti tämän tehtävän roomalaisilta, pidettiin kansansa kunnian pettäjänä. Häntä halveksittiin luopiona, ja hänet luettiin yhteiskunnan keinoimpiin kuuluvaksi.

LeeviMatteus

Tähän luokkaan kuului LeeviMatteus, jonka Kristus nyt kutsui palvelukseensa valittuaan sitä ennen neljä opetuslasta Gennesaretin järven rannalla. Fariseukset olivat arvostelleet Matteusta hänen toimensa mukaan, mutta Jeesus näki tämän miehen sydämen olevan avoin vastaanottamaan totuutta. Matteus oli kuunnellut Vapahtajan opetuksia. Kun Jumalan Henki, joka vapauttaa synnistä, paljasti hänen syntisyytensä, hän halusi pyytää apua Kristukselta, mutta hän oli tottunut rabbiinien eristäytyneisyyteen eikä ajatellutkaan tämän suuren opettajan huomaavan häntä.

Kun tämä publikaani eräänä päivänä istui tulliasemalla, hän huomasi Jeesuksen lähestyvän. Hänen hämmästyksensä oli suuri, kun hän kuuli itselleen lausuttavan sanat: »Seuraa minua.»

Matteus »jätti kaikki, nousi ja seurasi häntä». Hän ei hetkeäkään epäröinyt, ei kysellyt mitään eikä ajatellut tuottavaa tointaan, joka oli vaihdettava köyhyyteen ja vaikeuksiin. Hänelle riitti saada olla Jeesuksen kanssa, kuunnella hänen sanojaan ja ottaa osaa hänen työhönsä.

Samoin oli myös aikaisemmin kutsuttujen opetuslasten laita. Kun Jeesus pyysi Pietaria tovereineen seuraamaan itseään, niin he heti jättivät veneensä ja verkkonsa. Joillakin näistä opetuslapsista oli

[229] omaisia, joista heidän oli huolehdittava, mutta saatuaan Vapahtajan kutsun he eivät epäröineet eivätkä kyselleet: Kuinka nyt elän tai elätän perheeni? He nousivat kutsua, ja kun Jeesus jälkeensä kysyi heiltä: »Kun minä lähetin teidät ilman rahakukkaroa ja laukkaa ja kenkiä, puuttuiko teiltä mitään? » he saattoivat vastata: »Ei mitään » (Luuk. 22: 35).

Rikas Matteus ja köyhä Andreas ja Pietari pantiin samanlaiselle koetukselle, ja jokainen heistä teki samanlaisen valinnan. Menestyksen hetkenä, kun verkot täyttyivät kaloista ja entisen elämän sykintä oli voimakkain, Jeesus pyysi opetuslapsia meren rannalla jättämään kaikki evankeliumityön tähden. Samoin koetellaan jokaista sielua, kumpi halu hänessä on voimakkaampi: halu saada ajallista hyvää vai halu olla Kristuksen seurassa.

Periaatteen noudattaminen vaatii aina paljon. Kukaan ei voi menestyä Jumalan työssä, ellei hänen koko sydämensä ole siinä mukana ja ellei hän pidä kaikkea muuta roskana Kristuksen tuntemisen rinnalla. Ei kukaan, joka pidättää jotakin itsellään, voi olla Kristuksen opetuslapsi, vielä vähemmän hänen työtoverinsa. Kun ihmiset antavat täyden arvon pelastukselleen, heidän elämässään näkyy samaa itsensä uhraamista kuin Kristuksen elämässä. He seuraavat häntä iloiten, minne hän heitä sitten johtaakin.

Matteuksen kutsuminen Kristuksen opetuslapseksi herätti suurta suuttumusta. Se, että hengellinen opettaja valitsi publikaanin välittömäksi seuralaisekseen, oli loukkaus uskonnollisia, yhteiskunnallisia ja kansallisia tapoja vastaan. Vetoamalla kansan ennakkoluuloihin fariseukset toivoivat voivansa kääntää yleisen mielipiteen Jeesusta vastaan.

Pidot Matteuksen kodissa

Publikaanien keskuudessa tämä herätti laajalti mielenkiintoa. Heidän sydämensä kääntyi jumalallisen opettajan puoleen. Iloissaan opetuslapseksi tulemisestaan Matteus halusi tuoda entiset toverinsa Jeesuksen luo. Hän siis pani toimeen pidot omassa talossaan ja kutsui koolle sukulaisensa ja ystävänsä. Eikä sinne tullut vain publikaaneja, vaan myös monia muita, joilla oli epäilyttävä maine ja jotka heidän tunnollisemmat lähimmäisensä tuomitsivat.

Kutsut pidettiin Jeesuksen kunniaksi, eikä hän epäröinyt noudattaa tätä kohteliasta pyyntöä. Hän tiesi sen kyllä loukkaavan fariseuksia ja myös saattavan hänet huonoon valoon kansan silmissä. Mutta hänen toimintaansa eivät voineet vaikuttaa mitkään taktikointikysymykset. Ulkonaiset eroavuudet eivät merkinneet hänelle mitään. Hänen sydämeensä vetosi jokainen elämän vettä janoava sielu.

Jeesus istui kunniavieraana publikaanien pöydässä. Hän osoitti miellyttävällä ja ystävällisellä seurustelullaan tunnustavansa ihmisarvon, ja ihmiset halusivat tulla hänen luottamuksensa arvoisiksi. Hänen sanansa lankesivat heidän janoiseen sydämeensä siunausta tuottavina, elämää antavina. Heidän mielessään heräsi uusia ajatuksia, ja näille yhteiskunnan hylkiöille avautui uuden elämän mahdollisuus.

Tämänkaltaisissa tilaisuuksissa Vapahtajan opetukset tekivät vaikutuksensa moniin, jotka eivät tunnustaneet häntä ennen kuin hän oli noussut ylös taivaaseen. Kun Pyhä Henki vuodatettiin ja kolmetuhatta kääntyi yhtenä päivänä, oli siinä joukossa monia, jotka ensi kerran kuulivat totuuden publikaanien pöydässä, ja joistakin heistä tuli evankeliumin julistajia. Matteukselle itselleen oli Kristuksen esimerkki näissä pidoissa alituisena opetuksena. Halveksitusta publikaanista tuli hänen uskollisimpia evankelistojaan, joka omassa toiminnassaan seurasi tarkoin Mestarinsa askelia.

[230]

»Publikaanien ja syntisten ystävä»

Kun rabbiinit kuuluivat Jeesuksen olleen saapuvilla Matteuksen pidoissa, he tarttuivat heti tilaisuuteen syyttääkseen häntä. Mutta he päättivät toimia opetuslasten välityksellä. Herättämällä heissä ennakkoluuloja he toivoivat vieraannuttavansa heidät Mestaristaan. Heidän tapanaan oli syyttää Kristusta opetuslapsille ja opetuslapsia Kristukselle ja suunnata nuolensa arimpaan kohtaan. Tällä tavoin saatana on toiminut siitä asti, kun hänessä taivaassa heräsi tyytymättömyys, ja kaikki, jotka koettavat saada aikaan epäsofia ja vieraantumista, toimivat hänen hengessään.

»Miksi teidän opettajanne syö publikaanien ja syntisten kanssa?
» kysyivät kateelliset rabbiinit.

Jeesus ei odottanut, että hänen opetuslapsensa vastaisivat tähän syytökseen, vaan hän vastasi itse: »Eivät terveet tarvitse parantajaa,

vaan sairaat. Mutta menkää ja oppikaa, mitä tämä on: 'Laupeutta minä tahdon enkä uhria.' Sillä en minä ole tullut kutsumaan vanhurskaita, vaan syntisiä. »Fariseukset väittivät olevansa hengellisesti terveitä eivätkä siksi tarvinneet parantajaa, kun taas publikaanit ja pakanat heidän mielestään menehtyivät sielun sairauksiin. Eikö hänen tehtävänsä parantajana ollut siis mennä juuri niiden luo, jotka tarvitsivat hänen apuaan?

Mutta vaikka fariseuksilla oli niin korkeita ajatuksia itsestään, heidän tilansa oli itse asiassa huonompi kuin niiden, joita he halveksivat. Publikaanit olivat vähemmän tekohurskaita jaitsekylläisiä, ja siksi he olivat alttiimpia totuuden vaikutukselle. Jeesus sanoi rabbiineille: »Mutta menkää ja oppikaa, mitä tämä on: 'Laupeutta minä tahdon enkä uhria.' » Näin hän osoitti, että vaikka he väittivät osaavansa selittää Jumalan sanaa, sen henki oli heille kokonaan tuntematon.

Fariseukset vaikenivat sillä kertaa, mutta tulivat vihassaan yhä päättäväisemmiksi. He menivät tämän jälkeen Johannes Kastajan opetuslasten luo ja koettivat saada heitä nousemaan Vapahtajaa vastaan. Nämä fariseukset eivät olleet hyväksyneet Johannes Kastajan toimintaa. He olivat ivanneet hänen pidättyvää elämäänsä, yksinkertaisia tapojaan, karkeita vaatteitaan ja julistaneet hänet kiihkoilijaksi. [231] Koska hän tuomitsi heidän tekopyhyytensä, he olivat vastustaneet hänen sanojaan ja koettaneet yllyttää kansaa häntä vastaan. Jumalan Henki oli kosketellut näiden pilkkaajien sydäntä ja todistanut heidät syyllisiksi, mutta he olivat hylänneet Jumalan neuvon ja selittäneet, että Johanneksessa oli riivaaja.

Kun sitten Jeesus tuli ja seurusteli ihmisten kanssa, söi ja joi heidän pöydässään, he syyttivät häntä syömäriksi ja viininjuojaksi. Mutta juuri tämän syytöksen esittäjät olivat itse syyllisiä. Kuten saatana kuvaa Jumalan väärin ja yrittää saada näyttämään siltä kuin hänen omat ominaisuutensa kuuluisivatkin Jumalalle, samoin nämä jumalattomat ihmiset esittivät Herran sanansaattajat väärässä valossa.

Fariseukset eivät ajatelleet, että Jeesus söi publikaanien ja syntisten kanssa tuodakseen taivaan valoa pimeydessä istuville. He eivät käsittäneet, että jokainen tuon jumalallisen Opettajan lausuma sana oli elävä siemen, joka itäisi ja tuottaisi hedelmää Jumalan kunniaksi. He olivat päättäneet olla ottamatta valoa vastaan, ja vaikka he olivat

vastustaneet Johannes Kastajan toimintaa, he olivat nyt valmiit etsimään hänen opetuslastensa ystävyyttä ja toivoivat saavansa heidät puolelleen Jeesusta vastaan. He sanoivat Jeesuksen tekevän tyhjiksi vanhat perinnäistavat ja asettivat Johannes Kastajan vaateliaan hurskauden Jeesuksen menettelytavan vastakohtaksi, kun tämä söi ja joi publikaanien ja syntisten kanssa.

[232]

Johanneksen opetuslapset olivat tähän aikaan syvän surun vallassa. Tämä tapahtui, ennen kuin he olivat tuoneet Jeesukselle Johanneksen sanoman. Heidän rakas opettajansa oli vankilassa, ja he viettivät päivänsä murehtien. Eikä Jeesus tehnyt mitään yritystä Johanneksen vapauttamiseksi, päinvastoin hän näytti saattavan hänen opetuksensa epäilyksenalaiseksi. Jos Johannes oli Jumalan lähettäjä, miksi Jeesus ja hänen opetuslapsensa toimivat niin kokonaan toisella tavalla?

Oikea paasto

Johanneksen opetuslapsilla ei ollut selvää käsitystä Kristuksen työstä, ja siksi he ajattelivat, että fariseusten syytöksissä saattoi olla jotakin perää. He noudattivat monia rabbiinien määräämiä sääntöjä, vieläpä toivoivat tulevansa vanhurskaiksi lain teoista. Juutalaiset harjoittivat paastoamista ansiotyönä, ja tarkimmat heistä paastosivat kaksi päivää joka viikko. Fariseukset ja Johanneksen opetuslapset paastosivat parhaillaan, kun jälkimmäiset tulivat Jeesuksen luo ja kysyivät: »Me ja fariseukset paastoamme paljon; miksi sinun opetuslapsesi eivät paastoa?»

Jeesus vastasi heille hyvin varovasti. Hän ei yrittänyt oikaista heidän väärää käsitystään paastoamisesta, vaan ainoastaan opastaa heitä oikeaan käsitykseen omasta tehtävästään. Ja hän teki tämän käyttäen samaa kuvausta, jota Johannes itse oli käyttänyt todistaessaan Jeesuksesta. Johannes oli sanonut: »Jolla on morsian, se on ylkä; mutta yljän ystävä, joka seisoo ja kuuntelee häntä, iloitsee suuresti yljän äänestä. Tämä minun iloni on nyt tullut täydelliseksi» (Joh. 3: 29). Johanneksen opetuslapset eivät voineet olla muistamatta näitä opettajansa sanoja, kun Jeesus samaa vertausta käyttäen sanoi: »Ettehän voi vaatia häävieraita paastoamaan silloin, kun ylkä on heidän kanssaan?»

Taivaan ruhtinas oli kansansa keskuudessa. Jumalan suurin lahja oli annettu maailmalle. Se oli iloksi köyhille, sillä Kristus oli tullut tekemään heistä valtakuntansa perillisiä. Se oli iloksi rikkaille, sillä hän opettaisi heitä hankkimaan ikuisia aarteita. Se oli iloksi tietämättömille, sillä hän tekisi heidät viisaiksi pelastumaan. Se oli iloksi oppineille, sillä hän avaisi heidän eteensä syvempiä salaisuuksia kuin he milloinkaan olivat tutkineet. Vapahtajan toiminta paljasti ihmisille totuuksia, jotka olivat olleet kätkeytyä maailman perustamisesta asti.

[233] Johannes Kastaja oli iloinnut katsellessaan Vapahtajaa. Millaisia ilonaiheita olikaan opetuslapsilla, joilla oli etuoikeus vaeltaa ja keskustella taivaan Majesteetin kanssa! Nyt heillä ei ollut aikaa surra ja paastota. Heidän oli avattava sydämensä vastaanottamaan hänen kirkkautensa valoa voidakseen levittää sitä niille, jotka istuivat pimeydessä ja kuolon varjossa.

Vapahtajan sanat olivat luoneet heidän eteensä valoisan kuvan, mutta sen yllä lepäsi synkkä varjo, jonka hänen silmänsä yksin näki. »Mutta päivät tulevat», hän sanoi, »jolloin ylkä otetaan heiltä pois, ja silloin, niinä päivinä, he paastoavat. »Kun opetuslapset näkisivät Herransa petettynä ja ristiinnaulittuna, silloin he surisivat ja paastoaisivat. Puhuessaan heille viimeisen kerran yläsalissa hän lausui: »Vähän aikaa, niin te ette minua näe, ja taas vähän aikaa, niin te näette minut. Totisesti, totisesti minä sanon teille: te joudutte itkemään ja valittamaan, mutta maailma on iloitseva; te tulette murheellisiksi, mutta teidän murheenne on muuttuva iloksi » (Joh. 16:19, 20).

Kun hän astuisi ulos haudasta, heidän murheensa muuttuisi iloksi. Taivaaseenastumisensa jälkeen hän olisi henkilökohtaisesti pois, mutta Lohduttajan välityksellä hän olisi yhä heidän luonaan, eivätkä he saisi viettää aikaansa surren. Sitä saatana halusi. Hän toivoi heidän antavan maailmalle sen käsityksen, että heitä oli petetty, mutta heidän oli uskon kautta luotava katseensa taivaalliseen pyhäkköön, jossa Jeesus suoritti papillista tehtävänsä heidän hyväkseen, ja heidän oli avattava sydämensä Pyhälle Hengelle, joka oli hänen edustajansa, ja iloittava hänen läsnäolonsa valossa. Kuitenkin he tulisivat kohtaamaan kiusausten ja ahdistusten aikoja, jolloin he joutuisivat taistelemaan tämän maailman hallitsijoita ja pimeyden valtakunnan ruhtinaita vastaan, jolloin Kristus ei henkilökohtaises-

ti olisi heidän luonaan, eivätkä he näkisi Lohduttajaakaan. Silloin heidän olisi sopivaa paastota.

Fariseukset koettivat korottaa itseään noudattamalla tarkoin muotomenoja, samalla kun heidän sydämensä oli täynnä kateutta ja vihaa. »Katso», sanoo Raamattu, »riidaksi ja toraksi te paastotte, lyödäksenne jumalattomalla nyrkillä. Te ette nyt paastoa niin, että teidän äänenne kuulataisiin korkeudessa. Tällainenko on se paasto, johon minä mielistyn, se päivä, jona ihminen kurittaa itseänsä? Jos kallistaa päänsä kuin kaisla ja makaa säkissä ja tuhassa, sitäkö sinä sanot paastoksi ja päiväksi, joka on Herralle otollinen?» (Jes. 58: 4, 5).

Oikea paasto ei ole pelkästään muodollinen toimitus. Raamattu kuvaa paastoa, joka Jumalaa miellyttää, seuraavasti: »että avaatte vääryyden siteet, irroitatte ikeen nuorat, ja päästätte sorretut vapaiksi, että särjette kaikki ikeet», »jos taritset elannostasi isoavalle ja ravitset vaivatuksen sielun» (Jes. 58: 6, 10). Tässä esitetään Kristuksen työn oikea henki ja luonne. Hänen koko elämänsä oli itsensä uhraamista maailman pelastamiseksi. Sekä paastotessaan kiusauksen korvessa että syödessään publikaanien kanssa Matteuksen pidoissa hän antoi elämänsä kadotettujen pelastamiseksi. Todellinen hurskauden henki ei ilmene toimettona murehtimisena, vain ruumiin masentamisena ja lukemattomina uhritoimituksina, vaan se on itsensä antamista alttiiseen Jumalan ja ihmisten palvelukseen.

[234]

»Uusi viini»

Jatkaessaan vastaustaan Johanneksen opetuslapsille Jeesus esitti vertauksen sanoen: »Ei kukaan leikkaa uudesta vaipasta paikkaa ja pane vanhaan vaippaan; muutoin hän rikkoo uuden vaipan, eikä uudesta vaipasta otettu paikka vanhaan sovi. »Johannes Kastajan sanomaa ei saanut kutoa yhteen perimätapojen ja taikauskon kanssa. Yritys sekoittaa fariseusten teennäisyyttä Johanneksen hurskauteen vain syventäisi heidän välistään kuilua.

Ei myöskään Kristuksen esittämiä periaatteita voitu liittää fariseusten muotomenoihin. Kristus ei silloittanut kuilua, jonka Johanneksen opetukset olivat luoneet. Hän tekisi eron vanhan ja uuden välillä yhä selvemmäksi. Jeesus kuvasi tätä edelleen sanoen: »Ei kukaan laske nuorta viiniä vanhoihin nahkaleileihin; muutoin

nuori viini pakahuttaa leilit, ja viini juoksee maahan, ja leilit turmeltuvat. »Nahkaleilit, joita käytettiin uuden viinin säilytysastioina, tulivat jonkin ajan kuluttua kuiviksi ja hauraiksi ja olivat tarkoitukseensa kelpaamattomia. Tällä tutulla kuvauksella Jeesus esitti havainnollisesti juutalaisten johtomiesten tilan. Papit, kirjanoppineet ja hallitusmiehet olivat muotomenojen ja perimätapojen kahleissa. Heidän sydämensä oli jäykistynyt ja kutistunut kuten kuivettuneet viinileilit, joihin hän oli heitä verrannut. Koska he tyytyivät pelkkään lakiuskontoon, heidän oli mahdoton tulla taivaan elävän totuuden tallettajiksi. He pitivät omaa vanhurskauttaan riittävänä eivätkä halunneet uskontoonsa mitään uutta. He eivät vastaanottaneet Jumalan hyvyttä ansaitsemattomana lahjana, vaan katsoivat ansainneensa sen hyvillä töillään. Rakkauden kautta vaikuttava usko, joka puhdistaa sielun, ei voinut löytää minkäänlaista yhtymäkohtaa fariseusten uskonnon kanssa, jonka muodostivat muotomenot ja ihmiskäskyt. Olisi turha yritys liittää Jeesuksen opetuksia vallitsevaan uskontoon. Jumalan elävä totuus tulisi kuohuvan viinin tavoin pakahduttamaan farisealaisen perimätavan vanhat, lahoavat leilit.

Fariseukset pitivät itseään liian viisaina tarvitakseen opetusta, liian vanhurskaina tarvitakseen pelastusta ja liian korkeaarvoisina tarvitakseen Kristukselta tulevaa kunniaa. Vapahtaja kääntyi pois heidän luotaan etsiäkseen toisia, jotka vastaanottaisivat taivaan sanoman. Oppimattomissa kalastajissa, tulliaseman publikaanissa, samarialaisessa naisessa, tavallisissa ihmisissä, jotka mielellään häntä kuuntelivat, hän löysi uusia leilejä uutta viiniä varten. Evankeliumityöhön kelpaavia aseita ovat sielut, jotka iloiten vastaanottavat Jumalan heille lähettämän valon. Heidän välityksellään hän levittää maailmaan totuuden tuntemusta. Jos hänen seuraajansa Kristuksen armon avulla haluavat tulla uusiksi leileiksi, hän on täyttävä heidät uudella viinillä.

[235] Vaikka Kristuksen opetusta kuvattiin uudella viinillä, ei se ollut uutta oppia vaan sen ilmaisemista, mitä alusta asti oli opetettu. Mutta fariseusten kohdalla Jumalan totuus oli kadottanut alkuperäisen merkityksensä ja kauneutensa. Heille Kristuksen opetus oli uutta melkein joka suhteessa, eivätkä he sitä hyväksyneet eivätkä tunnustaneet.

Jeesus osoitti, miten väärän opetuksen voima hävittää totuuden kaipuun ja kunnioittamisen. »Eikä kukaan», hän sanoi, »joka juo

vanhaa viiniä, halua nuorta, sillä hän sanoo: 'Vanha on hyvää.' » Kaikki ne totuudet, jotka oli annettu maailmalle patriarkkojen ja profeettain välityksellä, loistivat uudessa kauneudessaan Kristuksen sanoissa. Mutta kirjanoppineilla ja fariseuksilla ei ollut mitään halua saada tätä uutta kallisarvoista viiniä. Ei heidän mielessään eikä sydämessään ollut sijaa Kristuksen opetuksille, ennen kuin ne olivat tyhjentyneet vanhoista perimätavoista, muodoista ja menoista. He pitivät kiinni kuolleista muodoista ja kääntyivät pois elävästä totuudesta ja Jumalan voimasta.

Tämä koitui juutalaisten turmioksi, ja se on koituva turmioksi monelle sielulle vielä nykyäänkin. Tuhannet tekevät saman erehdyksen kuin fariseukset, joita Kristus nuhteli Matteuksen pidoissa. Monet hylkäävät totuuden, joka tulee ylhäältä valojen Isältä, mieluummin kuin luopuvat jostakin omaksumastaan käsityksestä tai helimästään mielipiteestä. He luottavat itseensä ja omaan viisauteensa eivätkä käsitä hengellistä köyhyyttään. He uskovat järkähtämättä pelastuvansa jollakin sellaisella tavalla, että he itse voivat suorittaa jonkin tärkeän osan. Nähdessään, etteivät he millään tavalla voi itse osallistua työhön, he hylkäävät heille valmistetun pelastuksen.

Lain tekoihin perustuva uskonto ei koskaan voi johtaa sieluja Kristuksen luo, sillä sellaisesta uskonnosta puuttuu rakkaus, puuttuu Kristus. Itsevanhurskauden hengen aiheuttama paasto ja rukous ovat Jumalan silmissä kauhistus. Juhlallinen kokoontuminen jumalanpalvelukseen, uskonnollisten menojen sarja, ulkonainen nöyrytminen, vaikuttava uhritoimitus, kaikki nämä julistavat, että näiden noudattaja pitää itseään vanhurskaana ja taivaaseen kelvollisena, mutta se on kaikki petosta. Omilla teoillamme emme koskaan voi ostaa pelastusta.

[236]

Kuten oli Kristuksen päivinä, niin on nytkin: fariseukset eivät tunne hengellistä köyhyyttään. Heille kuuluu sanoma: »Sinä sanot: Minä olen rikas, minä olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston. Minä neuvon sinua ostamaan minulta kultaa, tulessa puhdistettua, että rikastuisit, ja valkeat vaatteet, että niihin pukeutuisit eikä alastomuutesi häpeä näkyisi » (Ilm. 3: 17, 18). Usko ja rakkaus ovat tulessa puhdistettu kulta. Mutta monen kulta on himmentynyt, ja koko aarre on voinut kadota. Kristuksen vanhurskaus on heille käyttämätön viitta, koskematon lähde. Heille sanotaan: »Mutta se

minulla on sinua vastaan, että olet hyljännyt ensimmäisen rakkautesi. Muista siis, mistä olet langennut, ja tee parannus, ja tee niitä ensimmäisiä tekoja; mutta jos et, niin minä tulen sinun tykösi ja työnnän sinun lampunjalkasi pois paikaltaan, ellet tee parannusta » (Ilm. 2: 4, 5).

»Jumalalle kelpaava uhri on särjetty henki; särjettyä ja murtunutta sydäntä et sinä, Jumala, hylkää » (Ps. 51: 19). Ihmisen täytyy tyhjentyä omasta itsestään, ennen kuin hänestä voi tulla sanan täydessä merkityksessä Jeesukseen uskova. Kun ihminen kieltää itsensä, niin Jumala voi tehdä hänestä uuden luomuksen. Uudet leilit voivat sisältää uutta viiniä. Kristuksen rakkaus herättää uskovassa uutta elämää. Ihmisessä, joka katsoo uskomme alkuunpanijaan ja täydelliseksi tekijään, ilmenee Kristuksen luonne.

Sapatti pyhitettiin luomisessa. Koska se oli säädetty ihmistä varten, se sai alkunsa silloin, »kun aamutähdet kaikki iloitsivat ja kaikki Jumalan pojat riemuitsivat». Rauha lepäsi maailman yllä, sillä maa oli sopusoinnussa taivaan kanssa. »Jumala katsoi kaikkea, mitä hän tehnyt oli, ja katso, se oli sangen hyvää » (Job 38: 7; 1 Moos. 1: 31), ja hän lepäsi iloiten päätetystä työstään.

Luomistyön muisto

Koska Jumala lepäsi sapattina, hän »siunasi seitsemännen päivän ja pyhitti sen » - erotti sen pyhään käyttöön. Hän antoi sen Aadamille lepopäiväksi. Se oli luomistyön muisto ja siis merkki Jumalan voimasta ja hänen rakkaudestaan. Raamatussa sanotaan: »Hän on säättänyt ihmeellisten tekojensa muiston. » »Hänen näkymättömän olemuksensa, hänen iankaikkinen voimansa ja jumalallisuutensa, ovat, kun niitä hänen teoissansa tarkataan, maailman luomisesta asti nähtävinä » (1 Moos. 2: 3; Ps. 111: 4; Room. 1: 20).

Kaikki luotiin Jumalan Pojan kautta. »Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä. — Kaikki on saanut syntynsä hänen kauttaan, ja ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on » (Joh. 1: 1-3). Ja koska sapatti on luomistyön muisto, se on merkki Kristuksen rakkaudesta ja voimasta.

Sapatti johtaa ajatuksemme luontoon ja saattaa meidät Luojan yhteyteen. Lintujen laulussa, puiden huminassa ja meren pauhussa voimme vielä kuulla hänen äänensä, joka puhui Aadamin kanssa Eedenissä illan viileydessä. Ja nähdessämme hänen voimansa luonnossa saamme siitä lohdutusta, sillä se sana, joka loi kaiken, puhuu elämää sielulle. »Jumala, joka sanoi: 'Loistakoon valkeus pimeydestä', on se, joka loisti sydämiimme, että Jumalan kirkkauden tunteminen, sen kirkkauden, joka loistaa Kristuksen kasvoissa, levittäisi valoansa » (2 Kor. 4: 6).

Tästä ajatuksesta sai alkunsa laulu:

»Sinä ilahutat minua, Herra,
töilläsi;
minä riemuitsen

[238]

sinun kättesi teoista.
Kuinka suuret ovat
sinun tekosi, Herra!
Sinun ajatuksesi
ovat ylen syvät»

(Ps. 92: 5,
6).

Ja Pyhä Henki lausuu profeetta Jesajan kautta: »Keneenkä siis te vertaatte Jumalan, ja minkä muotoiseksi te hänet teette? — Ettekö te tiedä, ettekö kuule, eikö teille ole alusta asti ilmoitettu, ettekö ole maan perustuksista vaaria ottaneet? Hän istuu korkealla maanpiirin päällä, kuin heinäsiirakoita ovat sen asukkaat; hän levittää taivaan niinkuin harson, pingoittaa sen niinkuin teltan asuttavaksi. — 'Keneenkä siis te vertaatte minut, jonka kaltainen minä olisin', sanoo Pyhä. Nostakaa silmänne korkeuteen ja katsokaa: kuka on nämä luonut? Hän, joka johdattaa esiin niitten joukot täysilukuisina, jotka nimeltä kutsuu ne kaikki; suuri on hänen voimansa ja valtainen hänen väkensä: ei yksikään jää häneltä pois. Miksi sinä, Jaakob, sanot ja sinä, Israel, puhut: 'Minun tieni on Herralta salassa, minun oikeuteni on joutunut pois minun Jumalani huomasta'? Etkö tiedä, etkö ole kuullut: Herra on iankaikkinen Jumala, joka on luonut maan ääret? Ei hän väsy eikä näänny —. Hän antaa väsyneelle väkeä ja voimattomalle voimaa yltäkyllin. » »Älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssasi; älä arkana pälyile, sillä minä olen sinun Jumalasi: minä vahvistan sinua, minä autan sinua, minä tuen sinua vanhurskauteni oikealla kädellä. » »Kääntykää minun tyköni ja antakaa pelastaa itsenne, te maan ääret kaikki, sillä minä olen Jumala, eikä toista ole. »Tämä sanoma on kirjoitettu luontoon, ja sapatti on määrätty pitämään sitä mielessä. Kun Herra käski Israelin pyhittää hänen sapattinsa, hän sanoi: »Ne olkoot merkkinä välillämme minun ja teidän, että tulisitte tietämään, että minä olen Herra, teidän Jumalanne » (Jes. 40: 18-29; 41: 10; 45: 22; Hes. 20: 20).

Lepopäivä kymmenen käskyn laissa

Sapatti vahvistettiin Siinailta annetulla lailla, mutta sitä ei silloin vasta tehty tunnetuksi lepopäivänä. Israelin kansa tunsu sen jo ennen kuin he tulivat Siinaille. Ollessaan matkalla sinne he pitivät sapattia. Kun jotkut rikkoivat sitä, Herra nuhteli heitä sanoen: »Kuinka kauan aiotte kieltäytyä noudattamasta minun käskyjäni ja lakejani? » (2 Moos. 16: 28).

Sapattia ei annettu vain Israelille vaan koko maailmalle. Se oli tehty ihmiselle tiettäväksi Eedenissä, ja kuten muutkin käskyt kymmenen käskyn laissa, se on lakkaamaton velvoite. Tästä laista, johon neljäs käskykin sisältyy, sanoo Kristus: »Kunnes taivas ja maa katoavat, ei laista katoa pieninkään kirjain, ei ainoakaan piirto. »Niin kauan kuin taivas ja maa ovat olemassa, sapatti on oleva jatkuvana merkinä Luojan voimasta. Ja kun Eeden kerran jälleen kukoistaa maan päällä, kunnioittavat kaikki auringon alla Jumalan pyhää lepopäivää. »Joka viikko sapattina tulee kaikki liha kumartaen rukoilemaan minua, sanoo Herra » (Matt. 5: 18; Jes. 66: 23).

[239]

Ei mikään muu juutalaisille annettu säädös erottanut heitä niin selvästi ympäröivistä kansoista kuin sapatti. Jumalan tarkoitus oli, että sen noudattaminen osoittaisi heidän palvelevan häntä. Se olisi merkki siitä, etteivät he palvele epäjumalia vaan ovat liitossa elävän Jumalan kanssa. Mutta pyhittääkseen sapatin ihmisten täytyy itsensä olla pyhiä. Uskon kautta heidän täytyy osallistua Kristuksen vanhurskaudesta. Kun Israelia käskettiin: »Muista pyhittää lepopäivä», Herra sanoi heille myös: »Ja te olkaa minulle pyhä kansa » (2 Moos. 20: 8; 22: 31). Vain täten sapatti saattoi erottaa Israelin Jumalan palvelijaksi.

Jeesus ja lepopäiväkäsky

Kun juutalaiset luopuivat Jumalasta eivätkä omaksuneet Kristuksen vanhurskautta uskon kautta, sapatti menetti merkityksensä heille. Saatana koetti korottaa itseään ja kääntää ihmiset pois Kristuksesta, ja hän koetti väärentää sapatin, koska se on merkki Kristuksen voimasta. Juutalaiset johtomiehet täyttivät sielunvihollisen tahdon liittämällä Jumalan lepopäivään rasittavia vaatimuksia. Kristuksen aikana sapatti oli niin vääristelty, että sen noudattaminen kuvasi

[240]

itsekkäiden ja mielivaltaisten ihmisten luonnetta pikemmin kuin rakastavan taivaallisen Isän luonnetta. Rabbiinit todellisuudessa esitivät Jumalan antavan lakeja, joita ihmisen on mahdoton noudattaa. He saattoivat kansan pitämään Jumalaa hirmuvaltiana ja ajattelemaan, että sapatin pitäminen, niin kuin hän vaati sen pidettäväksi, teki ihmiset kovasydämisiksi ja julmiksi. Kristuksen tehtävänä oli poistaa nämä väärinkäsitykset. Vaikka rabbiinit säälimättömän vihamielisinä tarkkasivat häntä, hän ei edes näön vuoksi mukautunut heidän vaatimuksiinsa, vaan kulki tietään suoraan ja piti sapatin Jumalan lain mukaan.

Eräänä sapattina, kun Jeesus opetuslapsineen palasi jumalanpalveluksesta, he kulkivat kypsyvän viljavainion läpi. Jeesus oli jatkanut työtään myöhään, ja kulkiessaan pellon poikki opetuslapset alkoivat koota tähkpäitä ja syödä jyviä hierottuaan niitä käsissään. Jonakin muuna viikonpäivänä tämä teko ei olisi aiheuttanut mitään arvostelua, sillä viljapellon, puutarhan tai viinitarhan läpi kulkevalla oli oikeus koota mitä hän syödäkseen tarvitsi (5 Moos. 23: 24, 25). Mutta tämän tekemistä sapattina pidettiin pyhyiden loukkauksena. Ei ainoastaan jyväin kerääminen ollut jonkinlaista elonkorjuuta, vaan niiden hierominen käsissä oli jonkinlaista puimista. Näin rabbiinien mielestä oli tehty kaksinkertainen rikos.

Urkkijat valittivat heti asiasta Jeesukselle sanoen: »Katso, sinun opetuslapsesi tekevät, mitä ei ole lupa tehdä sapattina.»

Kun Jeesusta syytettiin sapatinrikkomisesta Betesdan luona, hän puolustautui vakuuttamalla olevansa Jumalan Poika ja selittämällä toimivansa sopuosoinnussa Isänsä kanssa. Nyt, kun opetuslasten kimppuun käydään, hän esittää syyttäjilleen esimerkkejä Vanhasta testamentista, jumalanpalveluksessa olleiden henkilöiden sapattina suorittamia tekoja.

Juutalaiset opettajat ylpeilivät Raamatun tuntemuksestaan, ja Vapahtajan vastaukseen sisältyi nuhde heidän tietämättömyydestään pyhistä kirjoituksista. Hän sanoi: »Ettekö ole lukeneet, mitä Daavid teki, kun hänen ja hänen seuralaistensa oli nälkä, kuinka hän meni Jumalan huoneeseen, otti näkyleivät ja söi ja antoi seuralaisilleenkin, vaikkei niitä ollut lupa syödä muiden kuin ainoastaan pappien? » »Ja hän sanoi heille: 'Sapatti on asetettu ihmistä varten eikä ihminen sapattia varten.' » »Tai ettekö ole lukeneet laista, että papit sapattina pyhäkössä rikkovat sapatin ja ovat kuitenkin syyttömät? Mutta minä

sanon teille: tässä on se, joka on pyhäkköä suurempi. » »Sillä Ihmisen Poika on sapatin herra » (Luuk. 6: 3, 4; Mark. 2: 27, 28; Matt. 12: 5, 6, 8).

Jos Daavidin oli oikein tyydyttää nälkänsä syömällä leipää, joka oli erotettu pyhään käyttöön, silloin oli oikein myös opetuslasten täyttää tarpeensa poimimalla jyviä sapatin pyhinä hetkinä. Edelleen, papit suorittivat pyhäkössä enemmän työtä sapatina kuin muina päivinä. Saman työn tekeminen maallisessa toimessa olisi synti, mutta pappien työ oli Jumalan palvelemista. He suorittivat menoja, jotka viittasivat Kristuksen lunastavaan voimaan, ja heidän työnsä oli sopusoinnussa sapatin tarkoituksen kanssa. Mutta nyt Kristus itse oli tullut. Opetuslapset olivat Jumalan palveluksessa tehdessään Kristuksen työtä, ja se, mikä oli välttämätöntä tämän työn suorittamiseksi, oli luvallista tehdä sapatina.

[241]

Kristus tahtoi opettaa opetuslapsilleen ja vihollisilleen, että Jumalan palveleminen on ensimmäinen asia. Jumalan työn tarkoitus maailmassa on ihmisen lunastaminen, siksi se, mikä on välttämätöntä tehdä sapatina tämän työn suorittamiseksi, on sopusoinnussa sapatikäskyn kanssa. Nämä sanansa Jeesus kruunasi julistamalla olevansa »sapatin herra», joka on kaiken epäilyn ja kaikkien lakien yläpuolella. Näin tämä Kaikkivaltias tuomari vapautti opetuslapsensa syytteestä vedoten juuri niihin säädöksiin, joita heidän syytettiin rikkovan.

Jeesus ei sivuuttanut asiaa vain nuhtelemalla vihamiehiään. Hän selitti, että he sokeudessaan olivat käsittäneet väärin sapatin tarkoituksen. Hän sanoi: »Mutta jos tietäisitte, mitä tämä on: 'Laupeutta minä tahdon enkä uhria', niin te ette tuomitsisi syyttömiä » (Matt. 12: 7). Heidän monet sisällyksettömät muotomenonsa eivät voineet korvata sitä tosi rehellisyyttä ja hellää rakkautta, jota aina esiintyy todellisissa Jumalan palvelijoissa.

Kristus toisti jälleen sen totuuden, että uhrin itsessään olivat arvottomia. Ne olivat välikappale eivätkä tarkoitus. Niiden tarkoitus oli johtaa ihmiset Vapahtajan luo ja näin saattaa heidät sopusointuun Jumalan kanssa. Jumala antaa arvoa vain rakkaudesta tehdylle palvelukselle. Jos se puuttuu, pelkkä muotomenojen noudattaminen on loukkaus häntä kohtaan. Niin on sapatinkin laita. Sen tarkoitus oli saattaa ihmiset Luojan yhteyteen, mutta kun mieli oli täynnä väsyttä-

viä muotomenoja, sapatin tarkoitus unohtui. Sen pelkkä ulkonainen noudattaminen oli narripeliä.

Kuivettuneen käden parantaminen sapattina

Kun Jeesus eräänä toisena sapattina astui synagoogaan, hän näki siellä miehen, jolla oli kuivettunut käsi. Fariseukset tarkkasivat häntä innokkaina nähdäkseen, mitä hän tekisi. Vapahtaja tiesi hyvin, että jos hän parantaisi sapattina, häntä pidettäisiin lainrikkोजना. Mutta hän ei epäröinyt murtaa sitä perinteellisten vaatimusten muuria, jolla sapatti oli ympäröity. Jeesus käski sairaan astua esiin ja kysyi sitten: »Kumpiko on luvallista sapattina: hyväkö tehdä vai pahaa, pelastaako henki vai tappaa se?» Juutalaisilla oli sellainen periaate, että ellei tehnyt hyvää, kun siihen oli tilaisuus, teki pahaa; elämän pelastamisen laiminlyöminen oli tappamista. Näin Jeesus kohtasi rabbiinit heidän omalla alueellaan. »Mutta he olivat vaiti. Silloin hän katsahtaen ympärilleen loi vihassa silmänsä heihin, murheellisena heidän sydämensä paatumuksesta, ja sanoi sille miehelle: 'Ojenna kätesi.' Ja hän ojensi, ja hänen kätensä tuli jälleen terveeksi » (Mark. 3: 4, 5).

[242]

Kun Jeesukselta kysyttiin: »Onko luvallista sapattina parantaa?» hän vastasi: »Kuka teistä on se mies, joka ei, jos hänen ainoa lampaansa putoaa sapattina kuoppaan, tartu siihen ja nosta sitä ylös? Kuinka paljon suurempi arvoinen onkaan ihminen kuin lammas! Sentähden on lupa tehdä sapattina hyvää » (Matt. 12:10-12).

Urkkijat eivät uskaltaneet vastata Kristukselle kansan kuullen, koska pelkäsivät joutuvansa vaikeuksiin. He tiesivät hänen puhuneen totta. He olisivat mieluummin jättäneet miehen kärsimään kuin rikkoneet perimätapojaan, samalla kun he kuitenkin olisivat pelastaneet eläimen, koska sen heitteille jättäminen tuottaisi omistajalle vahinkoa. Näin osoitettiin suurempaa huolenpitoa mykkää eläintä kuin ihmistä kohtaan, joka on luotu Jumalan kuvaksi. Tämä kuvaa kaikkien väärin uskontojen menettelytapoja. Niiden alkuna on ihmisen halu korottaa itsensä yli Jumalan, mutta niiden loppuna on ihmisen alenta- minen eläintä alemmaksi. Jokainen uskonto, joka sotii Jumalan valtiutta vastaan, riistää ihmiseltä sen kirkkauden, joka hänellä oli luomisessa ja joka palautetaan hänelle Kristuksessa. Jokainen väärä uskonto opettaa kannattajiaan olemaan välittämättä

[243]

ihmisen tarpeista, kärsimyksistä ja oikeuksista. Evankeliumi antaa suuren arvon ihmiskunnalle, joka on ostettu Kristuksen verellä, ja se opettaa hellästi huolehtimaan ihmisen tarpeista ja puutteista. Herra sanoo: »Minä teen kuolevaiset harvinaisemmiksi kuin puhdas kulta, ihmiset harvinaisemmiksi kuin Oofirin kulta » (Jes. 13:12).

Kun Jeesus esitti fariseuksille kysymyksen, oliko luvallista tehdä sapattina hyvää vai pahaa, pelastaa vai tappaa, hän asetti heidän eteensä heidän omat pahat tarkoituksensa. He vainosivat hänen henkeään katkeran vihan sokaisemina, kun taas hän pelasti ihmishenkiä ja teki monet ihmiset onnellisiksi. Oliko parempi tappaa sapattina, kuten he aikoivat tehdä, vai parantaa kärsiviä, kuten hän oli tehnyt? Oliko vanhurskaampaa olla murha mielessä Jumalan pyhänä päivänä kuin rakastaa kaikkia ihmisiä, mikä ilmenee laupeudentekoina ?

Parantaessaan miehen, jolla oli kuivettunut käsi, Jeesus tuomitsi juutalaisten tavan ja pysytti neljännen käskyn sellaisena, kuin Jumala oli sen antanut. Hän lausui: »On lupa tehdä sapattina hyvää. »Poistamalla juutalaisten järjettömät rajoitukset Kristus kunnioitti sapattia, kun taas ne, jotka syyttivät häntä, häpäisivät Jumalan pyhän päivän.

Lepopäiväkäskyn pysyvyys

Ne jotka luulevat Kristuksen poistaneen lain, opettavat, että hän rikkoi sapattia ja oikeutti opetuslapsensakin tekemään niin. Näin he itse asiassa asettuvat samalle kannalle kuin viisastelevat juutalaiset. Täten he kieltävät Kristuksen oman todistuksen: »Minä olen pitänyt Isäni käskyt ja pysyn hänen rakkaudessaan » (Joh. 15: 10). Ei Vapahtaja eivätkä hänen seuraajansa rikkoneet sapattikäskyä. Kristus oli lain elävä esikuva. Hän ei elämässään rikkonut ainoatakaan sen pyhistä käskyistä. Katsellessaan todistajien joukkoa, joka koetti etsiä syytä tuomitukseen hänet, hän saattoi sanoa kenenkään panematta vastalauseita: »Kuka teistä voi näyttää minut syypääksi syntiin? » (Joh. 8: 46).

Vapahtaja ei ollut tullut kumoamaan sitä, mitä patriarkat ja profeetat olivat puhuneet, sillä hän oli itse puhunut näiden edustajiensa kautta. Kaikki Jumalan sanan totuudet ovat tulleet häneltä. Mutta nämä verrattomat jalokivet oli pantu vääriin kehyksiin. Niiden kallis valo oli asetettu valheen palvelukseen. Jumala halusi siirtää ne pois

valheen ympäristöstä ja asettaa ne jälleen totuuden kehyksiin. Tämän työn saattoi vain jumalallinen käsi suorittaa. Ollessaan valheen yhteydessä totuus oli palvellut Jumalan ja ihmisen vihollisen asiaa. Kristus oli tullut asettamaan sen sille paikalle, jolla se kirkastaisi Jumalaa ja vaikuttaisi ihmisten pelastukseksi.

[244]

Jeesus sanoi: »Sapatti on asetettu ihmistä varten eikä ihminen sapattia varten. »Jumalan antamat säädökset on tarkoitettu ihmiskunnalle siunaukseksi. »Sillä kaikki tapahtuu teidän tähtenne. »Teidän on Paavali ja Apollos ja Keefas, teidän on maailma ja elämä ja kuolema, nykyiset ja tulevaiset, kaikki on teidän. Mutta te olette Kristuksen, ja Kristus on Jumalan » (2 Kor. 4: 15; 1 Kor. 3:22, 23). Jumala antoi kymmenen käskyn lain, josta sapatti on osa, kansalleen siunaukseksi. Mooses sanoi: »Herra käski meidän pitää kaikki nämä säädökset ja peljätä Herraa, meidän Jumalaamme, että me aina menestyisimme ja hän pitäisi meitä elossa » (5 Moos. 6:24). Ja psalmien laulajan välityksellä annettiin Israelille seuraava sanoma: »Palvelkaa Herraa ilolla, tulkaa hänen kasvojensa eteen riemulla. Tietäkää, että Herra on Jumala. Hän on meidät tehnyt, ja hänen me olemme, hänen kansansa ja hänen laitumensa lampaat. Käykää hänen portteihinsa kiittäen, hänen esikartanoihinsa ylistystä veisaten » (Ps. 100: 2-4). Ja kaikille, »jotka pitävät sapatin eivätkä sitä riko», Herra sanoo: »ne minä tuon pyhälle vuorelleni ja ilahutan heitä rukoushuoneessani » (Jes. 56: 6,7).

»Niin Ihmisen Poika siis on sapatinkin herra. »Nämä sanat ovat täynnä sekä opetusta että lohdutusta. Koska sapatti tehtiin ihmistä varten, se on Herran päivä. Se kuuluu Kristukselle. Sillä »kaikki on saanut syntynsä hänen kauttaan, ja ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on » (Joh. 1: 3). Sen jälkeen kun hän oli tehnyt kaiken, hän asetti sapatin. Hän erotti sen luomistyön muistomeriksi. Se viittaa häneen, joka on sekä Luoja että Pyhittäjä. Se julistaa, että hän, joka loi kaiken taivaassa ja maan päällä ja jonka kautta kaikki pysyy voimassa, on seurakunnan pää, ja että hänen voimastaan me olemme sovitetut Jumalan kanssa. Sillä puhuessaan Israelista hän sanoi: »Myöskin sapattini minä annoin heille, olemaan merkinä minun ja heidän välillään, että he tulisivat tietämään, että minä olen Herra, joka pyhitän heidät » (Hes. 20: 12). Sapatti on siis merkinä Kristuksen voimasta tehdä meidät pyhiksi. Ja se on annettu kaikille, jotka Kristus tekee pyhiksi. Merkinä hänen pyhittävästä voimastaan

sapatti on annettu kaikille, jotka Kristuksen kautta liittyvät Jumalan Israeliin.

Ja Herra sanoo: »Jos sinä pidätät jalkasi sapattia rikkomasta, niin ettet toimita omia asioitasi minun pyhäpäivänäni, vaan kutsut sapatin ilopäiväksi, Herran pyhäpäivän kunnioitettavaksi, - silloin on ilosi oleva Herrassa » (Jes 58:13, 14). Kaikille, jotka vastaanottavat sapatin merkinä Kristuksen luovasta ja lunastavasta voimasta, se on oleva ilon päivä. Nähdessään siinä Kristuksen he iloitsevat hänessä. Sapatti viittaa luomistyöhön todistuksena hänen suuresta voimastaan myös lunastustyössä. Samalla kun se muistuttaa Eedenin kadotetusta rauhasta, se kertoo Vapahtajan palauttamasta rauhasta. Ja kaikki, mitä luonnossa on, toistaa hänen kutsuaan: »Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon » (Matt. 11: 28).

Luku 30—Kaksitoista valittua

»Ja hän nousi vuorelle ja kutsui tykönsä ne, jotka hän itse tahtoi, ja he menivät hänen tykönsä. Niin hän asetti kaksitoista olemaan kanssansa ja lähettääksensä heidät saarnaamaan.»

Vuorenrinteen varjoisten puiden alla vain vähän matkaa Galilean merestä Jeesus kutsui kaksitoista miestä apostoleikseen ja piti vuori-saarnan. Kedot ja kukkulat olivat Jeesuksen lempipaikkoja, ja usein hän mieluummin opetti avoimen taivaan alla kuin temppelissä tai synagoogissa. Häntä seuraavat kansanjoukot eivät olisi mahtuneet-kaan mihinkään synagoogaan, mutta hän ei ainoastaan tästä syystä valinnut ketoja ja lehtoja opetuspaikoikseen. Jeesus rakasti luontoa. Sen jokainen rauhaisa soppi oli hänelle pyhä temppeli.

Luonnon puhuttelussa

Eedenin puitten siimeksen olivat maailman ensimmäiset asukkaat valinneet pyhäkökseen. Siellä Kristus oli seurustellut ihmiskunnan kantaisän kanssa. Paratiisista karkotettuina esivanhempamme yhä palvelivat Jumalaa kedoilla ja lehdoissa, ja Kristus julisti sielä heille armonsa evankeliumia. Kristus puhui Aabrahamin kanssa Mamren tammistossa, Iisakin kanssa tämän mennessä ehtoolla kedolle rukoilemaan, Jaakobin kanssa Beetelin rinteellä, Mooseksen kanssa Midianin kukkuloilla ja Daavidpoikasen kanssa tämän paimentaessa laumojaan. Kristuksen määräyksestä Israelin kansa oli tuhannen viidensadan vuoden ajan lähtenyt kotoaan viikon ajaksi joka vuosi ja asunut lehtimajoissa, joiden rakennusaineina oli »palmunoksia ja tuuheiden puiden lehviä sekä pajuja purojen varsilta » (3 Moos. 23: 40).

Kasvattaessaan opetuslapsiaan Jeesus halusi vetäytyä kaupungin hälinästä hiljaisille kedoille ja kukkuloille, mikä oli enemmän sopusoinnussa niiden itsensä kieltämistä koskevien opetusten kanssa, joita hän halusi heille antaa. Ja julkisen toimintansa aikana hän mielellään keräsi kansaa ympärilleen sinisen taivaan alle jollekin

ruohoisalle vuorenrinteelle tai järven rannalle. Siellä luomistöittensä ympäröimänä hän saattoi suunnata kuulijainsa ajatukset ihmisten aikaansaannoksista Jumalan käsialoihin. Luonnossa tapahtuva kasvu ja kehitys ilmaisivat hänen valtakuntansa periaatteita. Kohottaessaan katseensa Jumalan vuoria kohti ja katsellessaan hänen kättensä ihmeellisiä tekoja ihmiset saattoivat oppia kalliita jumalallisia totuuksia. Kristuksen opetukset toistuisivat heille luonnossa. Näin on kaikkien niiden, jotka menevät ulos luontoon Kristus sydämessään. He tuntevat pyhän ilmapiirin ympäröivän itseään. Luonto julistaa Herramme vertauksia ja toistaa hänen neuvojaan. Seurustelu Jumalan kanssa luonnossa ylentää mielen ja rauhoittaa sydämen.

[246]

Nyt oli otettava ensimmäinen askel sen seurakunnan järjestämiseksi, jonka Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen tuli olla hänen edustajansa maan päällä. Heidän käytettävissään ei ollut mitään ko-meata pyhäkköä, mutta Vapahtaja vei opetuslapsensa rakastamansa luonnon helmaan, ja tuon päivän pyhät kokemukset liittyivät heidän mielessään aina vuorten ja laaksojen ja meren kauneuteen.

Erilaisia opetuslapsia

Jeesus oli kutsunut opetuslapsensa lähettääkseen heidät toimimaan hänen todistajinaan, julistamaan maailmalle, mitä he olivat hänessä nähneet ja häneltä kuulleet. Heidän tehtävänsä oli tärkein, mihin ihmislapsia koskaan on kutsuttu, ja vain Kristuksen oma tehtävä oli sitä korkeampi. Heidän tuli Jumalan työtovereina toimia maailman pelastukseksi. Kuten Vanhassa testamentissa kaksitoista patriarkkaa edustavat Israelia, samoin kahdentoista apostolin tuli edustaa evankeliumiseurakuntaa.

Vapahtaja tunsi valitsemiensa miesten luonteen; kaikki heidän heikkoutensa ja virheensä olivat avoinna hänen edessään. Hän tiesi, mihin vaaroihin he joutuisivat ja millainen vastuu tulisi heidän kannettavakseen, ja hänen sydämensä tunsi sääliä näitä valittuja kohtaan. Eräällä vuorella lähellä Galilean merta hän vietti yksinään kokonaisen yön rukoillen heidän puolestaan heidän nukkuessaan vuoren juurella. Päivän koittaessa hän kutsui heidät koolle, sillä hänellä oli jotakin tärkeätä ilmoitettavaa heille.

Nämä opetuslapset olivat jonkin aikaa olleet Jeesuksen mukana ahkerassa työssä. Johannes ja Jaakob, Andreas ja Pietari, Filippus,

Natanael ja Matteus olivat liittyneet häneen läheisemmin kuin toiset ja nähneet enemmän hänen ihmetöitään. Pietarilla, Jaakobilla ja Johannesella oli vielä läheisempi suhde häneen. He olivat melkein aina hänen seurassaan, näkivät hänen ihmetekonsa ja kuulivat hänen sanansa. Näistä Johannes tuli kaikkein läheisimmäksi Jeesukselle, niin että hänet mainitaan opetuslapsena, jota Jeesus rakasti. Vapahtaja rakasti heitä kaikkia, mutta Johannesen mieli oli vastaanottavaisin. Hän oli toisia nuorempi, ja tuottavasti kuin lapsi hän avasi sydämensä Jeesukselle. Näin hän tunsu erikoista yhteenkuuluvuutta Jeesuksen kanssa, ja Vapahtaja jätti lapsilleen hänen välityksellään syvällisimmät hengelliset opetukset.

[247] Eräässä apostolien ryhmässä on Filippuksen nimi ensimmäisenä. Hän oli ensimmäinen opetuslapsi, jolle Jeesus lausui suoraan kehotuksen: »Seuraa minua.» Filippus oli Beetsaidasta, Andreaan ja Pietarin kaupungista. Hän oli kuunnellut Johannes Kastajan opetuksia ja kuullut tämän nimittävän Kristusta Jumalan Karitsaksi. Filippus etsi vilpittömästi totuutta, mutta hän oli sydämeltään hidas uskomaan. Vaikka hän oli liittynyt Kristukseen, niin tapa, jolla hän kertoi hänestä Natanaelille, osoittaa, ettei hän ollut täysin vakuutunut Jeesuksen jumaluudesta. Vaikka ääni taivaasta oli julistanut Jeesuksen Jumalan Pojaksi, niin Filippukselle hän oli vain Jeesus, »Joosefin poika, Nasaretista» (Joh. 1: 45). Filippuksen uskon puute ilmeni jälleen silloin, kun viisituhatta ruokittiin. Häntä koetellakseen Jeesus kysyi: »Mistä ostamme leipää näiden syödä?» Filippuksen vastaus oli epäuskoinen: »Eivät kahdensadan denarin leivät heille riittäisi, niin että kukin saisi edes vähän» (Joh. 6: 5,7). Jeesus tuli murheelliseksi. Vaikka Filippus oli nähnyt hänen tekojaan ja kokenut hänen voimaansa, ei hänellä kuitenkaan ollut uskoa. Kun kreikkalaiset pyysivät Filippusta kertomaan Jeesuksesta, hän ei käyttänyt tilaisuutta hyväkseen esittääkseen hänet heille Vapahtajana, vaan meni kertomaan siitä Andreakselle. Ja myöhemmin, juuri vähän ennen ristiinnaulitsemista Filippuksen sanat olivat omiaan lannistamaan toisten uskoa. Kun Tuomas sanoi Jeesukselle: »Herra, me emme tiedä, mihin sinä menet; kuinka sitten tietäisimme tien?» Vapahtaja vastasi: »Minä olen tie ja totuus ja elämä —. Jos te olisitte tunteneet minut, niin te tuntisitte myös minun Isäni.» Silloin tuli Filippuksen suusta epäuskoinen vastaus: »Herra, näytä meille Isä, niin me tyydymme» (Joh. 14: 5-8). Näin hidas sydämeltään

ja heikkouskoinen oli tuo opetuslapsi, joka kolmen vuoden ajan oli ollut Jeesuksen seurassa.

Filippuksen epäuskon mieluisa- na vastakohtana oli Natanaelin lapsenomainen luottamus. Hän oli hyvin vakavaluontoinen mies, jonka usko tarttui näkymättömiin asioihin. Kuitenkin Filippus oli oppilaana Kristuksen koulussa, ja jumalallinen opettaja suhtautui kärsivällisesti hänen epäuskoonsa ja hitauteensa. Kun Pyhä Henki vuodatettiin opetuslasten päälle, Filippuksestakin tuli opettaja jumalallisen järjestyksen mukaan. Hän tiesi mistä puhui, ja hän opetti niin vakuuttavasti, että ihmiset tulivat kääntymykseen.

[248]

Juudas Iskariot

Jeesuksen valmistaessa opetuslapsia heidän tehtävänsä varten, heidän joukossaan tuli hänen luokseen eräs, jota ei ollut kutsuttu. Tämä oli Juudas Iskariot, joka myös tunnustautui Kristuksen seuraajaksi. Hän astui esiin ja pyysi päästä tähän opetuslasten pieneen piiriin. Hyvin vakavana ja vilpittömän näköisenä hän lausui: »Opettaja, minä seuran sinua, mihin ikinä menet. »Jeesus ei häntä karkottanut eikä myöskään lausunut tervetulleeksi, vaan lausui ainoastaan seuraavat surulliset sanat: »Ketuilla on luolat ja taivaan linnuilla pesät, mutta Ihmisen Pojalla ei ole, mihin hän päänsä kallistaisi » (Matt. 8: 19, 20). Juudas uskoi Jeesuksen olevan Messias, ja liittymällä apostoleihin hän toivoi saavansa korkean aseman uudessa valtakunnassa. Tämän toivon Jeesus tahtoi riistää viittaamalla köyhyyteensä.

Opetuslapset tahtoivat mielellään, että Juudas kuuluisi heihin. Hänellä oli komea ulkomuoto, terävä arvostelukyky ja käytännöllistä järjestelykykyä, ja he suositelivat häntä Jeesukselle miehenä, joka saattaisi olla hänelle suureksi avuksi hänen työssään. He olivat hämmästyneitä, kun Jeesus vastaanotti hänet niin viilleästi.

Opetuslapset olivat hyvin pettyneitä, kun Jeesus ei ollut koettanut toimia yhteistyössä Israelin johtomiesten kanssa. Heistä oli erehdys, ettei hän koettanut vahvistaa asiaansa hankkimalla sille näiden vaikutusvaltaisten miesten tukea. Jos hän olisi karkottanut Juudaksen, he olisivat mielessään epäilleet Mestarinsa viisautta. Juudaksen myöhempi historia osoittaisi heille, miten vaarallista oli antaa minäkään maallisen ajatuksen vaikuttaa asiaan silloin, kun oli ratkaistava ihmisen soveltuvuus Jumalan työhön. Yhteistyö sellaisten miesten

kanssa, joita opetuslapset halusivat, olisi merkinnyt työn joutumista sen pahimpien vihollisten käsiin

Kun Juudas liittyi opetuslapsiin, häneltä ei kuitenkaan jäänyt huomaamatta Kristuksen luonteen kauneus. Hän tunsi sen jumalallisen voiman vaikutuksen, joka veti sieluja Vapahtajan luo. Hän, joka ei tullut musertamaan särjettyny ruokoa eikä sammuttamaan suitsevaa kynttilänsydäntä, ei karkottaisi luotaan tätäkään sielua, niin kauan kuin siinä näkyisi vähintäisintäkään pyrkimystä valoa kohden. Vapahtaja näki Juudaksen sydämen. Hän näki ne pahuuden kuilut, joihin tämä vajoaisi, ellei Jumalan armo saisi häntä pelastaa.

[249] Liittämällä tämän miehen itseensä hän asetti hänet paikalle, jossa hän saattoi päivittäin joutua kosketukseen Kristuksen epäitsekään rakkauden virran kanssa. Jos hän avaisi sydämensä Kristukselle, jumalallinen armo karkottaisi itsekkyyden, ja Juudaksestakin voisi tulla Jumalan valtakunnan alamainen.

Jumala ottaa ihmiset sellaisina kuin he ovat inhimillisine luonteenpiirteineen ja kasvattaa heidät palvelukseensa, jos he antautuvat hänen kasvatettavikseen. Heidä ei valita siksi, että he olisivat täydellisiä, vaan puutteistaan huolimatta, jotta he totuuden tuntemalla ja sitä noudattamalla Kristuksen armon avulla muuttuisivat hänen kuvansa kaltaisiksi.

Juudaksella oli samat tilaisuudet kuin muillakin opetuslapsilla. Hän kuunteli samoja kalliita opetuksia. Mutta totuuden noudattaminen, jota Kristus vaati, oli ristiriidassa Juudaksen toivomusten ja tarkoitusten kanssa, eikä hän halunnut luopua omista käsityksistään vastaanottaakseen taivaallista viisautta.

Miten hellästi Vapahtaja kohtelikaan häntä, josta oli tuleva hänen pettäjänsä! Opettaessaan Jeesus kosketteli hyväntekeväisyyden periaatteita, jotka iskivät itse ahneuden juureen. Hän kuvasi Juudakselle ahneuden inhottavan luonteen, ja monta kertaa tämä opetuslapsi käsitti, että juuri hänen luonteensa oli esitetty ja hänen syntiinsä viitattu, mutta hän ei tahtonut tunnustaa ja jättää epärehellisyyttään. Hän oli itsekylläinen, ja sen sijaan, että olisi vastustanut kiusausta, hän jatkoi petollista menettelyään. Kristus oli hänelle elävänä esimerkinä siitä, mitä hänestä voisi tulla, jos hän käyttäisi hyväkseen Kristuksen välitystyötä ja palvelusta, mutta opetus toisensa jälkeen meni Juudaksen korvien ohi.

Jeesus ei ankarin sanoin nuhdellut häntä hänen ahneudestaan, vaan osoitti jumalallista kärsivällisyyttä tätä erehtyvää ihmistä kohtaan, vaikka hän samalla osoittikin tälle lukevansa hänen sydäntään kuin avointa kirjaa. Hän esitti hänelle oikean menettelytavan jaloimmat vaikuttimet. Koska Juudas kaikesta huolimatta hylkäsi taivaallisen valon, hänellä ei ole mitään puolustusta.

Juudas halusi pysytellä erehdyksissään sen sijaan, että olisi vaeltanut valossa. Hän helli pahoja haluja, kostonaikeita ja synkkiä, katkeria ajatuksia, kunnes saatana sai hänet täydellisesti valtaansa. Juudaksesta tuli Kristuksen vihollisen edustaja.

Kun hän tuli Jeesuksen seuraan, hänellä oli joitakin hyviä luonteenpiirteitä, jotka olisivat voineet olla siunaukseksi seurakunnalle. Jos hän olisi ollut halukas kantamaan Kristuksen iestä, hän olisi voinut olla ensimmäisiä apostolien joukossa, mutta hän paadutti sydämensä, kun hänen virheisiinsä viitattiin. Ylpeydessään ja kapi-nallisuudessaan hän valitsi omat kunnianhimoiset pyrkimyksensä, ja niin hänestä tuli sopimaton siihen työhön, jonka Jumala olisi halunnut antaa hänen tehtäväkseen.

Opetuslasten puutteita

Kaikilla opetuslapsilla oli pahoja virheitä, kun Jeesus kutsui heidät palvelukseensa. Ei edes Johannes, joka pääsi läheisimpään yhteyteen nöyrän ja sävyisän Mestarin kanssa, ollut luonnostaan nöyrä ja taipuisa. Häntä ja hänen veljeään nimitettiin »ukkosenjyrinän pojiksi». Kun he olivat Jeesuksen kanssa, kaikki hänelle osoitettu ylenkatse herätti heissä taistelunhalua. Tässä rakastetussa opetuslapsessa oli luonteen kiivautta, kostonhalua ja arvostelun henkeä. Hän oli ylpeä ja halusi olla ensimmäinen Jumalan valtakunnassa. Mutta päivästä päivään hän sai oman kiivaan luonteensa vastakohtana katsella Jeesuksen lempeyttä ja pitkämielisyyttä ja kuunnella hänen opetuksiaan nöyryydestä ja kärsivällisyydestä. Hän avasi sydämensä jumalalliselle vaikutukselle, eikä hän ollut ainoastaan Vapahtajan sanojen kuulija vaan niiden tekijä. Oma minä tuli kätkeytyksi Kristukseen. Hän oppi pitämään Kristuksen iestä ja kantamaan hänen kuormaansa.

[250]

Jeesus nuhteli opetuslapsiaan, hän muistutti ja varoitti heitä, mutta Johannes ja hänen veljensä eivät häntä jättäneet, vaan pysyivät Jee-

[251] suksen luona hänen nuhteistaan huolimatta. Vapahtaja ei myöskään vetäytynyt pois heidän heikkoutensa ja virheittensä tähden. Loppuun asti he osallistuivat hänen ahdistuksiinsa ja saivat opetuksia hänen elämästään. Katselemalla Kristusta he muuttuivat luonteeltaan.

Apostolit olivat hyvin erilaisia tavoiltaan ja luonteenlaadultaan. Siellä olivat veljien joukossa publikaani LeeviMatteus ja tulinen Simon Kiivailija, joka leppymättömästi vihasi Rooman valtaa, jalomielinen, mutta hetkellinen Pietari ja halpamainen Juudas, vilpittön, mutta arka ja pelokas Tuomas, Filippus, joka oli hitaasti innostuva ja taipuvainen epäilemään, ja kunnianhimoiset, suorasukaiset Sebedeuksen pojat. Nämä olivat joutuneet yhteen erilaisine virheineen ja perittyine ja hankittuine pahoine taipumuksineen, mutta Kristuksessa ja hänen kauttaan he tulisivat kuulumaan Jumalan perheeseen, he oppisivat tulemaan yksimielisiksi uskossa, opissa ja hengessä. Heillä tulisi olemaan omat koettelemuksensa, omat murheensa, omat erilaiset näkemyksensä. Mutta kun Kristus asuisi sydämessä, heillä ei olisi mitään erimielisyyksiä. Hänen rakkautensa johtaisi heidät rakastamaan toisiaan. Mestarin opetukset saisivat kaikki eroavuudet tasoittumaan ja toisivat opetuslapset yhteen, kunnes heillä olisi sama mielenlaatu ja samanlaiset harkintaperusteet. Kristus oli kaiken keskipiste, ja he voisivat lähestyä toisiaan vain siinä määrin kuin he lähestyivät keskusta.

Kun Jeesus oli antanut ohjeensa opetuslapsille, hän kokosi tuon pienen joukon aivan lähelleen, polvistui heidän keskelleen, laski käntensä heidän päälleen ja rukoillen asetti heidät hänen pyhään työhönsä. Näin Herran opetuslapset vihittiin evankeliumin palvelukseen.

Ihmiset Jumalan työtovereina

Kristus ei valitse edustajikseen ihmisten keskuuteen lankeamattomia enkeleitä vaan ihmisolentoja, joilla on samoja taipumuksia kuin niillä, joita he koettavat pelastaa. Kristus pukeutui ihmisluontoon saavuttaakseen ihmiskunnan. Jumaluus tarvitsi ihmisyyttä, sillä maailman pelastaminen vaati sekä jumalallisuutta että inhimillisyyttä. Jumaluus tarvitsi ihmisyyttä, jotta ihminen voisi olla yhteyden välittäjänä Jumalan ja ihmisten välillä. Samoin on Kristuksen palvelijain ja sanansaattajien laita. Ihminen tarvitsee ulkopuoleltaan ja yläpuoleltaan olevaa voimaa palauttamaan hänet Jumalan kaltaiseksi

ja saattamaan hänet kykeneväksi tekemään Jumalan työtä, mutta tämä ei tee ihmisvoimaa tarpeettomaksi. Ihmisyys tarttuu Jumalan voimaan, Kristus asuu uskon kautta sydämessä, ja yhteistyössä jumalallisen kanssa ihmisvoima voi vaikuttaa hyvää.

Hän, joka kutsui Galilean kalastajia, kutsuu vieläkin ihmisiä palvelukseensa. Ja hän on aivan yhtä halukas ilmaisemaan voimansa meidän kauttamme kuin ensimmäisten opetuslasten kautta. Olimpa mitenkään epätäydellisiä ja syntisiä tahansa, Herra kutsuu meitä työtovereikseen, Kristuksen opetuslapsiksi. Hän kehottaa meitä nauttimaan jumalallista opetusta, jotta me liittyneinä Kristukseen voisimme tehdä Jumalan tekoja. [252]

»Mutta tämä aarre on meillä saviastioissa, että tuo suunnattoman suuri voima olisi Jumalan eikä näyttäisi tulevan meistä » (2 Kor. 4: 7). Tämän vuoksi evankeliumin julistaminen uskottiin erehtyville ihmisille eikä enkeleille. On selvää, että voima, joka vaikuttaa heikkojen ihmisten välityksellä, on Jumalan voima, ja tämä rohkaisee meitä uskomaan, että se voima, joka voi auttaa muita yhtä heikkoja kuin me, voi auttaa meitäkin. Ja niiden, jotka itse ovat »heikkouden alaisia», tulisi voida »sääliden kohdella tietämättömiä ja eksyviä » (Hebr. 5: 2). Koska he itse ovat olleet vaarassa, he tuntevat matkan vaarat ja vaikeudet, ja tästä syystä heitä kutsutaan ojentamaan auttava kätensä muille, joita samat vaarat uhkaavat. On sieluja, jotka ovat epäilysten ahdistamia, puutteellisuksiensa masentamia, heikkouskoisia, kykenemättömiä tarttumaan näkymättömään, mutta kun ystävä, jonka he voivat nähdä, tulee Kristuksen sijaisena heidän luokseen, hän voi olla yhdyssiteenä liittämässä heidän horjuvan uskonsa Kristukseen

Meidän on oltava taivaan enkelien työtovereina esittämässä maailmalle Kristusta. Enkelit odottavat melkein kärsimättömän innokkaasti meitä yhteistyöhön, sillä ihmisten täytyy olla välikappaleina työssä ihmisten hyväksi. Ja kun me kokosydämisesti jätämme itsemme Kristukselle, enkelit iloitsevat siitä, että he meidän äänemme välityksellä voivat kertoa Jumalan rakkaudesta.

Luku 31—Vuorisaarna

Kristus kokosi harvoin vain opetuslapset kuulemaan sanojaan. Hän ei valinnut kuulijoikseen ainoastaan niitä, jotka jo tunsivat elämän tien. Hänen tehtävänään oli tavoittaa suuret kansanjoukot, jotka elivät tietämättömyydessä ja pimeydessä. Hän opetti totuutta siellä, missä pimentynyt ihmismieli saattoi sen käsittää. Hän oli itse Totuus, joka kupeet vyötettyinä ja kädet aina ojennettuina siunaamaan koetti varoituksen, kehotuksen ja rohkaisun sanoin kohottaa kaikkia hänen luokseen tulevia.

Kansaa saapui kuulemaan

Vaikka vuorisaarna pidettiin erityisesti opetuslapsille, se esitettiin kansanjoukon kuullen. Asetettuaan apostolit tehtävänsä Jeesus meni heidän kanssaan meren rannalle. Sinne oli varhain aamulla alkanut kerääntyä kansaa. Paitsi tavallista joukkoa, joka oli kokoonnut Galilean kaupungeista, siellä oli ihmisiä Juudeasta ja Jerusalemita, Pereasta, Dekapoliksesta ja Idumeasta Juudean eteläpuolelta, myös Tyyrosta ja Siidonista, Välimeren rannalla olevista Foinikian kaupungeista. »Kun he kuulivat, kuinka suuria tekoja hän teki«, he saapuivat »kuulemaan häntä ja parantuakseen taudeistansa. — koska hänestä lähti voima, joka paransi kaikki » (Mark. 3: 8; Luuk. 6: 17-19).

Kapealla rantakaistaleella ei ollut edes seisomapaikkaa kaikille, jotka halusivat kuulla häntä, ja Jeesus lähti takaisin vuoren rinteelle. Saavuttuaan tasaiselle paikalle, johon suuren kansanjoukon oli mukava kokoontua, hän istuutui ruohikolle, ja opetuslapset ja kansanjoukko seurasivat hänen esimerkkiään.

Opetuslasten paikka oli aina lähinnä Jeesusta. Kansa tunkeutui alinomaa lähelle häntä, mutta opetuslapset ymmärsivät, ettei kansa saanut tunkea heitä pois hänen luotaan. He istuivat aivan hänen vieressään, ettei yksikään sana hänen opetuksestaan menisi heiltä hukkaan. He olivat tarkkaavaisia kuulijoita, halukkaita ymmärtämään

niitä totuuksia, joita heidän tuli tehdä tiettäväksi kaikissa maissa ja kaikkia aikoja varten. [254]

Jeesus poistaa vääriä toiveita

Opetuslapset tunsivat, että jotakin tavallista huomattavampaa oli odotettavissa, kun he kokoontuivat Mestarinsa ympärille. He uskoivat hänen pian perustavan valtakuntansa, ja aamun tapaukset saivat heidät varmistumaan siitä, että hän aikoi ilmoittaa heille asiaa jotakin. Odotuksen tunne valtasi myös kansanjoukon, ja intoa kuvastavat kasvot todistivat syvästä mielenkiinnosta. Kansan istuessa vihreällä vuorenrinteellä odottaen jumalallisen Opettajan sanoja heidän mielensä täyttivät ajatukset tulevasta kunniaista. Siellä oli kirjanoppineita ja fariseuksia, jotka odottivat päivää, jolloin he saisivat vallita noita vihattuja roomalaisia ja omistaa maailman suurimman valtakunnan rikkauden ja loiston. Köyhät talonpojat ja kalastajat toivoivat saavansa kuulla vakuutuksen, että heidän kurjat hökkelinsä, niukka ravintonsa, raskas raadantansa ja puutteen pelkonsa vaihtuisivat onnelan asunnoiksi ja helpoiksi päiviksi. Sen karkean vaatteen sijaan, joka oli heidän verhonaan päivällä ja peitteenään yöllä, he toivoivat Kristuksen antavan heille heidän hallitsijoidensa komeat ja kallisarvoiset viitat. Kaikkien sydämessä sykki ylpeä toivo, että Israel pian tulisi kunnioitetuksi kaikkien kansojen edessä Herran valittuna, ja Jerusalemin korotettaisiin maailmanlaajuisen valtakunnan pääkaupungiksi.

Kristus teki tyhjäksi tämän toivon maallisesta suuruudesta. Vuorisaarnassaan hän koetti hävittää sen vaikutuksen, jonka väärä kasvatus oli saanut aikaan, ja antaa kuulijoilleen oikean käsityksen valtakunnastaan ja omasta luonteestaan. Kuitenkaan hän ei suoraan hyökännyt kansan erehdysten kimppuun. Hän näki maailman hädän synnin tähden, eikä hän kuitenkaan esittänyt ihmisille selvää kuvaa heidän kurjuudestaan. Hän opetti heille jotakin äärettömän paljon parempaa kuin he tiesivät. Kumoamatta heidän käsityksiään Jumalan valtakunnasta hän kertoi heille, millä ehdoilla sinne päästään, ja antoi heidän itsensä tehdä johtopäätöksensä sen luonteesta. Hänen opettamansa totuudet ovat yhtä tärkeitä meille kuin häntä seuranneille kansanjoukoille. Yhtä hyvin täytyy meidänkin oppia tuntemaan Jumalan valtakunnan peruseriaatteen.

Autuaita ovat hengellisesti köyhät

Kristuksen ensimmäiset sanat kansalle vuorella olivat siunauksen sanoja. Onnellisia ne, hän sanoi, jotka tunnustavat hengellisen köyhyytensä ja lunastuksen tarpeensa. Evankeliumia on julistettava köyhille. Sitä ei ilmaista hengellisesti ylpeille, jotka väittävät, että he ovat rikkaita eivätkä tarvitse mitään, vaan niille, jotka ovat nöyriä ja katuvia. Vain yksi lähde on avattu syntiä vastaan, lähde hengellisesti köyhille.

[255] Ylpeä sydän koettaa ansaita pelastusta, mutta sekä oikeutemme päästä taivaaseen että sopivaisuutemme sinne perustuvat Kristuksen vanhurskauteen. Jumala ei voi tehdä mitään ihmisen pelastukseksi, ellei tämä vakuuttuneena omasta heikkoudestaan ja riisuttuna kaikesta itsekylläisyydestään jättäydy Jumalan hallittavaksi. Silloin hän voi saada sen lahjan, jonka Jumala odottaa saavansa antaa. Mitään ei pidätetä sielulta, joka tuntee tarpeensa. Sillä on esteetön pääsy hänen luokseen, jossa kaikki täydellisyys asuu. »Sillä näin sanoo Korkea ja Ylhäinen, jonka asumus on iankaikkinen ja jonka nimi on Pyhä: Minä asun korkeudessa ja pyhydessä ja niitten tykönä, joilla on särjetty ja nöyrä henki, että minä virvoittaisin nöyrien hengen ja saattaisin särjettyjen sydämet eläviksi » (Jes. 57:15).

Autuaita ovat murheelliset

»Autuaita ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen. »Näillä sanoilla Kristus ei opeta, että murheella itsessään olisi voimaa poistaa synnin syyllisyyttä. Hän ei hyväksy teeskenneltyä tai tarkoituksellista nöyryyttä. Murhe, josta hän puhuu, ei merkitse alakuloisuutta ja valittamista. Samalla kun suremme synnin tähden, voimme iloita kalliista etuoikeudesta olla Jumalan lapsia.

Usein suremme sitä, että pahat tekomme tuovat epämiellyttäviä seurauksia meille itsellemme, mutta tämä ei ole katumusta. Todellinen synninsuru on Pyhän Hengen työn tulos. Henki paljastaa sellaisen sydämen kiittämättömyyden, joka on ylenkatsonut ja murehduttanut Vapahtajan, ja vie meidät katuvina ristin juurelle. Jokaisella synnillämme ristiinnaulitsemme Jeesuksen uudelleen, ja kun katsomme häntä, jonka olemme lävistäneet, suremme syntejä, jot-

ka ovat tuottaneet hänelle tuskaa. Tällainen murhe johtaa synnin hylkäämiseen.

Maailman lapsi saattaa sanoa tätä surua heikkoudeksi, mutta se on voima, joka sitoo katuvan äärettömään Jumalaan katkeamattomin sitein. Se osoittaa, että Jumalan enkelit tuovat sielulle takaisin armolahjoja, jotka menetettiin sydämen paatumuksen ja rikkomusten tähden. Katumuk- sen kyynelet ovat sadepisaroi- ta, joita seuraa [256] pyhyiden auringonpaiste. Tämä suru edeltää iloa, josta tulee elävä lähde sielussa. »Ainoastaan tunne rikoksesi, että olet luopunut Herrasta, Jumalastasi», niin »minä en enää synkistä teille kasvojani, sillä minä olen armollinen, sanoo Herra » (Jer. 3: 13, 12). »Siionin murheellisille » hän on luvannut antaa »juhlapäähineen tuhkan sijaan, iloöljyä murheen sijaan, ylistyksen vaipan masentuneen hengen sijaan » (Jes. 61: 3).

Ja niillekin, jotka surevat ahdistusten ja murheiden alaisina, kuuluu lohdutus. Surun katkeruus ja nöyryytys ovat parempia kuin synnin nautinnot. Ahdistuksen avulla Jumala ilmaisee meille luontemme mätäpesäkkeet, jotta me hänen armonsa avulla voisimme voittaa virheemme. Meille paljastuu ennen tuntemattomia seikkoja omasta itsestämme, ja me joudumme koetukselle, hyväksymekö nuhtelun ja Jumalan neuvon. Kun meitä koetellaan, meidän ei tule tuskailla ja valittaa. Emme saa napista ja kiusaantuneina riistäytyä irti Kristuksen kädestä. Meidän on nöyryytettävä sielumme Jumalan edessä. Herran tiet ovat hämärät sille, joka haluaa nähdä asiat hänelle itselleen mieluisassa valossa. Ne näyttävät inhimillisestä luonnostamme synkiltä ja ilottomilta. Mutta Jumalan tiet ovat armon teitä, ja niiden loppu on pelastus. Elia ei tiennyt mitä teki, kun hän erämaassa sanoi saaneensa kylliksi elämästä ja rukoili kuolemaa. Jumala ei suuressa armossaan pitänyt kiinni hänen sanoistaan. Elialla oli vielä suuri työ tehtävänä, ja kun se oli tehty, hänen ei tarvinnut masentuneena ja yksinäisenä kuolla erämaassa. Hän ei vaipunut maan tomuun, vaan sai nousta taivaallisissa vaunuissa ylös kirkkauteen Jumalan istuimen luo.

Jumalan sana murheellisille kuuluu: »Minä olen nähnyt hänen tiensä, mutta minä parannan hänet ja johdatan häntä ja annan jälleen lohdutuksen hänelle ja hänen surevillensa. » »Minä muutan heidän surunsa riemuksi, annan heille lohdutuksen ja ilon heidän murheensa jälkeen » (Jes. 57: 18; Jer. 31:13).

Autuaita ovat hiljaiset

»Autuaita ovat hiljaiset. »Kohtaamiamme vaikeuksia voi suuresti lieventää sävyisyys, joka on kätkettynä Kristuksessa. Jos meillä on Mestarimme nöyryyttä, voimme nousta yli loukkausten, ylenkatseen ja harmien, joita joka päivä kohtaamme, eivätkä ne enää synkennä mieltämme. Voimakkain todistus kristityn jaloudesta on hänen itsehillintänsä. Se joka herjausten ja julman kohtelun alaisena ei voi säilyttää tyyntä ja luottavaista mielialaa, riistää Jumalalta oikeuden ilmaista hänessä oman täydellisen luonteensa. Sydämen nöyryys on se voima, joka antaa Kristuksen seuraajille voiton, se on merkki heidän yhteydestään taivaan kanssa.

[257] »Sillä Herra on korkea, mutta katsoo alhaiseen » (Ps. 138: 6). Jumala katsoo lempeästi niitä, joissa ilmenee Kristuksen sävyisyä ja nöyrä henki. Maailma saattaa heitä pilkata, mutta he ovat kallisarvoisia hänen silmissään. Eivät vain viisaat, suuret ja hyvän tekijät ole oikeutettuja pääsemään taivaaseen, eivät vain uutterat työntekijät, jotka ovat täynnä intoa ja väsymätöntä toimeliaisuutta. Ei, vaan hengessään köyhät, jotka halajavat Kristuksen pysyvää läsnäoloa, sydämeltään nöyrät, joiden suurin halu on tehdä Jumalan tahtoa näillä tulee olemaan runsas pääsy sinne. He kuuluvat niihin, jotka ovat pesseet viittansa ja valkaisseet ne Karitsan veressä. »Sentähden he ovat Jumalan valtaistuimen edessä ja palvelevat häntä päivät ja yöt hänen temppelissään, ja hän, joka valtaistuimella istuu, on levittävä telttamajansa heidän ylitsensä » (Ilm. 7:15).

Autuaita ovat vanhurskautta kaipaavat

»Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta. »Oman arvottomuuden tunne saa sielun isoamaan ja janoamaan vanhurskautta, eikä tätä toivoa jätetä täyttämättä. Ne, jotka antavat sydämessään sijaa Jeesukselle, tulevat käsittämään hänen rakkautensa. Kaikki, jotka haluavat Jumalan luonteen kaltaista luonnetta, tulevat sen saamaan. Pyhä Henki ei milloinkaan jätä auttamatta sielua, joka katsoo Jeesukseen. Hän ottaa Kristuksen omasta ja antaa hänelle. Jos katse pidetään kiinnitettynä Jeesukseen, ei Hengen työ lakkaa, ennen kuin sielu on muuttunut hänen kuvansa kaltaiseksi. Rakkauten puhdistava vaikutus avartaa sielua, tekee sen kykene-

väksi suurempiin saavutuksiin ja kartuttaa sen tietoa taivaallisista asioista, niin ettei se lepää, ennen kuin on saavuttanut täydellisyyden. »Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, sillä heidät ravitaan.»

Autuaita ovat laupiaat ja puhdassydämiset

Laupiaat saavat laupeuden, ja puhdassydämiset saavat nähdä Jumalan. Yksikin epäpuhdas ajatus tahraa sielun, turmelee siveellisen tajun ja pyrkii hävittämään Pyhän Hengen vaikutuksen. Se himmentää hengellisen näkökyvyn, niin ettei ihminen voi nähdä Jumalaa. Jumala voi antaa anteeksi katuvalle syntiselle ja hän tekeekin sen, mutta vaikka anteeksianto onkin saatu, sielu on saanut tahrان. Sen, joka tahtoo saada selvän näkemyksen hengellisistä totuuksista, on vältettävä kaikkea epäpuhtautta sanoissa ja ajatuksissa.

Mutta Kristuksen sanat käsittävät enemmän kuin vapautumisen aistillisesta epäpuhtaudesta, enemmän kuin puhdistumisen siitä muotomenoja koskevasta saastutuksesta, jota juutalaiset niin tarkasti välttivät. Itsekkyys estää meitä näkemästä Jumalaa. Itsekäs mieli pitää Jumalaa aivan itsensä kaltaisena. Ellemme hylkää tällaista mieltä, emme voi ymmärtää häntä, joka on rakkaus. Vain epäitsekäs sydän, nöyrä ja luottavainen mieli näkee, että Herra on »laupias ja armahtavainen Jumala, pitkämielinen ja suuri armossa ja uskollisuudessa » (2 Moos. 34: 6).

Autuaita ovat rauhantekijät

[258]

»Autuaita ovat rauhantekijät. »Kristuksen rauha on lähtöisin to- tuudesta. Se on sopusointua Jumalan kanssa. Maailma on Jumalan lain vihollinen, syntiset ovat Luojansa vihollisia, ja seuraus on, että he ovat toinen toisensa vihollisia. Mutta psalmeissa sanotaan: »Suuri rauha on niillä, jotka rakastavat sinun lakiasi, eikä heille kompas- tusta tule » (Ps. 119: 165). Ihmiset eivät voi saada aikaan rauhaa. Ihmisten suunnitelmat yksilöiden ja yhteiskunnan puhdistamiseksi ja kohottamiseksi epäonnistuvat, koska ne eivät saavuta sydäntä. Ainoa voima, joka voi luoda tai säilyttää tosi rauhan, on Kristuksen armo. Kun se pääsee asumaan sydämeen, se karkottaa sieltä pahat himot, jotka saavat aikaan riitaa ja eripuraisuutta. »Orjantappurain

sijaan on kasvava kypressejä, nokkosten sijaan on kasvava myrttipuita», ja elämän erämaa »riemuitsee ja kukoistaa kuin lilja » (Jes. 55: 13; 35: 1).

[259] Kansanjoukot olivat hämmästyneitä tästä opetuksesta, joka poikkesi niin suuresti fariseusten ohjeista ja esimerkistä. Ihmiset olivat tottuneet ajattelemaan, että onni oli riippuvainen tämän maailman tavaran omistamisesta ja että maine ja kunnia olivat kovasti tavoiteltavia. Oli hyvin miellyttävää tulla nimitetyksi »rabbiksi » ja kuulla itseään ylistettävän viisaaksi ja jumaliseksi sekä näytellä hurskautta ihmisten edessä. Tätä pidettiin onnen huippuna. Mutta tuon suuren joukon kuullen Jeesus julisti, että maallinen voitto ja kunnia olivat ainoa palkka, jonka sellaiset henkilöt koskaan saisivat. Hän puhui varmasti, ja hänen sanoissaan oli vakuuttava voima. Kansa vaikenä, ja pelon tunne hiipi heidän mieleensä. He katsoivat epäillen toisiaan. Kuka heistä voisi pelastua, jos tämän miehen opetukset olivat totta? Monet olivat vakuuttuneita, että tässä erinomaisessa opettajassa vaikutti Jumalan Henki ja että hänen lausumansa ajatukset olivat lähtöisin Jumalasta.

Selitettyään, mitä tosi onni merkitsee ja miten se voidaan saavuttaa, Jeesus esitti vielä tarkemmin opetuslapsilleen Jumalan niitä varten säätämät velvollisuudet, jotka toimisivat hänen valitseminaan opettajina ja joiden tulisi johtaa toisia vanhurskauden ja iankaikkisen elämän tielle. Hän tiesi, että he usein saisivat kokea vastoinkäymisiä ja masennusta, että he kohtaisivat päättävää vastarintaa, että heitä häväistäisiin ja heidän todistuksensa hylättäisiin. Hän tiesi hyvin, että täyttäessään tehtävänsä nuo vaatimattomat miehet, jotka niin tarkkaavaisina kuuntelivat hänen sanojaan, joutuisivat kärsimään herjausta, kidutusta, vankeutta ja kuoleman, ja hän jatkoi puhettaan.

Autuaita ovat vanhurskauden tähden vainotut

»Autuaita ovat ne, joita vanhurskauden tähden vainotaan, sillä heidän on taivasten valtakunta. Autuaita olette te, kun ihmiset minun tähteni teitä solvaavat ja vainoavat ja valhetellen puhuvat teistä kaikkinaista paha. Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa. Sillä samoin he vainosivat profeettoja, jotka olivat ennen teitä.»

Maailma rakastaa syntiä ja vihaa vanhurskautta, ja tämä oli syynä sen vihamielisyyteen Jeesusta kohtaan. Kaikki, jotka hylkäävät hänen äärettömän rakkautensa, huomaavat kristinuskon vaikuttavan häiritsevästi. Kristuksen valo poistaa syntejä peittävän pimeyden, ja uudistuksen tarve käy ilmeiseksi. Samalla kun ne, jotka alistuvat Pyhän Hengen vaikutuksen alaisiksi, alkavat taistella omaa minäänsä vastaan, sotivat ne, jotka pysyvät synneissään, totuutta ja sen edustajia vastaan.

Näin syttyy taistelu, ja Kristuksen seuraajia syytetään kansan häiritäjiksi. Mutta heidän yhteytensä Jumalan kanssa on se tekijä, joka tuo heidän päälleen maailman vihan. He kantavat Kristuksen häväistystä. He kulkevat tietä, jota on kulkenut maailman jaloin ihminen. Heidän ei tulisi kohdata vainoa murehtien vaan iloiten. Jokainen ankara koettelemus on Jumalan välikappale heidän puhdistamiseksi. Jokainen niistä tekee heidät sopivammiksi toimimaan hänen työtovereinaan. Jokainen ristiriita on osa suuresta taistelusta vanhurskauden puolesta, ja jokainen niistä lisää iloa heidän lopullisesta voitostaan. Muistaen tämän ihminen ottaa uskonsa ja kärsivällisyytensä koetuksen iloiten vastaan eikä sitä pelkää eikä väistä. Haluten suorittaa velvollisuutensa maailmaa kohtaan ja saada Jumalan hyväksymisen hänen palvelijansa on täytettävä jokainen tehtävänsä ihmispelosta tai ihmisten suosiosta välittämättä.

[260]

Te olette suola ja valo

»Te olette maan suola», Jeesus sanoi. Älkää vetäytykö pois maailmasta välttääksenne vainoa. Teidän on oltava ihmisten keskuudessa, jotta jumalallinen rakkaus suolan tavoin estäisi maailmaa turmeltumasta.

Sydän, joka alistuu Pyhän Hengen vaikutuksen alaiseksi, on kana, jonka kautta Jumalan siunaus virtaa. Jos ne, jotka palvelevat Jumalaa, vietäisiin pois maan päältä ja hänen Henkensä vetäytyisi pois ihmisten keskuudesta, tämä maailma tulisi autioksi ja hävitetyksi, mikä olisi seuraus saatanan vallasta. Vaikka jumalattomat eivät sitä tiedä, he saavat kiittää tämän elämän siunauksista Jumalan kansan olemassaoloa maailmassa, niiden, joita he halveksivat ja sortavat. Mutta ne, jotka ovat vain nimeltään kristittyjä, ovat kuin makunsa menettänyt suola. Heillä ei ole minkäänlaista hyvää vai-

kutusta maailmassa. Edustamalla väärin Jumalaa he ovat pahempia kuin uskomattomat.

»Te olette maailman valo. »Juutalaiset rajoittivat pelastuksen siunaukset omaan kansaansa, mutta Kristus osoitti heille, että pelastus on kuin auringonpaiste. Se kuuluu koko maailmalle. Raamatun uskontoa ei saa rajoittaa kirjan kansien väliin tai kirkon seinien sisään. Sitä ei tule ottaa esiin vain silloin tällöin omaksi hyödyksemme ja sitten jälleen huolellisesti panna syrjään. Sen on pyhitettävä jokapäiväinen elämä, ilmettävä kaikissa liiketoimissa ja seurustelussamme ihmisten kanssa.

Hyvää luonnetta ei muovailta ulkoapäin ja pueta ylle, se loistaa sisältäpäin. Jos haluamme ohjata toisia vanhurskauden tielle, täytyy vanhurskauden periaatteiden olla kätkeytyinä omaan sydämeemme. Uskontunnustuksemme saattaa julistaa uskonnon teoriaa, mutta käytännöllinen hurskaudemme saarnaa maailmalle totuutta. Tunnustuksen mukainen elämä, pyhä seurustelu, horjumaton rehellisyys, toimiva, hyvántahtoinen mieli, hurskas esimerkki - näiden välikappaleiden avulla viedään valoa maailmaan.

[261] Jeesus ei käsitellyt laveasti lain yksityiskohtia, mutta hän ei jättänyt kuulijoitaan siihen käsitykseen, että hän oli tullut syrjäyttämään sen vaatimukset. Hän tiesi vakoojien olevan valmiina tarttuakseen jokaiseen sanaan, joka voitaisiin kääntää palvelemaan heidän tarkoituksiaan. Hän tiesi, miten monet hänen kuulijoistaan olivat ennakkoluulojen vallassa, eikä hän sanonut sanaakaan järkyttääkseen heidän uskoaan Mooseksen välityksellä heille annettuun uskontoon ja säädöksiin. Kristus oli itse antanut sekä siveysettä seremonialain. Hän ei tullut horjuttamaan ihmisten luottamusta hänen omiin opetuksiinsa. Koska hän tunsu niin suurta kunnioitusta lakia ja profeettoja kohtaan, hän koetti murtaa sen perinteellisten vaatimusten muurin, joka ympäröi juutalaisia. Samalla kun hän syrjäytti heidän väärän laintulkintansa, hän vakavasti varoitti opetuslapsiaan luopumasta heprealaisille uskotuista tärkeistä totuuksista.

Fariseukset ylleilivät siitä, että he pitivät lain, ja kuitenkin he tiesivät niin vähän sen periaatteiden soveltamisesta jokapäiväiseen elämään, että Vapahtajan sanat tuntuivat heistä harhaopilta. Kun hän lakaisi pois törlyn, jonka alle totuus oli ollut haudattuna, he luulivat hänen lakaisevan totuuden itsensä. He kuiskailivat toisilleen, että

hän ylenkatsoi lain. Hän luki heidän ajatuksensa ja vastasi heille sanoen:

»En tullut lakia kumoamaan»

»Älkää luulko, että minä olen tullut lakia tai profeettoja kumoamaan; en minä ole tullut kumoamaan, vaan täyttämään. »Tällä Jeesus tekee tyhjäksi fariseusten syytteen. Hänen tehtävänsä maailmassa on puolustaa sen lain pyhiä vaatimuksia, jota he syyttävät hänen rikkovan. Jos Jumalan laki olisi voitu muuttaa tai poistaa, ei Kristuksen olisi tarvinnut kärsiä rikkomuksemme seurauksia. Hän tuli selittämään lain suhdetta ihmiseen ja valaisemaan sen käskyjä omalla kuuliaisella elämällään.

Jumala on antanut meille pyhät käskynsä, koska hän rakastaa ihmiskuntaa. Suojellakseen meitä rikkomuksen seurauksilta hän ilmaisi vanhurskautensa periaatteet. Laki on Jumalan ajatusten ilmaus, ja kun se vastaanotetaan Kristuksessa, se tulee meidän ajatuksiksemme. Se nostaa meidät luonnollisten halujemme ja taipumustemme voiman yläpuolelle, kiusausten yläpuolelle, jotka johtavat syntiin. Jumala toivoo meidän olevan onnellisia, ja hän antoi meille lain käskyt, jotta niitä noudattaessamme voisimme tuntea iloa. Kun enkelit Jeesuksen syntyessä lauloivat:

»Kunnia Jumalalle
korkeuksissa,
ja maassa rauha
ihmisten kesken,
joita kohtaan hänellä on
hyvä tahto!»

Luuk. 2: 14.

he julistivat sen lain periaatteita, jota hän tuli tekemään suureksi ja jaloksi.

Kun laki annettiin Siinailla, Jumala ilmaisi ihmisille luonteensa pyhyiden, jotta he sen vastakohtana näkisivät oman synnillisyytensä. Laki annettiin todistamaan heidät syyllisiksi syntiin ja osoittamaan, että he tarvitsevat Vapahtajaa. Se saisi aikaan tämän, jos sen periaatteet omistettaisiin sydämeen Pyhän Hengen välityksellä. Tämä

[262]

tehtävä sillä on vieläkin. Kristuksen elämässä ilmenivät lain periaatteet, ja kun Jumalan Pyhä Henki koskettaa sydäntä ja Kristuksen valo paljastaa ihmisille, että he tarvitsevat hänen sovitusvertaan ja puhdistavaa vanhurskauttaan, laki on vieläkin välikappaleena johtamassa meitä Kristuksen luo, jotta tulisimme vanhurskaiksi uskon kautta. »Herran laki on täydellinen; se virvoittaa sielun » (Ps. 19: 8).

Jeesus sanoi: »Kunnes taivas ja maa katoavat, ei laista katoa pieninkään kirjain, ei ainoakaan piirto, ennenkuin kaikki on tapahtunut. »Taivaalla paistava aurinko ja kiinteä maankamara, jolla asut, ovat Jumalan todistajia siitä, että hänen lakinsa on muuttumaton ja ikuinen. Vaikka ne katoaisivatkin, Jumalan käskyt pysyvät. »Mutta ennemmin taivas ja maa katoavat, kuin yksikään lain piirto häviää » (Luuk. 16:17). Uhrijärjestelmä, joka viittasi Jeesukseen, Jumalan Karitsaan, poistettaisiin hänen kuolemassaan, mutta kymmenen käskyä ovat yhtä muuttumattomat kuin Jumalan valtaistuin.

[263] Koska »Herran laki on täydellinen», pieninkin poikkeaminen siitä on paha asia. Kristus tuomitsee ne, jotka eivät noudata Jumalan käskyjä ja opettavat toisiakin tekemään niin. Kristuksen kuuliaisen elämä osoitti lain vaatimukset päteviksi, se näytti, että ihminen saattoi täyttää lain, ja osoitti, miten pitkälle luonteen kehityksessä voidaan päästä kuuliaisuuden tiellä. Kaikki, jotka hänen tavallaan noudattavat sitä, tulevat samoin todistamaan, että laki on »pyhä, vanhurskas ja hyvä » (Room. 7:12). Toisaalta kaikki, jotka rikkovat Jumalan käskyjä, tukevat sitä saatanan väitettä, että laki on kohtuuton ja mahdoton noudattaa. Näin he antavat kannatuksensa tuon suuren vastustajan petoksille ja häpäisevät Jumalaa. He ovat paholaisen lapsia, hänen joka ensimmäisenä kapinoi Jumalan lakia vastaan. Heidän taivaaseen pääsemisensä aiheuttaisi siellä taas epäsopua ja kapinallisuutta ja vaarantaisi koko maailmankaikkeuden hyvinvoinnin. Ei kukaan, joka tahallaan hylkää yhdenkään lain periaatteen, pääse koskaan taivasten valtakuntaan.

Oikea vanhurskaus

Rabbiinit pitivät omaa vanhurskauttaan taivaaseen oikeuttavana passina, mutta Jeesus selitti sen olevan riittämätön ja kelpaamaton. Farisealaisen vanhurskauden muodostivat ulkonaiset muotomenot ja totuuden teoreettinen tuntemus. Rabbiinit väittivät olevansa pyhiä

koettaessaan pitää lakia omin voimin, mutta heidän tekonsa olivat erottaneet uskonnosta vanhurskauden. Vaikka he turhantarkasti noudattivat muotomenoja, heidän elämänsä oli siveetöntä ja turmelunutta. Heidän niin kutsuttu vanhurskautensa ei koskaan voinut oikeuttaa heitä pääsemään taivasten valtakuntaan.

Ihmisielen suurin erehdys Kristuksen aikana oli se, että pelkkä totuuden hyväksyminen merkitsisi vanhurskautta. Kaikki inhimilliset kokemukset ovat osoittaneet, että teoreettinen tieto totuudesta on riittämätön pelastamaan sielua. Se ei tuota vanhurskauden hedelmiä. Jumaluusopilliseksi totuudeksi nimitetyn opin tarkkaa noudattamista seuraa usein viha elämässä ilmenevää oikeaa totuutta kohtaan. Historian synkimmät luvut sisältävät kertomuksia fanaattisten uskonnokiihkoilijoiden tekemistä rikoksista. Fariseukset väittivät olevansa Aabrahamin lapsia ja kerskasivat siitä, että heille oli uskottu Jumalan sana, eivätkä nämä edut kuitenkaan varjelleet heitä itsekkyydeltä, häijyydeltä, voitonhimolta ja alhaiselta ulkokultaisuudelta. He pitivät itseään maailman hurskaimpina ihmisinä, mutta heidän niin sanottu oikeaoppisuutensa sai heidät ristiinnaulitsemaan kirkkauden Herran.

[264]

Sama vaara on vieläkin olemassa. Monet pitävät varmana, että he ovat kristittyjä, siitä yksinkertaisesta syystä, että he hyväksyvät jotkut jumaluusopilliset periaatteet. Mutta he eivät ole ryhtyneet elämään totuuden mukaan. He eivät ole sitä uskoneet ja rakastaneet, siksi he eivät ole saaneet sitä voimaa ja armoa, jonka pyhittävä totuus antaa. Ihmiset voivat tunnustaa uskovansa totuuden, mutta ellei se tee heitä vilpittömiksi, ystävällisiksi, kärsivällisiksi, pitkämielisiksi ja taivaallista mielenlaatua osoittaviksi, se on omistajalleen kiroukseksi ja heidän vaikutuksensa kautta kiroukseksi maailmalle.

Kristuksen opettama vanhurskaus on sydämen ja elämän mukautumista Jumalan ilmoitettuun tahtoon. Syntiset ihmiset voivat tulla vanhurskaiksi vain uskomalla Jumalaan ja pysymällä elävässä yhteydessä hänen kanssaan. Silloin todellinen jumalisuus kohottaa heidän ajatuksensa ja jalostaa heidän elämänsä. Silloin uskonnon ulkonaiset muodot ovat sopusoinnussa kristityn sisäisen puhtauden kanssa. Silloin jumalanpalveluksen vaatimat menot eivät ole merkityksettömiä muodollisuuksia, kuten ne olivat ulkokultaisille fariseuksille.

Jeesus käsittelee käskyjä erikseen ja selittää niiden vaatimusten syvyyttä ja laajuutta. Sen sijaan, että hän poistaisi niiden mer-

kityksestä rahtuakaan, hän osoittaa, kuinka kauaskantoisia niiden periaatteet ovat, ja paljastaa sen juutalaisten kauhean erehdyksen, että he noudattivat niitä vain ulkonaisesti. Hän sanoo, että paha ajatus tai himokas katse merkitsee Jumalan lain rikkomista. Se, joka osallistuu pienimpäänkin vääryyteen, rikkoo lain ja turmelee oman siveellisen luontonsa. Murha tehdään ensin ajatuksissa. Joka antaa vihalle sijaa sydämessään, astuu jalkansa murhaajan polulle, ja hänen rukouksensa ovat Jumalalle kauhistus.

Juutalaiset hautoivat koston ajatuksia. Vihassaan roomalaisia kohtaan he lausuivat ankaria tuomion sanoja, ja paholainen oli mielissään heidän ilmaistessaan hänen ominaisuuksiaan. Näin he tottuivat tekemään niitä kauheita tekoja, joihin hän johti heidät. Fariseusten uskonnollisessa elämässä ei ollut mitään, mikä olisi suositellut hurskautta pakanoille. Jeesus pyysi, etteivät he pettäisi itseään ajatteleamalla, että he sydämessään saattoivat nousta sortajiaan vastaan ja hautoa mielessään heidän vääryksiensä kostamista.

[265] On tosin olemassa oikeutettua vihaa, vieläpä Kristuksen seurajillakin. Kun he näkevät Jumalaa häväistävän ja hänen palveluksensa saatettavan huonoon huutoon tai viattomia sorrettavan, vanhurskas viha kuohuttaa heidän mieltään. Tällainen herkästä oikeustajusta syntynyt viha ei ole syntiä. Mutta ne, jotka luulevat mistä otaksutusta syystä tahansa voivansa antautua vihan tai koston ajatusten valtaan, avaavat sydämensä saatanalle. Katkeruus ja viha on karkotettava sielusta, jos haluamme olla sopusoinnussa taivaan kanssa.

Mutta Vapahtaja menee vieläkin pitemmälle. Hän sanoo: »Jos tuot lahjaasi alttarille ja siellä muistat, että veljelläsi on jotakin sinua vastaan, niin jätä lahjasi siihen alttarin eteen, ja käy ensin sopimassa veljesi kanssa, ja tule sitten uhraamaan lahjasi. »Monet ovat innokkaita hartaudenharjoituksissaan samalla kun heidän ja heidän veljiensä välillä on onnettomia erimielisyyksiä, jotka heidän pitäisi sopia. Jumala vaatii heitä tekemään kaiken voitavansa saadakseen aikaan sovinnon. Hän ei voi ottaa heidän palvelustaan vastaan, ennen kuin he tekevät tämän. Kristityn velvollisuus tässä asiassa esitetään selvästi.

Jumala vuodattaa siunauksiaan kaikille. »Hän antaa aurinkonsa koittaa niin pahoille kuin hyvällekin, ja antaa sataa niin väärille kuin vanhurskaillekin. » »Hän on hyvä kiittämättömille ja pahoille » (Luuk. 6: 35). Hän kehottaa meitä olemaan hänen kaltaisiaan.

Jeesus sanoi: »Siunatkaa niitä, jotka teitä kiroavat», »tehkää hyvää niille, jotka teitä vihaavat», »että olisitte Isänne lapsia, joka on taivaissa». Nämä ovat lain periaatteet, ja ne ovat elämän lähteitä.

Jumalan lapsilleen asettama ihanne on korkeampi, kuin korkeintaan ihmisajatus voi käsittää. »Olkaa siis te täydelliset, niinkuin teidän taivaallinen Isänne täydellinen on. »Tähän kehotukseen sisältyy lupaus. Lunastussuunnitelma käsittää täydellisen vapautuksemme sielunvihollisen vallasta. Kristus erottaa aina katuvaan sielun synnistä. Hän tuli tekemään tyhjäksi saatanan teot, ja hän on huolehtinut siitä, että Pyhä Henki annetaan jokaiselle katuvalle sielulle estämään häntä synnistä.

Kiusaajan voimaa ei saa pitää yhdenkään väärän teon puolustuksena. Saatana riemuitsee kuullessaan Kristuksen seuraajiksi tunnustautuvien puolustelevan luonteensa virheitä. Juuri nämä puolustelut johtavat syntiin. Synninteolle ei ole mitään puolustusta. Jokainen katuva, uskova Jumalan lapsi voi saavuttaa pyhän luonteen, Kristuksen kaltaisen elämän.

Kristillisen luonteen ihanne on Kristuksen kaltaisuus. Kuten Ihmisen Poika oli täydellinen elämässään, samoin hänen seuraajienakin on oltava täydellisiä. Jeesus oli kaikessa veljiensä kaltainen. Hän tuli lihaksi, kuten mekin olemme. Hän tunsu nälkää ja janoa ja väsymystä. Ruoka vahvisti häntä, ja uni virvoitti häntä. Hänen osansa oli ihmisen osa, ja kuitenkin hän oli synnitön Jumalan Poika. Hän oli Jumala lihassa. Meidän luontemme on tultava hänen luonteensa kaltaiseksi. Herra sanoo häneen uskovista: »Minä olen heissä asuva ja vaeltava heidän keskellään ja oleva heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani » (2 Kor. 6:16).

Kristusta kuvasivat Jaakobin näkemät tikapuut, joiden alapää oli maassa ja yläpää ulottui taivaan portille, kirkkauden kynnykselle [266] asti. Jos näistä tikapuista olisi puuttunut yksikin astuin, niin etteivät ne olisi ulottuneet maahan asti, me olisimme olleet kadotetut. Mutta Kristus tulee sinne, missä me olemme. Hän otti meidän luontomme ja voitti, jotta me ottamalla hänen luontonsa voisimme voittaa. »Synnisen lihan kaltaisuudessa » (Room. 8:3) hän eli synnitöntä elämää. Jumalana hän tarttuu taivaan valtaistuimeen, ja ihmisenä hän saavuttaa meidät. Hän kehottaa meitä uskon kautta häneen saavuttamaan Jumalan luonteen kirkkauden. Siksi meidän on oltava täydellisiä, kuten meidän taivaallinen Isämme on täydellinen.

Jeesus näytti mitä vanhurskaus merkitsee ja osoitti Jumalan sen lähteeksi. Sitten hän siirtyi käytännöllisiin velvollisuuksiin. Hän sanoi, ettei almuja annettaessa, rukoiltaessa tai paastottaessa tule tehdä mitään huomion herättämiseksi tai kiitoksen saamiseksi. Anna vilpittömästi köyhän ja kärsivän hyväksi. Anna sielusi rukouksessa seurustella Jumalan kanssa. Älä paastotessasi kulje pää painuksissa ja sydän täynnä itsekeskeisiä ajatuksia. Fariseuksen sydän on kuin kuiva ja hedelmätön maaperä, jossa ei mikään pyhän elämän siemen voi itää. Se, joka ehdottomimmin jättäytyy Jumalalle, suorittaa hänelle otollisinta palvelusta. Sillä olemalla yhteydessä Jumalan kanssa ihmisistä tulee hänen työtovereitaan, jotka esittävät hänen luonnettaan ihmisille.

Vilpittömin sydämin suoritettulla palveluksella on suuri palkka. »Isäsi, joka salassa näkee, maksaa sinulle. »Elämä, jota elämme Kristuksen armosta, muodostaa luonteemme. Sieluun alkaa palata sen alkuperäistä kauneutta. Se saa Kristuksen luonteen ominaisuuksia, ja Jumalan kuva alkaa tulla näkyviin. Niiden ihmisten kasvot, jotka vaeltavat ja työskentelevät Jumalan kanssa, kuvastavat taivaan rauhaa. Heitä ympäröi taivaan ilmapiiri. Näille sieluille Jumalan valtakunta on jo alkanut. He tuntevat Kristuksen iloa, iloa siitä, että saavat olla siunaukseksi ihmiskunnalle. Heillä on kunnia tulla hyväksytyiksi Mestarin käyttöön, heille on uskottu hänen työnsä tekeminen hänen nimessään.

Ei voi palvella kahta herraa

»Ei kukaan voi palvella kahta herraa. »Emme voi palvella Jumalaa jaetuin sydämin. Raamatun uskonto ei ole vain vaikutus monien muiden vaikutusten joukossa, vaan sen vaikutuksen on oltava suurin, kaiken läpituokeva, kaikkia muita hallitseva. Se ei saa olla kuten väriläiskät, joita on sivelty kankaalle sinne tänne, vaan sen on tunnettava läpi koko elämän aivan kuin kangas olisi kastettu väriin, kunnes kudoksen jokainen kuitu on saanut syvän, kestävän värisävyn.

»Jos siis silmäsi on terve, niin koko sinun ruumiisi on valaistu. Mutta jos silmäsi on viallinen, niin koko ruumiisi on pimeä. »Puhtaus ja vakava tarkoitus ovat ehdot, joilla saadaan valoa Jumalalta. Sen, joka haluaa tuntea totuuden, täytyy olla halukas vastaanotta-

ta pahan kanssa. Horjuva ja puolisydäminen liitto totuuden kanssa merkitsee eksytyksen pimeyttä ja saatanallista petosta.

Maailmalliset menettelytavat ja vanhurskauden järkkymättömät periaatteet eivät sekaannu toisiinsa huomaamattomasti kuten sateenkaaren värit. Iankaikkinen Jumala on vetänyt niiden väliin leveän, selvän rajan. Kristuksen kaltaisuus erottuu saatanan kaltaisuudesta yhtä selvästi kuin keskipäivä keskiyöstä. Ja vain ne, jotka elävät Kristuksen elämää, ovat hänen työtovereitaan. Yksikin sydämessä hellitty synti, yksikin elämässä säilytetty väärä tapa turmelee koko olemuksen. Ihmisestä tulee silloin vääryyden ase.

Niiden, jotka ovat valinneet Jumalan palvelemisen, tulee luottaa hänen huolenpitoonsa. Kristus viittasi taivaalla lentäviin lintuihin ja kedon kukkasiin ja pyysi kuulijoitaan ajattelemaan näitä Jumalan luomia olentoja. Hän sanoi: »Ettekö te ole paljoa suurempiarvoiset kuin ne? » Mihin tahansa kohteeseen kohdistuvan jumalallisen huomion määrä on suhteellinen siihen arvoon, joka tällä kohteella on olemisen asteikossa. Kaitselmus tarkkaa pientä ruskeaa varpusta. Kedon kukat ja maata peittävä ruohomatto saavat osakseen taivaallisen Isämme huomion ja huolenpidon. Suuri Mestari taiteilija on huolehtinut liljoista ja tehnyt ne niin kauniiksi, ettei Salomon loistokaan vedä niille vertoja. Miten paljon enemmän hän huolehtiikaan ihmisestä, joka on Jumalan kuva ja kirkkaus. Hän ikävöi nähdä lastensa ilmentävän hänen kaltaistaan luonnetta. Samoin kuin auringsäde antaa kukille niiden erilaiset ja hienonherkät värivivahteet, niin Jumalakin antaa sielulle oman luonteensa kauneuden.

Kaikki, jotka valitsevat Kristuksen rakkauden ja vanhurskauden ja rauhan valtakunnan ja pitävät sen etuja kaikkia muita ylempänä, ovat yhteydessä taivaan kanssa, ja heille kuuluvat kaikki tässä elämässä tarvittavat siunaukset. Jumalan kaitselmuksen kirjassa, elämän kirjassa, meille jokaiselle on annettu oma sivumme. Se sivu sisältää elämämme jokaisen yksityiskohdan, vieläpä päämme hiuksetkin ovat luetut. Jumalan lapset eivät ole milloinkaan poissa hänen mielestään.

Muita elämänohjeita

[268]

»Älkää siis murehtiko huomisenstä päivästä. »Meidän on seurattava Kristusta päivä kerrallaan. Jumala ei tänään anna apua huomisen

päivän varalle. Hän ei yhdellä kertaa anna lapsilleen kaikkia ohjeita elämän matkaa varten, etteivät he hämmentyisi. Hän kertoo heille juuri niin paljon, kuin he voivat muistaa ja noudattaa. Heille annettu voima ja viisaus ovat nykyhetken olosuhteita varten. »Jos joltakin teistä puuttuu viisautta » - täksi päiväksi - »anokoon sitä Jumalalta, joka antaa kaikille alttiisti ja soimaamatta, niin se hänelle annetaan » (Jaak. 1: 5).

»Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi. »Älä pidä itseäsi muita ihmisiä parempana äläkä asetu heidän tuomarikseen. Koska et voi nähdä toisen vaikuttimia, et kykene häntä tuomitsemaan. Arvoitellessasi häntä langetat tuomion itsellesi, sillä siten osoitat olevasi osallinen saatanan, veljien syyttäjän, tekoihin. Herra sanoo: »Koetelkaa itseänne, oletteko uskossa; tutkikaa itseänne. »Tämä työ kuuluu meille. »Mutta jos me tutkisimme itseämme, ei meitä tuomittaisi » (2 Kor. 13: 5; 1 Kor. 11:31).

Hyvä puu tuottaa hyviä hedelmiä. Jos hedelmät ovat mauttomia ja kelvottomia, puu on huono. Samoin elämässä tuotetut hedelmät todistavat sydämen tilasta ja luonteen jaloudesta. Hyvillä töillä ei koskaan voida ansaita pelastusta, mutta ne ovat todistus uskosta, joka vaikuttaa rakkauden kautta ja puhdistaa sielun. Ja vaikkei iankaikkista palkkaa annetakaan ansiosta, se on kuitenkin suhteellinen siihen työhön, jota tehdään Kristuksen armon avulla.

Näin Kristus esitti valtakuntansa periaatteet ja osoitti niiden olevan elämän suuri perusohje. Tehostaakseen opetustaan hän liittää siihen kuvauksen. Ei riitä, hän sanoo, että kuulette minun sanani. Kuuliaisuuden kautta teidän on tehtävä ne luonteenne perustukseksi. Itsessänne olette vain epäluotettavaa hiekkaa. Jos rakennatte ihmisopeille ja ajatuksille, talonne on kaatuva. Kiusausten tuulet ja koetusten myrskyt pyyhkäisevät sen pois. Mutta nämä periaatteet, jotka olen teille antanut, tulevat pysymään. Ottakaa minut vastaan ja rakentakaa minun sanoilleni.

»Sentähden on jokainen, joka kuulee nämä minun sanani ja tekee niiden mukaan, verrattava ymmärtäväiseen mieheen, joka huoneensa kalliolle rakensi. Ja rankkasade lankesi, ja virrat tulvivat, ja tuulet puhalsivat ja syöksyivät sitä huonetta vastaan, mutta se ei sortunut, sillä se oli kalliolle perustettu.»

Kristus oli sanonut virkamiehelle, jonka pojan hän paransi: »Ellette näe merkkejä ja ihmeitä, te ette usko » (Joh. 4: 48). Hän oli murheellinen, koska hänen oma kansansa vaati näitä ulkonaisia merkkejä siitä, että hän oli Messias. Hän oli kerta toisensa jälkeen ihmetellyt heidän epäuskoaan. Mutta hän ihmetteli luokseen tulleen sadanpäämiehen uskoa. Tämä ei epäillyt Vapahtajan voimaa. Hän ei edes pyytänyt häntä saapumaan henkilökohtaisesti ihmettä suorittamaan. »Sano ainoastaan sana » , hän lausui, »niin minun palvelijani paranee.»

Sadanpäämiehen jumalakaipuu

Sadanpäämiehen palvelijaa oli kohdannut halvaus, ja hän oli kuoleman kynnyksellä. Roomalaisten keskuudessa palvelijoita pidettiin orjina, joita ostettiin ja myytiin toreilla ja kohdeltiin väkivaltaisesti ja raa’asti, mutta sadanpäämies oli lämpimästi kiintynyt palvelijaansa ja toivoi kovin hänen parantumistaan. Hän uskoi Jeesuksen voivan parantaa hänet. Hän ei ollut koskaan nähnyt Va

pahtajaa, mutta hänen kuulemansa kertomukset olivat sytyttäneet hänessä uskon. Juutalaisten muodollisuudesta huolimatta tämä roomalainen oli vakuuttunut siitä, että heidän uskontonsa oli parempi kuin hänen. Hän oli jo murtanut ne kansallisen ennakkoluulon ja vihan muurit, jotka erottivat voittajat voitetuista. Hän oli ilmaissut kunnioitusta jumalanpalvelusta kohtaan ja osoittanut juutalaisille ystävällisyyttä, koska he olivat Jumalan palvelijoita. Kristuksen opetuksissa, sellaisina kuin ne oli kerrottu hänelle, hän löysi tyydytystä sielunsa kaipuulle. Hänen herännyt hengellinen luontonsa tunsu vastakaikua Jeesusta kohtaan. Mutta hän tunsu itsensä arvottomaksi saapumaan Vapahtajan luo, ja hän pyysi juutalaisten vanhimpia esittämään Jeesukselle hänen palvelijansa parantamista koskevan pyynnön. Hehän tunsivat tuon suuren opettajan ja tietäisivät, hän arveli, miten lähestyä häntä saavuttaakseen hänen suosionsa.

[270] Jeesuksen saapuessa Kapernaumiin hänet kohtasi vanhimpien lähetystö, joka esitti hänelle sadanpäämiehen toivomuksen. He pyysivät häntä hartaasti sanoen: »Hän ansaitsee, että teet hänelle tämän; sillä hän rakastaa meidän kansaamme, ja hän on rakentanut meille synagoogan.»

Sadanpäämiehen usko palkitaan

Jeesus lähti heti tuon virkamiehen kotiin, mutta koska kansa tunkeili hänen ympärillään, hän pääsi vain hitaasti eteenpäin. Tieto hänen tulostaan kulki hänen edellään, ja sadanpäämies, jolta kokonaan puuttui itseluottamus, lähetti hänelle sanan: »Herra, älä vaivaa itseäsi, sillä en minä ole sen arvoinen, että tulisit minun kattoni alle. »Mutta Vapahtaja jatkoi vain matkaansa, ja sadanpäämies, joka viimein itse rohkeni lähestyä häntä, täydensi sanomaansa seuraavasti: »Sentähden en katsonutkaan itseäni arvolliseksi tulemaan sinun luoksesi; vaan sano sana, niin minun palvelijani paranee. Sillä minä itsekkin olen toisen vallan alaiseksi asetettu, ja minulla on sotamiehiä käskettävinäni, ja minä sanon tälle: 'Mene', ja hän menee, ja toiselle: 'Tule', ja hän tulee, ja palvelijalleni: 'Tee tämä', ja hän tekee. »Kuten minä edustan Rooman valtaa ja minun sotilaani tunnustavat minun valtani korkeimmaksi, samoin sinä edustat äärettömän Jumalan voimaa, ja kaikki luodut tottelevat sinun sanaasi. Sinä voit käskää tautia lähtemään, ja se tottelee sinua. Sinä voit kutsua taivaalliset sanansaattajasi, ja he tuovat parantavaa voimaa. Sano vain sana, niin palvelijani paranee.

[271] »Tämän kuultuaan Jeesus ihmetteli häntä, kääntyi ja sanoi kansalle, joka häntä seurasi: 'Minä sanon teille: en ole Israelissakaan löytänyt näin suurta uskoa.' Ja sadanpäämiehelle hän sanoi: 'Niinkuin sinä uskot, niin sinulle tapahtukoon.' Ja palvelija parani sillä hetkellä.»

Juutalaisten vanhimmat, jotka suosittelivat sadanpäämiestä Jeesukselle, olivat osoittaneet, kuinka kaukana he olivat evankeliumin hengestä. He eivät käsittäneet, että ainoa suuri tarpeemme on saada Jumalan armo. Itsevanhurskaudessaan he suosittelivat sadanpäämiestä sen suosion tähden, jota hän oli osoittanut »meidän kansaamme » kohtaan. Mutta sadanpäämies sanoi itsestään: »Minä en ole sen arvoinen. »Kristuksen armo oli koskettanut hänen sydäntään. Hän näki

oman arvottomuutensa, mutta hän ei pelännyt pyytää apua. Hän ei luottanut omaan hyvyyteensä, hänen suuri hätänsä puhui hänen puolestaan. Hän näki uskon silmin Kristuksen todellisen luonteen. Hän ei uskonut hänen olevan vain ihmeitten tekijä, vaan ihmiskunnan ystävä ja Vapahtaja.

Näin jokainen syntinen voi tulla Vapahtajan luo. »Hän pelasti meidät, ei vanhurskaudessa tekemiemme tekojen ansiosta, vaan laupeutensa mukaan » (Tiit. 3: 5). Kun saatana sanoo sinulle, että olet syntinen etkä voi toivoa saavasi siunausta Jumalalta, niin kerro hänelle, että Kristus tuli maailmaan syntisiä pelastamaan. Meillä ei ole mitään suositusta annettavana Jumalalle, mutta me voimme nyt ja aina vedota täysin avuttomaan tilaamme, joka tekee hänen lunastavan voimansa välttämättömäksi. Luopuen kaikesta itseluottamuksestamme voimme katsoa Golgatan ristiin ja sanoa:

»En mitään tuonut mukaan,
vain rististäsi turvaa hain.»

Juutalaisille oli lapsuudesta asti opetettu, millaista Vapahtajan työ tulisi olemaan. Heille olivat kuuluneet patriarkkojen ja profeettain innoitetut lausunnot ja uhripalveluksen vertauskuvalliset opetukset. Mutta he olivat hylänneet valon, eivätkä he nähneet Jeesuksessa nyt mitään, mitä olivat toivoneet. Mutta pakanuudessa syntynyt, keisarillisen Rooman epäjumalanpalvelukseen kasvatettu ja sotilaskoulutuksen saanut sadanpäämies, jonka hänen kasvatuksensa ja ympäristönsä näyttivät kokonaan erottaneen hengellisestä elämästä, käsitti totuuden, jolle Aabrahamin lapset olivat sokeita. Näin siitä huolimatta, että juutalaisten uskonkiihko ja sadanpäämiehen omien kansalaisten ylenkatse Israelin kansaa kohtaan vielä syvensivät kuilua näiden välillä. Hän ei odottanut nähdäkseen, ottaisivatko juutalaiset itse vastaan hänet, joka väitti olevansa heidän Messiaansa. Kun »totinen valkeus, joka valistaa jokaisen ihmisen » (Joh. 1: 9), oli loistanut hänelle, hän oli, vaikkakin kaukaa, nähnyt Jumalan Pojan kirkkauden.

Jeesukselle tämä oli esimakua siitä työstä, jota evankeliumi tulisi suorittamaan pakanain keskuudessa. Iloiten hän odotti sielujen kokoontumista kaikista kansoista hänen valtakuntaansa. Syvästi surullisena hän kuvasi juutalaisille, mikä olisi seuraus hänen armonsa

hylkäämisestä: »Ja minä sanon teille: monet tulevat idästä ja lännestä ja aterioitsevat Aabrahamin ja Iisakin ja Jaakobin kanssa taivasten valtakunnassa; mutta valtakunnan lapset heitetään ulos pimeyteen; siellä on oleva itku ja hammasten kiristys. »Voi, miten monet vieläkin valmistuvat kohtamaan saman kohtalokkaan pettymyksen. Samalla kun pakanuuden pimeydessä elävät sielut vastaanottavat hänen armonsa, monet kristityissä maissa näkevät valon vain hylätäkseen sen.

Nainin lesken pojan herättäminen

Noin kolmenkymmenenviiden kilometrin päässä Kapernaumista, laajan, kauniin Jisreelin tasangon yli kohoavalla ylängöllä sijaitsi Nainin kaupunki, ja sinne Jeesus nyt suuntasi askeleensa. Useita hänen opetuslapsistaan ja muitakin oli hänen kanssaan, ja kaikkialta matkan varrelta tuli ihmisiä, jotka halusivat kuulla hänen helliä, myötätuntoisia sanojaan ja tuoda hänelle sairaitaan parannettaviksi. Yhä he toivoivat hänen, jolla oli käytettävissään sellainen ihmeellinen voima, tekevän itsensä tunnetuksi Israelin kuninkaana. Kansanjoukko seurasi hänen kintereillään, iloinen, odottava joukko, joka kulki hänen perässään kallioista polkua tuon vuoristokaupungin porttia kohti.

Heidän saapuessaan lähemmäksi hautausaatto näkyi juuri tulevan portista. Hitain, raskain askelin se etenee hautauspaikkaa kohden. Edessä on avoimilla paareilla vainajan ruumis ja sen ympärillä itkijät, jotka täyttävät ilman valitushuudoillaan. Koko kaupungin väki näyttää kokoontuneen osoittamaan kunnioitustaan vainajalle ja myötätuntoaan hänen omaisilleen.

Se oli sääliä herättävä näky. Vainaja oli äitinsä ainoa poika, ja äiti oli leski. Sureva äiti saattoi hautaan ainoata maallista tukeaan ja lohtuaan. »Hänet nähdessään Herra armahti häntä. »Äidin kulkiessa [273] kuin sokeana, itkien ja huomaamatta Mestaria, tämä tuli aivan hänen viereensä ja sanoi lempeästi: »Älä itke. »Jeesus aikoi muuttaa hänen murheensa riemuksi, mutta hän ei kuitenkaan voinut olla lausumatta tätä hellän myötätunnon ilmausta.

»Hän meni ja kosketti paareja. »Häntä ei edes kuolleen koskettaminen voinut saastuttaa. Kantajat pysähtyivät, ja itkijäin valitukset vaikenivat. Kumpikin seurue kokoontui parien ympärille, ja toivo

heräsi monien rinnassa. Olihan läsnä hän, joka oli karkottanut taudit ja voittanut riivaajat, ehkäpä kuolemakin oli hänen vallassaan.

Selvällä, käskevällä äänellä hän lausuu: »Nuorukainen, minä sanon sinulle: nouse. »Tämä ääni tunkeutuu kuolleen korviin. Nuorukainen aukaisee silmänsä. Jeesus tarttuu hänen käteensä ja nostaa hänet ylös. Nuorukaisen katse kohtaa hänen äitinsä, joka itkien on seisonut hänen vieressään, ja äiti ja poika syleilevät toisiaan pitkään ja hellästi. Kansanjoukko katselee ääneti, kuin lumottuna. »Ja heidät kaikki valtasi pelko. »He seisoivat hetkisen hiljaa ja kunnioittavasti, ikään kuin itse Jumala olisi ollut läsnä. Sitten he »ylistivät Jumalaa sanoen: 'Suuri profeetta on noussut meidän keskellemme', ja: 'Jumala on katsonut kansansa puoleen'. »Hautausmaalle palasi Nainiin riemukulkuena. »Ja tämä puhe hänestä levisi koko Juudeaan ja kaikkiin ympärillä oleviin seutuihin.»

Hän, joka seisoj surevan äidin vieressä Nainin portilla, valvoo jokaisen surevan rinnalla kuolinvuoteen ääressä. Meidän surumme herättää hänen myötätuntoaan. Hänen sydämensä, joka rakasti ja sääli, tuntee muuttumatonta hellyyttä. Hänen sanansa, joka kutsui kuolleen eloon, ei ole tehottomampi nyt kuin silloin, kun se lausuttiin Nainin nuorukaiselle. Hän sanoo: »Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä » (Matt. 28: 18). Tuo voima ei ole heikentynyt vuosien vieressä eikä vähentynyt hänen ylivuotavan armonsa lakkaamattomasta toiminnasta. Hän on yhä vielä kaikkien niiden elävä Vapahtaja, jotka uskovat häneen.

Jeesus muutti äidin murheen riemuksi antaessaan hänelle takaisin hänen poikansa, ja kuitenkin nuorukainen sai vain palata tähän maalliseen elämäänsä sen suruja, huolia ja vaaroja ja kerran jälleen joutuakseen kuoleman vallan alaiseksi. Mutta Jeesus lohduttaa meitä suruissamme vainajia verrattomalla toivon sanomalla: »Ja minä elän; ja minä olin kuollut, ja katso, minä elän aina ja iankaikisesti, ja minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet. » »Koska siis lapsilla on veri ja liha, tuli hänkin niistä yhtäläisellä tavalla osalliseksi, että hän kuoleman kautta kukistaisi sen, jolla oli kuoleman vallassaan, se on: perkeleen, ja vapauttaisi kaikki ne, jotka kuoleman pelosta kautta koko elämänsä olivat olleet orjuuden alaisia » (Ilm. 1: 18; Hebr. 2: 14,15).

Saatana ei voi pitää kuolleita vallassaan, kun Jumalan Poika käskää heidän elää. Hän ei voi pitää hengellisen kuoleman vallas-

sa yhtäkään sielua, joka uskossa vastaanottaa Kristuksen voiman sanan. Jumala sanoo kaikille synneissään kuolleille: »Heräjä sinä, joka nukut, ja nouse kuolleista » (Ef. 5: 14). Tämä sana merkitsee iankaikkista elämää. Kuten Jumalan sana, joka käski ensimmäisen ihmisen elää, vieläkin antaa meille elämän; kuten Kristuksen sana: »Nuorukainen, minä sanon sinulle: nouse», antoi elämän Nainin pojalle, samoin sana: »Nouse kuolleista » on elämä sille sielulle, joka ottaa sen vastaan. Jumala »on pelastanut meidät pimeyden vallasta ja siirtänyt meidät rakkaan Poikansa valtakuntaan » (Kol. 1: 13). Se tarjotaan meille hänen sanassaan. Jos otamme sanan vastaan, saamme pelastuksen.

»Jos nyt hänen Henkensä, hänen, joka herätti Jeesuksen kuolleista, asuu teissä, niin hän, joka herätti kuolleista Kristuksen Jeesuksen, on eläväksi tekevä myös teidän kuolevaiset ruumiinne Henkensä kautta, joka teissä asuu. » »Sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasunan kuuluessa, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin; sitten meidät, jotka olemme elossa, jotka olemme jääneet tänne, temmataan yhdessä heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin; ja niin me saamme aina olla Herran kanssa » (Room. 8: 11; 1 Tess. 4: 16, 17). Näillä lohduttavilla sanoilla hän kääkee meitä lohduttamaan toisiamme.

Luku 33—Kuka on minun veljeni?

[275]

Joosefin pojat eivät suinkaan suhtautuneet myötätuntoisesti Jeesuksen työhön. Tiedot, joita he saivat hänen elämästään ja toiminnastaan, saattoivat heidät hämmästyksen ja pelon valtaan. He kuulivat hänen käyttävän kokonaisia öitä rukoukseen ja suurten kansanjoukkojen tunkeilevan hänen ympärillään kaikki päivät, niin ettei hänellä ollut aikaa edes syödäkään. Hänen ystäviensä mielestä hän kulutti itsensä loppuun lakkaamattomalla työllään. Hänen suhtautumisensa fariseuksiin oli heille käsittämätön, ja oli sellaisiakin, jotka pelkäsivät hänen menettävän järkensä.

Hänen veljensä saivat kuulla tämän ja myös fariseusten syytöksen, että hän saatanan avulla ajoi ulos riivaajia. He tunsivat hyvin herkästi häpeän, joka tuli heidän osakseen, koska he olivat Jeesuksen sukulaisia. He tiesivät, millaista kohua hänen sanansa ja tekonsa aiheuttivat, eivätkä he olleet vain peloissaan hänen rohkeitten lausuntojensa johdosta, vaan myös suuttuneita siitä, että hän moitti kirjainoppineita ja fariseuksia. He päättivät, että hänet täytyy taivuttaa tai pakottaa lakkaamaan senkaltaisesta työstä. He houkuttelivat Marian puolelleen. He näet ajattelivat, että koska Jeesus rakasti äitiään, he voisivat tämän välityksellä saada hänet toimimaan viisaammin.

Synti Pyhää Henkeä vastaan

Juuri ennen tätä Jeesus oli toisen kerran suorittanut sellaisen ihmeen, että oli parantanut riivatun miehen, joka oli sokea ja mykkä, ja fariseukset olivat toistaneet syytöksensä: »Riivajien päämiehen voimalla hän ajaa ulos riivaajia » (Matt. 9: 34). Kristus sanoi heille suoraan, että lukiessaan Pyhän Hengen työn saatanan työksi he katkaisivat yhteytensä siunausten lähteeseen. Ne, jotka olivat puhuneet itseään Jeesusta vastaan näkemättä hänen jumalallista luonnettaan, voisivat saada anteeksi, sillä Pyhä Henki voisi saattaa heidät näkemään virheensä ja katumaan. Jos sielu katuu ja uskoo, niin olipa hän tehnyt millaisen synnin tahansa, hänen syyllisyytensä pestään

[276] pois Kristuksen veressä, mutta joka vastustaa Pyhän Hengen työtä, astuu alueelle, jonne katumus ja usko eivät enää ulotu. Hengen kautta Jumala tekee työtään ihmissydämessä, ja kun ihmiset tahallaan hylkäävät Pyhän Hengen ja selittävät sen olevan saatanasta, he katkaisevat siteen, jonka välityksellä Jumala on yhteydessä heidän kanssaan. Ja kun sielu lopullisesti hylkää Pyhän Hengen, ei Jumala voi enää tehdä mitään hänen hyväkseen.

Fariseukset, joille Jeesus lausui tämän varoituksen, eivät itsekkään uskoneet syytöstä, jonka he esittivät häntä vastaan. - Jokainen heistä oli tuntenut Vapahtajan vetävän häntä puoleensa. He olivat omassa sydämessään kuulleet Pyhän Hengen äänen julistavan hänet Israelin Voidelluksi ja kehottavan heitä tunnustautumaan hänen opetuslapsikseen. Hänen läsnäolonsa valossa he olivat nähneet oman saastaisuutensa ja kaivanneet vanhurskautta, jota he eivät itse voineet saada aikaan. Mutta sen jälkeen, kun he olivat kieltäneet hänet, olisi ollut liian nöyryyttävää vastaanottaa hänet Messiaana. Astuttuaan jalkansa epäuskon polulle he olivat liian ylpeitä tunnustamaan erehdyksensä. Ja välttyäkseen tunnustamasta totuutta he koettivat epätoivoisesti vastustaa Vapahtajan opetuksia. Todistukset hänen voimastaan ja armostaan ärsyttivät heitä. He eivät voineet estää Vapahtajaa suorittamasta ihmetöitä eivätkä vaientaa hänen ääntään, mutta he tekivät kaiken mitä voivat saattaakseen hänet huonoon valoon ja vääristelläkseen hänen sanojaan. Kuitenkin Jumalan kutsuva Henki seurasi heitä, ja heidän täytyi rakentaa monia varustuksia vastustaakseen hänen voimaansa. Mahtavin voima, joka voi vaikuttaa ihmissydämeen, teki heissä työtään, mutta he eivät tahtoneet alistua.

Jumala ei sokaise ihmisten silmiä tai paaduta heidän sydäntään. Hän lähettää heille valoa, jotta he voisivat korjata erehdyksensä ja hän saisi johdattaa heidät turvalliselle tielle, mutta kun ihminen hylkää tämän valon, hänen silmänsä sokaistuvat ja sydämensä paatuu. Usein tämä tapahtuu vähitellen ja melkein huomaamatta. Sielu saa valoa Jumalan sanan tai hänen palvelijansa välityksellä tai suoraan Pyhän Hengen vaikutuksesta, mutta kun yksikin valonsäde hylätään, niin hengellinen käsityskyky alkaa tylsistyä, niin että kun valoa seuraavan kerran saadaan, se havaitaan jo paljon huonommin. Näin pimeys lisääntyy, kunnes sielussa on yö. Näin oli käynyt juutalaisille johtomiehille. He olivat varmat siitä, että Kristuksessa vaikutti Jumalan voima, mutta vastustaakseen totuutta he lukivat Pyhän Hen-

gen työn saatanan työksi. Näin tehdessään he tahallaan valitsivat petoksen; he antautuivat saatanan valtaan ja olivat siitä alkaen hänen hallittavinaan.

Sanojen vaikutus

Kristuksen varoitukseen synnistä Pyhää Henkeä vastaan liittyy läheisesti varoitus turhista ja pahoista sanoista. »Sydämen kyllyydestä suu puhuu. »Mutta sanat ovat enemmän kuin luonteen ilmaus: niillä on voima vaikuttaa luonteeseen. Ihmiset ovat omien sanojensa vaikutuksen alaisia. Usein he saatanan yllyttäminä hetken mieli- [277] johteesta lausuvat julki kateutensa tai pahat ajatuksensa ilmaisten sellaista, mitä he eivät oikeastaan uskokaan, mutta sen ilmaiseminen vaikuttaa heidän ajatuksiinsa. He tulevat omien sanojensa pettäviksi ja uskovat todeksi sen, mitä he puhuivat saatanan vaikutuksesta. Lausuttuaan kerran julki jonkin mielipiteen tai käsityksen he ovat usein liian ylpeitä peruuttaakseen sen ja koettavat todistaa olleensa oikeassa, kunnes itsekkin alkavat uskoa niin olleen. On vaarallista puhua epäilyn sanoja, vaarallista asettaa kyseenalaiseksi tai arvostella jumalallista valoa. Tapa arvostella huolettomasti ja epäkunnioittavasti vaikuttaa luonteeseen kasvattaen epäuskoa ja kunnioituksen puutetta. Moni, jolla on tämä tapa, on kulkenut tietään tietämättä vaarasta, kunnes on valmis tuomitsemaan ja kieltämään Pyhän Hengen työnkin. Jeesus sanoi: »Jokaisesta turhasta sanasta, minkä ihmiset puhuvat, pitää heidän tekemän tili tuomiopäivänä. Sillä sanoistasi sinut julistetaan vanhurskaaksi, ja sanoistasi sinut tuomitaan syylliseksi.»

Ainoa turva pahaa vastaan

Sitten hän lisäsi varoituksen niille, joihin hänen sanansa olivat vaikuttaneet ja jotka mielellään olivat kuunnelleet häntä mutta jotka eivät päästäneet Pyhää Henkeä asumaan sydämeensä. Ei ainoastaan vastustaminen vaan myös laiminlyönti saattaa sielun kadotukseen. Jeesus sanoi: »Kun saastainen henki lähtee ihmisestä, kuljeksii se autioita paikkoja ja etsii lepoa, eikä löydä. Silloin se sanoo: 'Minä palaan huoneeseeni, josta lähdin.' Ja kun se tulee, tapaa se huoneen tyhjänä ja lakaistuna ja kaunistettuna. Silloin se menee ja ottaa

mukaansa seitsemän muuta henkeä, pahempaa kuin se itse, ja ne tulevat sisään ja asuvat siellä.»

Kristuksen päivinä kuten vielä nytkin oli monia, joihin nähden saatanan valta näytti hetkeksi murtuneen. Jumalan armon avulla he pääsivät vapaiksi pahoista hengistä, jotka olivat vallinneet heidän sieluaan. He iloitsivat Jumalan rakkaudessa, mutta vertauksessa kallioperäksi kuvattujen kuulijoiden tavoin he eivät pysyneet hänen rakkaudessaan. He eivät jättäytyneet Jumalalle päivittäin, jotta Kristus olisi saanut asua heidän sydämessään, ja kun paha henki palasi mukanaan »seitsemän muuta henkeä, pahempaa kuin se itse», he joutuivat kokonaan pahan valtaan.

[278] Kun sielu jättäytyy Kristukselle, uusi voima valtaa uuden sydämen. Tapahtuu muutos, jollaista ihminen ei koskaan voi itse suorittaa. Se on yliluonnollista työtä, joka tuo yliluonnollisia aineksia ihmisluontoon. Sielusta, joka jättäytyy Kristukselle, tulee hänen linnoituksensa, jota hän pitää hallussaan tässä kapinallisessa maailmassa, ja hänen tarkoituksensa on, ettei siellä tunnusteta muuta valtaa kuin hänen. Sielua, joka näin on taivaallisten voimien vallassa, ei saatana hyökkäyksillään voi voittaa. Mutta ellemme jättäydy Kristukselle, joudumme paholaisen hallittaviksi. Meidän on välttämättä oltava näiden jommankumman suuren voiman vallassa, jotka kamppailevat maailman herruudesta. Meidän ei tarvitse vapaaehtoisesti valita pimeyden ruhtinaan palvelemista joutuaksemme hänen valtaansa. Riittää, jos laiminlyömme liittyä valon valtakuntaan. Ellemme ole yhteistyössä taivaan voimien kanssa, sielunvihollinen valtaa sydämemme ja tekee sen asunnokseen. Ainoa puolustuskeino pahaan vastaan on Kristuksen asuminen sydämessä uskon kautta hänen vanhurskauteensa. Ellemme ole elävässä yhteydessä Jumalaan, emme koskaan voi vastustaa itserakkauden, itsekorotuksen ja kiusausten epäpyhää vaikutusta. Voimme luopua monista pahoista tavoista ja voimme joksikin aikaa jättää saatanan seuran, mutta ellei meillä ole elävää yhteyttä Jumalan kanssa, ellemme hetkittäin jättäydy hänelle, meidät voitetaan. Ellemme henkilökohtaisesti tunne Kristusta ja ole jatkuvassa yhteydessä hänen kanssaan, olemme vihollisemme armoilla ja loppujen lopuksi tottelemme hänen käskyjään.

Juudan kansan synti

»Ja sen ihmisen viimeiset tulevat pahemmiksi kuin ensimmäiset. »Ja Jeesus lisäsi: »Niin käy myös tälle pahalle sukupolvelle. »Ketekään eivät ole niin paatuneita kuin ne, jotka ovat hylänneet armokutsun ja uhmanneet armon henkeä. Synti Pyhää Henkeä vastaan ilmenee tavallisimmin siten, että ihminen itsepintaisesti hylkää taivaan kutsun tehdä parannus. Jokainen askel Kristuksen kieltämisen tiellä on askel pelastuksen hylkäämiseen ja johtaa syntiin Pyhää Henkeä vastaan.

Hylätessään Kristuksen Juudan kansa teki anteeksiantamattoman synnin, ja hylkäämällä armokutsun me voimme tehdä saman erehdyksen. Me loukkaamme Elämän Ruhtinasta ja tuotamme hänelle häpeää saatanan synagoogan ja koko maailmankaikkeuden edessä, kun kieltäydymme kuuntelemasta hänen lähettämiään sanansaattajia ja sen sijaan kuuntelemme vihollisen lähettämiä, jotka tahtovat vetää sielun pois Kristuksen luota. Niin kauan kuin ihminen tekee näin, hänelle ei ole toivoa tai anteeksiantoa, ja viimein hän menettää halunsakin päästä sovintoon Jumalan kanssa.

Jeesuksen veljet

Jeesuksen vielä puhuessa kansan kanssa hänen opetuslapsensa toivat sanoman, että hänen äitinsä ja veljensä olivat ulkopuolella ja halusivat tavata häntä. Hän tiesi, mitä heidän sydämessään oli, ja »hän vastasi ja sanoi sille, joka sen hänelle ilmoitti: 'Kuka on minun äitini, ja ketkä ovat minun veljeni?' Ja hän ojensi kätensä opetuslastensa puoleen ja sanoi: 'Katso, minun äitini ja veljeni! Sillä jokainen, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon, on minun veljeni ja sisareni ja äitini!«

Kaikki, jotka uskon kautta tahtoivat vastaanottaa Kristuksen, tulivat liitetyiksi häneen siteillä, jotka olivat sukulaisuussiteitä lujemmat. He tulivat yhdeksi hänen kanssaan, kuten hän oli yhtä Isän kanssa. Uskoessaan häneen ja tehdessään hänen sanojensa mukaan hänen äitinsä oli likeisemmin ja turvallisemmin liittynyt häneen kuin luonnollisen sukulaisuutensa vuoksi. Hänen veljillään ei olisi mitään hyötyä yhteydestään häneen, elleivät he vastaanottaisi häntä henkilökohtaisena Vapahtajana.

Miten suuresti Jeesuksen maalliset sukulaiset olisivatkaan voineet auttaa ja tukea häntä, jos he olisivat uskoneet hänen tulleen taivaasta ja olisivat yhdessä hänen kanssaan tehneet Jumalan työtä! Heidän epäuskonsa synkensi Jeesuksen maallista elämää. Se lisäsi osaltaan sen tuskien maljan katkeruutta, jonka hän tyhjensi puolestamme.

Jumalan Pojalle tuotti tuskaa ihmissydämessä kytevä vihamielisyys evankeliumia kohtaan, ja tuskallisimmin se vaikutti häneen hänen omassa kodissaan, sillä hänen sydämensä oli täynnä hyvyttä ja rakkautta, ja hän antoi arvoa hellille perhesuhteille. Hänen veljensä toivoivat hänen myöntävän heidän käsityksiinsä, vaikka sellainen menettely ei mitenkään olisi ollut sopusoinnussa hänen jumalallisen tehtävänsä kanssa. Heidän mielestään hän oli heidän neuvojensa tarpeessa. He arvostelivat häntä inhimilliseltä näkökannaltaan ja ajattelivat, että jos hän puhuisi vain sellaista, minkä kirjanoppineet ja fariseukset hyväksyisivät, hän voisi välttää sen epämiellyttävän kiistan, jonka hänen sanansa aiheuttivat. Heidän mielestään hän oli suunniltaan väittäessään omaavansa jumalallisen vallan ja asettaessaan itsensä rabbiinien edelle, kun hän nuhteli heitä heidän synneistään. He tiesivät fariseusten etsivän aiheutta saada syyttää häntä, ja heistä tuntui, että hän oli antanut siihen kylliksi aiheutta.

He eivät voineet ahtaalla käsityskyvyllään ymmärtää sitä tehtävää, jota hän tuli täyttämään, eivätkä siksi voineet myötätuntoisesti suhtautua hänen ahdistuksiinsa. Heidän tylyt, epäsuopeat sanansa osoittivat, ettei heillä ollut oikeata käsitystä hänen luonteestaan eivätkä he nähneet, että jumalallinen oli sekoittuneena inhimilliseen. Usein he näkivät hänet syvästi murheellisena, mutta sen sijaan, että he olisivat lohduttaneet häntä, heidän mielenlaatunsa ja sanansa vain haavoittivat hänen sydäntään. Hänen herkälle luonnolleen tuotettiin tuskaa, hänen vaikuttimensa käsitettiin väärin eikä hänen työtään ymmärretty.

Hänen veljensä esittivät hänelle usein fariseusten viisauksia, jotka olivat ikivanhoja ja kuluneita, ja luulivat voivansa opettaa häntä, joka ymmärsi kaiken tiedon ja käsitti kaikki salaisuudet. He tuomitsivat suoraa päätä sen, mitä he eivät voineet ymmärtää. Heidän nuhteensa loukkasivat häntä syvästi, ja hänen sielunsa kärsi vaivaa ja ahdistusta. He tunnustivat uskovansa Jumalaan ja luulivat puolus-

tavansa häntä, vaikka hän itse oli lihassa heidän keskellään eivätkä he häntä tunteneet.

Nämä seikat tekivät hänen polkunsa hyvin okaiseksi. Kristus kärsi väärinymmärryksestä omas- sa kodissaan niin suuresti, että hänestä tuntui helpotukselta mennä jonnekin, missä sellaista ei ollut. Oli yksi koti, jossa hän mielellään kävi: Lasaruksen, Marian ja Martan koti, sillä siellä uskon ja rakkauden ilmapiirissä hänen henkensä löysi levon. Kuitenkaan ei maan päällä ollut ainoatakaan, joka olisi ymmärtänyt hänen jumalallista tehtäväänsä tai käsittänyt, millaista taakkaa hän kantoi ihmiskunnan puolesta. Usein hän saattoi tuntea helpotusta vain yksin ollessaan ja seurustellessaan taivaallisen Isänsä kanssa.

[280]

Jeesuksen suhde häneen uskoviin

Ne, jotka kutsutaan kärsimään Kristuksen tähden ja joiden omassa kodissaankin on kestettävä väärinymmärrystä ja epäluottamusta, voivat lohduttautua sillä, että Jeesus sai kärsiä samaa. Hän tuntee sääliä heitä kohtaan. Hän pyytää heitä tulemaan hänen seuraansa ja löytämään lohdutusta siinä missä hänkin, yhteydessä hänen Isänsä kanssa.

Ne, jotka ottavat Kristuksen vastaan henkilökohtaisena Vapahtajanaan, eivät jää orvoiksi eivätkä joudu yksin kohtaamaan elämän koettelemuksia. Hän ottaa heidät taivaallisen perheen jäseniksi ja pyytää heitä kutsumaan hänen Isänsä isäkseen. He ovat hänen »pienokaisiaan», jotka ovat rakkaat Jumalan sydämelle ja liitetyt häneen kaikkein hellimmillä ja kestävimmillä siteillä. Hän tuntee heitä kohtaan erikoista hellyyttä, joka niin paljon ylittää sen, mitä isämme tai äitimme tuntee meitä kohtaan, kuin jumalallinen on maallista ylempänä.

Israelille annetussa laissa on kaunis kuvaus Kristuksen suhteesta kansaansa. Jos heprealaisen oli köyhyyden vuoksi pakko luopua perinnöstään ja myydä itsensä orjaksi, niin velvollisuus lunastaa hänet ja hänen perintönsä lankesi sille, joka oli hänen lähin sukulaisensa (ks. 3 Moos. 25: 25, 47-49; Ruut 2: 20). Niinpä meidän ja synnin kautta menettämämme perinnön lunastaminen lankesi hänelle, joka oli meidän »lähin sukulaisemme». Meidät lunastaakseen hän tuli sukulaiseksemme. Vapahtajamme on meille läheisempi kuin isä, äi-

ti, veli, ystävä tai rakastettu. »Älä pelkää», hän sanoo, »sillä minä olen lunastanut sinut, minä olen sinut nimeltä kutsunut; sinä olet minun. » »Koska sinä olet minun silmissäni kallis ja suuriarvoinen ja koska minä sinua rakastan, annan minä ihmisiä sinun sijastasi ja kansakuntia sinun hengestäsi » (Jes. 43:1,4).

Kristus rakastaa taivaallisia olentoja, jotka ympäröivät hänen valtaistuintaan, mutta kuinka voi selittää sen suuren rakkauden, jolla hän on rakastanut meitä? Me emme voi sitä käsittää, mutta me voimme itse kokea sen. Ja jos säilytämme sukulaisuussuhteemme häneen, miten hellästi kohtelemme heitä, jotka ovat Herramme veljiä ja sisaria! Eikö meidän tulisi olla valmiit tunnustamaan Jumalallisen sukulaisuutemme vaatimukset? Eikö meidän, jotka olemme päässeet Jumalan perheen jäseniksi, tulisi elää kunniaksi Isällemme ja suvullemme?

»Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon.»

Nämä lohdulliset sanat Jeesus lausui häntä seuraavalle kansanjoukolle. Vapahtaja oli sanonut, että ihmiset voivat saada tietoa Jumalasta vain hänen välityksellään. Hän oli lausunut opetuslapsistaan, että heille oli annettu tieto taivaallisista asioista. Mutta hän ei antanut kenenkään tuntea olevansa suljettu pois hänen huolenpidostaan ja rakkaudestaan. Kaikki työtätekevät ja raskautetut voivat tulla hänen luokseen.

Kirjanoppineet ja rabbiinit, jotka pikkumaisen tarkasti noudattivat uskonnollisia muotoja, tunsivat puutetta, jota katumusharjoitukset ja muotomenot eivät voineet poistaa. Publikaanit ja syntiset saattoivat näyttää tyytyvänsä aistillisiin ja maallisiin asioihin, mutta epäilykset ja pelko kalvoivat heidän sydäntään. Jeesus näki ahdistetut ja raskautetut, ne, joiden toiveet olivat särkyneet ja jotka koettivat tyydyttää sielunsa kaipuuta maallisilla iloilla, ja hän kutsui heitä kaikkia löytämään levon hänessä.

Kristuksen ies

Hellästi hän kutsui työtätekeviä: »Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltä: niin te löydätte levon sielulenne.»

Nämä sanansa Kristus lausuu jokaiselle ihmisolennolle. Kaikki ovat väsyneitä ja raskautettuja, vaikka eivät ehkä sitä tiedä. Kaikkia painavat taakat, jotka vain Kristus voi poistaa. Raskain kantamamme taakka on synnin taakka. Jos meidät jätettäisiin kantamaan sitä, se murskaisi meidät. Mutta hän, joka oli synnitön, astui tilallemme. »Herra heitti hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme » (Jes. 53:6). Hän on kantanut syyllisyytemme taakan. Hän nostaa kuorman väsyneiltä olkapäiltämme. Hän antaa meille levon. Hän kantaa

myös surujen ja huolten taakan. Hän pyytää meitä heittämään kaikki huolemme hänen päälleen, sillä hän kantaa meitä sydämellään.

[282] Hän, vanhin veljemme, on ikuisen valtaistuimen luona. Hän huolehtii jokaisesta sielusta, joka kääntyy hänen, Vapahtajansa, puoleen. Hän tuntee kokemuksesta ihmiskunnan heikkoudet; hän tietää, mitkä ovat puutteemme ja missä on kiusaustemme voima, sillä hän oli kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä. Hän valvoo sinua, sinä vapiseva Jumalan lapsi. Oletko kiusattu? Hän vapahtaa sinut. Oletko heikko? Hän antaa voimaa. Oletko tietämätön? Hän valistaa sinua. Oletko haavoitettu? Hän parantaa. Herra »on määrännyt tähtien luvun», ja kuitenkin »hän parantaa ne, joilla on särjetty sydän, ja sitoo heidän haavansa » (Ps. 147: 4, 3). »Tulkaa minun tyköni » , kuuluu hänen kutsunsa. Olipa sinulla millaisia huolia ja koettelemuksia tahansa, aseta asiasi Herran eteen. Henkesi saa voimaa kestää. Sinulle avautuu tie, jota kulki voit vapautua hämmentävistä pulmistasi ja vaikeuksistasi. Mitä heikompi ja avuttomampi tunnet olevasi, sitä vahvemaksi tulet hänen voimassaan. Mitä raskaammat ovat taakkasi, sitä siunatumman levon saat heittäessäsi ne taakankantajan harteille. Kristus tarjoaa leponsa tietyillä ehdoilla, mutta ne ovat hyvin yksinkertaiset. Jokainen voi noudattaa niitä. Hän kertoo meille, miten voimme saada tämän levon.

[283] »Ottakaa minun ikeeni päällenne», Jeesus sanoo. Ies on palvelukseen käytetty työkalu. Karjalle pannaan ies, kun tehdään työtä, ja ies on välttämätön, jotta työskentely olisi tehokasta. Tällä kuvauksellaan Kristus opettaa meille, että meitä kutsutaan palvelukseen koko elämämme ajaksi. Meidän on otettava hänen ikeensä, jotta meistä tulisi hänen työtovereitaan.

Ies, joka sitoo meidät palvelukseen, on Jumalan laki. Tuo suuri rakkauden laki, joka ilmoitettiin Eedenissä, julistettiin Siinailla ja uudessa liitossa kirjoitetaan sydämeen, on se, mikä sitoo inhimillisen työntekijän Jumalan tahtoon. Jos meidät jätettäisiin seuraamaan omia taipumuksiamme ja menemään sinne, minne oma tahtomme meidät johdattaisi, me joutuisimme saatanan riveihin ja tulisimme hänen kaltaisikseen. Siksi Jumala sitoo meidät omaan tahtoonsa, joka on korkea, jalo ja ylevä. Hän toivoo, että me kärsivällisesti ja viisaasti suorittaisimme palvelusvelvollisuutemme. Kristus itse kantoi ihmisenä palvelusiestä. Hän sanoi: »Sinun tahtosi, minun Jumalani, minä teen mielelläni, ja sinun lakisi on minun sydämässäni

» (Ps. 40: 9). »Sillä minä olen tullut taivaasta, en tekemään omaa tahtoani, vaan hänen tahtonsa, joka on minut lähettänyt » (Joh. 6: 38). Rakkaus Jumalaan, kiivaus hänen kunniansa puolesta ja rakkaus langenneeseen ihmiskuntaan saivat Jeesuksen tulemaan maan päälle kärsimään ja kuolemaan. Se oli hänen elämänsä hallitseva voima. Hän pyytää meitäkin omaksumaan tämän periaatteen.

Monien sydän huokaa huolien taakan alla, koska he koettavat elää tämän maailman mittapuun mukaan. He ovat valinneet palvella sitä, ottaneet omikseen sen huolet ja omaksuneet sen tavat. Tämä turmelee heidän luonteensa ja raskauttaa heidän elämänsä. Tyydyttäkseen kunnianhimoaan ja maailmallisia halujaan he loukkaavat omaatuntoaan ja säilyttävät päälleen muun lisäksi tunnontuskien taakan. Alituiset huolet kuluttavat heidän elinvoimaansa. Herra toivoisi heidän riisuvan tämän orjuuden ikeen. Hän kehottaa heitä ottamaan hänen ikeensä sanoen: »Minun ikeeni on sovelias, ja minun kuormani on keveä. »Hän pyytää heitä etsimään ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan, ja hän lupaa, että heille sen lisäksi annetaan kaikki, mitä he tässä elämässä tarvitsevat. Huolet sokaisevat, niin ettei ihminen voi nähdä tulevaisuutta, mutta Jeesus näkee lopun alusta. Kaikissa vaikeuksissa hänellä on keinonsa, joka tuo avun. Taivaallinen Isämme huolehtii meistä tuhansilla eri tavoilla, josta me emme tiedä mitään. Ne, joiden periaatteena on Jumalan palvelemisen ja kunnian asettaminen ensimmäiseksi, huomaavat huoliensa häviävän ja polkunsa tasoittuvan.

»Oppikaa minusta»

»Oppikaa minusta», Jeesus sanoi, »sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltä; niin te löydätte levon sielullenne. »Meidän on tultava Kristuksen kouluun ja opittava häneltä nöyryyttä ja sävyisyyttä. Lunastus on menettelytapa, joka kasvattaa sielua taivasta varten. Tämä kasvatus merkitsee Kristuksen tuntemista. Se merkitsee vapautumista niistä käsityksistä ja tavoista, joita on opittu pimeyden ruhtinaan koulussa. Sielun on päästävä irti kaikesta, mikä estää olemasta uskollinen Jumalalle.

Kristuksen sydämessä, jossa vallitsi täydellinen sopusointu Jumalan kanssa, oli täydellinen rauha. Suosionosoitukset eivät tehneet häntä ylpeäksi eivätkä moitteet tai pettymykset masentaneet. Hän

oli rohkealla mielellä silloinkin, kun häntä eniten vastustettiin ja julmimmin kohdeltiin. Mutta monet hänen seuraajikseen tunnustautuvat ovat huolten ja taakkojen painon alla, koska he eivät uskalla luottaa Jumalaan. He eivät jättäydy täydellisesti hänelle, sillä he pelkäävät niitä seurauksia, joita sellaiseen jättäytymiseen saattaa sisältyä. Mutta he eivät voi löytää rauhaa, elleivät jättäydy Jumalalle.

Itserakkaus tuo mukanaan rauhattomuutta. Kun olemme syntyneet ylhäältä, meillä on sama mieli, joka Jeesuksella oli ja joka sai hänet alentamaan itsensä, jotta me pelastuisimme. Silloin emme etsi ylimpiä paikkoja. Me haluamme istua Jeesuksen jalkain juuressa ja oppia hänestä. Me tulemme ymmärtämään, ettei työmme arvo riipu siitä, että pidämme paljon melua ja hälyä täällä maailmassa ja puuhaamme ja intoilemme omassa voimassamme. Työmme arvo riippuu siitä, missä määrin olemme saaneet Pyhää Henkeä. Luottamus Jumalaan tuo pyhiä ominaisuuksia, niin että me kärsivällisyydellämme voimme voittaa omaksemme elämän.

Ies pannaan härän niskaan auttamaan sitä kuorman vetämisessä ja keventämään taakan painoa. Samoin on Kristuksen ikeen laita. Kun meidän tahtomme sulautuu Jumalan tahtoon ja me käytämme hänen antamiaan lahjoja toisille siunaukseksi, elämämme taakka tulee tuntumaan keveältä. Se, joka vaeltaa Jumalan käskyjen tietä, vaeltaa Kristuksen seurassa, ja hänen rakkaudessaan sydän löytää levon. Kun Mooses rukoili: »Ilmoita minulle tiesi, että tulisin tuntemaan sinut», niin Herra vastasi hänelle: »Minun kasvoni käyvätkin sinun kanssasi ja minä vien sinut lepoon » (engl. käänn.). Ja profetaan välityksellä annetaan sanoma: »Näin on Herra sanonut: 'Astukaa teille ja katsokaa ja kysykää muinaisia polkuja, kysykää, mikä on hyvä tie, ja vaeltakaa sitä, niin te löydätte levon sieluillenne' » (2 Moos. 33: 13, 14; Jer. 6: 16). Ja hän sanoo: »Jospa ottaisit minun käskyistäni vaarin, niin olisi sinun rauhasi niinkuin virta ja sinun vanhurskautesi niinkuin meren aallot » (Jes. 48: 18).

Jotka uskovat Kristuksen sanan ja jättävät sielunsa hänen haltuunsa ja elämänsä hänen määrättäväkseen, löytävät rauhan ja levon. Ei mikään täällä maailmassa voi tehdä heitä surullisiksi, kun Jeesus ilahduttaa heitä läsnäolollaan. Täydellisessä alistumisessa on täydellinen lepo. Herra sanoo: »Vakaamieliselle sinä talletat rauhan, rauhan, sillä hän turvaa sinuun » (Jes. 26: 3). Elämämme voi näyttää sekavalta vyyhdeltä, mutta kun annamme itsemme viisaan Mestarin

käsiin, hän tuo esiin sellaisen elämän ja luonteen, joka on hänelle kunniaksi. Ja luonne, joka ilmaisee Kristuksen kirkkautta - hänen luonnettaan - saa pääsyn Jumalan paratiisiin. Uudistettu joukko saa kulkea hänen kanssaan valkeissa vaatteissa, sillä he ovat arvolliset.

Kun me pääsemme lepoon Jeesuksessa, alkaa taivas jo täällä maan päällä. Me vastaamme hänen kutsuunsa: Tulkaa, oppikaa minusta; ja kun tulemme, me aloitamme iankaikkisen elämän. Taivas on lakkaamatonta lähentymistä Jumalaan Kristuksen kautta. Mitä kauemmin olemme taivaan autuudessa, sitä suurempi kirkkaus avautuu eteemme, ja mitä paremmin tunnemme Jumalan, sitä onnellisempia olemme. Kun vaellamme Jeesuksen kanssa tässä elämässä, täytymme hänen rakkaudellaan ja saamme tyydytyksen hänen läsnäolostaan. Voimme saada osaksemme täällä kaiken, mitä ihmisluonto voi kestää. Mutta mitä se on verrattuna tämän jälkeiseen elämään. Siellä »he ovat Jumalan valtaistuimen edessä ja palvelevat häntä päivät ja yöt hänen temppelissään, ja hän, joka valtaistuimella istuu, on levittävä telttamajansa heidän ylitsensä. Ei heidän enää tule nälkä eikä enää jano, eikä aurinko ole sattuva heihin eikä mikään helle, sillä Karitsa, joka on valtaistuimen keskellä, on kaitseva heitä ja johdattava heidät elämän vetten lähteille, ja Jumala on pyyhkivä pois kaikki kyynelät heidän silmistänsä » (Ilm. 7:15-17).

Luku 35—Kuokuva meri

Eräs vaiheikas päivä Jeesuksen elämässä oli kallistumassa iltaan. Galilean meren rannalla hän oli puhunut ensimmäiset vertauksensa selittäen jälleen kansalle tuttujen kuvausten avulla valtakuntansa luonnetta ja tapaa, jolla se perustettaisiin. Hän oli verrannut työtänsä kylväjän työhön, valtakuntansa kehitystä sinapinsiemenen kasvuun ja hapatuksen vaikutukseen taikinassa. Vanhurskaitten ja jumalattomien suurta lopullista eroa hän oli kuvannut vertauksissa nisusta ja lusteesta sekä nuotasta. Opettamiensa totuuksien ääretöntä arvoa hän oli kuvannut kätketyllä aarteella ja kallisarvoisella helmellä, kun taas vertauksella taloudenhoitajasta hän opetti seuraajilleen, kuinka heidän tuli työskennellä hänen edustajinaan.

Koko päivän hän oli opettanut ja parantanut, ja illan tultua kansanjoukot vielä tunkeilivat hänen lähellään. Päivästä toiseen hän oli palvellut heitä, niin että hän oli tuskin ehtinyt nauttia ruokaa tai lepoa. Pahansuopa arvostelu ja panettelu, jolla fariseukset aina ahdistivat häntä, tekivät hänen työnsä vielä raskaammaksi ja vaikeammaksi, ja nyt päivän päättyessä hän oli niin lopen uupunut, että hän päätti etsiä hiljaisuutta jossakin yksinäisessä paikassa järven toisella puolen.

Gennesaretin järven itärannikko ei ollut asumaton, sillä siellä täällä järven rannalla oli kaupunkeja, mutta kuitenkin se länsipuoleen verrattuna oli autiota seutua. Sen väestöön kuului enemmän pakanoita kuin juutalaisia, eikä sillä ollut paljon yhteyttä Galilean kanssa. Näin Jeesus saattoi sieltä löytää kaipaamansa yksinäisen paikan, ja hän pyysi nyt opetuslapsiaan seuraamaan häntä sinne.

Kun hän oli laskenut kansan luotaan, opetuslapset ottivat hänet mukaansa, »niinkuin hän venheessä oli», ja lähtivät nopeasti matkaan. Mutta he eivät päässeetkään lähtemään yksin. Lähellä rantaa oli muita kalastajaveneitä, ja nämä täytyivät pian ihmisistä, jotka seurasivat Jeesusta ja halusivat vieläkin nähdä ja kuulla häntä.

Myrskyssä Galileanmerellä

Vihdoin Vapahtaja pääsi vapaaksi kansanjoukon tunkeilusta, ja väsymyksen ja nälän valtaamana hän pani maata veneen perään ja vaipui pian uneen. Ilta oli ollut kaunis ja rauhaisa, ja järvi lepäsi tyyneenä. Mutta äkkiä taivas pimeni, raju tuuli pyyhälsi alas itärannikon vuorenrinteitä, ja järvellä puhkesi ankara myrsky.

[287]

Aurinko oli laskenut, ja yön pimeys peitti myrskyisen meren. Aallot, jotka raivoisa myrsky kohotti korkeiksi, syöksyivät pauhaten opetuslasten venettä kohti uhaten niellä sen. Nuo karaistuneet kalastajat olivat koko elämänsä viettäneet järvellä ja ohjanneet aluksensa turvallisesti monen myrskyn halki, mutta nyt heidän voimansa ja taitonsa eivät hyödyttäneet mitään. He olivat avuttomia myrskyn kourissa, ja kaikki toivo katosi, kun he näkivät veneensä olevan täyttymäisillään.

Ponnistellessaan kaikin voimin henkensä pelastamiseksi he olivat unohtaneet Jeesuksen olevan veneessä. Nähdessään nyt työnsä turhaksi ja vain kuoleman edessään he muistivat, kenen käskystä he olivat lähteneet järven yli. Jeesus oli heidän ainoa toivonsa. Avuttomina ja epätoivoisina he huusivat: »Mestari, Mestari! » Mutta synkkä pimeys peitti hänet heidän näkyvistään. Heidän äänensä hukui myrskyn pauhuun, eikä vastausta kuulunut. Epäily ja pelko valtasivat heidät. Oliko Jeesus hylännyt heidät? Oliko hän, joka oli voittanut sairauden ja riivaajat, vieläpä kuolemankin, voimaton nyt auttamaan opetuslapsiaan? Eikö hän muistanutkaan heitä heidän hädässään?

Jälleen he huutavat, mutta muuta vastausta ei kuulu kuin tuulen raivoisa kohina. Heidän veneensä on jo uppoamaisillaan. Hetki vain, niin ahaat aallot nielisivät heidät syvyyteen.

»Vaikene, ole hiljaa»

Äkkiä salaman leimahdus lävistää pimeyden, ja he näkevät Jeesuksen nukkumassa myrskyn häntä häiritsemättä. Hämmästyneinä ja epätoivoisina he huudahtavat: »Opettaja, etkö välitä siitä, että me hukumme? » Kuinka hän voi levätä niin rauhassa heidän ollessaan vaarassa ja taistellessaan kuoleman kanssa?

Heidän huutonsa herättää Jeesuksen. Salaman valossa he näkevät taivaallisen rauhan hänen kasvoillaan, he lukevat hänen katseestaan itsensä unohtavaa, hellää rakkautta, ja heidän sydämestään kohoaa hänen puoleensa huuto: »Herra, auta, me hukumme!»

Ei ainoakaan sielu ole koskaan päästänyt tuota huutoa niin ettei sitä olisi kuultu. Kun opetuslapset tarttuvat airoihin tehdäkseen viimeisen ponnistuksen, Jeesus nousee. Hän seisoo opetuslastensa keskellä myrskyn pauhatessa, laineiden lyödessä heidän ylitseen ja salaman valaistessa hänen kasvojaan. Hän kohottaa kätensä, joka niin usein on tehnyt laupeudentekoja, ja sanoo raivoavalle merelle: »Vaikene, ole hiljaa!»

Myrsky lakkaa. Aallot vaimentuvat. Pilvet poistuvat, ja tähdet tulevat näkyviin. Vene kelluu tyynellä järven pinnalla. Sitten Jeesus kääntyy opetuslapsiinsa päin ja kysyy murheellisena: »Miksi olette niin pelkureita? Kuinka teillä ei ole uskoa?»

[288]

Opetuslapset olivat vaiti. Ei edes Pietari yrittänyt ilmaista, millainen pelonsekainen kunnioitus täytti hänen mielensä.

Veneet, jotka olivat lähteneet seuraamaan Jeesusta, olivat olleet samassa vaarassa kuin opetuslastenkin vene. Kauhu ja epätoivo olivat vallanneet niissä olijat, mutta Jeesuksen käsky tyynnytti pauhinan. Myrskyn raivo oli ajanut veneet lähelle toisiaan, ja kaikki niissä olijat olivat nähneet ihmeen. Tyvenessä, joka nyt seurasi, unohtui pelko. Ihmiset kuiskailivat keskenään: »Kuka onkaan tämä, kun sekä tuuli että meri häntä tottelevat?»

Opetuksia meren tyynnyttämisestä

Kun Jeesus herätettiin kohtaamaan myrskyä, hän oli täysin rauhallinen. Pelosta ei ollut jälkeäkään hänen sanoissaan tai katseessaan, sillä hänen sydämessään ei ollut pelkoa. Mutta hän ei luottanut siihen, että hänellä oli kaikkivoipa voima. Ei hän nukkunut kaikessa rauhassa siksi, että oli »Mestari maan, meren, taivallan». Sen voiman hän oli pannut syrjään, ja hän sanookin: »En minä itsestäni voi mitään tehdä » (Joh. 5: 30). Hän luotti Isänsä voimaan. Jeesus lepäsi uskossa, uskossa Jumalan rakkauteen ja huolenpitoon, ja sen sanan voima, joka tyynnytti myrskyn, oli Jumalan voima.

Niin kuin Jeesus uskossa luotti Isänsä huolenpitoon, niin meidänkin tulee luottaa Vapahtajamme huolenpitoon. Jos opetuslapset

olisivat luottaneet häneen, he olisivat pysyneet rauhallisina. Heidän pelkonsa vaaran hetkellä paljasti heidän epäuskonsa. Yrittäessään pelastaa itsensä he unohtivat Jeesuksen, ja vasta kun he itseluottamuksensa pettäessä kääntyivät hänen puoleensa, hän saattoi antaa heille apuaan!

Kuinka usein me saammekaan kokea samaa kuin opetuslapset. Kun kiusausten myrskyt nousevat ja välkkyvät salamalta leimahtelevat ja kun laineet lyövät ylitsemme, me taistelemme myrskyssä yksin ja unohdamme, että on eräs, joka voi auttaa meitä. Me luotamme omiin voimiimme, kunnes menetämme kaiken toivomme ja olemme valmiit joutumaan perikatoon. Silloin muistamme Jeesuksen, ja jos pyydämme häntä pelastamaan meitä, emme huuda turhaan. Vaikka hän murheellisenä nuhtelee epäuskoamme ja itseluottamustamme, hän ei koskaan jätä antamatta meille tarvitsemaamme apua. Jos Vapahtaja asuu sydämessämme, meidän ei koskaan tarvitse pelätä, olimmepa sitten maalla tai merellä. Elävä usko Lunastajaan tyynnyttää elämän meren ja vapauttaa meidät vaarasta sillä tavalla, jonka hän tietää parhaimmaksi.

Tämä myrskyn tyynnyttämisen ihmetyö sisältää toisenkin hengellisen opetuksen. Jokainen ihminen voi kokemuksestaan todistaa seuraavien Raamatun sanojen totuuden: »Jumalattomat ovat kuin kuohuva meri, joka ei voi tyyntyä.— Jumalattomilla ei ole rauhaa, sanoo minun Jumalani » (Jes. 57: 20, 21). Synti on vienyt rauhamme. Niin kauan kuin oma minä hallitsee, emme löydä lepoa. Ihmisvoima ei voi hallita sydämen voimakkaita intohimoja. Olemme siinä yhtä avuttomia kuin opetuslapset raivoavan myrskyn kourissa. Mutta hän, joka tyynnytti Galilean meren aallokon, on puhunut rauhaa jokaiselle sielulle. Raivosipa myrsky miten ankarana tahansa, ne, jotka kääntyvät Jeesuksen puoleen huutaen: »Herra, pelasta meidät», saavat vapahduksen. Hänen armonsa, joka sovittaa sielun Jumalan kanssa, tyynnyttää intohimojen myrskyn, ja hänen rakkaudessaan sydän löytää levon. »Hän tyynnytti myrskyn, ja meren aallot hiljenivät. He iloitsivat, kun tuli tyyni, ja hän vei heidät toivottuun satamaan » (Ps. 107: 29, 30). »Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta. » »Vanhurskauden hedelmä on rauha, vanhurskauden vaikutus lepo ja turvallisuus iankaikkisesti » (Room. 5:1; Jes. 32: 17).

[289]

Riivattujen parantaminen

[290] Varhain aamulla Vapahtaja seuralaisineen saapui rannalle, ja nousevan auringon valo kosketti merta ja maata ikään kuin rauhan siunauksella. Mutta tuskin he olivat astuneet maihin, kun heidän silmänsä kohtasivat näyn, joka oli vielä kauheampi kuin myrskyn raivo. Jostakin piilopaikastaan hautojen keskeltä ryntäsi heidän päälle kaksi mielipuolta ikään kuin aikoen repiä heidät palasiksi. Heidän ympärillään riippui kahleiden jätteitä, jotka he olivat murtaneet paetessaan vankeudesta. Heidän ihossaan oli verta vuotavia haavoja, joita he terävillä kivillä olivat viileskelleet. Heidän silmänsä kiiluivat pitkän ja takkuisen tukan alta, ja heitä hallitsevat riivaajat näyttivät hävittäneen heistä kaiken ihmisen kaltaisuuden, niin että he näyttivät pikemmin villipedoilta kuin ihmisiltä.

Opetuslapset ja heidän toverinsa pakenivat kauhuissaan, mutta äkkiä he huomasivat, ettei Jeesus ollutkaan heidän joukossaan, ja kääntyivät etsimään häntä. Hän seiso siinä, minne he olivat hänet jättäneet. Hän, joka oli tynnyttänyt myrskyn ja oli ennenkin kohdannut saatanan ja voittanut hänet, ei paennut näitä riivaajia. Kun miehet hampaitaan kiristellen ja suu vaahdossa lähestyivät häntä, Jeesus kohotti kätensä, joka oli viitannut aaltoja vaikenemaan, eivätkä miehet voineet tulla lähemmäksi. He seisoivat raivoten mutta avuttomina hänen edessään.

Niin kuin se, jolla on valta, hän käski saastaisten henkien lähteä heistä. Hänen sanansa tunkeutuivat onnettomien pimentyneeseen mieleen. He käsittivät hämärästi, että nyt oli lähellä hän, joka voi pelastaa heidät kiduttavien riivajien vallasta. He lankesivat Vapahtajansa jalkoihin kumartaakseen häntä, mutta kun he avasivat suunsa pyytääkseen häneltä armoa, riivaajat puhuivat heidän välityksellään huutaen kiihkeästi: »Mitä sinulla on minun kanssani tekemistä, Jeesus, Jumalan, Korkeimman, Poika? Minä rukoilen sinua: älä minua vaivaa.»

Jeesus kysyi: »Mikä on niinesi? » Ja vastaus kuului: »Legio on minun nimeni, sillä meitä on monta. »Käyttäen näitä vaivaamiin miehiä yhteyden välittäjänä he pyysivät Jeesukselta, ettei hän lähettäisi heitä pois siitä seudusta. Lähellä sitä paikkaa oli eräällä vuorenrinteella suuri sikalauma laitumella. Riivaajat pyysivät päästä niihin, ja Jeesus salli sen. Heti pakokauhu valtasi lauman. Siat syök-

syivät hurjasti jyrkännettä alas ja voimatta pysähtyä sen reunalle putosivat järveen ja hukkuivat.

Sillä välin oli riivatuissa tapahtunut ihmeellinen muutos. Valo oli loistanut heidän mieleensä. Heidän silmänsä säteilivät ymmärrystä. Heidän kasvonsa, jotka niin kauan olivat olleet vääristyneinä saatanan kuvaksi, tulivat äkkiä lempeiksi, heidän veren tahraamat kätänsä olivat levossa, ja iloisin äänin nämä miehet ylistivät Jumalaa pelastuksestaan.

Jyrkännteeltä olivat sikopaimenet nähneet kaiken, mitä oli tapahtunut, ja he kiiruhtivat kertomaan uutisen isännilleen ja kaikelle kansalle. Pelon ja hämmästyksen vallassa koko väestö kokoontui kohtaamaan Jeesusta. Nämä kaksi riivattua olivat olleet koko paikkakunnan kauhuna. Ei kukaan voinut turvassa kulkea siellä, missä he olivat, sillä heillä oli tapana käydä jokaisen matkustajan kimppuun paholaisen raivolla. Nyt nämä miehet istuivat puettuina ja järjissään Jeesuksen jalkain juuressa kuunnellen hänen sanojaan ja ylistäen hänen nimeään, joka oli tehnyt heidät terveiksi. Mutta kansa, joka katseli tätä ihmeellistä näkyä, ei iloinnut. Sikojen menetys tuntui heistä merkityksellisemmältä kuin näiden saatanan vankien vapautus.

[291]

Sikojen omistajien parhaaksi oli tämän tappion sallittu kohdata heitä. Maalliset asiat olivat vallanneet heidät kokonaan, eivätkä he välittäneet hengellisen elämän tärkeistä eduista. Jeesus halusi särkeä heidän itsekkään välinpitämättömyytensä lumouksen, jotta he vastaanottaisivat hänen armonsa. Mutta harmi ja suuttumus heidän ajallisesta tappiostaan sokaisi heidän silmänsä näkemästä Vapahtajan armoa.

Yliluonnollisen voiman ilmeneminen herätti ihmisten taikauskon ja synnytti heissä pelkoa. Tämän vieraan viipyminen heidän luonaan voisi aiheuttaa lisää onnettomuuksia. He pelkäsivät taloudellista tappiota ja päättivät vapautua hänestä. Ne, jotka olivat tulleet järven yli Jeesuksen kanssa, kertoivat kaikesta, mitä edellisenä yönä oli tapahtunut, heitä uhanneesta vaarasta ja miten tuuli ja meri oli tynnytetty. Mutta heidän sanansa eivät vaikuttaneet mitään. Kansa tunkeili kauhuissaan Jeesuksen ympärillä ja pyysi häntä lähtemään heidän luotaan, ja hän suostui ja lähti heti veneellä vastakkaiselle rannalle.

[292]

Gadaran asukkailla oli keskuudessaan elävä esimerkki Kristuksen voimasta ja armosta. He näkivät miehet, jotka olivat saaneet takaisin järkensä valon, mutta he pelkäsivät niin suuresti maallisten etujensa joutuvan vaaraan, että he kohtelivat tunkeilijana häntä, joka oli voittanut pimeyden ruhtinaan heidän silmänsä edessä, ja he työnsivät taivaan lahjan pois oveltaan. Meillä ei ole tilaisuutta henkilökohtaisesti työntää Kristusta luotamme, kuten tekivät gadaralaiset, mutta kuitenkin monet kieltäytyvät tottelemasta hänen sanaansa, koska kuuliaisuus merkitsisi jonkin maallisen edun uhraamista. Monet hylkäävät hänen armonsa ja karkottavat luotaan hänen Pyhän Henkensä, jottei hänen läsnäolonsa aiheuttaisi heille taloudellista tappiota.

Parannetut lähetyssaarnaajina

Mutta aivan toisenlaiset olivat parannettujen riivattujen tunteet. He kaipasivat Lunastajansa seuraa. Hänen läheisyydessään he tunsivat olevansa turvassa pahoilta hengiltä, jotka olivat heitä kiduttaneet ja turmelleet heidän parhaan miehuutensa. Kun Jeesus aikoi astua veneeseen, he pysyttelivät hänen lähellään, polvistuivat hänen jalkojensa juureen ja pyysivät häntä pitämään heidät lähellään, niin että he saisivat aina kuunnella hänen sanojaan. Mutta Jeesus käski heidän mennä kotiinsa kertomaan, mitä suuria asioita Herra oli heille tehnyt.

Siinä oli heillä työ tehtävänä: mennä pakanalliseen kotiinsa kertomaan, mitä siunauksia he olivat saaneet Jeesukselta. Heidän oli vaikea erota Vapahtajasta. He tulisivat varmaan kohtaamaan suuria vaikeuksia pakanallisessa ympäristössään. Ja heidän pitkäaikainen eristäytymisensä yhteiskunnasta näytti tehneen heidät sopimattomiksi hänen määräämänsä työhön. Mutta niin pian kuin Jeesus osoitti heille heidän velvollisuutensa, he olivat valmiit tottelemaan. He eivät kertoneet Jeesuksesta vain omassa kodissaan ja naapuristossaan, vaan kulkivat kautta koko Dekapoliin julistaen kaikkialla hänen pelastavaa voimaansa ja kuvaillen, miten hän oli vapauttanut heidät pahoista hengistä. Näin tehdessään he saivat suuremman siunauksen kuin olisivat saaneet, jos yksinomaan oman hyötynsä tähden olisivat jääneet Jeesuksen läheisyyteen. Työskentely pelastuksen hyvien uutisten levittämiseksi vie meidät lähelle Vapahtajaa!

Nämä kaksi parannettua riivattua olivat ensimmäiset lähetyssaarnaajat, jotka Jeesus lähetti julistamaan evankeliumia Dekapoliin alueelle. Näillä miehillä oli ollut etuoikeus kuunnella Kristuksen opetusta vain muutama hetki. Heidän korvansa eivät olleet kuulleet ainoatakaan saarnaa hänen huuliltaan. He eivät voineet opettaa kansaa opetuslasten tavoin, jotka päivittäin olivat olleet Kristuksen kanssa. Mutta heillä oli henkilökohtainen todistus siitä, että Jeesus oli Messias. He voivat kertoa sen, minkä tiesivät, mitä he itse olivat nähneet, kuulleet ja tunteneet Kristuksen voimasta. Tämän voi tehdä jokainen, jonka sydäntä Jumalan armo on koskettanut. Johannes, rakastettu opetuslapsi, kirjoitti: »Mikä on alusta ollut, minkä olemme kuulleet, minkä omin silmin nähneet, mitä katselimme ja käsin kosketimme, siitä me puhumme: elämän Sanasta - minkä olemme nähneet ja kuulleet, sen me myös teille julistamme » (1 Joh.1: 1-3). [293]

Kristuksen todistajina meidän on kerrottava mitä tiedämme, mitä itse olemme nähneet ja kuulleet ja tunteneet. Jos olemme seuranneet Jeesusta askel askelelta, niin voimme oikein yksityiskohtaisesti kertoa tiestä, jota hän on meitä johdattanut. Voimme kertoa, kuinka olemme koetelleet hänen lupauksiaan ja havainneet ne luotettaviksi. Voimme kertoa siitä, mitä olemme kokeneet Kristuksen armosta. Tällaista todistusta Herra odottaa, ja sen puutteessa maailma joutuu perikatoon.

Vaikka gadaralaiset eivät olleet ottaneet Jeesusta vastaan, hän ei jättänyt heitä pimeyteen, jonka he itse olivat valinneet. Kun he pyysivät häntä lähtemään luotaan, he eivät olleet kuulleet hänen sanojaan. He eivät tienneet, mitä he hylkäsivät. Siksi hän uudelleen lähetti heille valoa sellaisten välityksellä, joita he eivät kieltäytyisi kuuntelemasta.

Aiheuttamalla sikojen tuhoutumisen saatanan tarkoitus oli kääntää ihmiset pois Vapahtajasta ja estää evankeliumin saarnaaminen sillä seudulla. Mutta juuri tämä tapaus paremmin kuin mikään muu sai koko maakunnan liikkeelle ja suuntasi huomion Kristukseen. Vaikka Vapahtaja itse lähtikin pois, hänen parantamansa miehet jäivät todistamaan hänen voimastaan. Niistä, jotka olivat olleet pimeyden ruhtinaan välikappaleita, tuli valon levittäjiä, Jumalan Pojan sanansaattajia. Ihmiset ihmettelivät kuunnellessaan heidän ihmeellistä kertomustaan. Ovi avautui evankeliumille koko sillä alueella. Kun Jeesus palasi Dekapoliiseen, ihmiset kerääntyivät hänen ympär-

rilleen, ja kolmen päivän ajan saivat kaupungin asukkaiden lisäksi tuhannet ympärillä asuvat kuulla pelastussanomaa. Paholaistenkin voima on Vapahtajan hallittavissa, ja paha käännetään palvelemaan hyvää.

Paheiden aiheuttama alennustila

Gadaran riivattujen kohtaaminen antoi opetuslapsille erään opetuksen. Se osoitti sen alennuksen syvyyden, johon saatana koettaa vetää koko ihmiskunnan, ja Kristuksen tehtävän vapauttaa ihmiset hänen vallastaan. Nuo kurjat olennot, jotka asuivat haudoissa ja olivat riivaajien vallassa ja hillitsemättömien intohimojen ja inhottavien halujen kahleissa, kuvaavat sitä, mitä ihmiskunnasta tulisi, jos se jätettäisiin saatanan tuomiovallan alaiseksi. Hän koettaa aina vaikuttaa ihmisiin hämmentääkseen heidän järkensä, kääntääkseen heidän mielensä kaikkeen pahaan ja kiihottaakseen heitä väkivaltaan ja rikoksiin. Hän veltostuttaa ruumiin, pimentää mielen ja turmelee sielun. Aina kun ihmiset hylkäävät Vapahtajan kutsun, he jättäytyvät sielunvihollisen valtaan. Lukemattomat tekevät näin nytkin elämän eri aloilla - kodissaan, työssään, vieläpä seurakunnassakin. Tämän tähden väkivalta ja rikokset ovat levinneet kautta maan, ja siveellinen pimeys peittää ihmisten asuinsijat kuoleman varjon tavoin. Petollisilla kiusauksillaan paholainen johtaa ihmiset yhä pitemmälle pahuudessa, kunnes seurauksena on lopullinen rappio ja turmio. Ainoan turvan hänen valtaansa vastaan suo Jeesuksen läsnäolo. Ihmisten ja enkelien edessä saatana on paljastettu ihmisen viholliseksi ja tuhojaksi, Kristus ihmisen ystäväksi ja Vapahtajaksi. Hänen Henkensä kehittää ihmisessä kaikkea sitä, mikä jalostaa luonnetta ja korottaa ihmisluontoa. Se luo ihmisen Jumalan kuvaksi ruumiiltaan, sielultaan ja mieleltään. »Sillä Jumala ei ole antanut meille pelkuruuden henkeä, vaan voiman ja rakkauden ja raittiuden hengen» (2 Tim. 1: 7). Hän on kutsunut meidät »omistamaan meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kirkkauden» - luonteen - ja tulemaan »Poikansa kuvan kaltaisiksi» (2 Tess. 2:14; Room. 8: 29).

Sielut, jotka ovat alentuneet sielunvihollisen välikappaleiksi, voivat vielä Kristuksen voiman avulla muuttua vanhurskauden saarnaajiksi, julistamaan Jumalan Pojan lähettäminä »kuinka suuria tekoja Herra on sinulle tehnyt ja kuinka hän on sinua armahtanut».

Palatessaan Gadarasta järven länsirannikolle Jeesus näki suuren kansanjoukon kokoontuneen häntä vastaanottamaan, ja he tervehtivät häntä iloiten. Hän viipyi jonkin aikaa meren rannalla opettaen ja parantaen ja lähti sitten LeeviMatteuksen taloon, missä tapasi publikaanit kokoontuneina juhlaan. Täältä hänet löysi Jairus, synagoogan esimies.

Tämä juutalaisten vanhin tuli Jeesuksen luo suuressa hädässä, heittäytyi hänen jalkojensa juureen ja huudahti: »Pieni tyttäreni on kuolemaisillaan; tule ja pane kätesi hänen päällensä, että hän tulisi terveeksi ja jäisi eloon.»

Jairuksen tyttären herättäminen

Jeesus lähti heti esimiehen kanssa tämän kotiin. Vaikka opetuslapset olivat nähneet niin monia Jeesuksen laupeudentöitä, he olivat hämmästyneitä hänen suostuessaan ylpeän rabbin pyyntöön, mutta kuitenkin he seurasivat Mestariaan, ja kansa tuli perässä innokkaana ja odottavana. Esimiehen talo ei ollutkaan kaukana, mutta Jeesus ja hänen seuralaisensa pääsivät vain hitaasti eteenpäin, sillä kansa tunkeili hänen ympärillään joka puolella. Tuskainen isä tuli kärsimättömäksi viivytyksestä, mutta Jeesus, joka sääli kansaa, pysähtyi silloin tällöin auttamaan jotakuta kärsivää tai lohduttamaan murheellista sydäntä.

Heidän ollessaan vielä matkalla sanansaattaja tunkeutui joukon läpi ja toi Jairukselle tiedon, että hänen tyttärensä oli kuollut ja että oli tarpeetonta enää vaivata Mestaria. Tämä puhe kuului Jeesuksenkin korviin. »Älä pelkää», hän sanoi, »usko ainoastaan, niin hän paranee.»

Jairus tunkeutui lähemmäksi Vapahtajaa, ja yhdessä he riensivät hänen kotiinsa. Palkatut itkijät ja huilunsoittajat olivat jo siellä ja täyttivät ilman valituksillaan. Koolla oleva joukko ja vallitseva melu kiusasivat Jeesusta. Hän koetti vaientaa heitä sanoen: »Mitä te häli-

[296]

sette ja itkette? Lapsi ei ole kuollut, vaan nukkuu. »Heitä suututtivat nämä vieraan sanat. He olivat nähneet lapsen kuoleman kourissa, ja he nauroivat hänelle. Vaatien heitä kaikkia lähtemään talosta Jeesus otti mu- kaansa lapsen isän ja äidin sekä kolme opetuslastaan: Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen, ja he astuivat yhdessä kuolleen huoneeseen.

Jeesus lähestyi vuodetta, otti lapsen käden omaansa ja lausui hiljaa tämän kodissa käytetyllä kielellä sanat: »Tyttö, minä sanon sinulle, nouse.»

Heti kulki elottoman ruumiin läpi värähdys. Valtimo alkoi jälleen sykkiä. Huulet avautuivat hymyyn. Silmät aukenivat suuriksi kuin unesta herätessä, ja tyttö katseli ihmetellen ympärillään olevaa joukkoa. Hän nousi, ja hänen vanhempansa sulkivat hänet syliinsä ilosta itkien.

»Uskosi on sinut pelastanut»

Matkalla esimiehen taloon Jeesus oli kohdannut kansanjoukossa naisraukan, joka kaksitoista vuotta oli kärsinyt taudista, joka oli tehnyt hänen elämänsä taakaksi. Hän oli kuluttanut kaikki varansa lääkkeisiin ja lääkäreille, jotka eivät voineet muuta kuin julistaa hänet parantumattomaksi. Mutta toivo heräsi hänen mielessään, kun hän kuuli Jeesuksen suorittamista parannuksista. Hän oli varma, että jos hän vain voisi päästä Jeesuksen luo, hänkin parantuisi. Heikkona ja sairaana hän saapui meren rannalle, missä Jeesus oli opettamassa, ja koetti tunkeutua kansanjoukon läpi, mutta turhaan. Hän seurasi häntä edelleen LeeviMatteuksen talosta, mutta ei voinut saavuttaa häntä. Hän alkoi jo joutua epätoivoon, kun Jeesus yrittäessään päästä kansanjoukon läpi tuli lähelle sitä paikkaa, jossa hän oli.

Nyt oli hänen kultainen tilaisuutensa. Hän oli tuon suuren lääkärin lähellä. Mutta vallitsevassa hälinässä hän ei voinut puhua hänelle eikä nähdä hänestä muuta kuin ohimenevän vilahduksen. Peläten menettävänsä ainoan parantumistilaisuutensa hän tunkeutui eteenpäin ja sanoi itsekseen: »Kunhan vain saan koskettaa edes hänen vaatteitaan, niin tulen terveeksi. »Jeesuksen kulkiessa ohi hän kurottautui eteenpäin, ja hänen onnistui töin tuskin koskettaa hänen vaatteensa lievettä. Mutta sillä hetkellä hän tunsu parantuneensa. Tuohon kosketukseen oli keskittyneenä hänen elämänsä usko, ja

heti hänen tuskansa ja heikkoutensa väistyivät täydellisen terveyden voiman tieltä.

Sydän täynnä kiitollisuutta hän koetti sitten vetäytyä pois tungoksesta, mutta äkkiä Jeesus seisahtui, ja kansakin pysähtyi. Hän kääntyi ja katsellen ympärilleen kysyi äänellä, joka selvästi kuului yli kansanjoukon kohinan: »Kuka koski minuun? » ; Kansa vastasi tähän kysymykseen hämmästynein katsein. Kysymys tuntui kummalliselta, koska häntä sysittiin joka puolelta ja tungettiin voimakkaasti sinne ja tänne.

Pietari, joka aina oli valmis puhumaan, sanoi: »Mestari, väentungos ahdistaa ja pusertaa sinua, ja sinä sanot: 'Kuka minuun koski?' » Jeesus vastasi: »Joku minuun koski; sillä minä tunsin, että voimaa lähti minusta. »Vapahtaja saattoi erottaa uskon kosketuksen välinpitämättömän joukon satunnaisesta kosketuksesta. Sellaista uskoa ei saanut sivuuttaa sanaa sanomatta. Hän tahtoi puhua tuolle vaatimattomalle naiselle lohdun sanoja, jotka tulisivat tälle ilon lähteeksi - sanoja, jotka olisivat siunaukseksi hänen seuraajilleen ajan loppuun asti.

[297]

Jeesus katsoi naiseen ja halusi välttämättä tietää, kuka häntä oli kosketanut. Huomatessaan salaamisen turhaksi nainen astui välisten esiin ja heittäytyi hänen jalkojensa juureen. Kiitollisuuden kyynelin hän kertoi kärsimystensä historian ja miten hän oli saanut avun. Jeesus sanoi lempeästi: »Tyttäreni, uskosi on sinut pelastanut; mene rauhaan. »Hän ei antanut vähintäkään sijaa sille taikauskoi-selle käsitykselle, että parantava voima olisi lähtenyt pelkästään hänen vaatteittensa kosketuksesta. Parantumista ei saanut aikaan vain ulkonainen kosketus vaan usko, joka tarttui hänen jumalalliseen voimaansa.

Uskon parantava voima

Ihmettelevä kansanjoukko, joka tunkeili Kristuksen ympärillä, ei huomannut saaneensa mitään elinvoimaa. Mutta kun kärsivä nainen ojensi kätensä koskettaakseen häntä ja uskoi tulevansa terveeksi, hän tunsu parantavan voiman. Näin on hengellistenkin asiain laita. Ei hyödytä mitään puhella uskonnosta välinpitämättömästi tai ru-koilla ilman sielun nälkää ja elävää uskoa. Nimellinen Kristukseen kohdistuva usko, joka ottaa hänet vastaan vain maailman Vapahta-

[298]

jana, ei voi koskaan parantaa sielua. Pelastukseksi koituva usko ei ole vain totuuden tunnustamista järjen avulla. Joka odottaa saavansa kaiken tiedon, ennen kuin hän haluaa uskoa, ei voi saada siunauksia Jumalalta.

Ei riitä, että me uskomme sen, mitä kerrotaan Kristuksesta, meidän täytyy uskoa Kristukseen. Meitä hyödyttää vain sellainen usko, joka ottaa hänet vastaan henkilökohtaisena Vapahtajana ja omaksuu hänen ansionsa meidän hyväksemme. Monet pitävät uskoa mielipiteenä. Pelastava usko on sopimus, jolla ne, jotka ottavat Kristuksen vastaan, yhtyvät liittoon Jumalan kanssa. Oikea usko on elämää. Elävä usko merkitsee lisääntyntä tarmoa ja lujaa luottamusta, joiden avulla sielusta tulee voitokas.

Parannettuaan naisen Jeesus halusi hänen tunnustavan saamansa siunauksen. Evankeliumin tarjoamia lahjoja ei tule hankkia itselleen varkain tai nauttia niistä salaa. Herra kehottaa meitä tunnustamaan hänen hyvyytensä. »Te olette minun todistajani, sanoo Herra, ja minä olen Jumala » (Jes. 43: 12).

Se, että tunnustamme hänen uskollisuutensa, on taivaan valitsema keino Kristuksen ilmaisemiseksi maailmalle. Meidän on tunnustettava hänen armonsa sellaisena, kuin muinaiset pyhät miehet sen tekivät tiettäväksi, mutta kaikkein tehokkain on todistus omasta kokemuksestamme. Olemme Jumalan todistajia ilmaistessamme itsessämme jumalallisen voiman vaikutusta. Jokaisen ihmisen elämä on erilainen kuin toisten, ja hänen kokemuksensa eroavat huomattavasti heidän kokemuksistaan. Jumala toivoo kiitoksemme kohoavan hänen luokseen yksilöllisyytemme leimaamana. Kun näihin kallisiin tunnustuksiin hänen armonsa kirkkauden kiitokseksi vielä liittyy Kristuksen kaltainen elämä, on niissä vastustamaton voima, joka koituu sielujen palastukseksi.

Kun ne kymmenen pitaalista tulivat Jeesuksen luo parannettaviksi, hän pyysi heitä menemään ja näyttämään itsensä papeille. Matkalla he puhdistuivat, mutta vain yksi heistä palasi antaakseen kunnian hänelle. Toiset menivät menojaan ja unohtivat hänet, joka oli tehnyt heidät terveiksi. Kuinka monet vielä nytkin tekevät samoin! Herra työskentelee lakkaamatta ihmiskunnan hyväksi. Hän jakaa alituisesti lahjojaan. Hän nostaa sairaita heidän tautivuoteeltaan, hän pelastaa ihmisiä vaaroista, joita he eivät näe, hän lähettää taivaan enkeleitä pelastamaan heitä onnettomuuksista ja varjelemaan heitä »rutolta,

joka pimeässä kulkee » ja »kulkutaudilta, joka päiväsydännä häviötä tekee » (Ps. 91: 6), mutta mikään ei vaikuta heihin. Hän on antanut kaikki taivaan rikkaudet lunastaakseen heidät, eivätkä he kuitenkaan muista hänen suurta rakkauttaan. Kiittämättömyydellään he sulkevat sydämensä Jumalan armolta. Erämaan kasvien tavoin he eivät tiedä mitään siitä, mikä hyvää on, vaan viihtyvät erämaan kuivuudessa ja kuumuudessa.

[299]

Meille itsellemme on hyödyksi pitää jokainen Jumalan lahja tuoreessa muistissa. Näin uskomme vahvistuu pyytämään ja saamaan yhä enemmän. Pienikin siunaus, jonka itse saamme Jumalalta, rohkaisee meitä enemmän kuin kaikki kertomukset toisten uskosta ja kokemuksista. Sielu, joka vastaanottaa Jumalan armon, on oleva kuin kasteltu puutarha. Hänen haavansa kasvavat nopeasti umpeen, valkeus koittaa hänelle pimeydessä ja Jumalan kunnia seuraa hänen suojanansa. Muistakaamme sen tähden Herran laupeutta ja hänen armonsa runsautta. Pystyttäkäämme Israelin kansan tavoin muistokiviä todistukseksi ja kirjoittakaamme niihin kertomus siitä, mitä Jumala on tehnyt hyväksemme. Ja kun muistelemme hänen menettelyään meitä kohtaan toiviomatkamme aikana, huudahtakaamme sydän tulvillaan kiitollisuutta: »Kuinka minä maksan Herralle kaikki hänen hyvät tekonsa minua kohtaan? Minä kohotan pelastuksen maljan ja huudan avukseni Herran nimeä. Minä täytän lupaukseni Herralle kaiken hänen kansansa edessä » (Ps. 116:12-14).

Luku 37—Ensimmäiset lähettäjä

Apostolit olivat Jeesuksen perheen jäseniä, ja he olivat seuranneet häntä hänen kulkiessaan jalkaisin Galilean läpi. He olivat jakaneet hänen kanssaan heitä kohdanneet vaivat ja vaikeudet. He olivat kuunnelleet hänen puheitaan, he olivat kulkeneet ja keskustelleet Jumalan Pojan kanssa, ja hän oli joka päivä opettanut heitä työskentelemään ihmiskunnan hyväksi. Kun Jeesus palveli ympärillään kokoontuneita suuria kansanjoukkoja, opetuslapset olivat saapuvilla valmiina noudattamaan hänen käskyjään ja keventämään hänen työtään. He auttoivat kansan järjestämisessä, he toivat sairaita Vapahtajan luo ja edistivät kaikkien mukavuutta. He huomasivat kiinnostuneet kuulijat, selittivät heille kirjoituksia ja työskentelivät eri tavoin heidän hengelliseksi rakentumisekseen. He opettivat sitä, mitä itse olivat Jeesukselta oppineet, ja saivat joka päivä runsaita kokemuksia. Mutta he tarvitsivat myös kokemusta työskentelyssä yksin. He tarvitsivat vielä paljon opetusta, suurta kärsivällisyyttä ja lempeyttä. Nyt, ollessaan vielä henkilökohtaisesti heidän kanssaan Vapahtaja lähetti heidät työhön edustajinaan. Hän näytti heille heidän virheensä, neuvoi ja oikaisi heitä.

Ollessaan Jeesuksen kanssa opetuslapset olivat usein hämmentyneet pappien ja fariseusten opetuksista, mutta he olivat esittäneet pulmansa Jeesukselle. Hän oli asettanut heidän eteensä Kirjoitusten totuudet perimätietojen vastakohtana. Näin hän oli lujittanut heidän luottamustaan Jumalan sanaan ja suuressa määrin vapauttanut heidät pelosta, jota he tunsivat rabbiineja kohtaan, ja perimätietojen kahleista. Opetuslasten kasvatuksessa Vapahtajan oman elämän esimerkki oli paljon tehokkaampi kuin pelkästään suullinen opetus. Kun he olivat erossa hänestä, heidän mieleensä muistui hänen jokainen katseensa, äänensävyensä ja sanansa. Usein joutuessaan taisteluun evankeliumin vihollisten kanssa he toistivat hänen sanojaan, ja nähdessään niiden vaikutuksen kansaan he iloitsivat suuresti.

Työhön Jeesuksen esimerkkiä seuraten

Jeesus kutsui kaksitoista opetuslastaan ympärilleen ja käski heidän mennä kaksittain kyliin ja kaupunkeihin. Ketään ei lähetetty yksin, vaan veli veljen, ystävä ystävän kanssa. Näin he voivat auttaa ja rohkaista toisiaan, neuvotella ja rukoilla yhdessä, ja toisen voima täydensi toisen heikkoutta. Samalla tavalla hän myöhemmin lähetti ne seitsemänkymmentä. Vapahtajan tarkoitus oli, että evankeliumin sanansaattajat tällä tavoin työskentelisivät yhdessä. Meidän aikamme evankeliumityö olisi paljon menestyksellisempää, jos tätä esimerkkiä tarkemmin seurattaisiin.

[301]

Opetuslasten sanoma oli sama kuin Johannes Kastajan ja Kristuksen itsensä: »Taivasten valtakunta on tullut lähelle. »Heidän ei tullut ruveta kansan kanssa kiistelemään siitä, oliko Jeesus Nasaretilainen Messias, mutta hänen nimessään heidän oli tehtävä samoja laupeudentöitä kuin hän oli tehnyt. Hän käski heitä: »Parantakaa sairaita, herättäkää kuolleita, puhdistakaa pitalisia, ajakaa ulos riivaajia. Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa.»

Toimintansa aikana Jeesus käytti enemmän aikaa sairaitten parantamiseen kuin saarnaamiseen. Hänen ihmetyönsä todistivat tosiksi hänen sanansa, ettei hän tullut tuhoamaan vaan pelastamaan. Hänen vanhurskautensa kävi hänen edellensä, ja Herran kunnia seurasi häntä. Minne ikinä hän meni, sinne tieto hänen armoitustaan kulki hänen edellään. Missä hän oli kulkenut, siellä hänen säälinsä kohteet iloitsivat terveydestään ja kokeilivat uusia voimiaan. Ihmisjoukkoja kerääntyi heidän ympärilleen kuullakseen heidän huuliltaan Herran tekemistä teoista. Hänen äänensä oli ensimmäinen ääni, jonka moni heistä koskaan oli kuullut, hänen nimensä ensimmäinen heidän lausumansa sana, hänen kasvonsa ensimmäiset, joita he olivat katselleet. Miksi he eivät siis rakastaisi Jeesusta ja kaiuttaisi hänen kiitostaan? Hän kulki kaupunkien ja kylien läpi kuin elävä virta, joka levitti elämää ja iloa kaikkialle, missä hän liikkui.

Kristuksen seuraajien on työskenneltävä hänen tavallaan. Meidän on ruokittava nälkäisiä, vaetetettava alastomia ja lohdutettava kärsiviä ja masentuneita. Meidän on autettava epätoivoon joutuneita ja herätettävä uutta toivoa toivottomissa. Ja meidänkin kohdallamme on täyttyvä seuraava lupaus: »Sinun vanhurskautesi käy sinun edelläsi, ja Jumalan kunnia seuraa suojanasi » (Jes. 58: 8). Epäitsek-

käänä palveluksena ilmenevä Kristuksen rakkaus voi tehokkaammin uudistaa pahantekijän kuin esivallan miekka tai tuomioistuin. Näitä tarvitaan herättämään lainrikkajissa pelkoa, mutta rakastava lähetyssaarnaaja voi tehdä enemmän kuin ne. Usein sydän paatuu nuhteista, mutta se sulaa Kristuksen rakkauden vaikutuksesta. Lähetyssaarnaaja ei voi vain parantaa fyysistä sairautta, vaan hän voi myös johdattaa syntisen Suuren Lääkärin luo, joka voi parantaa sielun synnin pitävyyttä. Jumalan tarkoitus on, että sairaat, onnettomat ja pahojen henkien riivaamat saavat hänen palvelijansa välityksellä kuulla hänen äänensä. Hän haluaa ihmisten välityksellä olla lohduttaja, jollaista maailma ei tunne.

Opetuslasten tuli ensimmäisellä lähetysmatkallaan mennä »Israelin huoneen kadonneitten lammasten tykö». Jos he nyt olisivat saarnanneet evankeliumia pakanoille tai samarialaisille, he olisivat menettäneet vaikutuksensa juutalaisiin. Kiihottamalla fariseusten ennakkoluuloja he olisivat joutuneet taisteluun, joka olisi masentanut heitä heti heidän työnsä alussa. Myös apostolit olivat hitaita käsittämään, että evankeliumi oli vietävä kaikille kansoille. Vasta kun he itse käsittäisivät tämän totuuden, he olisivat valmiit työskentelemään pakanain hyväksi. Jos juutalaiset ottaisivat evankeliumin vastaan, Jumala tekisi heistä lähettiläitään pakanain keskuuteen. Siksi heidän tuli ensimmäisinä kuulla sanoma.

Kaikkiällä Kristuksen työkentällä oli sieluja, jotka olivat heränneet näkemään tarpeensa ja jotka isosivat ja janosivat totuutta. Oli tullut aika lähettää sanoma hänen rakkaudestaan näille kaipaaville sydämille. Kaikkien näiden luo opetuslasten tuli mennä hänen sanansaattajinaan. Näin uskavaiset tottuisivat pitämään heitä Jumalan määrääminä opettajina, ja kun Vapahtaja otettaisiin pois heidän luotaan, he eivät jäisi ilman opettajia.

Tällä ensimmäisellä matkallaan opetuslasten tuli mennä vain sinne, missä Jeesus oli aikaisemmin käynyt ja saanut ystäviä. Heidän matkavalmistustensa tuli olla mitä yksinkertaisimpia. Mikään ei saisi kääntää heidän mieltään pois heidän suuresta työstään tai millään tavoin herättää vastustusta ja estää työn jatkumista.

Heidän ei tullut käyttää uskonnollisten opettajien pukua eikä minkäänlaista vaatepartta, joka erottaisi heidät vaatimattomista talonpojista. Heidän ei tullut mennä synagoogiin ja kutsua kansaa koolle jumalanpalvelukseen, vaan heidän tuli suorittaa työnsä kul-

kien talosta taloon. Heidän ei pitänyt tuhlata aikaa tarpeettomiin tervehdyksiin tai kulkea talosta taloon vain hovin vuoksi. Mutta joka paikassa heidän tuli käyttää hyväkseen niiden vieraanvaraisuutta, jotka olivat arvolliset ja jotka lausuiivat heidät tervetulleiksi yhtä sydämellisesti, kuin jos he vastaanottaisivat Kristuksen itsensä. Heidän tuli taloon astuessaan käyttää kaunista tervehdystä: »Rauha tälle talolle» (Luuk. 10: 5). Tuo talo saisi siunauksia heidän rukouksistaan, heidän kiitoslauluistaan ja raamatunselityksistään perhepiirissä.

Näiden opetuslasten tuli olla totuuden julistajia, valmistaa tietä Mestarin tulolle. Heidän julistamansa sanoma oli iankaikkisen elämän sana, ja ihmisten kohtalo riippui siitä, ottivatko he sen vastaan vai hylkäsivätkö sen. Teroittaakseen kansalle sen vakavuutta Jeesus käski opetuslapsiaan: »Ja missä teitä ei oteta vastaan eikä teidän sanojanne kuulla, lähtekää pois siitä talosta tai siitä kaupungista ja pudistakaa tomu jaloistanne. Totisesti minä sanon teille: Sodomian ja Gomorran maan on tuomiopäivänä oleva helpompi kuin sen kaupungin.»

Evankeliumin julistajien vaikeuksia

[303]

Nyt Vapahtajan katse tunkeutuu tulevaisuuteen, ja hän näkee laajempia työkenttiä, joilla opetuslapset tulevat todistamaan hänestä hänen kuolemansa jälkeen. Profeetallisella silmällään hän näkee palvelijainsa kokemukset kaikkina aikoina, kunnes hän tulee toisen kerran. Hän osoittaa seuraajilleen, millaisiin ristiriitoihin he tulevat joutumaan; hän paljastaa heille taistelun luonteen ja tavan. Hän kuvailee heille, mitä vaaroja he tulevat kohtaamaan ja millaista itsensä kieltämistä heiltä vaaditaan. Hän toivoo heidän laskevan kustannukset, ettei vihollinen äkkiarvaamatta voi heitä yllättää. Heidän taistelunsa ei tule olemaan lihaa ja verta vastaan, vaan »hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa» (Ef. 6: 12). He joutuvat taistelemaan yliluonnollisia voimia vastaan, mutta heille luvataan yliluonnollista apua. Kaikki taivaan olennot kuuluvat tähän sotajoukkoon. Ja siellä on myös enkeleitä korkeampia. Pyhä Henki, Herran sotajoukon johtajan edustaja, tulee johtamaan taistelua. Meillä saattaa olla monia heikkouksia, hirveitä syntejä ja erehdyksiä, mutta Jumalan armo kuuluu kaikille, jotka

katuvina sitä etsivät. Kaikkivaltiaan voima tulee niiden avuksi, jotka luottavat Jumalaan.

Jeesus sanoi: »Katso, minä lähetän teidät niinkuin lampaat susien keskelle; olkaa siis älykkäät kuin käärmeet ja viattomat kuin kyyhkysket. »Jeesus ei koskaan säästänyt yhtään totuuden sanaa, mutta hän puhui ne aina rakkaudella. Seurustellessaan ihmisten kanssa hän osoitti mitä suurinta tahdikkuutta, huomaavaisuutta ja ystävällisyyttä heitä kohtaan. Hän ei ollut koskaan epäkohtelias, ei koskaan tarpeettomasti lausunut ankaraa sanaa eikä koskaan tuottanut tarpeettomasti tuskaa herkälle sielulle. Hän ei tuominnut ihmisen heikkouksia. Hän tuomitsi pelottomasti tekopyhyyden, epäuskon ja vääryyden, mutta tuska väreili hänen äänessään hänen lausuessaan kirveleviä moitteitaan. Hän itki Jerusalemiä, rakastamaansa kaupunkia, joka kieltäytyi vastaanottamasta häntä, joka oli tie, totuus ja elämä. He hylkäsivät hänet, Vapahtajansa, mutta hän kohteli heitä säälivän hellästi ja muurehti heidän tähtensä niin syvästi, että se mursi hänen sydämensä. Jokainen sielu oli hänen silmissään kallis. Vaikka hän aina käyttäytyi jumalallisen arvokkaasti, hän kumartui hellästi huolehtien jokaisen Jumalan perheen jäsenen puoleen. Jokaisessa ihmisessä hän näki langenneen sielun, jonka pelastaminen oli hänen tehtävänsä.

[304] Kristuksen palvelijat eivät saa noudattaa luonnollisen sydämen vaatimuksia. Heidän on oltava läheisessä yhteydessä Jumalan kanssa, jottei heitä loukattaessa oma minä nostaisi päätään ja jotteivät he kiihtyneinä syytäisi sopimatonta sanatulvaa, joka ei kasteen tai hiljaisen sadekuuron tavoin virvoita nääntyneitä kasveja. Voima, jolla heidän on voitettava paha, on Kristuksen voima. Kristuksen kunnia on heidän väkevyytensä. Heidän on kiinnitettävä katseensa hänen rakastettavuuteensa. Silloin he voivat julistaa evankeliumia tahdikkaasti ja hienotunteisesti. Mieli, joka loukattaessakin pysyy sävyisänä, puhuu paljon vakuuttavammin totuuden puolesta kuin voimakkain todistelu.

Ne, jotka joutuvat taisteluun totuuden vihollisten kanssa, joutuvat kohtaamaan ei vain ihmisiä, vaan itse saatanan joukkoineen. Heidän tulee muistaa Vapahtajan sanat: »Katso, minä lähetän teidät niinkuin lampaat susien keskelle » (Luuk. 10: 3). Jos he lepäävät Jumalan rakkaudessa, he voivat säilyttää mielensä tyyneyden, vaikka heitä henkilökohtaisesti loukataankin. Herra pukee heidät jumalalliseen

sotaasuun. Hänen Pyhä Henkensä vaikuttaa mieleen ja sydämeen, niin että heidän äänensä ei kiihdy susien ulvonnalla kaltaiseksi.

Jeesus sanoi edelleen neuvoessaan opetuslapsiaan: »Kavahtakaa ihmisiä. »Heidän ei tullut sokeasti luottaa niihin, jotka eivät tunteneet Jumalaa, ja ilmaista heille suunnitelmiaan, sillä tämä koituisi hyödyksi saatanan palvelijoille. Ihmisten keksinnöt ovat usein Jumalan suunnitelmien vastaisia. Niiden, jotka rakentavat Jumalan pyhäkköä, on rakennettava vuorella näytetyn mallin, jumalallisen esikuvan, mukaan. Kun Jumalan palvelijat luottavat sellaisten ihmisten neuvoihin, jotka eivät ole Pyhän Hengen johdatuksen alaisia, se on Jumalan häpäisemistä ja evankeliumin pettämistä. Maailman viisaus on hulluutta Jumalan silmissä. Ne, jotka siihen luottavat, eksyvät varmasti.

»He vetävät teidät oikeuksiin, catdog ja teidät viedään maaherrain ja kuningasten eteen minun tähteni, todistukseksi heille ja pakanoille. »Vaino saa valon leviämään. Kristuksen palvelijoita viedään maailman suurten miesten eteen, jotka muutoin eivät koskaan saisi kuulla evankeliumia. Totuus on esitetty näille ihmisille väärällä tavalla. He ovat kuulleet vääriä syytöksiä Kristuksen opetuslasten uskosta. Usein ainoa tapa, jolla he voivat saada selville sen todellisen luonteen, ovat niiden todistukset, joita tuodaan oikeuden eteen vastaamaan uskostaan. Tutkinnossa näitä vaaditaan vastaamaan, ja heidän tuomariensa on pakko kuunnella esitettyjä todistuksia. Jumala antaa palvelijoilleen armoa ja viisautta joka tilanteessa. Jeesus sanoo: »Teille annetaan sillä hetkellä, mitä teidän on puhuminen. Sillä ette te itse puhu, vaan teidän Isänne Henki puhuu teissä. »Kun Jumalan Henki valaisee hänen palvelijainsa mielen, tulee totuus julistetuksi jumalallisessa voimassaan ja kauneudessaan. Ne, jotka vastustavat totuutta, tulevat syyttämään ja sortamaan opetuslapsia. Mutta tappioissa ja kärsimyksissä, aina kuolemaan saakka, Jumalan lasten on osoitettava jumalallisen esikuvansa kaltaista nöyryyttä. Näin tulee näkyviin saatanan palvelijain ja Kristuksen edustajain välinen vastakohta. Vapahtaja tulee korotetuksi hallitsijain ja kansan edessä.

Opetuslapsille ei annettu marttyyrien rohkeutta ja urhoollisuutta, ennen kuin tällaista armoa tarvittiin. Silloin Vapahtajan lupaus täyttyi. Kun Pietari ja Johannes todistivat sanhedrinin edessä, ihmiset »ihmettelivät; ja he tunsivat heidät niiksi, jotka olivat olleet

[305]

Jeesuksen kanssa » (Ap.t. 4: 13). Stefanuksesta kirjoitetaan, että »kaikki, jotka neuvostossa istuivat, loivat katseensa häneen, ja hänen kasvonsa olivat heistä niinkuin enkelin kasvot». Ihmiset »eivät kyenneet pitämään puoliaan sitä viisautta ja henkeä vastaan, jolla hän puhui » (Ap.t. 6: 15, 10). Ja Paavali sanoo kirjoittaessaan omasta oikeudenkäynnistään keisarin tuomioistuimessa: »Ensi kertaa puolustautuessani ei kukaan tullut avukseni. — Mutta Herra auttoi minua ja vahvisti minua, että sanan julistaminen minun kauttani tulisi täydelleen suoritetuksi, ja kaikki pakanat sen kuulisivat; ja minä pelastuin jalopeurain kidasta » (2 Tim. 4: 16, 17).

Kristuksen palvelijain ei tullut valmistaa mitään puheita esitettäväksi, kun he joutuivat oikeuden eteen. Heidän valmistuksenaan olisi päivittäinen Jumalan sanan kalliiden opetusten painaminen mieleen ja uskon vahvistaminen rukouksen avulla. Koetuksen hetkellä Pyhä Henki toisi heidän mieleensä juuri ne totuudet, joita tarvitaan.

Jokapäiväinen, vakava pyrkimys oppia tuntemaan Jumalaa ja hänen lähettämäänsä Jeesusta Kristusta antaisi sielulle voimaa ja vaikutusvaltaa. Ahkeran raamatuntutkimisen avulla saavutettu tieto tulisi mieleen oikealla hetkellä. Mutta se, joka oli laiminlyönyt tutustua Kristuksen sanoihin eikä ollut koskaan kokenut hänen armonsa voimaa koetuksissa, ei voinut odottaa, että Pyhä Henki toisi hänen mieleensä Kristuksen sanoja. Heidän oli palveltava Jumalaa joka päivä jakamattomalla rakkaudella ja sitten luotettava häneen.

Niin katkera olisi viha evankeliumia kohtaan, että hellimmätkin maalliset siteet katkeaisivat. Kristuksen opetuslasten omat perheenjäsenet antaisivat heidät allttiiksi kuolemaan. Jeesus jatkoi: »Te joudutte kaikkien vihattaviksi minun nimeni tähden; mutta joka vahvana pysyy loppuun asti, se pelastuu » (Mark. 13: 13). Mutta hän pyysi, etteivät he tarpeettomasti antautuisi vainolle allttiiksi. Hän itse vaihtoi usein työkentän toiseen paetakseen niitä, jotka vainosivat hänen henkeään. Kun nasaretilaiset eivät ottaneet häntä vastaan, vaan koettivat tappaa hänet, hän meni Kapernaumiin, ja siellä ihmiset olivat hämmästyneitä hänen opetuksestaan, »sillä hänen puheessansa oli voima » (Luuk. 4: 32). Niin ei myöskään hänen seuraajiensa tulisi masentua vainosta vaan etsiä toinen paikka, jossa he voisivat jatkaa työtään sielujen pelastukseksi.

Palvelija ei ole herraansa parempi. Taivaan ruhtinasta nimitettiin Beelsebuliksi, ja hänen opetuslapsiaan tullaan kohtelemaan samalla

tavalla. Mutta vaarankin uhatessa Kristuksen seuraajien on tunnustettava periaatteensa. Heidän tulisi pitää salailua arvoaan alentavana. He eivät voi jäädä odottamaan toimettomina, kunnes ovat varmat siitä, että totuuden tunnustaminen on turvallista. Heidät on asetettu vartijoiksi, varoittamaan ihmisiä vaarasta. Kristukselta saatua totuutta on vapaasti ja avoimesti julistettava kaikille. Jeesus sanoi: »Minkä minä sanon teille pimeässä, se puhukaa päivän valossa. Ja minkä kuulette kuiskattavan korvaanne, se julistakaa katoilta.»

[306]

Jeesus ei koskaan ostanut rauhaa totuuden hinnalla. Hänen sydämensä oli tulvillaan rakkautta koko ihmiskuntaa kohtaan, mutta hän ei koskaan suhtautunut lempeästi syntiin. Hän oli ihmisille niin hyvä ystävä, että hän ei voinut vaieta, kun he menettelivät sellaisella tavalla, joka tuottaisi turmion heidän sielulleen, jonka hän oli omalla verellään ostanut. Hän työskenteli saadakseen ihmiset uskollisiksi omalle itselleen, korkeammille ja ikuisille pyrkimyksilleen. Kristuksen palvelijat on kutsuttu samaan työhön, ja heidän on varottava, etteivät he luovu totuudesta koettaessaan estää epäsopua. Heidän on edistettävä »rauhaa ja keskinäistä rakentumista» (Room. 14: 19), mutta todellista rauhaa ei koskaan voida saada aikaan tinkimällä periaatteista. Eikä kukaan voi olla uskollinen periaatteilleen herättämättä vastustusta. Kristillisyyttä, joka todella on hengellistä, tulevat vastustamaan ne, jotka eivät ole kuuliaisia. Mutta Jeesus pyysi opetuslapsiaan: »Älkää pelätkö niitä, jotka tappavat ruumiin, mutta eivät voi tappaa sielua.» Niiden, jotka ovat uskollisia Jumalalle, ei tarvitse pelätä ihmisten voimaa eikä saatanan vihamielisyyttä. Kristuksessa heidän iankaikkinen elämänsä on turvattu. Heidän tulee ainoastaan pelätä sitä, etteivät luovu totuudesta ja näin petä sitä luottamusta, jolla Jumala on heitä kunnioittanut.

Saatana koettaa täyttää ihmisten sydämen epäilyksellä. Hän johdattaa heidät pitämään Jumalaa ankarana tuomarina. Hän kiusaa heitä syntiin ja sitten pitämään itseään liian huonoina lähestyäkseen taivaallista Isäänsä tai herättäkseen hänen sääliään. Jumala ymmärtää kaiken tämän. Jeesus vakuuttaa opetuslapsilleen Jumalan tuntevan myötätuntoa heitä kohtaan heidän puutteissaan ja heikkouksissaan. Ei ainoakaan huokaus, tuska tai suru, joka lävistää sielun, ole värähdyttämättä Isän sydäntä.

Jumalan huolenpito palvelijoistaan

[307] Raamattu esittää meille Jumalan hänen korkealla ja pyhällä paikallaan, ei toimeettomana, ei äänettömänä tai ylhäisessä yksinäisyydessään, vaan kymmenen tuhatta kertaa kymmenen tuhannen ja tuhat kertaa tuhannen pyhän olennon ympäröimänä, jotka kaikki odottavat saadakseen täyttää hänen tahtonsa. Meille näkymättömien välikappaleiden kautta hän on vilkkaassa yhteydessä valtakuntansa jokaisen osan kanssa. Mutta hänen ja koko taivaan mielenkiinto keskittyy juuri tähän hiukkaseen maailmankaikkeudessa ja niihin sieluihin, joita pelasta-

maan hän lähetti ainosyntyisen Poikansa. Jumala kumartuu valtaistuimeltaan kuuntelemaan ahdistettujen huokauksia. Hän vastaa jokaiseen vilpittömään rukoukseen: »Tässä minä olen.» Hän nostaa sorretut ja masennetut. Kaikissa meidän ahdistuksissamme hänelläkin on ahdistus. Jokaisessa kiusauksessa ja koettelemuksessa hänen kasvojensa enkeli on lähellä auttamassa.

Ei varpunenkaan putoa maahan Isämme tietämättä. Saatanan viha Jumalaa kohtaan saa hänet vihaamaan jokaista Vapahtajan huolenpidon kohdetta. Hän koettaa turmella Jumalan käsialan, ja hän iloitsee mykkien eläintenkin tuhoamisesta. Vain Jumalan huolenpito varjelee linnut ilahduttamaan meitä liveryyksillään. Mutta hän ei unohda varpusiakaan. »Älkää siis peljätkö; te olette suurempiarvoiset kuin monta varpusta.»

Jeesus jatkaa: Niinkuin te tunnustatte minut ihmisten edessä, niin minäkin tunnustan teidät Jumalan ja pyhien enkelien edessä. Teidän on oltava minun todistajiani maan päällä, kanavia, joita myöten minun armoni voi virrata maailman pelastukseksi. Samoin minä tahdon olla teidän edustajanne taivaassa. Isä ei katso teidän puutteellista luonnettanne, vaan hän näkee teidät puettuina minun täydellisyyteeni. Minä olen välittäjä, jonka kautta taivaan siunaukset tulevat teidän osaksenne. Ja jokainen, joka tunnustaa minut osallistumalla uhriini kadotettujen hyväksi, tullaan tunnustamaan osalliseksi lunastettujen riemuun ja kirkkauteen.

Sillä, joka tunnustaa Kristusta, täytyy olla Kristus asumassa sydämessään. Hän ei voi jakaa toisille sitä, mitä hän ei ole itse saanut. Opetuslapset voivat puhua sujuvasti opinkappaleista, he voivat toistaa Kristuksen omia sanoja, mutta ellei heillä ole Kristuksen kaltaista nöyryyttä ja rakkautta, he eivät tunnusta häntä. Kristuksen hengen

vastainen henki kieltää hänet, olipa opillinen tunnus- tus mikä tahansa. Ihmiset voivat kieltää Kristuksen puhumalla pahaan, keskustelemalla turhista asioista ja käyttämällä valheellisia tai epäystävällisiä sanoja. He voivat kieltää hänet välttämällä elämän taakkoja tai antautumalla synnillisiin nautintoihin. He voivat kieltää hänet mukautumalla tämän maailman mukaan, käyttäytymällä epäkohteliaasti, pysymällä omissa mielipiteissään, puolustelemalla itseään, epäilemällä, turhia huolehtimalla ja pysymällä pimeydessä. Kaikilla näillä tavoilla he osoittavat, ettei Kristus asu heissä. Ja hän sanoo: »Joka kieltää minut ihmisten edessä, sen minäkin kiellän Isäni edessä, joka on taivaissa.»

Vapahtaja kielsi opetuslapsiaan toivomasta, että maailman viha evankeliumia kohtaan voitettaisiin tai että sen vastustus jonkin ajan kuluttua lakkaisi. Hän lausui: »En ole tullut tuomaan rauhaa, vaan miekan. »Tämä taistelun syytyminen ei ole evankeliumin vaikutusta vaan seuraus sen vastustamisesta. Vaikein kaikista vainoista on erimielisyys kodissa, rakkaimpien maallisten ystävien vieraantuminen. Mutta Jeesus sanoo: »Joka ei ota ristiänsä ja seuraa minua, se ei ole minulle sovelias.»

Kristuksen palvelijain tehtävä on suuri kunnia ja pyhä luottamus-tehtävä. Hän sanoikin: »Joka ottaa tykönsä teidät, se ottaa tykönsä minut; ja joka ottaa minut tykönsä, ottaa tykönsä hänet, joka on minut lähettänyt. »Ei yksikään heille hänen nimessään tehty ystävälinen teko jää huomaamatta tai palkitsematta. Ja hän sulkee samaan hellään huolenpitoon Jumalan perheen heikoimman ja pienimmän jäsenen sanoen: »Ja kuka hyvänsä antaa yhdelle näistä pienistä » - jotka uskonsa ja Kristuksen tuntemisen puolesta ovat kuin lapsia - »maljallisen kylmää vettä, hänen juodaksensa, opetuslapsen nimen tähden, totisesti minä sanon teille: hän ei jää palkkaansa vaille.»

Tähän Vapahtaja päätti opetuksensa. Kristuksen nimessä lähtivät nuo kaksitoista valittua, niin kuin hänkin oli lähtenyt, »julistamaan evankeliumia köyhille, — sitomaan särjettyjä sydämiä, julistamaan vangituille vapautusta ja sokeille näkönsä saamista, päästämään sorretut vapauteen, saarnaamaan Herran otollista vuotta » (Luuk. 4: 18,19).

Luku 38—Levon tarve

Palattuaan lähetysmatkaltaan »apostolit kokoontuivat Jeesuksen tykö ja kertoivat hänelle kaikki, mitä olivat tehneet ja mitä olivat opettaneet. Niin hän sanoi heille: 'Tulkaa te yksinäisyyteen, autioon paikkaan, ja levähtäkää vähän.' Sillä tulijoita ja menijöitä oli paljon, ja heillä ei ollut aikaa syödäkään.»

Opetuslapset tulivat Jeesuksen luo ja kertoivat hänelle kaikki. Heidän läheinen suhteensa häneen antoi heille rohkeutta esittää hänelle mieluisat ja epämieluisat kokemuksensa, ilonsa nähdessään työnsä tuloksia ja surunsa epäonnistumisestaan, virheistään ja heikkoudestaan. He olivat tehneet erehdyksiä aloitelevassa työssään evankelistoina, ja kun he avoimesti kertoivat Jeesukselle kokemuksestaan, hän huomasi heidän tarvitsevan paljon opetusta. Hän näki myös, että he olivat väsyneet työstään ja tarvitsivat lepoa.

Mutta missä he sitten olivatkin, he eivät voineet saada tarvitsemaansa hiljaista hetkeä, »sillä tulijoita ja menijöitä oli paljon, ja heillä ei ollut aikaa syödäkään». Kansa tunkeili Jeesuksen luo, sillä se halusi tulla terveeksi ja tahtoi kuunnella hänen sanojaan. Monet tunsivat halua lähestyä häntä, sillä hän näytti heistä olevan kaikkien siunausten lähde. Monet niistä, jotka silloin tunkeutuivat Kristuksen luo saadakseen terveyden kalliin lahjan, vastaanottivat hänet Vapahtajanaan. Monet toiset, jotka silloin pelkäsivät tunnustaa häntä fariseusten tähden, kääntyivät Pyhän Hengen vuodatuksessa ja tunnustivat hänet Jumalan Pojaksi vihaisten pappien ja hallitusmiesten edessä.

Mutta nyt Kristus halusi vetäytyä syrjään ollakseen opetuslastensa kanssa, sillä hänellä oli heille paljon sanottavaa. He olivat työssään käyneet läpi kokeen ja kohdanneet vastustusta eri muodoissa. Tähän asti he olivat kaikesta neuvotelleet Kristuksen kanssa, mutta nyt he olivat jonkin aikaa olleet yksin ja olivat joskus olleet hyvinkin huolissaan siitä, mitä heidän pitäisi tehdä. He olivat saaneet työstään suurta rohkaisua, sillä Kristus ei lähettänyt heitä ilman Pyhää Henkeään, ja uskon kautta häneen he tekivät monia ihmei-

tä, mutta nyt he tarvitsivat elämän leipää. Heille oli tarpeen mennä syrjäiseen paikkaan, jossa he voivat seurustella Jeesuksen kanssa ja saada ohjeita tulevaa työtään varten. [310]

»Niin hän sanoi heille: 'Tulkaa te yksinäisyyteen, autioon paikkaan, ja levähtäkää vähän.' » Kristus tuntee hellyyttä ja sääliä kaikkia palveluksessaan olevia kohtaan. Hän halusi osoittaa opetuslapsilleen, ettei Jumala vaadi uhria vaan armeliaisuutta. He olivat panneet koko sielunsa työhön ihmisten hyväksi, ja tämä kulutti heidän ruumiillisia ja henkisiä voimiaan. Heidän velvollisuutensa oli nyt levätä.

Kun opetuslapset näkivät työnsä menestyksen, he olivat vaarassa ottaa ansion siitä itselleen ja tulla ylpeiksi ja langeta täten saatanan kiusaukseen. Heitä odotti suuri työ, ja ennen muuta heidän tuli oppia, ettei heidän voimansa ollut heissä itsessään vaan Jumalassa. Kuten Mooses oli Siinain erämaassa, Daavid Juudean kukkuloilla ja Elia Kerit in purolla, niin opetuslastenkin tuli päästä syrjään työsaraltaan ja seurustella Kristuksen, luonnon ja oman sydämensä kanssa.

Opetuslasten ollessa lähetysmatkallaan Jeesus oli käynyt muissa kaupungeissa ja kylissä ja saarnannut valtakunnan evankeliumia. Näihin aikoihin hän sai tiedon Johannes Kastajan kuolemasta. Tämä tapaus toi elävästi hänen mieleensä sen kohtalon, jota kohti hän itse oli kulkemassa. Synkkiä pilviä kerääntyi jo hänen polkunsa ylle. Papit ja rabbiinit suunnitelivat valppaina hänen kuolemaansa, vakoilijoita seurasi hänen kintereillään, ja joka puolella laadittiin yhä useampia suunnitelmia hänen tuhoamiseksi. Tiedot apostolien saarnatyöstä kautta Galilean tulivat Herodeksen korviin ja kiinnittivät hänen huomionsa Jeesukseen ja hänen työhönsä. »Se on Johannes Kastaja», hän sanoi, »hän on noussut kuolleista», ja hän ilmaisi haluavansa nähdä Jeesuksen. Herodeksella oli alituinen pelko siitä, että salassa valmisteltiin vallankumousta, jonka tarkoitus olisi syöstä hänet valtaistuimelta ja murtaa Rooman ies Juudan kansalta. Kansan keskuudessa ilmeni tyytymättömyyden ja kapinallisuuden henkeä. Oli ilmeistä, ettei Kristuksen julkinen työ Galileassa voinut kauan jatkua. Hänen kärsimisensä aika lähestyi, ja hän halusi jonkin aikaa olla syrjässä kansanjoukon hälinältä.

Murheellisin sydämin Johanneksen opetuslapset kantoivat opettajansa silvotun ruumiin hautaan. Sitten he »palasivat ja kertoivat Jeesukselle kaikki». Nämä opetuslapset olivat olleet kateellisia Kristukselle, kun hän näytti vetävän puoleensa ihmisiä Johanneksen luo-

ta. He olivat olleet fariseusten puolella syyttämässä häntä, kun hän istui publikaanien joukossa Matteuksen pidoissa. He olivat epäilleet hänen jumalallista tehtäväänsä, koska hän ei vapauttanut Johannes-ta vankilasta. Mutta nyt kun heidän opettajansa oli kuollut ja he kaipasivat lohdutusta suuressa surussaan ja opastusta tulevaan työhönsä, he tulivat Jeesuksen luo ja liittyivät häneen. Hekin tarvitsivat hiljaisia hetkiä seurustellakseen Jeesuksen kanssa.

[311] Lähellä Beetsaidaa, järven pohjoispäässä, oli yksinäinen seutu, jota nyt kaunisti kevään vehmas vehreys ja joka tarjosi tervetulleen lepopaikan Jeesukselle ja hänen opetuslapsilleen. Tähän paikkaan he lähtivät veneellään järven poikki. Siellä he olisivat syrjässä valtateistä ja liikeväylistä sekä kaupungin melusta ja kohinasta. Luonto itsessään oli heille lepoa, virkistävää vaihtelua mielelle. Täällä he saattaisivat kuunnella Kristuksen sanoja ilman kirjanoppineiden ja fariseusten vihaisia välihuomautuksia, loukkauksia ja syytöksiä. Täällä he saisivat lyhyen ajan nauttia ihanasta etuoikeudesta saada olla Mestarin seurassa.

Kristuksen ja hänen opetuslastensa nauttima lepo ei ollut mukavuutta rakastavaa joutilaisuutta. He eivät käyttäneet yksinäisyydessä viettämäänsä aikaa huvitusten etsimiseen. He keskustelivat Jumalan työstä ja mahdollisuuksista saada se yhä tehokkaammaksi. Jeesus oikaisi heidän virheitään ja esitti heille oikean tavan lähestyä ihmisiä.

Vaikka Jeesus voi tehdä ihmeitä ja oli antanut opetuslapsilleenkin saman vallan, hän käski uupuneitten palvelijainsa lähteä yksinäisyyteen maalle lepäämään. Lausueessaan, että eloa on paljon mutta työmiehiä vähän, hän ei teroittanut opetuslapsilleen lakkaamattoman työn välttämättömyyttä vaan sanoi: »Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa » (Matt. 9: 38). Jumala on määrännyt jokaiselle ihmiselle työn hänen kykyjensä mukaan (Ef. 4: 11-13), eikä hän haluaisi vastuuta sälytettävän vain muutamille toisten jäädessä vaille mitään taakkaa tai sielun vaivaa.

[312] Kristuksen lohdulliset sanat kuuluvat hänen palvelijoilleen nykyaikana yhtä varmasti kuin ne kuuluivat hänen opetuslapsilleen. »Tulkaa te yksinäisyyteen, — ja levähtäkää vähän. » Näin hän lausui niille, jotka ovat uupuneita ja väsyneitä. Ei ole viisasta aina olla työn taakan alla ja jännityksessä, ei edes kun on kysymyksessä huo- lehtiminen ihmisten hengellisistä tarpeista, sillä silloin oma

hengellinen tila tulee laiminlyödyksi, ja hengen, sielun ja ruumiin voimat rasittuvat liikaa. Itsekieltäymystä vaaditaan Kristuksen opetuslapsipa ja uhrauksia on tehtävä, mutta heidän on myös huolehdittava siitä, etteivät he liiallisessa innossaan anna saatanalle tilaisuutta käyttää hyväkseen inhimillistä heikkoutta, jolloin Jumalan työ kärsii vahinkoa.

Rabbiinien mielestä uskonnon ydin oli olla aina vilkkaassa toiminnassa. He olivat riippuvaisia joistakin ulkonaisista muodoista osoittaakseen erinomaista hurskauttaan. Näin he erottivat sielunsa Jumalasta ja sulkeutuivat itsetyytyväisyyteensä. Sama vaara uhkaa vieläkin. Kun toiminta lisääntyy ja ihmiset saavuttavat menestystä tehdessään Jumalan työtä, on vaara luottaa ihmisten suunnitelmiin ja menetelmiin. Olemme taipuvaisia rukoilemaan vähemmän ja omistamaan vähemmän uskoa. Opetuslasten tavoin olemme vaarassa unohtaa riippuvaisuutemme Jumalasta ja koetamme tehdä toimeilaisuudestamme pelastajamme. Meidän on alituisesti katsottava Jeesukseen käsittäen, että hänen voimansa tekee työn. Samalla kun innokkaasti työskentelemme kadotettujen pelastamiseksi meidän on myös otettava aikaa mietiskelyyn, rukoukseen ja Jumalan sanan tutkimiseen. Vain ahkerasti rukoillen suoritettu ja Kristuksen ansiolla pyhitetty työ on lopulta osoittautuva tehokkaaksi edistämään hyvää.

Kenenkään elämä ei ole ollut niin täynnä työtä ja vastuuta kuin Jeesuksen elämä. Kuinka usein hänet kuitenkin löydettiin rukoilemassa! Miten katkeamaton oli hänen yhteytensä Jumalan kanssa! Hänen maallisen elämänsä historiasta löydämme yhä uudelleen seuraavanlaisia kohtia: »Ja varhain aamulla, kun vielä oli pimeä, hän nousi, lähti ulos ja meni autioon paikkaan; ja siellä hän rukoili. » »Paljon kansaa kokoontui kuulemaan häntä ja parantuakseen vaivoistaan. Mutta hän vetäytyi pois ja oleskeli erämaassa ja rukoili. » »Niin tapahtui niinä päivinä, että hän lähti vuorelle rukoilemaan; ja hän oli siellä kaiken yönä rukoillen Jumalaa » (Mark. 1: 35; Luuk. 5: 15,16; 6: 12).

Uhratessaan koko elämänsä toisten hyväksi Vapahtaja huomasi tarpeelliseksi vetäytyä syrjään liikeväyliltä ja kansanjoukon keskuudesta, joka seurasi häntä päivästä päivään. Hänen täytyi kääntyä pois lakkaamattoman toiminnan täyttämästä elämästä ja luopua kosketuksesta inhimillisen hädän kanssa etsiäkseen hiljaisuutta ja katkeamatonta yhteyttä Isänsä kanssa. Koska hän oli ihminen kuten mekin,

osallinen puutteistamme ja heikkouksistamme, hän oli kokonaan riippuvainen Jumalasta, ja salaisessa rukouspaikassaan hän ammensi taivaallista voimaa vahvistuakseen kohtaamaan velvollisuutensa ja koettelemuksensa. Synnin maailmassa Jeesus kesti taisteluita ja sielun tuskaa. Yhteydessä Jumalan kanssa hän vapautui huolista, jotka raskaina häntä painoivat. Sieltä hän löysi lohtua ja iloa.

[313]

Kristuksessa ihmiskunnan hä- tähuuto nousi armahtavan Isän eteen. Ihmisenä hän rukoili Jumalan valtaistuimen edessä, kunnes hänen inhimillisyytensä tuli ladatuksi taivaallisella virralla, joka yhdistäisi inhimillisyyden ja jumalallisuuden. Lakkaamattomassa yhteydessä Jumalan kanssa hän vastaanotti elämää antaakseen elämän maailmalle. Hänen kokemustensa täytyy toistua meissä.

»Tulkaa te yksinäisyyteen», hän kehottaa meitä. Jos noudattaisimme hänen sanaansa, olisimme voimakkaampia ja suuremmaksi hyödyksi. Opetuslapset etsivät Jeesusta ja kertoivat hänelle kaiken, ja hän rohkaisi ja neuvoi heitä. Jos me nykyaikana ottaisimme aikaa mennä Jeesuksen luo ja kertoa hänelle tarpeemme, emme pettyisi, sillä hän seisoi oikealla puolellamme auttamassa meitä. Tarvitsemme enemmän yksinkertaisuutta, enemmän uskoa ja luottamusta Vapahtajaamme. Hän, jonka nimi on »Väkevä Jumala, Iankaikkinen isä, Rauhanruhtinas», hän, josta on kirjoitettu: »jonka hartioilla on herraus», on ihmeellinen neuvonantaja. Meitä kehoitetaan pyytämään häneltä viisautta. Hän »antaa kaikille alttiisti ja soimaamatta » (Jes. 9: 6; Jaak. 1:5).

Kaikissa niissä, jotka ovat Jumalan koulussa, tulee ilmetä elämä, joka ei ole sopusoinnussa maailman, sen tapojen ja menojen kanssa. Jokaisen täytyy henkilökohtaisen kokemuksen kautta saada tieto Jumalan tahdosta. Meidän täytyy itse kuulla hänen puhuvan sydämellemme. Kun kaikki muut äänet ovat vaienneet ja odotamme hiljaa hänen edessään, sielun hiljaisuus tekee Jumalan äänen selvemmin kuultavaksi. Hän pyytää meitä: »Olkaa hiljaa ja tietäkää, että minä olen Jumala » (Ps. 46: 11 engl. käänn.). Tässä yksin voidaan löytää tosi lepo. Ja tämä on tehokasta valmistautumista kaikkeen Jumalan työhön. Kiireisen hyörinän ja elämän monien puuhien ja räsitusten keskelläkin on sielu, joka näin saa virvoitusta, valon ja rauhan ilmapiirin ympäröimänä. Elämästä leviää suloinen tuoksu, ja siinä ilmenee jumalallinen voima, joka saavuttaa ihmissydämet.

Jeesus oli opetuslapsineen vetäytynyt syrjäiseen seutuun, mutta tämä harvinainen levon ja hiljaisuuden aika päättyi pian. Opetuslapset luulivat päässeensä paikkaan, jossa heitä ei häirittäisi, mutta niin pian kuin kansanjoukko jäi vaille jumalallista Opettajaa, se kysyi: »Missä hän on? » Jotkut olivat huomanneet, mihin suuntaan Kristus opetuslapsineen oli lähtenyt. Monet menivät maitse kohtaamaan häntä, kun taas toiset menivät veneillään järven poikki. Pääsiäinen oli ovella, ja läheltä ja kaukaa Jerusalemiin kokoontui matkalla olevia pyhiinvaeltajajoukkoja nähdäkseen Jeesusta. Heidän lukunsa lisääntyi yhä, kunnes heitä oli koolla viisituhatta miestä paitsi naisia ja lapsia. Ennen kuin Jeesus saapui rantaan, siellä oli jo kansanjoukko häntä odottamassa. Mutta hän nousi maihin heidän huomaamattaan ja vietti hetkisen erillään opetuslasten kanssa.

Kansanjoukko Jeesusta kuulemassa

Kukkulan rinteeltä hän katseli liikehtivää kansanjoukkoa, ja sääli valtasi hänen sydämensä. Vaikka häntä oli häiritty ja hänen leponsa häneltä riistetty, hän ei ollut kärsimätön. Hän näki suuremman tarpeen vaativan hänen huomiotaan, kun hän katseli, kuinka kansaa tuli jatkuvasti lisää. »Hänen kävi heitä sääliksi, koska he olivat niinkuin lampaat, joilla ei ole paimenta. »Hän lähti lepopaikastaan ja etsi sopivan paikan, jossa hän saattoi heitä palvella. He eivät saaneet mitään apua papeilta tai hallitusmiehiltä, mutta Kristuksesta lähti elämän veden parantava virta hänen opettaessaan kansalle pelastuksen tietä.

Ihmiset kuuntelivat niitä armon sanoja, jotka runsaina tulvivat Jumalan Pojan huulilta. He kuulivat nuo suloiset sanat, jotka olivat niin selvät ja yksinkertaiset, että ne olivat kuin Gileadin palsami heidän sielulleen. Hänen jumalallisen kätensä parantava kosketus toi iloa ja elämää kuoleville ja huojennusta ja terveyttä niille, jotka kärsivät sairaudesta. Sinä päivänä heistä tuntui, kuin taivas olisi ollut

maan päällä, eivätkä he ollenkaan huomanneet, miten kauan siitä oli, kun he olivat mitään syöneet.

[315] Vihdoin päivä läheni loppuaan. Aurinko vaipui länttä kohden, mutta kansa viipyi yhä. Jeesus oli työskennellyt koko päivän nauttimatta ruokaa tai lepoa. Hän oli kalpea väsymyksestä ja nälästä, ja opetuslapset pyysivät häntä hartaasti lopettamaan työnsä. Mutta hän ei voinut jättää ihmisiä, jotka tunkeutuivat hänen luokseen.

Kansanjoukon ruokkimisihme

Viimein opetuslapset tulivat hänen luokseen ja vaativat, että kansa oli sen itsensä tähden lähetettävä pois. Monet olivat tulleet kaukaa, eivätkä sitten aamun olleet syöneet mitään. He voisivat ostaa ruokaa ympärillä olevista kaupungeista ja kylistä. Mutta Jeesus sanoi: »Antakaa te heille syödä», ja kääntyen Filippuksen puoleen kysyi: »Mistä ostamme leipää näiden syödä? » Tämän hän sanoi koetellakseen opetuslasten uskoa. Filippus katsoi ihmismerta ja ajatteli, miten mahdotonta olisi hankkia ruokaa tyydyttämään sellaisen joukon tarpeen. Hän vastasi, etteivät kahdensadan denaarin leivät läheskään riittäisi heille, niin että kukin saisi edes vähän. Jeesus tiedusteli, paljonko leipää löytyisi kansalta. Andreas sanoi hänelle: »Täällä on poikanen, jolla on viisi ohraleipää ja kaksi kalaa, mutta mitä ne ovat näin monelle? » Jeesus pyysi tuomaan ne hänelle. Sitten hän käski opetuslapsia asettamaan kansan nurmikolle viidenkymmen tai sadan ryhmiin, jotta järjestys säilyisi ja kaikki voisivat nähdä, mitä hän aikoi tehdä. Kun tämä oli tehty, Jeesus otti ruoan, »katsoi ylös taivaaseen ja siunasi, mursi ja antoi leivät opetuslapsillensa, ja opetuslapset antoivat kansalle». »Ja kaikki söivät ja tulivat ravituiksi. Sitten he keräsivät jääneet palaset, kaksitoista täyttä vakallista.»

Hän, joka opetti kansalle, miten he voivat saada rauhan ja onnen, huolehti yhtä hyvin heidän ajallisista tarpeistaan kuin heidän hengellisestä hädästään. Kansa oli väsynyt ja uupunut. Äideillä oli pienokaiset sylissään, ja vähän isommat lapset ympärillä pitivät kiinni heidän hameenhelmoistaan. Monet olivat seisonet tuntikausia. He olivat kuunnelleet niin tarkkaavasti Jeesuksen sanoja, etteivät olleet edes muistaneet istuutua, ja joukko oli niin suuri, että oli vaara joutua toinen toisensa polkemaksi. Jeesus tahtoi antaa heille tilai-

suuden levätä, ja hän pyysi heitä istuutumaan. Sillä paikalla kasvoi paljon ruohoa, ja kaikki saattoivat istua mukavasti.

Kristus ei koskaan tehnyt ihmettä muutoin kuin todellisen tarpeen vaatiessa, ja jokainen ihme oli tarkoitettu johtamaan ihmiset elämän puun luo, jonka lehdet ovat kansojen tervehtymiseksi. Yksinkertainen ruoka, jota opetuslapset kantoivat kansalle, sisälsi runsaita opetuksia. Se oli vaatimatonta ravintoa; kalat ja ohraleipä olivat Galilean meren ympärillä asuvan kalastajaväestön jokapäiväistä ruokaa. Jeesus olisi voinut levittää kansan eteen herkullisen aterian, mutta vain makuaistin tyydyttämiseksi valmistettu ruoka ei olisi voinut antaa heille mitään opetusta. Kristus opetti tässä heille, että Jumalan ihmisille tarkoittamat luonnolliset elintavat oli turmeltu. Eivätkä ihmiset ole koskaan nauttineet ylellisistä pidoistaan, jotka on valmistettu turmeltuneen makuaistin tyydyttämiseksi, niin kuin nämä ihmiset nauttivat levosta ja siitä yksinkertaisesta ravinnosta, jota Jeesus heille hankki kaukana ihmisasunnoista.

[316]

Jos nykyajan ihmiset olisivat yksinkertaisia tavoiltaan ja eläisivät sopusoinnussa luonnonlakien kanssa, kuten Aadam ja Eeva alussa, tulisivat ihmiskunnan tarpeet runsaasti tyydytetyiksi. Olisi vähemmän kuviteltuja tarpeita ja enemmän tilaisuuksia toimia Jumalan säätämien tavoin. Mutta itsekkyyks ja luonnottoman makuaistin tyydyttäminen ovat tuoneet maailmaan syntiä ja kurjuutta, ylellisyyden kautta yhtäällä ja puutteen kautta toisaalla.

Jeesus ei halunnut kiinnittää ihmisiä itseensä tyydyttämällä heidän haluaan ylellisyyteen. Tuolle suurelle joukolle, joka oli väsynyt ja nälkäinen pitkän, rasittavan päivän jälkeen, tuo yksinkertainen ravinto ei ollut ainoastaan vakuutus hänen voimastaan vaan myös hänen hellästä huolenpidostaan heidän elämänsä tarpeista. Vapahtaja ei ole luvannut seuraajilleen tämän maailman ylellisyyttä. Heidän ravintonsa saattaa olla yksinkertaista, vieläpä niukkaakin, ja köyhyys saattaa heitä ahdistaa, mutta hänen sanansa lupaa, että heidän tarpeensa täytetään, ja hän on luvannut sellaista, mikä on paljon parempaa kuin maallinen hyvä: oman läsnäolonsa pysyvän lohduksen.

Ruokkimisihmeestä saatavia opetuksia

Ravitessaan nuo viisituhatta Jeesus kohottaa luonnon maailmaa peittävän verhon ja paljastaa voiman, joka aina toimii meidän hyväksemme. Kypsyttäessään maan sadon Jumala tekee joka päivä ihmetyön. Luonnon toiminnan kautta hän suorittaa saman työn, joka tehtiin, kun kansanjoukko ruokittiin. Ihmiset muokkaavat maan ja kylvävät siemenen, mutta Jumalalta tuleva elämä saa siemenen itämään. Jumalan antama sade, ilma ja auringonpaiste saavat sen kasvamaan, »ensin korren, sitten tähkän, sitten täyden jyvän tähkään» (Mark. 4: 28). Jumala ruokkii joka päivä miljoonia ihmisiä maailman elovainioiden välityksellä. Ihmisiä kutsutaan Jumalan työtovereina huolehtimaan viljasta ja valmistamaan leipää, eivätkä he tämän vuoksi huomaa jumalallisen voiman vaikutusta. He eivät anna Jumalalle sitä kunniaa, joka kuuluu hänen pyhälle nimelleen. Hänen voimansa vaikutus selitetään luonnollisista syistä johtuvaksi tai ihmisten aikaansaamaksi. Jumalalle kuuluva kunnia annetaan ihmisille, ja hänen armolahjojaan käytetään itsekkäisiin tarkoituksiin, ja niin ne tulevat kiroukseksi siunauksen asemesta. Jumala koettaa muuttaa kaiken tämän. Hän toivoo, että meidän hidas mieleemme heräisi näkemään hänen armonsa ja laupeutensa ja antamaan hänelle kunnian hänen voimansa vaikutuksesta. Hän toivoo meidän käsittävän hänet kaikkien lahjojen antajaksi, jotta ne olisivat, niin kuin hän on tarkoittanutkin, meille siunaukseksi. Tätä tarkoitusta varten Kristus suoritti ihmetyönsä.

[317]

Kun kansanjoukko oli syönyt, jäi ruokaa runsaasti jäljelle. Mutta hän, jolla oli rajattomat voimavarat käytettävissään, sanoi: »Kootkaa tähteeksi jääneet palaset, ettei mitään joutuisi hukkaan. Nämä sanat sisälsivät enemmän kuin leivän keräämisen koreihin. Saamme niistä kaksi opetusta. Mitään ei saa tuhлата. Emme saa päästää mitään ajallisia etuja käsistämme. Emme saa pitää vähäarvoisena mitään, mistä voisi olla jollekulle ihmiselle hyötyä. Kaikki sellainen, mikä voi lievittää nälkäisten ihmisten puutetta, on kerättävä talteen. Yhtä huolellinen on oltava hengellisten asioiden suhteen. Kun tähteitä kerättiin koreihin, kansa ajatteli kotona olevia omaisiaan. He toivoivat heidänkin saavan osansa Kristuksen siunaamasta leivästä. Korien sisältö tasattiin halukkaan joukon kesken, ja sitä vietiin kaikkiin ympärillä oleviin seutuihin. Näin niiden, jotka ovat olleet juhlassa,

on annettava toisillekin taivaasta tullutta leipää tyydyttämään sielun nälkää. Heidän on yhä uudelleen kerrottava se, mitä he ovat saaneet oppia Jumalan ihmeellisistä teoista. Mitään ei saa panna hukkaan. Ei yksikään ihmisten ikuista pelastusta koskeva sana saa hyödyttömänä varista maahan.

Leipien ihme opettaa luottamaan Jumalaan. Kun Kristus ruokki viisituhatta, ei ruokaa ollut lähettyvillä. Näytti siltä, ettei hänellä ollut mitään ruokavaroja käytettävissään. Siellä hän oli erämaassa viidentuhannen miehen kanssa. Ja lisäksi oli naisia ja lapsia. Hän ei ollut pyytänyt tätä suurta joukkoa seuraamaan itseään, vaan se tuli kutsumatta ja käskemättä, mutta hän tiesi, että kuunneltuaan niin kauan hänen opetustaan ihmiset alkaisivat tuntea itsensä nälkäisiksi ja väsyneiksi kuten hän itsekin. He olivat kaukana kodistaan, ja yö oli tulossa. Monella heistä ei ollut mukanaan rahaakaan, jolla olisi voinut ostaa ruokaa. Hän, joka heidän tähtensä oli paastonut neljäkymmentä päivää erämaassa, ei antanut heidän palata nälkäisinä kotiinsa. Jumala oli kaitselmuksessaan asettanut Jeesuksen sille paikalle, jolla hän oli, ja hän luotti siihen, että hänen taivaallinen Isänsä antaisi hänelle keinot puutteen poistamiseksi.

Kun me elämässämme joudumme tiukalle, meidän tulee luottaa Jumalaan. Meidän on kaikissa toimissamme noudatettava viisautta ja arvostelukykä, jotta emme huolimattomuutemme tähden joutuisi ahdinkoon. Meidän ei tule syöksyä vaikeuksiin välittämättä Jumalan varaamista apukeinoista tai käyttää väärin hänen meille antamiaan kykyjä. Kristuksen työntekijäin on ehdottomasti noudatettava hänen ohjeitaan. Työ on Jumalan, ja jos tahdomme olla toisille siunaukseksi, meidän on seurattava hänen suunnitelmiaan. Omaa minää ei saa tehdä keskipisteeksi, sille ei saa antaa mitään kunniaa. Jos toimimme omien käsitystemme mukaan, Herra jättää meidät omien erehdystemme valtaan. Mutta kun seurattuamme hänen ohjeitaan joudumme ahtaalle, hän pelastaa meidät. Emme saa masentuneina jättää työtä kesken, vaan jokaisessa pulmassa meidän on etsittävä apua häneltä, jolla on rajattomat voimavarat käytettävissään. Usein joudumme vaikeisiin olosuhteisiin, ja silloin meidän on täydellisesti luottaen Jumalaan riiputtava hänessä kiinni. Hän on auttava jokaista sielua, joka joutuu vaikeuksiin koettaessaan kulkea Herran tietä.

Kristus on profeetan välityksellä neuvonut meitä: »että taitat leipäsi isoavalle ja ravitset vaivatun sielun», »kun näet alastoman,

vaatetat hänet » ja »viet kurjat kulkijat huoneeseesi » (Jes. 58: 7-10). Hän on kehottanut meitä: »Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille » (Matt. 16: 15). Mutta miten usein rohkeutemme vaipuukaan ja uskomme pettää nähdessämme, miten suuri on tarve ja miten pienet varat meillä on käsissämme. Me huudahdamme Andreaan tavoin, kun hän katsoi viittä ohraleipää ja kahta pientä kalaa: »Mitä ne ovat näin monelle? » Usein epäröimme ja olemme haluttomia antamaan kaiken, mitä meillä on, ja pelkäämme käyttää sitä toisten hyväksi. Mutta Jeesus käski nimenomaan: »Antakaa te heille syödä. »Hänen käskynsä on samalla lupaus. Sen takana on sama voima, joka ruokki kansanjoukon meren rannalla.

Kristuksen tekoon hänen täyttäessään nälkäisen kansanjoukon ajalliset tarpeet sisältyy syvä hengellinen opetus kaikille hänen työntekijöilleen. Kristus vastaanotti Isältä ja antoi opetuslapsilleen; nämä antoivat kansanjoukolle ja ihmiset toinen toiselleen. Niin kaikki, jotka ovat yhteydessä Kristuksen kanssa, saavat häneltä elämän leipää, taivaallista ravintoa, ja antavat sitä toisille.

Täysin luottaen Jumalaan Jeesus otti nuo muutamat leivät, ja vaikka se oli pieni määrä hänen omalle opetuslapsijoukolleenkin, hän ei kehottanut heitä syömään, vaan antoi leivän heille ja pyysi heitä jakamaan sen kansalle. Leipä lisääntyi hänen käsissään, eivätkä opetuslasten kädet, jotka ojentuivat Kristuksen, Elämän leivän puoleen, olleet koskaan tyhjä. Pienestä varastosta riitti kaikille. Kun kansan tarve oli tyydytetty, kerättiin tähteet, ja Kristus opetuslapsineen söi tuota kallista, taivaan hankkimaa ravintoa.

[319] Opetuslapset olivat yhteyden välittäjiä Kristuksen ja kansan välillä. Tämän tulisi suuresti rohkaista hänen opetuslapsiaan nykyään. Kristus on suuri keskipiste, kaiken voiman lähde. Hänen opetuslastensa on vastaanotettava häneltä kaikki, mitä he tarvitsevat. Lahjakkaimmat ja hengellisimmätkin heistä voivat antaa vain sitä mukaa kuin he vastaanottavat. Itsestään he eivät voi täyttää ainoankaan sielun tarvetta. Voimme antaa vain sitä, mitä saamme Kristukselta; ja voimme saada vain antaessamme toisille. Kun jatkuvasti annamme, saamme jatkuvasti, ja mitä enemmän annamme, sitä enemmän saamme. Näin me lakkaamatta uskomme ja luotamme, vastaanotamme ja annamme.

Kristuksen valtakunnan rakentamistyö tulee menemään eteenpäin, vaikka se näyttää tapahtuvan hitaasti ja vaikeudet näyttävät

todistavan päinvastaista. Työ on Jumalasta, ja hän on hankkiva varoja ja lähettävä auttajia, todellisia, vilpittömiä opetuslapsia, joiden kädet myös täytetään ravinnolla isoavia kansanjoukkoja varten. Jumala ei ole välinpitämätön niitä kohtaan, jotka rakastaen työskentelevät jakaakseen elämän sanaa hukkuville sieluille, jotka vuorostaan ojentavat kätensä pyytäen ruokaa toisille isoaville sieluille.

Tehdessämme Jumalan työtä olemme vaarassa luottaa liian paljon siihen, mitä ihminen kykyineen ja lahjoineen voi saada aikaan. Näin me kadotamme näkyvistämme Mestarityöntekijän. Usein ei Kristuksen työntekijä myöskään käsitä henkilökohtaista vastuutaan. Hän on vaarassa siirtää vastuun järjestölle sen sijaan, että luottaisi häneen, joka on kaiken voiman lähde. On suuri erehdys luottaa ihmisviisauteen tai lukumäärään Jumalan työssä. Kristuksen työn menestyminen ei ole niin paljon riippuvainen lukumäärästä tai kyvyistä kuin tarkoituksen vilpittömyydestä ja yksinkertaisesta, lujasta, luottavasta uskosta. On kannettava henkilökohtainen vastuu, suoritettava henkilökohtaiset velvollisuudet ja tehtävä henkilökohtaisia ponnistuksia niiden hyväksi, jotka eivät tunne Kristusta. Sen sijaan, että siirtäisit vastuun jollekulle, jota pidät itseäsi lahjakkaampana, työskentele kykyjesi mukaan.

[320]

Kun sinulle tulee polttavaksi kysymys: »Mistä ostamme leipää näiden syödä? » älköön vastauksesi olko epäuskon sanelema. Kun opetuslapset kuulivat Jeesuksen määräyksen: »Antakaa te heille syödä», nousivat heidän mieleensä kaikki vaikeudet. He kysyivät: »Lähdemmekö me kyliin ostamaan ruokaa? » Samoin nytkin, kun ihmiset ovat elämän leivän puutteessa, Jumalan lapset kysyvät: Lähettämmekö noutamaan jonkun kaukaa, että hän tulisi ruokkimaan heitä? Mutta mitä Jeesus sanoi? »Asettakaa kansa aterioimaan», ja hän ruokki heidät siinä. Kun sinun ympärilläsi on hädässä olevia sieluja, tiedä, että Kristus on lähellä. Asetu yhteyteen hänen kanssaan. Tuo ohraleipäsi Jeesukselle.

Omistamamme varat voivat näyttää riittämättömiltä työtä varten, mutta jos uskossa kuljemme eteenpäin luottaen Jumalan yltäkyläiseen voimaan, eteemme avautuvat runsaat tulolähteet. Jos työ on Jumalasta, hän itse hankkii sen suorittamiseen tarvittavat varat. Hän on palkitseva vilpittömän, yksinkertaisen luottamuksen häneen. Se vähä, mikä viisaasti ja taloudellisesti käytetään taivaan Herran palvelukseen, tulee juuri sitä jaettaessa lisääntymään. Kristuksen

käsissä pieni ruokamäärä pysyi vähentymättömänä, kunnes nälkäinen kansanjoukko oli tyydytetty. Jos menemme kaiken voiman läheteelle uskon kätemme ojennettuina vastaanottamaan, me saamme apua työssämme vaikeimmissakin oloissa ja kykenemme jakamaan toisille elämän leipää.

Herra sanoo: »Antakaa, niin teille annetaan. » »Joka niukasti kylvää, se myös niukasti niittää, ja joka runsaasti kylvää, se myös runsaasti niittää. - Ja Jumala on voimallinen antamaan teille ylenpalttisesti kaikkea armoa, että teillä kaikessa aina olisi kaikkea riittävästi, voidaksenne ylenpalttisesti tehdä kaikkinaista hyvää; niinkuin kirjoitettu on:

»'Hän sirottelee, hän antaa
köyhille,
hänen vanhurskautensa pysyy
'iankaikkisesti

»Ja hän, joka antaa siemenen kylväjälle ja leivän ruoaksi, on antava teillekin ja enentävä kylvönne ja kasvattava teidän vanhurskautenne hedelmät, niin että te kaikessa vaurastuen voitte vilpittömästi harjoittaa kaikkinaista anteliaisuutta, joka meidän kauttamme saa aikaan kiitosta Jumalalle » (Luuk. 6: 38; 2 Kor. 9: 6-11).

Istuen ruohoisalla tasangolla kevätillan hämärässä kansa söi Kristuksen hankkimaa ravintoa. Heidän sinä päivänä kuulemansa sanat tuntuivat heistä Jumalan ääneltä. He olivat nähneet parantumisia, jollaisia vain Jumalan voima voi saada aikaan. Mutta leipien ihme koski jokaista tuossa suuressa joukossa. Kaikki saivat osansa tästä Kristuksen hyvästä työstä. Mooseksen päivinä Jumala oli ravinut Israelin kansaa mannalla erämaassa. Entä tämä, joka nyt oli ruokkinut heitä! Kuka muu hän voisi olla kuin se, josta Mooses oli ennustanut? Ei ihmisvoima voisi viidestä ohraleivästä ja kahdesta pienestä kalasta saada riittävästi ravintoa viidentuhannen nälkäisen ruokkimiseksi. Ja he sanoivat toisilleen: »Tämä on totisesti se profeetta, joka oli maailmaan tuleva.»

Kansa haluaa Jeesuksen kuninkaaksi

Päivän kuluessa tämä vakaumus oli yhä vahvistunut. Tuo viimeinen, suuri ihmetyö oli vakuutus siitä, että odotettu Vapauttaja on heidän keskuudessaan. Kansan toiveet kohoavat yhä korkeammalle. Tämä on hän, joka tekee Juudean maalliseksi paratiisiksi, maaksi, joka vuotaa maitoa ja hunajaa. Hän voi tyydyttää jokaisen toiveen. Hän voi murtaa vihattujen roomalaisten voiman. Hän voi vapauttaa Juudan ja Jerusalemin. Hän voi parantaa taistelussa haavoittuneet sotilaat. Hän voi varustaa kokonaiset sotajoukot muonalla. Hän voi kukistaa kansat ja antaa Israelille kaivatun vallan.

Innoissaan kansa on valmis heti kruunaamaan hänet kuninkaaksi. He näkevät, ettei hän yritäkään herättää huomiota tai hankkia kunniaa itselleen. Tässä suhteessa hän täysin eroaa papeista ja hallitusmiehistä, ja he pelkäävät, ettei hän milloinkaan tule esittämään vaatimustaan päästä Daavidin valtaistuimelle. Neuvoteltuaan keskenään he päättävät ottaa hänet väkisin ja julistaa Israelin kuninkaaksi. Opetuslapset yhtyvät kansaan selittäen, että Daavidin valtaistuin laillisesti kuuluu heidän Mestarilleen. He sanovat, että vain Kris-

[322] tuksen vaatimattomuus saa hänet kieltäytymään siitä kunniaista. Korrottakoon kansa nyt Vapauttajansa. Pakotettakoon ylpeät papit ja hallitusmiehet kunnioittamaan häntä, joka tulee puettuna Jumalan voimalla.

Jeesus hajottaa kansanjoukon

Kansa ryhtyy innokkaasti toteuttamaan tarkoitustaan, mutta Jeesus huomaa, mitä on tekeillä, ja ymmärtää paremmin kuin kansa, mikä olisi sellaisen yrityksen seuraus. Nytkin jo papit ja hallitusmiehet vainoavat hänen henkeään. He syyttävät häntä siitä, että hän viekoitelee kansan pois heidän luotaan. Väkivalta ja kapina seuraisivat yritystä panna hänet valtaistuimelle, ja hengellisen valtakunnan työ estyisi. Liike on tukahdutettava viipymättä. Jeesus kutsuu opetuslapsensa ja käsklee heidän ottaa veneen ja heti palata Kapernaumiin ja jättää hänet laskemaan kansan luotaan.

Ei koskaan Kristuksen antama käsky ollut tuntunut niin mahdottomalta täyttää. Opetuslapset olivat kauan toivoneet yleistä liikettä, jonka avulla Jeesus saataisiin valtaistuimelle, eivätkä he voineet kestää ajatusta, että kaikki tämä into raukeaisi tyhjiin. Kansanjoukot, jotka olivat kokoontuneet viettämään pääsiäistä, olivat halukkaita näkemään uuden profeetan. Hänen seuraajistaan tämä oli kultainen tilaisuus asettaa heidän rakastettu Mestarinsa Israelin valtaistuimelle. Tämän houkuttelevan ajatuksen vallassa heidän oli vaikea lähteä pois ja jättää Jeesus yksin autiolle rannalle. He vastustivat tätä toimenpidettä, mutta Jeesus puhui nyt sellaisella arvovallalla, jota hän ei ollut koskaan käyttänyt heitä kohtaan. He käsittivät, että enempi vastustus heidän puoleltaan olisi turhaa, ja äänettöminä he kääntyivät pois lähteäkseen merelle.

Sitten Jeesus käsklee kansanjoukon hajaantua, ja hänen esiintymisensä on niin päättäväistä, ettei kansa uskalla vastustaa. Ylistyksen ja kunnioituksen sanat kuolevat heidän huulilleen. Juuri kun he ovat lähestymässä häntä tarttuakseen häneen, heidän askelensa pysähtyvät, ja iloinen, innokas ilme heidän kasvoiltaan häviää. Tuossa joukossa on voimakastahtoisia ja päättäväisiä miehiä, mutta Jeesuksen kuninkaallinen ryhti ja hänen muutamat rauhalliset käskysanansa vaijentavat melun ja murskaavat heidän suunnitelmansa. He tuntevat

hänessä voiman, joka on kaikkea maallista arvovaltaa korkeampi, ja sanaakaan lausumatta he alistuvat.

Jeesus yksin rukoilemassa

Yksin jäätyään »Jeesus nousi vuorelle yksinäisyyteen, rukoi-
lemaan». Tuntikausia hän siellä rukoili Jumalaa. Hän ei rukoillut
itsensä vaan ihmisten puolesta. Hän rukoili voimaa ilmaistakseen
ihmisille tehtävänsä jumalallisen luonteen, jottei saatana sokaisisi
heidän ymmärrystään ja hämmäntäisi heidän arvostelukykyään. Va-
pahtaja tiesi, että hänen henkilökohtainen työnsä maan päällä pian
päätyisi ja että harvat vastaanottaisivat hänet Lunasta- jakseen. Sie- [323]
lun tuskassa ja ahdistuksessa hän rukoili opetuslastensa puolesta. He
joutuisivat koviin koetuksiin. Heidän kauan hellimänsä toiveet, jotka
perustuivat yleiseen harhaluuloon, tulisivat mitä tuskallisimmalla
ja nöyryyttävimmällä tavalla murskatuiksi. Sen sijaan että hänet
korotettaisiin Daavidin valtaistuimelle, he joutuisivat todistamaan
hänen ristiinnaulitsemisensa. Tämän oli todella määrä olla hänen
tosi kruunauksensa. Mutta he eivät tajunneet tätä, ja siitä syystä he
joutuisivat väkeviin kiusauksiin, joita heidän olisi vaikea huomata
kiusauksiksi. Ilman Pyhän Hengen mieltä valaisevaa ja käsitystä
laajentavaa vaikutusta opetuslasten usko pettäisi.

Jeesuksesta tuntui tuskalliselta, että heidän käsityksensä hänen
valtakunnastaan niin suuressa määrin rajoittuivat maalliseen loistoon
ja kunniaan. Hänellä oli sydämellään raskas taakka heistä, ja hän
vuodatti anomuksensa Jumalan eteen katkeran tuskan ja kyynelten
vallassa.

Opetuslapset lähtevät järvelle

Opetuslapset eivät olleet heti lähteneet rannasta, kuten Jeesus
oli käskenyt. He odottivat jonkin aikaa toivoen, että Jeesus tulisi
heidän luokseen. Mutta nähdessään illan nopeasti pimenevän he
»astuivat venheeseen ja lähtivät menemään järven toiselle puolel-
le, Kapernaumiin». He olivat jättäneet Jeesuksen tyytymättömin
mielin, kärsimättömämpinä kuin milloinkaan siitä asti, kun olivat
tunnustaneet hänet Herrakseen. He napisivat, koska heidän ei ollut
sallittu julistaa häntä kuninkaaksi. He nuhtelivat itseään siitä, että

niin helposti olivat alistuneet hänen käskyynsä. He päättelivät, että jos he olisivat olleet päättävämpiä, he olisivat saaneet tarkoituksensa toteutetuksi.

Epäusko oli valtaamaisillaan heidän mielensä ja sydämensä. Kunnianhimo oli sokaissut heidät. He tiesivät, että fariseukset vihasivat Jeesusta, ja he olisivat halunneet nähdä hänet korotettuna, niin kuin hänen heidän mielestään olisi pitänyt olla. Seurata opettajaa, joka saattoi suorittaa valtavia ihmetöitä ja jota kuitenkin herjattaisiin petturiksi, oli koetus, jota he tuskin kestivät. Tultaisiinko heitä aina pitämään väärän profeetan seuraajina? Eikö Kristus milloinkaan näyttäisi valtaansa kuninkaana? Miksi ei hän, jolla oli sellainen valta, ilmaissut todellista luonnettaan ja tehnyt heidän tietään vähemmän tuskalliseksi? Miksi hän ei ollut pelastanut Johannes Kastajaa väkivaltaisesta kuolemasta? Näin opetuslapset kyselivät, kunnes joutuivat suuren hengellisen pimeyden valtaan. He kysyivät, voisiko Jeesus olla pettääjä, kuten fariseukset vakuuttivat.

[324] Opetuslapset olivat sinäkin päivänä saaneet nähdä Jeesuksen ihmeellisiä tekoja. Näytti siltä, kuin taivas olisi laskeutunut maan päälle. Tuon ihanan päivän muistojen olisi pitänyt täyttää heidät uskolla ja toivolla. Jos he sydämensä kyllyydestä olisivat keskustelleet näistä asioista, he eivät olisi joutuneet kiusaukseen. Mutta heidän kokemansa pettymys oli kokonaan vallannut heidän ajatuksensa. He eivät enää muistaneet Jeesuksen sanoja: »Kootkaa tähteeksi jääneet palaset, ettei mitään joutuisi hukkaan. »Ne olivat olleet suurten siunausten hetkiä opetuslapsille, mutta nyt he olivat unohtaneet kaiken. He olivat myrskyisen meren keskellä. Heidän ajatuksensa olivat levottomat ja maltittomat, ja Herra lähetti jotakin muuta vaivaamaan heidän sieluaan ja valtaamaan heidän mielensä. Jumala tekee usein näin, kun ihmiset itse hankkivat itselleen taakkoja ja huolia. Vaara lähestyi jo nopeasti.

Myrskyn kourissa

Raju myrskynpuuska saavutti heidät, eivätkä he olleet siihen valmistautuneet. Se tuli täydellisenä yllätyksenä, sillä päivä oli ollut mitä kaunein. Myrskyn kouriin joutuessaan he pelkäsivät. He unohtivat tyytymättömyytensä, epäuskonsa ja kärsimättömyytensä. Jokainen ponnisteli estääkseen venettä uppoamasta. Oli vain lyhyt

matka meritse Beetsaidasta siihen paikkaan, jossa he toivoivat kohtaavansa Jeesuksen, ja kauniilla säällä matka kesti vain muutamia tunteja, mutta nyt he ajautuivat yhä kauemmaksi paikasta, johon he pyrkivät. Neljänteen yövartioon saakka he ponnistelivat airoissa. Silloin he uupuneina luopuivat kaikesta toivosta. Myrskyävä ja musta meri oli näyttänyt heille heidän oman avuttomuutensa, ja he kaipasivat Mestarinsa läheisyyttä.

Jeesus saapuu vettä myöten

Jeesus ei ollut heitä unohtanut. Hän näki rannalta pelon valtaamat miehet taistelemassa myrskyä vastaan. Hän ei hetkeksikään päästänyt opetuslapsia näkyvistään. Mitä suurimmalla valppaudella hänen silmänsä seurasivat myrskyn heittelemää venettä kalliine lasteineen, sillä näistä miehistä oli tuleva maailman valo. Kuten äiti valvoo lastaan hellästi ja rakastavasti, niin säälivä Mestari valvoi opetuslapsiaan. Kun heidän mielensä oli alistunut ja epäpyhä kunnianhimonsa sammunut ja he nöyrästi rukoilivat apua, sitä annettiin heille.

Sinä hetkenä, kun he luulevat olevansa hukassa, he näkevät salaman leimahduksessa salaperäisen olennon lähestyvän heitä vettä myöten. Mutta he eivät tiedä, että se on Jeesus. He pitävät vihollisenaan häntä, joka tulee heidän avukseen. Kauhu valtaa heidät. Kädet, jotka rautaisin ottein ovat pitäneet kiinni airoista, herpoavat. Aallot viskelevät venettä sinne tänne; kaikki katsovat kuin naulattuina tätä ihmishahmoa, joka kävelee kuohuvan meren valkoharjaisia aaltoja pitkin.

He luulevat sitä aaveeksi, joka ennustaa heidän tuhoaan, ja he kirkaisevat pelosta. Jeesus kulkee kuin aikoen sivuuttaa heidät, mutta he tuntevat hänet ja huutavat pyytäen häneltä apua. Heidän rakastettu Mestarinsa kääntyy, ja hänen äänensä tyynyttää heidän pelkonsa: »Olkaa turvallisella mielellä, minä se olen; älkää peljätkö.»

Pietarin kokemus järvellä

[325]

Niin pian kuin opetuslapset olivat käsittäneet tämän ihmeellisen asian, Pietari joutui miltei pois suunniltaan ilosta. Ikään kuin ei vielä

olisi oikein voinut sitä uskoa hän huudahti: »Jos se olet sinä, Herra, niin käske minun tulla tykösi vettä myöten. »Ja hän sanoi: »Tule.»

Katsoessaan Jeesukseen Pietari kävelee varmasti, mutta hänen katsahtaessaan itsetyytyväisenä taakseen veneessä oleviin tovereihinsa, hänen katseensa kääntyy pois Vapahtajasta. Tuuli raivoaa. Aallot vyöryvät korkeina, ne kohoavat hänen ja Mestarin väliin, ja hän alkaa pelätä. Jeesus katoaa hetkeksi hänen näkyvistään, ja hänen uskonsa pettää. Hän alkaa vajota. Mutta aaltojen uhatessa kuolemalta Pietari kohottaa katseensa kuohuvista laineista ja kiinnittäen sen Jeesukseen huudahtaa: »Herra, auta minua! » Heti Jeesus tarttuu hänen ojennettuun käteensä ja sanoo: »Sinä vähäuskoinen, miksi epäilit?»

[326] Kulkien rinnakkain, Pietarin käsi Mestarin kädessä, he astuivat yhdessä veneeseen. Mutta Pietari oli nyt vaiti ja nöyrytynyt. Hänellä ei ollut mitään syytä kerskata tovereilleen, sillä epäuskonsa ja itsekorotuksensa tähden hän oli ollut menettämäisillään henkensä. Kun hän käänsi katseensa pois Jeesuksesta, hän menetti pohjan jalkojensa alta ja vaipui aaltoihin.

Miten usein olemmekaan Pietarin kaltaisia, kun huolet meitä kohtaavat! Katselemme aaltoja sen sijaan, että pitäisimme katseemme kiinnitettynä Vapahtajaan. Askelemme luiskahtavat, ja pauhaavat vedet tulvivat sielumme yli. Jeesus ei pyytänyt Pietaria tulemaan luokseen, jotta tämä hukkuisi, eikä hän kutsu meitä seuraamaan itseään sitten jättääkseen meidät.

»Älä pelkää», hän sanoo, »sillä minä olen lunastanut sinut, minä olen sinut nimeltä kutsunut; sinä olet minun. Jos vetten läpi kuljet, olen minä sinun kanssasi, jos virtojen läpi, eivät ne sinua upota; jos tulen läpi käyt, et sinä kärvenny, eikä liekki sinua polta. Sillä minä olen Herra, sinun Jumalasi, Israelin Pyhä, sinun vapahtajasi »(Jes. 43:1-3).

Jeesus tunsi opetuslastensa luonteen. Hän tiesi, kuinka kovasti heidän uskoaan koeteltaisiin. Tässä merellä sattuneessa tapauksessa hän halusi paljastaa Pietarille hänen oman heikkoutensa ja osoittaa, että hänen turvansa oli lujassa luottamuksessa Jumalan voimaan. Kiusausten myrskyissä hän kulkisi turvallisesti vain, jos hän ei olenkaan luottaisi itseensä vaan ainoastaan Vapahtajaan. Juuri siinä, missä Pietari luuli olevansa vahva, hän olikin heikko, ja vasta kun hän näki oman heikkoutensa, hän saattoi käsittää, että hänen täytyi

kokonaan luottaa Kristukseen. Jos hän olisi oppinut sen, mitä Jeesus halusi opettaa hänelle tällä kokemuksella merellä, hän ei olisi langennut joutuessaan suureen koetukseen.

Jumala opettaa lapsiaan päivittäin. Jokapäiväisen elämän oloissa hän valmistaa heitä suorittamaan osansa sillä laajemmalla näyttämöllä, johon hänen kaitselmuksensa on heidät määrännyt. Jokapäiväisten koettelemusten tulos määrää, tulevatko he voittamaan vai häviämään elämän suurissa ratkaisuisissa.

Ne, jotka eivät käsitä alituista riippuvuuttaan Jumalasta, lankeavat kiusaukseen. Voimme luulla seisovamme lujina, niin ettemme koskaan voisi kompastua. Saatamme luottavasti sanoa: »Minä tiedän, kehen minä uskon, eikä mikään voi järkyttää uskoani Jumalaan ja hänen sanaansa. »Mutta saatana koettaa käyttää hyväkseen perittyjä ja hankittuja luonteemme heikkouksia ja sokaista silmämme omilta puutteiltamme ja tarpeiltamme. Vain tuntien oman heikkoutemme ja katsoen lakkaamatta Jeesukseen voimme vaeltaa turvassa.

Tuskin Jeesus oli astunut veneeseen, kun tuuli tyyntyi, »ja kohta venhe saapui sen maan rantaan, jonne he olivat matkalla». Kauheata yötä seurasi aamunkoitto. Opetuslapset ja muutkin veneessä olijat kumartuivat kiitollisin mielin Jeesuksen jalkojen juureen ja sanoivat: »Totisesti sinä olet Jumalan Poika.»

Luku 41—Käännekohta Galileassa

Kun Jeesus kielsi kansaa julistamasta häntä kuninkaaksi, hän tiesi saavuttaneensa elämänsä käännekohdan. Suuret joukot, jotka tänään tahtoivat korottaa hänet valtaistuimelle, kääntäisivät huomenna hänelle selkensä. Heidän itsekkäitten toiveittensa raukeaminen muuttaisi heidän rakkautensa vihaksi ja heidän kiitoksensa kiroukseksi. Mutta vaikka hän tiesi tämän, hän ei ryhtynyt mihinkään toimiin tämän kriisin välttämiseksi. Hän ei alunpitäenkään ollut antanut seuraajilleen mitään toivoa maallisesta palkasta. Eräälle, joka oli tullut hänen luokseen ja halunnut ruveta hänen opetuslapsekseen, hän oli sanonut: »Ketuilla on luolat ja taivaan linnuilla pesät, mutta Ihmisen Pojalla ei ole, mihin hän päänsä kallistaisi » (Matt. 8: 20). Jos ihmiset olisivat saaneet tämän maailman Kristuksen kanssa, olisivat suuret joukot tarjoutuneet hänen alamaisikseen, mutta hän ei voinut ottaa vastaan sellaista palvelusta. Monia niistä, jotka nyt olivat liittyneet häneen, oli houkutellut toivo maallisesta valtakunnasta. Näiden silmät oli avattava. He eivät olleet käsittäneet leipien ihmeeseen liittyvää syvää hengellistä opetusta. Se oli tehtävä heille selväksi. Ja tämä uusi paljastus panisi heidät kovemmalle koetukselle.

Leipien ihmeestä kerrottiin lähellä ja kaukana, ja varhain seuraavana aamuna kansaa kerääntyi Beetsaidaan nähdäkseen Jeesuksen. He tulivat suurin joukoin maitse ja meritse. Ne, jotka edellisenä iltana olivat lähteneet hänen luotaan, palasivat takaisin. He luulivat löytävänsä hänet vielä sieltä, sillä siellä ei ollut ollut venettä, jolla hän olisi voinut päästä toiselle puolelle. Mutta heidän etsintänsä oli turhaa, ja monet palasivat Kapernaumiin etsien häntä sieltä.

Sillävälin hän oli saapunut Gennesaretiin oltuaan poissa vain yhden päivän. Niin pian kuin ihmiset saivat kuulla hänen astuneen maihin siellä, »he riensivät kiertämään koko sitä paikkakuntaa ja rupesivat vuoteilla kantamaan sairaita sinne, missä kuulivat hänen olevan » (Mark. 6: 55).

Jonkin ajan kuluttua hän meni synagoogaan, ja sieltä ne, jotka olivat tulleet Beetsaidasta, löysivät hänet. He saivat hänen ope-

tuslapsiltaan kuulla, miten hän oli tullut järven yli. Ihmettelevälle joukolle kerrottiin tarkoin myrskyn raivo, monen tunnin turha soutaminen vastatuuleen, Kristuksen ilmestyminen kävellessä vettä pitkin, tämän aiheuttama pelko, hänen rauhoittavat sanansa, Pietarin seikkailu seurauksineen, myrskyn äkillinen tyyntyminen ja heidän saapumisensa rantaan. Monet eivät kuitenkaan tyytyneet tähän, vaan kokoontuivat Jeesuksen ympärille ja kyselivät: »Rabbi, milloin tulit tänne? » He toivoivat saavansa kuulla vielä hänen omilta huuliltaan kertomuksen tuosta ihmeestä.

[328]

Jeesus korostaa ikuisia arvoja

Jeesus ei tyydyttänyt heidän uteliaisuuttaan. Hän sanoi murheelisena: »Ette te minua sentähden etsi, että olette nähneet tunnustekojia, vaan sentähden, että saitte syödä niitä leipiä ja tulitte ravituiksi. »He eivät etsineet häntä mistään arvokkaista vaikuttimista; mutta koska he olivat tulleet ravituiksi leivistä, he toivoivat saavansa lisää ajallista hyötyä liittymällä häneen. Vapahtaja pyysi heitä: »Älkää hankkiko sitä ruokaa, joka katoaa, vaan sitä ruokaa, joka pysyy hamaan iankaikkiseen elämään. »Älkää tavoitelko vain aineellista hyötyä. Älköön päätarkoituksenanne olko hankkia ruokaa tätä elämää varten, vaan etsikää hengellistä ravintoa, sitä viisautta, joka pysyy iankaikkiseen elämään. Sitä voi yksin Jumalan Poika antaa, »sillä häneen on Isä Jumala itse sinettinsä painanut».

Kuulijain mielenkiinto heräsi hetkeksi. He huudahtivat: »Mitä meidän pitää tekemän, että me Jumalan tekoja tekisimme? » He olivat suorittaneet monia vaikeita tehtäviä päästäkseen Jumalan suosiin, ja he olivat valmiit kuulemaan vielä uusista keinoista, joilla voisivat hankkia suurempia ansioita. Heidän kysymyksensä tarkoitti: Mitä meidän on tehtävä ansaitaksemme pääsyn taivaaseen? Mikä hinta meitä kaikkia vaaditaan maksamaan, jotta saavuttaisimme iankaikkisen elämän?

[329]

»Jeesus vastasi ja sanoi heille: 'Se on Jumalan teko, että te uskotte häneen, jonka Jumala on lähettänyt.' » Jeesus on taivaan hinta. Tie taivaaseen käy uskon kautta Jumalan Karitsaan, joka pois ottaa maailman synnin (Joh. 1: 29).

Epäusko tarttuu väkijoukkoihin

Mutta kansa ei halunnut ottaa vastaan tätä jumalallista totuutta. Jeesus oli tehnyt juuri sitä työtä, mitä profeetat olivat ennustaneet Messiaan tekevän, mutta he eivät olleet nähneet sellaista, millaiseksi he itsekkäissä toiveissaan olivat kuvitelleet hänen työnsä. Kristus oli tosin kerran ruokkinut kansaa ohraleivillä, mutta Mooseksen päivinä Israelia oli ruokittu mannalla neljäkymmentä vuotta, ja Messiaalta odotettiin paljon suurempia siunauksia. Tyytymättömät ihmiset kyselivät: Jos Jeesus saattoi suorittaa niin monia ihmetöitä, joita he olivat nähneet, miksi hän ei sitten antanut kansalleen terveyttä, voimaa ja rikkautta, vapauttanut heitä heidän sortajiensa vallasta ja korottanut heitä valtaan ja kunniaan? Se seikka, että hän väitti olevansa Jumalan Poika ja kuitenkin kieltäytyi olemasta Israelin kuningas, oli salaisuus, jota he eivät voineet käsittää. Hänen kieltäytymisensä käsitettiin väärin. Monet päättelivät, ettei hän uskaltanut esittää vaatimuksiaan, koska hän itse epäili tehtävänsä jumalallista luonnetta. Näin he avasivat sydämensä epäilykselle, ja saatanan kylvämä siemen kantoi hedelmää aiheuttaen väärinymmärrystä ja luopumusta.

»Elämän leipä»

Nyt eräs rabbi kysyi puolittain ivallisesti: »Minkä tunnusteon sinä sitten teet, että me näkisimme sen ja uskoisimme sinua? Minkä teon sinä teet? Meidän isämme söivät mannaa erämaassa, niinkuin kirjoittu on: 'Hän antoi leipää taivaasta heille syötäväksi.'»

[330] Juutalaiset kunnioittivat Moosesta mannan antajana näin ylistäen välikappaletta, eivätkä nähneet häntä, joka oli suorittanut itse teon. Heidän isänsä olivat napsisseet Moosesta vastaan ja epäilleet ja kieltäneet hänen jumalallisen tehtävänsä. Nyt saman hengen vallassa lapset hylkäsivät hänet, joka toi heille Jumalan sanoman. »Niin Jeesus sanoi heille: 'Totisesti, totisesti minä sanon teille: ei Mooses antanut teille sitä leipää taivaasta.' » Mannan antaja seiso i heidän keskellä. Kristus itse oli johdattanut israelilaiset halki korven ja päivittäin ruokkinut heitä taivaallisella leivällä. Tuo leipä kuvasi todellista taivaan leipää. Elämää antava Henki, joka virtaa Jumalan rajattomasta täyteydestä, on tosi mannaa. Jeesus sanoi: »Sillä Juma-

lan leipä on se, joka tulee alas taivaasta ja antaa maailmalle elämän» (Joh. 6: 33).

Jotkut Jeesuksen kuulijoista luulivat vieläkin, että hän viittasi ajalliseen ravintoon, ja huudahtivat: »Herra, anna meille aina sitä leipää.» Silloin Jeesus sanoi suoraan: »Minä olen elämän leipä.»

Jeesuksen käyttämä kuvaus oli juutalaisille tuttu. Mooses oli lausunut Pyhän Hengen innoittamana: »Ihminen ei elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka Herran suusta lähtee.» Ja profeetta Jeremia oli kirjoittanut: »Sinun sanasi tulivat, ja minä söin ne, ja sinun sanasi olivat minulle riemu ja minun sydämeni ilo» (5 Moos. 8: 3; Jer. 15: 16). Rabbiineilla itsellään oli sanontatapa, että leivän syöminen, hengellisesti ymmärrettynä, oli lain tutkimista ja hyvien töiden tekemistä, ja usein sanottiin, että Messiaan tullessa koko Israel tulisi ravituksi. Profeettain opetukset selittivät leipiä ihmeeseen liittyvän syvän hengellisen opetuksen. Tätä opetusta Kristus koetti valaista kuulijoilleen synagoogassa. Jos he olisivat ymmärtäneet kirjoituksia, he olisivat ymmärtäneet hänen sanansa: »Minä olen elämän leipä.» Juuri edellisenä päivänä oli suuri joukko väsyneenä ja nälkäisenä tullut ravituksi hänen antamallaan leivällä. Kuten he tuosta leivästä olivat saaneet fyysistä voimaa ja virvoitusta, niin he voisivat Kristuksesta saada hengellistä voimaa iankaikkiseen elämään. »Joka minun tyköni tulee», hän sanoi, »se ei koskaan isoa, ja joka uskoo minuun, se ei koskaan janoa.» Mutta hän lisäsi: »Te olette nähneet minut, ettekä kuitenkaan usko.»

He olivat nähneet Kristuksen Pyhän Hengen todistaessa ja Jumalan ilmoituksen puhuessa heidän sielulleen. He olivat päivästä toiseen silmiensä edessä nähneet eläviä todistuksia hänen voimastaan, ja kuitenkin he pysyivät uutta merkkiä. Vaikka se olisi annettukin, he olisivat jääneet yhtä epäuskoisiksi kuin ennenkin. Ellei heidän näkemänsä ja kuulemansa saanut heitä vakuuttuneiksi, oli hyödyttömyyttä näyttää heille suurempia ihmeitä. Epäusko keksii aina puolusteluja epäilyksilleen ja väittää varmimpiakin todisteita riittämättömiksi.

Kristus vetosi jälleen noihin taipumattomiin sydämiin. »Sitä, joka minun tyköni tulee, minä en heitä ulos.» Hän sanoi, että kaikki, jotka uskossa vastaanottaisivat hänet, saisivat iankaikkisen elämän. Ei yksikään joutuisi kado- tetuksi. Fariseusten ja saddukeusten oli turha väitellä tulevasta elämästä. Ihmisten ei enää tarvinnut toivotto- mina surra vainajiaan. »Sillä minun Isäni tahto on se, että jokaisella,

joka näkee Pojan ja uskoo häneen, on iankaikkinen elämä, ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä.»

Johtajat loukkaantuvat

Mutta kansan johtajat loukkaantuivat ja sanoivat: ”Eikö tämä ole Jeesus, Joosefin poika, jonka isän ja äidin me tunnemme? Kuinka hän sitten sanoo: ’Minä olen tullut alas taivaasta?’” He koettivat herättää ennakkoluuloja kiinnittämällä pilkallisesti huomiota Jeesuksen alhaiseen syntyperään. He viittasivat halveksivasti hänen elämäänsä galilealaisena työläisenä, jonka koti oli köyhä ja halpa. He sanoivat, että tämän sivistymättömän puusepän vaatimukset eivät olleet heidän huomionsa arvoisia. Ja hänen salaperäisen syntymänsä johdosta he vihjailivat hänen olevan epäilyttävää sukuperää ja pitivät hänen syntymänsä inhimillistä puolta tahrana hänen elämässään.

Jeesus ei yrittänytkaan selittää syntymänsä salaisuutta. Hän ei vastannut mitään kysymyksiin, jotka koskivat hänen tuloaan alas taivaasta, kuten hän ei ollut vastannut kysymyksiin hänen tulostaan järven yli. Hän ei kiinnittänyt huomiota tekemiinsä ihmetöihin. Hän oli vapaaehtoisesti alentanut itsensä ja ottanut palvelijan muodon. Mutta hänen sanansa ja tekonsa paljastivat hänen luonteensa. Kaikki, joiden sydän oli avoin taivaalliselle valolle, tunsivat hänessä Isän ainokaisen Pojan, joka oli »täynnä armoa ja totuutta » (Joh. 1:14).

Fariseusten ennakkoluulo oli syvemmällä kuin heidän kysymyksensä osoittivat; sen juuri oli heidän sydämensä pahuudessa. Jeesuksen jokainen sana ja teko herätti heidän vastustustaan, sillä heissä vallitseva henki ei löytänyt hänessä mitään vastakaikua.

»Ei kukaan voi tulla minun tyköni, ellei Isä, joka on minut lähettänyt, häntä vedä; ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä. Profeetoissa on kirjoitettuna: ’Ja he tulevat kaikki Jumalan opettamiksi. Jokainen, joka on Isältä kuullut ja oppinut, tulee minun tyköni.’ » Ei kukaan muu voi koskaan tulla Kristuksen luo kuin se, joka vastaa Isän rakkauden kutsuun. Mutta Jumala vetää kaikkia luoksensa, ja vain ne, jotka vastustavat hänen kutsuaan, kieltäytyvät tulemasta Kristuksen luo.

Sanoillaan »he tulevat kaikki Jumalan opettamiksi » Jeesus viittasi Jesajan ennustukseen: »Sinun lapsesi ovat kaikki Herran opetuslapsia; ja suuri rauha on sinun lapsillasi oleva » (Jes. 54: 13).

Juutalaiset sovelsivat tätä raamatunpaikkaa itseensä. He kerskailivat siitä, että Jumala oli heidän opettajansa. Mutta Jeesus osoitti, kuinka turha tämä väite oli, sillä hän sanoi: »Jokainen, joka on Isältä kuullut ja oppinut, tulee minun tyköni. »Vain Kristuksen kautta he voivat saada tietoa Isästä. Ihmissilmä ei voinut kestää hänen kirkkautensa katselemista. Ne, jotka olivat oppineet Jumalalta, olivat kuunnelleet hänen Poikansa ääntä, ja he tunnustaisivat Jeesus Nasaretilaisen siksi, joka luonnon ja ilmestyksen välityksellä oli ilmoittanut Isän.

[332]

»Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka uskoo, sillä on iankaikkinen elämä. »Rakastetun Johanneksen välityksellä, joka kuunteli näitä sanoja, Pyhä Henki julisti seurakunnille: »Ja tämä on se todistus: Jumala on antanut meille iankaikkisen elämän, ja tämä elämä on hänen Pojassansa. Jolla Poika on, sillä on elämä » (1 Joh. 5:11, 12). Ja Jeesus sanoi: »Minä herätän hänet viimeisenä päivänä. »Kristus tuli yhdeksi lihaksi meidän kanssamme, jotta me tulisimme yhdeksi hengeksi hänen kanssaan. Tämän liiton voimasta me kerran astumme ulos haudasta - ei yksinomaan Kristuksen voiman ilmauksena vaan myös siksi, että hänen elämänsä uskon kautta on tullut meidän elämöksemme. Niillä, jotka näkevät Kristuksen oikean luonteen ja ottavat hänet asumaan sydämeensä, on iankaikkinen elämä. Hengen kautta Kristus asuu meissä, ja Pyhä Henki, vastaanotettuna sydämeen uskon kautta, on iankaikkisen elämän alku.

Kristuksen »liha ja veri»

Kansa oli huomauttanut Kristukselle mannasta, jota heidän isänsä söivät korvessa, ikään kuin sen ravinnon hankkiminen olisi ollut suurempi ihme kuin Jeesuksen suorittama, mutta hän osoittaa, kuinka vähäinen tuo lahja oli verrattuna niihin siunauksiin, joita hän oli tullut tuomaan. Manna saattoi ylläpitää vain maallista elämää, se ei voinut estää kuolemaa eikä taata kuolemattomuutta, mutta taivaan leipä ravitsi sielua ja antoi sille iankaikkisen elämän. Vapahtaja sanoi: »Minä olen elämän leipä. Teidän isänne söivät mannaa erämaassa, ja he kuolivat. Mutta tämä on se leipä, joka tulee alas taivaasta, että se, joka sitä syö, ei kuolisi. Minä olen se elävä leipä, joka on tullut alas taivaasta. Jos joku syö tätä leipää, hän elää iankaikkisesti. »Tähän kuvaukseen Kristus liittää nyt toisen. Vain kuolemallaan hän saattoi antaa ihmisille elämän, ja seuraavissa sanoissaan hän

viittaa kuolemaansa, joka oli pelastuksen välikappale. Hän sanoo: »Ja se leipä, jonka minä annan, on minun lihani, maailman elämän puolesta.»

Juutalaiset olivat juuri aikeissa viettää pääsiäistä Jerusalemissa Israelin vapautus yön muistoksi, jolloin surmanenkeli löi Egyptin koteja. Jumala toivoi heidän pääsiäislampaassa näkevän Jumalan Karitsan ja tämän vertauskuvan kautta ottavan vastaan hänet, joka antoi itsensä maailman elämän puolesta. Mutta juutalaiset olivatkin tehneet vertauskuvasta kaikkein tärkeimmän ja jättäneet sen merkityksen huomioon ottamatta. He eivät kyenneet näkemään siinä Herran ruumista. Kristuksen sanat sisälsivät saman totuuden, jota pääsiäisjumalanpalvelus kuvasi. Mutta se jäi sittenkin heille hämäräksi.

[333] Nyt rabbiinit huudahtivat vihoissaan: »Kuinka tämä voi antaa lihansa meille syötäväksi? » He olivat ymmärtävinään hänen sanansa yhtä kirjaimellisella tavalla kuin Nikodeemus kysyessään: »Kuinka voi ihminen vanhana syntyä?» (Joh. 3: 4). He käsittivät kyllä josakin määrin Jeesuksen tarkoituksen mutta eivät olleet halukkaat tunnustamaan sitä. Tulkitsemalla hänen sanansa väärin he toivoivat herättävänsä kansan ennakkoluulot häntä vastaan.

K Kristus ei lieventänyt vertauskuvallista ilmaisuaan, vaan toisti esittämänsä totuuden vielä voimakkaammin sanoin: »Totisesti, totisesti minä sanon teille: ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertansa, ei teillä ole elämää itsessänne. Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, sillä on iankaikkinen elämä, ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä. Sillä minun lihani on totinen ruoka, ja minun vereni on totinen juoma. Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, se pysyy minussa, ja minä hänessä.»

Kristuksen lihan syöminen ja veren juominen tarkoittaa hänen vastaanottamistaan henkilökohtaisena Vapahtajana uskoen, että hän antaa syntimme anteeksi ja että me olemme täydellisiä hänessä. Katselemalla hänen rakkauttaan, puhumalla siitä, juomalla sitä me tulemme hänen luonnostaan osallisiksi. Mitä ravinto on ruumiille, sitä Kristuksen tulee olla sielulle. Ruoka ei hyödytä meitä, elleimme syö sitä, ellei se tule osaksi olemuksestamme. Samoin ei Kristuskaan merkitse meille mitään, elleimme tunne häntä henkilökohtaisena Vapahtajana. Teoreettinen tieto ei hyödytä mitään. Meidän tulee syödä häntä, ottaa hänet sydämeemme, niin että hänen elämänsä

tulee meidän elämäksemme. Hänen rakkautensa ja armonsa tulee päästä sulautumaan meihin.

Mutta nämäkään kuvaukset eivät pysty tyhjentävästi esittämään sitä etuoikeutta, joka on uskovan suhteessa Kristukseen. Jeesus sanoi: »Niinkuin Isä, joka elää, on minut lähettänyt, ja minä elän Isän kautta, niin myös se, joka minua syö, elää minun kauttani. »Kuten Jumalan Poika elää uskosta Isään, niin meidän on elettävä uskosta Kristukseen. Kristus oli niin täydellisesti antautunut noudattamaan Jumalan tahtoa, että Isä yksin ilmeni hänen elämässään. Vaikka hän oli kaikessa kiusattuna niin kuin mekin, ei hänessä voitu nähdä ainoatakaan synnin tahraa. Sillä tavalla voimme mekin voittaa, kuten Kristus voitti.

[334]

Oletko sinä Kristuksen seuraaja? Silloin kaikki, mitä hengellisestä elämästä on kirjoitettu, koskee sinua, ja sinä voit sen saavuttaa liittymällä Kristukseen. Onko intosi laimentumassa, ensimmäinen rakkautesi kylmenemässä? Vastaanota uudelleen Kristuksen rakkaus, jota sinulle tarjotaan. Syö hänen lihaansa, juo hänen vertansa, niin tulet yhdeksi Isän ja Pojan kanssa.

Epäuskoiset juutalaiset eivät halunneet nähdä Kristuksen sanoissa muuta kuin aivan kirjaimellisen merkityksen. Seremonialaki kielsi heitä maistamasta verta, ja nyt he selittivät Kristuksen sanat pyhänhäväistykseksi ja väittelivät niistä keskenään. Monet opetuslapsistakin sanoivat: »Tämä on kova puhe, kuka voi sitä kuulla?«

Vapahtaja vastasi heille: »Loukkaako tämä teitä? Mitä sitten, jos saatte nähdä Ihmisen Pojan nousevan sinne, missä hän oli ennen! Henki on se, joka eläväksi tekee; ei liha mitään hyödytä. Ne sanat, jotka minä olen teille puhunut, ovat henki ja ovat elämä.»

Kristuksen elämä, joka antaa elämän maailmalle, on hänen sanassaan. Sanansa avulla Jeesus paransi sairaita ja ajoi ulos riivaajia; sanallaan hän tynnytti meren ja herätti kuolleita, ja ihmiset todistivat, että hänen sanassaan oli voimaa. Hän puhui Jumalan sanoja kuten hän oli puhunut kaikkien Vanhan testamentin profeettain ja opettajien välityksellä. Koko Raamattu on ilmoitus Kristuksesta, ja Vapahtaja halusi kiinnittää seuraajiensa uskon sanaan. Kun hän ei enää olisi näkyvänä heidän keskuudessaan, sana olisi heidän voimansa lähde. Mestarinsa tavoin heidän olisi elettevä »jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee » (Matt. 4: 4).

Kuten ruoka pitää yllä fyysistä elämäämme, samoin Jumalan sana pitää yllä hengellistä elämää. Ja jokaisen sielun on saatava itselleen elämää Jumalan sanasta. Kuten meidän on itse syötävä saadaksemme ravintoa, samoin meidän on itse otettava vastaan sanan ravintoa. Meidän ei ole omaksuttava sitä ainoastaan toisen henkilön välityksellä. Meidän on tutkittava huolellisesti Raamattua ja pyydyttävä Jumalalta Pyhän Hengen apua ymmärtääksemme hänen sanaansa. Meidän on otettava jae kerrallaan ja keskityttävä siihen saadaksemme selville, minkä ajatuksen Jumala on pannut tuohon jakeeseen meitä varten. Meidän on sitten viivyttävä tuossa ajatuksessa, kunnes se tulee omaksemme ja me tiedämme, »mitä sanoo Herra».

[335] Lupauksillaan ja varoituksillaan Jeesus tarkoittaa juuri minua. Niin Jumala rakasti maailmaa, että hän antoi ainosyntyisen Poikansa, jotta minä, uskomalla häneen, en hukkuisi, vaan saisin iankaikkisen elämän. Jumalan sanassa kerrottujen kokemusten on tultava minun kokemuksikseni. Rukoukset ja lupaukset, ohjeet ja varoitukset kuuluvat minulle. »Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni » (Gal. 2: 20). Kun usko täten ottaa vastaan ja omaksuu totuuden periaatteet, ne tulevat osaksi olemusta ja elämän vaikuttavaksi voimaksi. Kun Jumalan sana otetaan vastaan sieluun, se muovaa ajatuksia ja vaikuttaa luonteen kehitykseen.

Kun lakkaamatta katsomme Jeesukseen uskon silmin, saamme voimaa. Jumala paljastaa isoavalle ja janoavalle kansalleen kalliita asioita. He tulevat huomaamaan, että Kristus on henkilökohtainen Vapahtaja. Ravitessaan itseään hänen sanallaan he huomaavat, että se on henkeä ja elämää. Sana kuolettaa luonnollisen, maallisen luonnon ja antaa uuden elämän Kristuksessa Jeesuksessa. Pyhä Henki tulee sieluun Lohduttajana. Jumalan armon muuttavan voiman avulla Jumalan kuva palautuu hänen opetuslapsensa, ja hänestä tulee uusi luomus. Rakkaus tulee vihan tilalle, ja sydän osallistuu Jumalan kaltaisuudesta. Tätä merkitsee eläminen »jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee». Tämä on sen leivän syömistä, joka on tullut alas taivaasta.

Kristus oli lausunut pyhän, ikuisen totuuden itsensä ja seuraajiensa välisestä suhteesta. Hän tunsu niiden luonteen, jotka väittivät olevansa hänen opetuslapsiaan, ja hänen sanansa koettelivat heidän uskoaan. Hän selitti, että heidän oli uskottava hänen opetuksensa ja toimittava sen mukaan. Kaikki, jotka vastaanottaisivat hänet, olisivat osallisia hänen luonnostaan, ja heidän luonteensa muuttuisi hänen luonteensa kaltaiseksi. Tähän sisältyi luopuminen itsekkäistä haluisista. Se vaati täydellistä jättäytymistä Jeesukselle. He olivat kutsutut tulemaan itsensä uhraaviksi, sävyisiksi ja nöyriksi. Heidän oli kuljettava sitä kaitaa tietä, jota tuskien mies vaelsi, jos he halusivat saada osansa elämän lahjasta ja taivaan kunniaasta.

Väkijoukot kääntyvät pois

Tämä koe oli liian vaikea. Niiden into, jotka olivat koettaneet väkisin tehdä hänet kuninkaaksi, laimeni pian. He selittivät, että keskustelu synagoogassa oli avannut heidän silmänsä. Nyt he olivat selvillä asioista. Heidän mielestään hänen sanansa ilmaisivat suoraan, ettei hän ollut Messias ja ettei yhteydestä hänen kanssaan koituisi mitään maallista palkkaa. He olivat ottaneet iloiten vastaan hänen ihmeitä tekevän voimansa ja halusivat innokkaasti päästä sairauksistaan ja kärsimyksistään, mutta he eivät tahtoneet elää sellaista itsensä kieltävää elämää kuin hän eli. He eivät välittäneet siitä salaperäisestä hengellisestä valtakunnasta, josta hän puhui. Ne, jotka häntä etsivien joukossa olivat vilpillisiä ja itsekkäitä, eivät enää kaihanneet häntä. Ellei hän halunnut käyttää voimaansa ja vaikutustaan heidän vapauttamisekseen roomalaisten vallasta, he eivät halunneet olla missään tekemisissä hänen kanssaan.

[336]

Jeesus sanoi heille suoraan: »Teissä on muutamia, jotka eivät usko. »Ja hän lisäsi: »Sentähden minä olen sanonut teille, ettei kukaan voi tulla minun tyköni, ellei minun Isäni sitä hänelle anna. »Hän toivoi heidän ymmärtävän, että syynä siihen, miksi he eivät tulleet vedetyiksi hänen luokseen, oli se, ettei heidän sydämensä ollut avoinna Pyhälle Hengelle. »Luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on; sillä se on hänelle hullutus, eikä hän voi sitä ymmärtää, koska se on tutkisteltava hengellisesti » (1 Kor. 2:14). Uskon kautta sielu näkee Jeesuksen kirkkauden. Tämä kirkkaus on kätkeyty, kunnes Pyhän Hengen kautta usko syytty sielussa.

Koska Jeesus nuhteli julkisesti näiden opetuslasten epäuskoa, he vieraantuivat yhä enemmän hänestä. He olivat hyvin harmistuneita, ja haluten loukata Vapahtajaa ja tyydyttää fariseusten ilkeyttä he käänsivät hänelle selkensä ja jättivät hänet halveksien. He olivat tehneet valintansa ja ottaneet muodon ilman henkeä ja akanat ilman jyviä. Tätä päätöstään he eivät koskaan muuttaneet, sillä he eivät enää vaeltaneet Jeesuksen kanssa.

»Hänellä on viskimensä kädessään, ja hän puhdistaa puimatantereensa ja kokoaa nisunsa aittaan » (Matt. 3: 12). Tämä oli puhdistusaikaa. Totuuden sana erotti ruumenet jyvistä. Monet kääntyivät pois Jeesuksesta, koska he olivat liian turhamaisia ja itsevanhurskaita alistuakseen nuhdeltaviksi ja rakastivat liiaksi tätä maailmaa eläkkeeseen vaatimatonta elämää. Monet tekevät vieläkin samoin. Sielut joutuvat vielä nykyisinkin koetukselle, kuten opetuslapset Kapernaumin synagoogassa. Kun totuus selviää ihmisille, he huomaavat, ettei heidän elämänsä ole sopusoinnussa Jumalan tahdon kanssa. He huomaavat tarvitsevansa täydellistä muutosta elämässään, mutta he eivät halua ryhtyä tuohon itsensä kieltävään työhön. Siksi he ovat vihaisia, kun heidän syntinsä paljastuvat. He menevät pois loukkaantuneina, kuten opetuslapset Jeesuksen luota, mutisten: »Tämä on kova puhe, kuka voi sitä kuulla?«

Ylistys ja imartelu miellyttäisi heidän korviaan, mutta totuus on vastenmielistä, niin etteivät he voi sitä kuulla. Kun Jeesuksen ympärillä on paljon kansaa, kun suuria joukkoja ruokitaan ja voitonhuudot kajahtavat, silloin he yhtyvät voimakkain äänin ylistykseen; mutta kun Jumalan tutkiva Henki paljastaa heidän syntinsä ja kehoittaa heitä luopumaan niistä, he kääntävät selkensä totuudelle eivätkä enää vaella Jeesuksen kanssa.

Kun nämä tyytymättömät opetuslapset kääntyivät pois Kristuksesta, heidät valtasi toisenlainen henki. He eivät voineet enää nähdä mitään miellyttävää hänessä, joka heistä kerran oli ollut niin puoleensavetävä. He etsivät hänen vihollisiaan, sillä he olivat sopusoinnussa heidän henkensä ja työnsä kanssa. He tulkitsivat väärin hänen sanojaan, väärensivät hänen lausuntojaan ja hyökkäsivät hänen vaikuttimiaan vastaan. Menettelynsä tueksi he vielä keräsivät yhteen kaikki seikat, jotka voitiin kääntää häntä vastaan, ja he saivat näillä väärillä tiedoilla aikaan sellaisen suuttumuksen myrskyn, että hänen henkensä oli vaarassa.

Nopeasti levisi tieto, että oman tunnustuksensa mukaan Jeesus Nasaretilainen ei ollut Messias. Ja näin kääntyi Galileassa yleinen mielipide häntä vastaan, kuten edellisenä vuonna oli käynyt Juudeassa. Voi Israelia! He hylkäsivät Vapahtajansa, koska halusivat valloittajaa, joka antaisi heille ajallista valtaa. He halusivat sitä ruokaa, joka katoaa, eivätkä sitä, joka kestää iankaikkiseen elämään.

Murhemielin Jeesus näki niiden, jotka olivat olleet hänen opetuslapsiaan, lähtevän hänen luotaan, joka oli ihmisten elämä ja valo. Tietoisuus siitä, että hänen myötätunnonleen ei annettu arvoa, hänen rakkautensa ei herättänyt vastarakkautta, hänen armoaan halveksittiin ja hänen tuomansa pelastus hylättiin, täytti hänet kuvaamattomalla surulla. Tämänkaltaiset kokemukset tekivät hänestä surujen miehen ja tuskien tuttavan.

»Kenen tykö me menisimme?»

Yrittämättä estää niitä, jotka jättivät hänet, Jeesus kääntyi niiden kahdentoista puoleen sanoen: »Tahdotteko tekin mennä pois?»

Pietari vastasi kysyen: »Herra, kenen tykö me menisimme? » Ja hän lisäsi: »Sinulla on iankaikkisen elämän sanat; ja me uskomme ja ymmärrämme, että sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika.»

»Kenen tykö me menisimme? » Israelin opettajat olivat muodollisuuden orjia. Fariseukset ja saddukeukset olivat alituisessa riidassa keskenään. Jeesuksen luota lähteminen merkitsi joutumista niiden ihmisten joukkoon, jotka olivat muotomenojen ja tapojen orjia ja jotka etsivät vain omaa kunniaansa. Otettuaan vastaan Kristuksen opetuslapset olivat löytäneet suuremman ilon ja rauhan kuin koskaan aikaisemmin elämässään. Kuinka he saattaisivat mennä takaisin niiden luo, jotka olivat pilkanneet ja vainonneet syntisten ystävää? He olivat kauan odottaneet Messiasta. Nyt hän oli tullut, eivätkä he voineet kääntyä hänen luotaan niiden luo, jotka vainosivat hänen henkeään ja olivat vainonneet heitäkin, koska he olivat tulleet hänen seuraajikseen.

»Kenen tykö me menisimme? » He eivät halunneet kääntyä Kristuksen opetuksista, hänen rakkaudestaan ja armostaan epäuskon pimeyteen ja tämän maailman pahuuteen. Vaikka monet niistä, jotka olivat nähneet Vapahtajan ihmetekoja, olivat hylänneet hänet, Pietari toi ilmi opetuslasten uskon: »Sinä olet Kristus. »Pelkkä ajatuskin tä-

män heidän sielujensa ankkurin menettämisestä täytti heidät pelolla ja tuskalla. Elämä ilman Vapahtajaa merkitsi ajelehtimista pimeällä ja myrskyisellä merellä.

[338] Monet Jeesuksen sanat ja teot ovat salaisuuksia, joita rajallinen mieli ei voi käsittää, mutta jokaisella sanalla ja teolla on tietty tarkoitus hänen työssään meidän lunastamisksemme, jokaisen on määrä johtaa johonkin tulokseen. Jos me kykenisimme käsittämään hänen tarkoituksiaan, ne kaikki näyttäisivät meistä tärkeiltä, täydellisiltä ja hänen tehtävänsä soveltuvilta.

Vaikka emme nyt voikaan käsittää kaikkia Jumalan töitä ja teitä, voimme kuitenkin nähdä hänen suuren rakkautensa, joka kätkeytyy kaikkeen hänen menettelynsä ihmisiä kohtaan. Se, joka elää lähellä Jeesusta, ymmärtää paljon jumalisuuden salaisuudesta. Hän käsittää armon, joka antaa nuhteita, koettelee luonnetta ja tuo ilmi sydämen aiheet.

Kun Jeesus esitti tämän koettelevan totuuden, joka sai niin monet hänen opetuslapsistaan kääntämään hänelle selkänsä, hän tiesi kyllä, mikä olisi hänen sanojensa seuraus, mutta hänellä oli armotarkoitus täytettävänä. Hän näki edeltäpäin, että kiusauksen hetkellä jokainen hänen rakkaista opetuslapsistaan joutuisi kovalle koetukselle. Hänen kärsimyksensä Getsemanessa, hänen pettämisensä ja ristiinnaulitsemisensä olisivat heille mitä ankarin tulikoe. Jolleivät he tätä ennen olisi joutuneet koetukselle, heihin olisi liittynyt monia, jotka toimivat vain itsekkäistä vaikuttimista. Kun Vapahtaja tuomittiin oikeussalissa, kun joukko, joka oli tervehtinyt häntä kuninkaanaan, vihelsi hänelle ja herjasi häntä, kun pilkkaava lauma huusi: »Ristiinnaulitse hänet!» - kun kaikki maalliset toiveet luhistuivat, silloin nämä itsekkäät opetuslapset olisivat katkaisemalla suhteensa Jeesukseen tuottaneet toisille opetuslapsille katkeran, sydäntäraastavan lisäsurun näiden pettyneinä murehtiessa kalleimpien toiveittensa rautioilla. Tuona pimeänä hetkenä olisi niiden esimerkki, jotka jättivät hänet, vetänyt toisia mukanaan. Mutta Jeesus salli tämän ratkaisevan vaiheen tulla silloin, kun hän henkilökohtaisella läsnäolollaan vielä saattoi vahvistaa todellisten seuraajiensa uskoa.

Säälivä Vapahtaja, joka täysin tietoisena itseään odottavasta tuomiosta tasoitti hellästi opetuslastensa tietä, valmisti heitä suurta koetusta varten ja vahvisti heitä kestämään lopullisen uskonkokeen!

Kirjanoppineet ja fariseukset, jotka toivoivat näkevänsä Jeesuksen pääsiäisjuhlilla, olivat virittäneet hänelle ansan. Mutta Jeesus, joka tiesi heidän tarkoituksensa, oli jäänyt sieltä pois. »Ja fariseukset ja muutamat kirjanoppineet kokoontuivat hänen luoksensa. »Kun hän ei mennyt heidän luokseen, he tulivat hänen luokseen. Jonkin aikaa oli näyttänyt siltä, kuin Galilean asukkaat ottaisivat vastaan Jeesuksen Messiaana ja kuin papiston valta sillä seudulla murtuisi. Kahdentoista apostolin lähettäminen, mikä osoitti Kristuksen työn laajentumista ja saattoi opetuslapset välittömään ristiriitaan rabbiinien kanssa, oli uudelleen herättänyt Jerusalemin johtajien kateuden. Vakoojat, jotka he olivat lähettäneet Kapernaumiin hänen toimintansa alkuaikoina ja jotka olivat koettaneet saattaa hänet syytteeseen sapatin rikkomisesta, oli nolattu, mutta he tahtoivat itsepintaisesti saada tarkoituksensa täytetyksi. Nyt lähetettiin toinen lähetystö tarkailemaan hänen toimintaansa ja etsimään syytöstä häntä vastaan.

Kuten aikaisemmin, oli nytkin moitteen perustana se, ettei hän välittänyt niistä perinnäissäännöistä, joita oli kasattu Jumalan lain ympärille. Niiden tarkoituksena tunnustettiin yleisesti olevan vartioida lain noudattamista, mutta niitä oli ruvettu pitämään pyhempinä kuin itse lakia. Kun ne joutuivat ristiriitaan Siinailla annettujen käskyjen kanssa, annettiin rabbiinien säännöille etusija.

Niiden menojen joukossa, joita ankarimmin teroitettiin, oli muodollinen puhdistautuminen. Ennen syöntiä noudatettavien muotomenojen laiminlyöntiä pidettiin kauheana syntinä, joka rangaistaisiin sekä tässä että tulevassa elämässä, ja rikkojan surmaamista pidettiin ansiona.

Puhdistusta koskevat säännöt olivat lukemattomat. Ihmisen elinikä tuskin riitti niiden kaikkien oppimiseen. Niiden elämä, jotka koettivat noudattaa rabbiinien antamia määräyksiä, oli yhtä ainoata taistelua muodollista saastutusta vastaan, lakkaamatonta peseytymistä ja puhdistautumista. Kun ihmisten mieltä näin askarruttivat

joutavat määräykset ja menot, joita Jumala ei ollut säätänyt, heidän huomionsa kääntyi pois hänen lakinsa suurista periaatteista.

[340] Kristus ja hänen opetuslapsen- sa eivät noudattaneet näitä muodollisia pesuja, ja vakoojat saivat tästä laiminlyönnistä aiheutta syytöksiinsä. He eivät kuitenkaan hyökänneet suoraan Kristuksen kimp- puun, vaan tulivat hänen luokseen arvostellen hänen opetuslapsiaan. Kansan kuullen he sanoivat: »Miksi sinun opetuslapsesi eivät vaella vanhinten perinnäissäännön mukaan, vaan syövät leipää epäpuhtailla käsillä?»

Kun totuuden sanoma vaikuttaa ihmisiin erityisen voimakkaasti, saatana lähettää edustajansa aiheuttamaan väittelyä jostakin merkityksettömästä kysymyksestä. Näin hän koettaa kääntää huomion pois todellisesta asiasta. Aina kun hyvä työ pääsee alkuun, on vii- sastelijoita valmiina ryhtymään väittelyyn muodoista ja tavoista vetääkseen huomion pois elävästä todellisuudesta. Kun näyttää siltä, että Jumala aikoo erityisellä tavalla toimia kansansa hyväksi, ei hei- dän tule sotkeutua kiistoihin, jotka koituvat vain vahingoksi sieluille. Tärkeintä meidän on kysyä itseltämme: Onko minulla pelastava us- ko Jumalan Poikaan? Onko elämäni sopusoinnussa Jumalan lain kanssa? »Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä. » »Ja siitä me tiedämme hänet tuntevamme, että pidämme hänen käskynsä » (Joh. 3: 36; 1 Joh. 2: 3).

Jeesus nuhtelee perinnäissäännöistä

Jeesus ei yrittänyt puolustaa itseään tai opetuslapsiaan. Hän ei viitannutkaan häntä vastaan esitettyihin syytteisiin, vaan ryhtyi osoittamaan, mikä henki vaikutti näissä ihmissääntöjen puolustajissa. Hän kertoi heille esimerkin siitä, mitä he yhä uudelleen tekivät ja olivat tehneet juuri ennen kuin tulivat urkkimaan häntä.

Hän sanoi: »Hyvin te kumoatte Jumalan käskyn noudattaaksen- ne omaa perinnäissääntöänne. Sillä Mooses on sanonut: 'Kunnioita isääsi ja äitiäsi', ja: - Joka kiroaa isäänsä ja äitiänsä, sen pitää kuole- malla kuoleman'. Mutta te sanotte, että jos ihminen sanoo isälleen tai äidilleen: 'Se, minkä sinä olisit saava minulta hyväksesi, on kor- ban' - se on uhrilahja — ja niin te ette enää salli hänen antaa mitään avustusta isälleen tai äidilleen. »He syrjäyttivät viidennen käskyn

merkityksettömänä, mutta olivat hyvin tarkkoja vanhinten perinnäissääntöjen noudattamisessa. He opettivat kansalle, että omaisuuden pyhittäminen temppelille oli pyhempi velvollisuus kuin vanhempien auttaminen, ja olipa tarve miten suuri tahansa, oli pyhyiden loukkausta antaa isälle tai äidille mitään osaa siitä, mikä näin oli pyhitetty. Lapsen, joka ei välittänyt vanhemmistaan, tuli vain sanoa sana »korban » omaisuudestaan pyhittäen sen täten Jumalalle, ja niin hän saattoi pidättää sen omaan käyttöönsä eliniäkseen, ja hänen kuolemansa jälkeen se käytettäisiin temppelin hyväksi. Näin hänellä oli oikeus sekä eläessään että kuollessaan ylenkatsoa vanhempiaan ja pidättää heille tuleva avustus sen varjolla, että muka uhraisi Jumalalle.

Jeesus ei milloinkaan sanoin tai teoin vähentänyt ihmisen velvollisuutta antaa lahjoja ja uhreja Jumalalle. Kristus antoi kaikki ne lain määräykset, jotka koskivat kymmenyksiä ja uhreja. Maan päällä ollessaan hän kiitti köyhää leskeä, joka antoi kaikkensa temppelin uhriarkkuun. Mutta pappien ja rabbiinien näennäinen into Jumalan asian hyväksi oli tekosyy, jolla he peittivät halunsa itsekoroitukseen. Siten he pettivät kansaa. Ihmisten kannettaviksi sälytettiin raskaita taakkoja, joita Jumala ei ollut määrännyt. Eivät Kristuksen opetuslapsetkaan olleet täysin vapaita siitä ikeestä, jolla perityt ennakkoluulot ja rabbiinien arvovalta heitä sitoivat. Nyt paljastaessaan rabbiinien todellisen hengen Jeesus koetti vapauttaa perimätapojen kahleista kaikki, jotka halusivat palvella Jumalaa.

»Te ulkokullatut», hän sanoi kavalille vakoojille, »oikein teistä Esaias ennusti, sanoen: 'Tämä kansa kunnioittaa minua huulillaan, mutta heidän sydämensä on minusta kaukana; mutta turhaan he palvelevat minua opettaen oppeja, jotka ovat ihmiskäskyjä.' » Kristuksen sanat olivat syytös koko farisealaista järjestelmää vastaan. Hän selitti, että asettamalla omat sääntönsä Jumalan käskyjen yläpuolelle rabbiinit korottivat itsensä yli Jumalan.

Jerusalemista tulleet lähettiläät olivat raivon vallassa. He eivät voineet syyttää Kristusta Siinailla annetun lain rikkojaksi, sillä hän puhui sen puolesta heidän perinnäissääntöjään vastaan. Lain suuret käskyt, jotka hän oli esittänyt, olivat ihmisten keksimien sääntöjen jyrkkä vastakohta.

Jeesus selitti kansanjoukolle ja myöhemmin vielä täydellisemmin opetuslapsilleen, ettei saastutus tule ulkoavaan sisältäpäin. Puh-

[341]

taus ja epäpuhtaus asustavat sielussa. Ihmisen saastuttaa paha teko, paha sana, paha ajatus, Jumalan lain rikkominen, eikä ulkonaisten, ihmisten keksimien muotomenojen laiminlyöminen.

[342] Opetuslapset huomasivat va- koojien raivon, kun heidän väärät oppinsa paljastuivat. He näkivät heidän vihaiset kasvonsa ja kuulivat heidän mutisevan tyytymättömyyden ja koston sanoja. He unohtivat, kuinka usein Jeesus oli osoittanut voivansa lukea ihmissydäntä kuin avointa kirjaa, ja kertoivat hänelle, minkä vaikutuksen hänen sanansa olivat tehneet. Toivoen, että hän lepyttäisi suuttuneet virkamiehet, he sanoivat Jeesukselle: »Tiedätkö, että fariseukset loukkaantuivat kuullessaan tuon puheen?»

Hän vastasi: »Jokainen istutus, jota minun taivaallinen Isäni ei ole istuttanut, on juurineen revittävä pois. »Rabbiinien niin korkealle arvostamat tavat ja perinteet olivat tästä maailmasta eivätkä taivaasta. Olipa heillä ihmisiin miten suuri valta tahansa, he eivät voineet kestää Jumalan koetusta. Kaikki ihmissäännöt, jotka on pantu Jumalan käskyjen tilalle, havaitaan arvottomiksi sinä päivänä, jolloin »Jumala tuo kaikki teot tuomiolle, joka kohtaa kaikkea salassa olevaa, olkoon se hyvää tai pahaa » (Saarn. 12: 14).

Meidän aikamme ongelma

Jumalan käskyjen korvaaminen ihmissäännöillä ei ole vielä kään loppunut. Kristityilläkin on tapoja ja säädöksiä, joilla ei ole parempaa perustusta kuin isien perinnäissäännöt. Nämä käskyt, jotka perustuvat vain ihmisen arvovaltaan, ovat syrjäyttäneet Jumalan antamat käskyt. Ihmiset pitävät kiinni perinnäissäännöistään ja kunnioittavat vanhoja tapoja sekä vihaavat niitä, jotka koettavat osoittaa heille heidän erehdyksensä. Nykyaikana, jolloin meitä kehoitetaan kiinnittämään huomiota Jumalan käskyihin ja Jeesuksen uskoon, näemme samaa vihamielisyyttä, jota osoitettiin Jeesuksen päivinä. Jumalan jäännöskansasta on kirjoitettu: »Ja lohikäärme vihastui vaimoon ja lähti käymään sotaa muita hänen jälkeläisiänsä vastaan, jotka pitävät Jumalan käskyt ja joilla on Jeesuksen todistus » (Ilm. 12: 17).

Mutta »jokainen istutus, jota minun taivaallinen Isäni ei ole istuttanut, on juurineen revittävä pois». Niin sanottujen kirkkoisien arvovallan sijaan Jumala kehottaa meitä ottamaan vastaan iankaik-

kisen Isän sanan, hänen, joka on taivaan ja maan Herra. Vain sieltä löydämme totuuden, johon ei ole sekaantunut erehdystä. Daavid sanoi: »Minä olen kaikkia opettajiani taitavampi, sillä minä tutkistelen sinun todistuksiasi. Minä olen ymmärtäväisempi kuin vanhat, sillä minä otan vaarin sinun asetuksistasi » (Ps. 119: 99, 100). Kaikille niille, jotka noudattavat ihmiskäskyjä, kirkon tapoja tai isien perinnäissääntöjä, kuuluu Kristuksen sanoihin sisältyvä varoitus: »Turhaan he palvelevat minua opettaen oppeja, jotka ovat ihmiskäskyjä.»

Luku 43—Esteet murtuvat

Tämän fariseusten kanssa sattuneen yhteentörmäyksen jälkeen Jeesus siirtyi Kapernaumiin, kulki sitten läpi Galilean ja vetäytyi Foinikian rajalla olevaan vuoristoseutuun. Katsoessaan länttä kohden hän saattoi nähdä vanhat Tyyron ja Siidonin kaupungit. Nämä olivat levittäytyneet alhaalla olevalle tasangolle pakanallisine temppelieineen, loistavine palatseineen, markkinapaikkoineen ja satamineen, joissa vallitsi vilkas laivaliikenne. Niiden takana näkyi Välimeren sininen ulappa, jonka yli evankeliumin julistajat tulisivat viemään ilosanomansa suuren maailmanvallan keskuksiin. Mutta se aika ei ollut vielä tullut. Nyt hänen työnään oli valmistaa opetuslapset tehtävänsä. Tullessaan tälle seudulle hän toivoi löytävänsä syrjäisen levähdyspaikan, jota hän turhaan oli koettanut löytää Beetsaidasta. Tämä ei kuitenkaan ollut hänen ainoa tarkoituksensa hänen lähtiessään tälle matkalle.

Kanaanilainen vaimo etsii apua

»Ja katso, kanaanilainen vaimo tuli niiltä seuduilta ja huusi sanoen: 'Herra, Daavidin poika, armahda minua. Riivaaja vaivaa kauheasti minun tyttärtäni.' » Tämän seudun asukkaat olivat vanhaa kanaanilaista heimoa. He olivat epäjumalanpalvelijoita, ja siksi juutalaiset halveksivat ja vihasivat heitä. Tähän ihmisluokkaan kuului nainen, joka nyt tuli Jeesuksen luo. Hän oli pakana ja niin muodoiin vailla niitä etuja, joista juutalaiset päivittäin nauttivat. Monia juutalaisia asui foinikialaisten keskuudessa, ja viestit Kristuksen toiminnasta olivat tunkeutuneet tälle alueelle. Jotkut kansasta olivat kuunnelleet hänen sanojaan ja olivat olleet näkemässä hänen ihmeellisiä tekojaan.

Nainen oli kuullut profeetasta, jonka kerrottiin parantavan kaikenlaisia sairauksia. Kuullessaan hänen voimastaan hänen sydämessään syttyi toivo. Äidinrakkauden kannustamana hän päätti esittää Vapahtajalle tyttärensä asian. Hänen vakaa aikomuksensa oli tuoda

hätänsä Jeesukselle. Tämän täytyi parantaa hänen lapsensa. Nainen oli turhaan etsinyt apua epäjumalilta. Ja ajoittain hän joutui kiusaukseen ajatella: Mitäpä tämä juutalainen opettaja voisi tehdä minun hyväkseni? Mutta hän oli kuullut viestin: Hän parantaa kaikenlaisia sairauksia, olivatpa ne, jotka häneltä tulevat apua etsimään, rikkaita tai köyhiä. Hän päätti turvautua tähän ainoaan toivoonsa. [344]

Jeesus tunsi tämän naisen tilan. Hän tiesi hänen haluavan nähdä häntä, ja siksi hän asettui hänen tielleen. Auttamalla häntä hänen surussaan hän saattoi tehdä eläväksi sen opetuksen, jonka hän tahtoi antaa. Tätä tarkoitusta varten hän oli tuonut opetuslapsensa tälle seudulle. Hän halusi heidän näkevän, millainen tietämättömyys vallitsi lähellä Israelin maata olevissa kylissä ja kaupungeissa. Kansa, jolle oli annettu kaikki mahdollisuudet ymmärtää totuus, eli täysin tietämättömänä ympärillään olevien tarpeista. He eivät tehneet mitään ponnistuksia auttaakseen pimeydessä olevia sieluja. Juutalaisten ylpeyden pystyttämä väliseinä esti vieläpä opetuslapsiakin tuntehasta myötätuntoa pakanamaailmaa kohtaan. Mutta nämä muurit oli murrettava maahan.

Jeesus koettelee naisen uskoa

Kristus ei heti vastannut naisen pyyntöön. Hän otti tämän halveksitun rodun edustajan vastaan, niin kuin juutalaiset olisivat tehneet. Tällä menettelyllään hän halusi saada opetuslapset näkemään, miten erilaisia olivat se kylmä ja sydämetön tapa, jolla juutalaiset suhtautuisivat tällaiseen tapaukseen ja jolla tavalla hänkin ensin kohteli tätä naista, ja sitten se säälivä tapa, jolla hän toivoi heidän suhtautuvan tällaiseen hätään ja jota hän käytti suostuessaan myöhemmin naisen pyyntöön.

Mutta vaikka Jeesus ei vastannutkaan, nainen ei menettänyt uskoaan. Jeesuksen kulkiessa edelleen ikään kuin kuulematta häntä hän seurasi jatkaen pyytämistään. Hänen hellittämättömyytensä vaamina opetuslapset pyysivät Jeesusta lähettämään hänet pois. He huomasivat Mestarin kohtelevan häntä välinpitämättömästi, ja siksi he luulivat juutalaisten ennakkoluulon kanaanilaisia kohtaan miellyttävän häntä. Mutta nainen vetosikin säälivään Vapahtajaan, ja Jeesus sanoi vastaukseksi opetuslasten kysymykseen: »Minua ei ole lähetetty muitten kuin Israelin huoneen kadonneitten lammasten ty-

 [345]

kö. »Vaikka tämä vastaus näytti olevan sopusoinnussa juutalaisten ennakkoluulon kanssa, siihen sisältyi opetuslapsille moite, jonka he jälkeenpäin ymmärsivät muistuttavan heitä siitä, mitä hän niin usein oli heille sanonut, että hän oli tullut maailman pelastamaan kaikki, jotka ottaisivat hänet vastaan.

Nainen ajoi asiaansa yhä hellittämättömämmin kumartuen Kristuksen jalkoihin ja huutaen: »Herra, auta minua. »Jeesus, joka yhä edelleen näytti hylkäävän hänen pyyntönsä juutalaisten tunteettoman ennakkoluulon mukaan, vastasi: »Ei ole soveliasta ottaa lasten leipää ja heittää penikoille. »Tämä sisälsi itse asiassa väitteen, ettei ollut soveliasta tuhlaa Jumalan valitulle kansalle annettuja siunauksia vieraille ja muukalaisille. Tämä vastaus olisi täysin masentanut vähemmän innokkaan anojan. Mutta nainen näki tilaisuutensa tulleen. Jeesuksen näennäisen kiellon takana hän näki säälin, jota tämä ei voinut salata. »Niin, Herra», hän vastasi, »mutta syöväthän penikatkin niitä muruja, jotka heidän herrainsa pöydältä putoavat. »Kun perheen lapsia ruokitaan heidän isänsä pöydässä, ei koiriakaan jätetä ruokkimatta. Niillä on oikeus niihin muruihin, jotka putoavat runsaasti katetulta pöydältä. Niinpä, kun Israelille oli annettu monia siunauksia, eikö ollut siunausta myöskin hänelle? Häntä pidettiin koirana, eikö hänellä siis ollut koiran oikeutta saada muruja Jumalan rikkaudesta?

Jeesus oli juuri lähtenyt työkentältään, koska kirjanoppineet ja fariseukset yrittivät riistää hänen henkensä. He nurisivat ja valittivat. He olivat epäuskoisia ja katkeria ja hylkäsivät heille vapaasti tarjotun pelastuksen. Nyt Kristus tapaa onnettomaan ja halveksittuun rotuun kuuluvan henkilön, jolle ei ole suotu Jumalan sanan valoa. Kuitenkin hän heti antautuu Kristuksen jumalallisen vaikutuksen alaiseksi ja uskoo varmasti hänen kykyynsä antaa hänelle, mitä hän pyytää. Hän pyytää vain muruja, jotka putoavat Mestarin pöydältä. Jos hän saisi koiran etuoikeuden, hän kernaasti antaisi kohdella itseään koirana. Mikään kansallinen tai uskonnollinen ennakkoluulo tai ylpeys ei vaikuta hänen menettelyynsä, ja hän tunnustaa heti Kristuksen Lunastajaksi, joka kykenee tekemään kaiken, mitä hän häneltä pyytää.

Vaimo saa avun

Vapahtaja oli tyytyväinen. Hän oli koetellut naisen uskoa häneen. Menettelyllään naista kohtaan Jeesus osoitti, että tämä, jota oli pidetty hylkiönä, ei enää ollut muukalainen vaan Jumalan perheen jäsen. Jumalan lapsena hänellä on oikeus osallistua Isänsä lahjoista. Nyt Jeesus täyttää hänen pyyntönsä ja päättää opetuksensa opetuslapsilleen. Luoden naiseen säälivän ja rakastavan katseen hän sanoo: »Oi vaimo, suuri on sinun uskosi, tapahtu- koon sinulle, niinkuin tahdot. »Siitä hetkestä hänen tyttärensä oli terve. Riivaaja ei häntä enää vaivannut. Lähtiessään nainen tunnusti Jeesuksen Vapahtajakseen ja iloitsi rukouksensa kuulemisesta.

[346]

Tämä oli ainoa ihmeteko, jonka Kristus tällä matkallaan teki. Tämän teon vuoksi hän meni Tyyron ja Siidonin rajalle. Hän halusi auttaa ahdistettua naista ja samalla antaa esimerkin laupeudentyöstään halveksittuun kansaan kuuluvaa henkilöä kohtaan, jotta siitä olisi hyötyä opetuslapsille sitten, kun hän ei enää olisi heidän kanssaan. Hän halusi johtaa heidät pois heidän juutalaisesta eristäytyneisyydestään ja saada heidät kiinnostumaan muistakin kuin omasta kansastaan.

Pakanoillekin kuuluu Jumalan armo

Jeesus halusi paljastaa sen suuren syvällisen totuuden, joka oli ollut kätkeytyneenä kautta aikojen, nimittäin että pakanatkin olisivat perillisiä juutalaisten kanssa ja »osallisia lupaukseen Kristuksessa Jeesuksessa evankeliumin kautta » (Ef. 3: 6). Opetuslapset olivat hitaita oppimaan tätä totuutta, ja jumalallinen opettaja antoi heille siitä opetuksen toisensa jälkeen. Palkitessaan sadanpäämiehen uskon Kapernaumissa ja saarnatessaan evankeliumia Syykarin asukkaille hän oli osoittanut, ettei hänessä ollut juutalaisten suvaitsemattomuutta. Mutta samarialaisilla oli sentään jotakin tietoa Jumalasta, ja sadanpäämies oli osoittanut ystävällisyyttä israelilaisille. Nyt Jeesus saattoi opetuslapsensa kosketuksiin pakanan kanssa, jolla heidän mielestään ei ollut enempää syytä kuin kellään muullakaan hänen kansastaan odottaa suosiota häneltä. Hän halusi antaa esimerkin, miten sellaisia tuli kohdella. Opetuslasten mielestä hän jakeli liian

runsaasti armolahjojaan. Hän halusi näyttää, ettei rotu tai kansallisuus rajoittanut hänen rakkauttaan.

Lausuessaan: »Minua ei ole lähetetty muitten kuin Israelin huoneen kadonneitten lammasten tykö», Jeesus puhui totta, ja työskennellessään kanaanalaisen vaimon hyväksi hän täytti tehtävänsä. Tämä vaimo oli yksi niistä kadonneista lampaista, jotka Israelin olisi tullut pelastaa. Kristus suoritti heille määrättyä työtä, jonka he itse olivat laiminlyöneet.

Tämä teko avasi opetuslasten silmät näkemään yhä paremmin sen työn, joka heitä odotti pakanain keskuudessa. He näkivät laajan työsarjan Juudean ulkopuolella. He näkivät taakkojen alla sieluja, jotka olivat tuntemattomia edullisemmassa asemassa oleville. Niiden joukossa, joita heitä oli opetettu halveksimaan, oli sieluja, jotka kaipasivat suuren Lääkärin apua ja janosivat sitä elämän valoa, jota niin runsaasti oli annettu juutalaisille.

[347] Myöhemmin juutalaiset yhä päättävämmin kääntyivät pois opetuslapsista, koska nämä selittivät Jeesuksen olevan maailman Vapahtaja ja koska Kristuksen kuolema särki juutalaisia ja pakanoita erottavan rajaaidan. Silloin tällä ja muilla samanlaisilla opetuksilla, jotka osoittivat, etteivät tavat tai kansallisuus saa rajoittaa evankeliumityötä, oli voimakas vaikutus Kristuksen edustajiin, ja ne osoittivat heille heidän työnsä suunnan.

Kristuksen käynnillä Foinikiassa ja siellä suoritettulla ihmetyöllä oli kuitenkin vielä laajempi tarkoitus. Hän ei tehnyt ihmetyötä vain sairaan naisen tähden, ei myöskään opetuslastensa eikä niiden vuoksi, joiden hyväksi nämä työskentelisivät, vaan myös sen tähden »että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessään» (Joh. 20: 31). Samat voimat, jotka erottivat ihmiset Kristuksesta yhdeksäntoista vuosisataa sitten, vaikuttavat vielä nykyisinkin. Se henki, joka rakensi rajaaidan juutalaisten ja pakanain välille, toimii vieläkin. Ylpeys ja ennakkoluulot ovat rakentaneet vahvoja, erottavia muureja eri ihmisluokkien välille. Kristus ja hänen tehtävänsä on esitetty väärässä valossa, ja tuhannet tuntevat olevansa itse asiassa suljetut pois evankeliumin siunausten piiristä. Mutta älkööt he tunteko olevansa suljetut pois Kristuksesta. Ei ihminen eikä saatana voi rakentaa ainoatakaan sellaista estettä, jonka läpi ei usko voisi tunkeutua.

Uskoen tämä foinikialainen nainen heittäytyi niitä muureja vastaan, jotka oli pystytetty juutalaisten ja pakanain välille. Voittaen masennuksen ja välittämättä ilmiöistä, jotka olisivat voineet saattaa hänet epäilemään, hän luotti Vapahtajan rakkauteen. Näin Jeesus toivoisi meidänkin luottavan häneen. Pelastuksen siunaus kuuluu jokaiselle sielulle. Vain ihmisen oma valinta voi estää häntä osallistumasta lupauksesta Kristuksessa evankeliumin kautta.

Jumala vihaa luokkarajoja. Hän ei tunne lainkaan sellaisia. Hänen silmissään kaikkien ihmisten sielu on yhtä kallis. »Hän on tehnyt koko ihmissuvun yhdestä ainoasta asumaan kaikkea maanpiiriä ja on säätänyt heille määrättyt ajat ja heidän asumisensa rajat, että he etsisivät Jumalaa, jos ehkä voisivat hapuilemalla hänet löytää - hänet, joka kuitenkin ei ole kaukana yhdestäkään meistä. »Ikä, säätyja kansallisuusrajoista tai uskonnollisista etuoikeuksista huolimatta kaikki ovat kutsutut hänen luokseen saamaan elämän. »Ei yksikään, joka häneen uskoo, joudu häpeään. Tässä ei ole erotusta. » »Ei ole tässä juutalaista eikä kreikkalaista, ei orjaa eikä vapaata. » »Rikas ja köyhä kohtaavat toisensa; Herra on luonut kumpaisenkin. » »Sama on kaikkien Herra, rikas antaja kaikille, jotka häntä avuksi huutavat. Sillä 'jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu' » (Ap.t. 17: 26, 27; Gal. 3: 28; Sanani. 22: 2; Room. 10: 11-13).

Luku 44—Luotettava merkki

»Ja hän lähti jälleen Tyyron alueelta ja kulki Siidonin kautta tuli Galilean järven ääreen Dekapolin alueen keskitse » (Mark. 7:31).

Dekapoliin alueella Jeesus oli aikaisemmin parantanut gadaralaiset riivatut. Kansa oli siellä pelästyneenä sikojen kohtalosta pakottanut Jeesuksen lähtemään luotaan. Mutta he olivat kuunnelleet hänen sinne jättämiään sanansaattajia, ja heissä oli herännyt halu nähdä häntä. Kun hän jälleen tuli tuolle seudulle, kansaa kokoontui hänen ympärilleen, ja hänen tykönsä tuotiin kuuro, joka oli melkein mykkä. Jeesus ei tapansa mukaan parantanut häntä pelkällä sanallaan. Hän otti hänet erilleen kansasta, pisti sormensa hänen korviinsa ja kosketti hänen kieltään. Sitten katsahtaen ylös taivaaseen hän huokasi ajatellessaan korvia, jotka eivät tahtoneet avautua totuudelle, ja kieliä, jotka kieltäytyivät tunnustamasta Lunastajaa. Sana »aukene » palautti miehen puhekyvyn, eikä hän välittänyt kiellostä olla puhumatta kenellekään vaan levitti laajalle tietoa paranemisestaan.

Jeesus meni ylös vuorelle, ja kansaa kokoontui hänen ympärilleen tuoden sairaita ja rampoja ja laskien heidät hänen jalkojensa juureen. Hän paransi heidät kaikki, ja nämä ihmiset, vaikka he olivat pakanoita, ylistivät Israelin Jumalaa. Kolme päivää he tunkeilivat Vapahtajan ympärillä, nukkuivat yönsä taivasalla ja päivisin kiihuivat Kristuksen luo kuullakseen hänen sanojaan ja nähdäkseen hänen töitään. Kolmen päivän kuluttua heiltä loppui ruoka. Jeesus ei tahtonut lähettää heitä luotaan nälkäisinä, ja hän pyysi opetuslapsiaan antamaan heille ruokaa. Jälleen opetuslasten epäusko paljastui. Beetsaidassa he olivat nähneet, miten heidän pienet ruokavaransa Kristuksen siunaamina olivat riittäneet koko kansan ruokkimiseen. Siitä huolimatta he eivät nyt kuitenkaan tuoneet sitä mitä heillä oli eivätkä luottaneet siihen, että hänen voimastaan se riittäisi koko joukolle. Sitä paitsi ne, joita hän Beetsaidassa ruokki, olivat juutalaisia, nämä taas pakanoita. Juutalaisten ennakkoluulot olivat vielä lujasti juurtuneina opetuslasten sydämeen, ja he vastasivat Jeesukselle: »Mistä täällä erämaassa kukaan voi saada leipää näiden ravitsemi-

seksi? » Mutta kuuliaisina hänen sanalleen he toivat hänelle, mitä heillä oli - seitsemän leipää ja kaksi kalaa. Kansanjoukko tuli ravituksi, ja tähteitä jäi seitsemän suurta korillista. Neljätuhatta miestä, paitsi naisia ja lapsia, tuli täten ruokituksi, ja Jeesus lähetti heidät luotaan iloisina ja kiitollisina.

Sitten Jeesus opetuslapsineen astui veneeseen ja meni järven yli Magdalaan, joka sijaitsee Gennesaretin tasangon eteläpäässä. Tyyron ja Siidonin alueella hänen sieluaan oli virvoittanut syyrofoinikialaisen naisen luottamus ja usko. Dekapoliin pakanallinen väestö oli ottanut hänet iloiten vastaan. Nyt kun hän taas saapui Galileaan, jossa hänen voimansa oli huomattavimmalla tavalla ilmennyt, jossa hän oli tehnyt useimmat armotyönsä ja eniten opettanut, hän kohtasi halveksivaa epäuskoa.

Fariseukset ja saddukeukset pyytävät merkkiä

Fariseusten lähetystyönä olivat liittyneet rikkaitten ja ylhäisten saddukeusten edustajat, joiden puolueeseen kuuluivat kansan papit, epäilijät ja älymystö. Nämä kaksi lahkota olivat olleet katkeria vihamiehiä. Saddukeukset tavoittelivat hallitusvallan suosiota voidakseen pitää yllä oman asemansa ja arvovaltansa. Toiselta puolen fariseukset lietsoivat yleistä vihaa roomalaisia vastaan ja odottivat aikaa, jolloin he voisivat heittää pois niskastaan valloittajan ikeen. Mutta nyt fariseukset ja saddukeukset liittyivät yhteen Kristusta vastaan. Samanmieliset etsivät toistensa seuraa, ja paha, missä se sitten esiintyykin, liittyy pahaan tuhotakseen hyvän.

Nyt fariseukset ja saddukeukset tulivat Kristuksen luo pyytäen merkkiä taivaasta. Kun Israel Joosuan päivinä meni taistelemaan kanaanilaisia vastaan BeetHooronissa, aurinko oli johtajan käskystä seisonut paikoillaan, kunnes voitto oli saavutettu. Heidän historian-sa kertoi monista tämänkaltaisista ihmeistä. Jotakin tämäntapaista merkkiä vaadittiin Jeesukselta. Mutta juutalaiset eivät tällaisia merkkejä tarvinneet. Eivät mitkään pelkästään ulkonaiset todistukset voineet heitä hyödyttää. He eivät tarvinneet älyllistä valistusta vaan hengellistä uudistusta.

[349]

[350]

»Joonaan merkki»

»Oi te ulkokullatut», Jeesus sanoi, »taivaan muodon te osaatte arvioida, mutta aikain merkkejä ette osaa. »Kristuksen omat, Pyhän Hengen voimalla lausutut sanat, jotka saivat heidät tunnustamaan syntinsä, olivat se merkki, jonka Jumala oli antanut heidän pelastukseksien. Ja suoraan taivaasta oli annettu merkkejä todistamaan Kristuksen tehtävästä. Enkelien laulu paimenille, tähti, joka johdatti Idän viisaita, ja kyyhkynen ja ääni taivaasta hänen kasteessaan todistivat hänestä.

»Niin hän huokasi hengessään ja sanoi: 'Miksi tämä sukupolvi vaatii merkkiä?' » »Sille ei anneta muuta merkkiä kuin Joonaan merkki. Kuten Joonan oli meripedon vatsassa kolme päivää ja kolme yötä, niin Kristuskin oli oleva saman ajan »maan povessa». Ja kuten Joonan saarna oli merkinä niniveläisille, samoin Kristuksen saarna oli merkinä hänen sukupolvelleen. Mutta miten päinvastaisilla tavoilla sana otettiin vastaan! Tuon suuren, pakanallisen kaupungin asukkaat vapisivat kuullessaan Jumalan lähettämän varoituksen. Kuninkaat ja ylimykset nöyryivät, ylhäiset ja alhaiset huusivat yhdessä taivaan Jumalaa, ja hän armahti heitä. Kristus oli sanonut: »Niiniven miehet nousevat tuomiolla yhdessä tämän sukupolven kanssa ja tulevat sille tuomioksi; sillä he tekivät parannuksen Joonaan saarnan vaikutuksesta, ja katso, tässä on enempi kuin Joonas » (Matt. 12:40,41).

Jokainen Kristuksen suorittama ihme oli merkki hänen jumaluudestaan. Hän teki juuri sitä työtä, jota Messiaan oli ennustettu suorittavan, mutta fariseuksia nämä armotyöt selvästi loukkasivat. Juutalaiset johtomiehet suhtautuivat sydämättömästi ja välinpitämättömästi inhimillisiin kärsimyksiin. Monessa tapauksessa juuri heidän itsekkyytensä ja sortonsa olivat aiheuttaneet sen ahdistuksen, jota Kristus lievitti. Näin hänen ihmetyönsä olivat heille loukkauksiksi.

Se, mikä sai juutalaiset kieltämään Vapahtajan työn, oli suurin todistus hänen jumalallisesta luonteestaan. Hänen ihmeittensä suurin merkitys näkyy siinä, että ne koituivat ihmiskunnalle siunaukseksi. Voimakkain todistus siitä, että hän tuli Jumalan luota, oli se, että hänen elämänsä ilmaisi Jumalan luonteen. Hän teki Jumalan tekoja ja puhui Jumalan sanoja. Sellainen elämä on suurin kaikista ihmeistä.

Kun totuuden sanomaa julistetaan meidän aikanamme, monet huutavat juutalaisten tavoin: Näyttäkää meille merkki! Tehkää meille ihmetyö! Jeesus ei tehnyt ihmeitä fariseusten pyynnöstä. Hän ei erämaassakaan suorittanut ihmettä vastaukseksi saatanan vihjailuihin. Hän ei anna meille voimaa puolustaaksemme itseämme tai tyydyttääksemme epäuskoisten ja ylpeitten vaatimuksia. Mutta evankeliumi ei ole vailla merkkiä jumalallisesta alkuperästään. Eikö se ole ihme, että voimme päästä vapaiksi sielunvihollisen orjuudesta? Viha saatanaa kohtaan ei ole luonnollista ihmissydämelle, vaan sen saa aikaan Jumalan armo. Kun ihminen, jota taipumaton oma tah- to on ohjannut, pääsee siitä vapaaksi ja jättäytyy kokosydämisesti taivaallisten voimien valtaan, tapahtuu ihme. Näin tapahtuu myös silloin, kun ihminen, joka on ollut voimakkaan eksytyksen vallas- sa, tulee ymmärtämään siveellisen totuuden. Joka kerta, kun sielu kääntyy ja oppii rakastamaan Jumalaa ja pitämään hänen käskynsä, täyttyy Jumalan lupaus: »Ja minä annan teille uuden sydämen, ja uuden hengen minä annan teidän sisimpäanne » (Hes. 36: 26). Ih- missydämen muuttuminen ja luonteen uudistuminen on ihme, joka ilmaisee elävän Vapahtajan toimivan pelastaakseen sieluja. Jatkuva elämä Kristuksessa on suuri ihme. Merkki, jonka pitäisi Jumalan sanaa saarnattaessa ilmetä nyt ja aina, on Pyhän Hengen läsnäolo, joka tekee sanasta uudestisyntyttävän voiman niille, jotka kuulevat. Tämä on Jumalan todistus maailmalle hänen Poikansa jumalallisesta tehtävästä.

[351]

Ne, jotka halusivat merkkiä Jeesukselta, olivat niin paaduttaneet sydämensä epäuskolla, etteivät he nähneet hänen luonteessaan Ju- malan kaltaisuutta. He eivät halunneet nähdä, että hänen tehtävänsä oli kirjoitusten täyttymystä. Vertauksessa rikkaasta miehestä ja La- saruksesta Jeesus sanoi fariseuksille: »Jos he eivät kuule Moosesta ja profeettoja, niin eivät he usko, vaikka joku kuolleistakin nousisi ylös » (Luuk. 16: 31). Ei mikään taivaassa tai maassa annettu merkki voisi heitä hyödyttää.

»Kavahtakaa fariseusten ja saddukeusten hapatusta»

Jeesus »huokasi hengessään » ja lähti noiden viisastelijoiden luota ja palasi opetuslapsineen veneeseen. Alakuloisen äänettömyy- den vallitessa he jälleen kulkivat jär- ven yli. He eivät kuitenkaan

[352]

palanneet siihen paikkaan, josta olivat lähteneet, vaan suuntasivat kulkunsa Beetsaidaan, jonka lähellä oli viisituhatta ruokittu. Heidän sinne saavuttuaan Jeesus sanoi: »Varokaa ja kavahtakaa fariseusten ja saddukeusten hapatusta». Juutalaiset olivat tottuneet Mooseksen ajoista alkaen hävittämään kodeistaan kaiken hapatuksen pääsiäisen aikaan, ja näin heitä oli opetettu pitämään sitä synnin vertauskuvana. Kuitenkaan opetuslapset eivät ymmärtäneet Jeesusta. Koska lähtö Magdalasta oli tapahtunut niin äkkiä, he olivat unohtaneet ottaa mukaansa leipää; heillä oli ainoastaan yksi leipä. He käsittivät Kristuksen viittaavan tähän ja varoittavan heitä ostamasta fariseusten tai saddukeusten leipää. Koska heiltä puuttui uskoa ja hengellistä näkemystä, he olivat usein samalla tavalla käsittäneet hänen sanojaan väärin. Nyt Jeesus nuhteli heitä siitä, että he olivat luulleet hänen, joka oli ruokkinut tuhansia muutamalla kalalla ja ohraleivällä, tuolla vakavalla varoituksellaan viittanneen vain ajalliseen ravintoon. Oli olemassa vaara, että fariseusten ja saddukeusten viekkaat väitteet herättäisivät hänen opetuslapsissaan epäuskoa ja saisivat heidät pitämään Kristuksen tekoja vähäarvoisina.

Opetuslapset olivat taipuvaisia ajattelemaan, että heidän Mestariinsa olisi pitänyt suostua pyyntöön ja antaa merkki taivaasta. He uskoivat, että hän täysin kykenisi tekemään sen ja että sellainen merkki vaientaisi hänen vihollisensa. Mutta he eivät nähneet näiden viisastelijoiden tekopyhyyttä.

Useita kuukausia myöhemmin, kun »kansaa oli kokoontunut tuhatmäärin, niin että he polkivat toisiaan», Jeesus toisti saman opetuksen. Hän rupesi puhumaan opetuslapsillensa: »Ennen kaikkea kavahtakaa fariseusten hapatusta, se on: ulkokultaisuutta » (Luuk. 12:1).

Taikinaan pantu hapatus vaikuttaa huomaamatta muuttaen koko aineen kaltaiseksi. Samoin jos sydämessä suvaitaan ulkokultaisuutta, se tunkee läpi luonteen ja elämän. Sattuva esimerkki fariseusten ulkokultaisuudesta oli »korban», uhrilahjan, antaminen. Jeesus oli jo nuhdellut heitä ja tuominnut tämän tavan, jonka mukaan lapsi voi laiminlyödä velvollisuutensa vanhempiaan kohtaan sillä verukkeella, että hän antoi runsaan uhrilahjan temppelin hyväksi. Kirjanoppineet ja fariseukset kätkivät opetuksensa petollisia periaatteita. He salasivat oppiansa todellisen tarkoituksen ja kaunistelivat jokaisen asian saadakseen sen viekkaasti vähitellen juurrutetuksi

kuulijainsa mieleen. Kun nämä väärät periaatteet oli omaksuttu, ne vaikuttivat kuten hapatus taikinassa tunkien läpi luonteen ja muuttaen sen. Tämä petollinen opetus teki ihmisille niin vaikeaksi Kristuksen sanoman vastaanottamisen.

Sama vaikutus tekee nykyaikanakin työtään niiden välityksellä, jotka koettavat selittää Jumalan lakia sellaisella tavalla, joka soveltuu heidän tapoihinsa. Nämä ihmiset eivät avoimesti hyökkää lain kimppuun, vaan laskevat liikkeelle epäilyttäviä oppeja, jotka jäytävät lain periaatteita. He selittävät sitä niin, että se menettää voimansa.

[353]

Fariseusten ulkokultaisuus oli heidän itsekkyytensä seuraus. Heidän elämänsä tarkoitus oli heidän itsensä korottaminen. Tämä sai heidät vääristelemään kirjoituksia ja sokaisi heidät näkemästä Kristuksen tehtävän tarkoitusta. Kristuksen omat opetuslapsetkin olivat vaarassa helliä tätä petollista pahetta. Ne, jotka pitivät itseään Kristuksen opetuslapsina mutta jotka eivät olleet jättäneet kaikkea tullakseen hänen opetuslapsikseen, olivat hyvin suuressa määrin fariseusten vaikutusvallan alaisia. Usein he horjuivat uskon ja epäuskon välillä, eivätkä nähneet Kristukseen kätkeytyjä tiedon aarteita. Eivätkä opetuslapsetkaan, vaikka he ulkonaisesti olivatkin jättäneet kaikki Jeesuksen tähden, olleet sydämessään lakanneet tavoittelemasta suuria itselleen. Tämä henki sai aikaan taistelun siitä, kuka heistä olisi suurin. Se tuli heidän ja Kristuksen väliin ja sai heidät tuntemaan vain vähän myötätuntoa hänen uhrautuvaisuuttaan kohtaan ja niin hitaasti käsittämään lunastuksen salaisuutta. Kuten hapatus jätettynä suorittamaan työtään aiheuttaa turmelusta ja pilaantumista, niin itsekäs mielikin, jos sitä jatkuvasti hellittää, turmelee ja tuhoaa sielun.

Miten laajalle levinnyt onkaan tämä petollinen synti Herramme seuraajien keskuudessa nykyaikana kuten muinoinkin! Miten usein salainen itsekorotushalu turmeleekaan Kristukselle tekemämme palvelukset ja seurustelumme toistemme kanssa! Miten valmiit olemmekaan kiittämään itseämme ja odottamaan ylistystä ihmisiltä! Itserakkaus, halu kulkea helpompaa tietä kuin se minkä Jumala on määrännyt, johtaa ihmisoppien ja käsitysten asettamiseen Jumalan käskyjen edelle. Kristus lausuu omille opetuslapsilleen varoittavat sanansa: »Varokaa ja kavahtakaa fariseusten hapatusta.»

Kristuksen uskonto on itse rehellisyyttä. Into Jumalan kunnian puolesta on Pyhän Hengen aikaansaama vaikutin, jonka vain Hen-

gen tehokas toiminta voi juurruttaa mieleen. Ainoastaan Jumalan voima voi karkottaa itsekkyyden ja ulkokultaisuuden. Tämä muutos on merkki hänen työstään. Kun omaksumamme usko hävittää itsekkyyden ja kerskailun, kun se saa meidät etsimään Jumalan kunniaa oman kunniamme asemesta, tiedämme sen olevan oikeata. »Isä, kirjasta niinesi! » (Joh. 12: 28) oli Kristuksen elämän perussävel, ja jos seuraamme häntä, se on oleva meidänkin elämämme perussävel. Hän kehottaa meitä »vaeltamaan, niinkuin hän vaelsi», ja »siitä me tiedämme hänet tuntevamme, että pidämme hänen käskynsä » (1 Joh. 2:6, 3).

Kristuksen työ maan päällä läheni loppuaan. Hän näki elävästi edessään tapaukset, joita kohden hän oli kulkemassa. Jo ennen ihmiseksi tuloaan hän näki loppuun asti sen tien, jota hänen oli kuljettava, pelastaakseen sen, mikä oli kadonnut. Jokainen tuska, joka hänen sydäntään raastaisi, jokainen herjaus, joka hänen päälleen viskattaisiin, jokainen koettelemus, joka hänen kestettäväkseen pantaisiin, oli avoinna hänen katseelleen, ennen kuin hän riisui kuninkaallisen kruununsa ja viittansa ja astui alas valtaistuimeltaan verhotakseen jumaluutensa ihmisyyteen. Koko tie seimestä Golgatalle oli hänen silmiensä edessä. Hän tiesi, mitkä tuskat häntä kohtaisivat. Kaiken sen hän tiesi, ja kuitenkin hän sanoi: »Katso, minä tulen; kirjakääröön on kirjoitettu, mitä minun on tehtävä. Sinun tahtosi, minun Jumalani, minä teen mielelläni, ja sinun lakisi on minun sydämässäni» (Ps. 40: 8, 9).

Hän näki tehtävänsä tuloksen aina silmiensä edessä. Hänen työn ja uhrautuvaisuuden täyttämää elämäänsä kirkasti toivo siitä, ettei hänen vaivansa olisi turhaa. Antamalla henkensä ihmisten puolesta hän saisi maailman jälleen uskolliseksi Jumalalle. Vaikka hänen ensin täytyi saada verikasteensa, vaikka koko maailman synnit tulisivat painamaan hänen viatonta sieluaan, vaikka sanoin kuvaamattoman tuskan varjot peittäisivät hänet, niin hän kuitenkin hänelle tarjona olevan ilon tähden kärsi ristin, häpeästä välittämättä.

Hänen valituilta työtovereiltaan olivat häntä odottavat tapaukset vielä salatut, mutta aika oli lähellä, jolloin heidän täytyisi katsella hänen tuskiaaan. Heidän täytyisi nähdä hänet, jota he olivat rakastaneet ja johon he olivat luottaneet, jätettynä vihollistensa käsiin ja ripustettuna Golgatan ristille. Pian hänen täytyisi jättää heidät maailmaan ilman näkyvän läsnäolonsa lohdutusta. Hän tiesi heidän joutuvan katkeran vihan ja epäuskon aikaansaaman vainon kohteiksi, ja hän halusi valmistaa heitä ottamaan vastaan näitä koettelemuksia.

Jeesus oli opetuslapsineen nyt tullut erääseen kylään lähellä Filippuksen Kesareaa. He olivat Ga-

seudulla, jossa vallitsi epäjumalanpalvelus. Täällä opetuslapset olivat erossa juutalaisuuden hallitsevasta vaikutuksesta ja joutuivat läheisempään kosketukseen epäjumalanpalveluksen kanssa. Heidän ympärillään esiintyi monenlaista taikauskoa, joka vallitsi maailman kaikissa osissa. Jeesus toivoi, että näiden asiain näkeminen saisi heidät tuntemaan vastuunsa pakanoista. Oleskellessaan tällä seudulla hän koetti vetäytyä syrjään opettamasta kansaa ja omistautua enemmän opetuslapsilleen.

»Sinä olet Kristus»

Hän aikoi kertoa heille häntä odottavista kärsimyksistä. Mutta ensin hän meni pois yksin ja rukoili, että heidän sydämensä valmistuisi ottamaan vastaan hänen sanojaan. Liittyessään taas heidän joukkoonsa hän ei heti ilmaissut sitä, mitä hän halusi heille kertoa. Ennen tätä hän antoi heille tilaisuuden tunnustaa uskonsa häneen, jotta he vahvistuisivat tulevia koettelemuksia varten. Hän kysyi: »Kenen ihmiset sanovat Ihmisen Pojan olevan?»

Surukseen opetuslasten oli pakko tunnustaa, ettei Israel ollut tuntenut Messiastaan. Jotkut olivat kuitenkin nähdessään hänen ihmetyönsä sanoneet hänen olevan Daavidin poika. Kansanjoukot, joita hän oli ruokkinut Beetsaidassa, olivat halunneet hänet Israelin kuninkaaksi. Monet olivat valmiit pitämään häntä profeettana, mutta he eivät uskoneet hänen olevan Messias.

Jeesus teki nyt toisen kysymyksen kohdistuen sen opetuslapsiinsa: »Kenenkä te sanotte minun olevan? » Pietari vastasi: »Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika.»

[356] Pietari oli alusta asti uskonut Jeesuksen olevan Messias. Monet muut, jotka olivat tulleet synnintuntoon Johannes Kastajan saarnojen vaikutuksesta ja ottaneet vastaan Kristuksen, alkoivat epäillä Johanneksen lähetystehtävää, kun hänet vangittiin ja mestattiin. Nyt he epäilivät, oliko Jeesus se Messias, jota he niin kauan olivat odottaneet. Monet opetuslapsista, jotka olivat hartaasti toivoneet Jeesuksen ottavan paikkansa Daavidin valtaistuimella, jättivät hänet huomattessaan, ettei hänellä ollut mitään sellaista aikomusta. Mutta Pietari ja hänen toverinsa pysyivät uskollisina. Niiden horjuva kanta, jotka tänään ylistivät ja huomenna tuomitsivat, ei järkyttänyt Vapahattajan todellisten seuraajien uskoa. Pietari lausui: »Sinä olet Kristus,

elävän Jumalan Poika. »Hän ei odottanut Herralleen kuninkaallisia kunnianosoituksia, vaan otti hänet vastaan hänen alhaisuudessaan.

Pietari oli lausunut julki näiden kahdentoista uskon. Kuitenkin opetuslapset olivat vielä kaukana siitä, että olisivat ymmärtäneet Jeesuksen tehtävän. Pappien ja hallitusmiesten vastustus ja vääristelyt, jotka eivät tosin saaneet heitä luopumaan Kristuksesta, aiheuttivat heille paljon hämminkiä. He eivät nähneet edessään selvää tietä. Heidän aikaisemman kasvatuksensa vaikutus, rabbiinien opetukset ja perinnäissääntöjen voima sekoittivat yhä heidän käsitystään totuudesta. Aika ajoin heille loisti kirkas valo Jeesuksesta, ja kuitenkin he usein ikään kuin hapuilivat pimeässä. Mutta sinä päivänä, ennen kuin he joutuivat kohtaamaan uskonsa suuren koetuksen, Pyhä Henki lepäsi voimakkaana heidän yllään. Hetkeksi heidän katseensa kääntyi »näkymättömiin » (2 Kor. 4: 18). Inhimillisyyden verhon alta he näkivät Jumalan Pojan kirkkauden.

Jeesus vastasi Pietarille sanoen: »Autuas olet sinä Simon, Joonaan poika, sillä ei liha eikä veri ole sitä sinulle ilmoittanut, vaan minun Isäni, joka on taivaissa.»

Pietarin tunnustama totuus on uskovan ihmisen uskon perustus. Jeesus itse sanoi sen olevan iankaikkinen elämä. Mutta tämän tiedon omistaminen ei saanut olla syynä itsekorotukseen. Pietarille tämä ei ollut paljastunut hänen oman viisautensa tai hyvyytensä avulla. Ihminen ei itse voi koskaan hankkia tietoa jumaluudesta. »Se on korkea kuin taivas - mitä voit tehdä; syvempi kuin tuonela - mitä voit ymmärtää? » (Job 11: 8). Vain lapseuden henki voi paljastaa meille Jumalan syviä asioita, joita »silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut». »Mutta meille Jumala on sen ilmoittanut Henkensä kautta, sillä Henki tutkii kaikki, Jumalan syvyydetkin » (1 Kor. 2: 9, 10). »Herran neuvo on tunnettu niille, jotka häntä pelkäävät», ja se, että Pietari erotti Kristuksen kirkkauden, oli todistus siitä, että hän oli »Jumalan opettama » (Ps. 25: 14; Joh. 6: 47). Niin, todellakin, »autuas olet sinä Simon, Joonaan poika, sillä ei liha eikä veri ole sitä sinulle ilmoittanut».

Kristillisen seurakunnan perustus

Jeesus jatkoi: »Ja minä sanon sinulle: sinä olet Pietari, ja tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, ja tuonelan portit eivät sitä

[357] voita. »Sana Pietari merkitsee kiveä, vierivää kiveä. Pietari ei ollut kallio, jolle seurakunta perustettiin. Helvetin portit voittivat hänet, kun hän kiroten ja vannoen kielsi Herransa. Seurakunta rakennettiin perustukselle, jota helvetin portit eivät voineet voittaa.

Vuosisatoja ennen Vapahtajan syntymää Mooses oli viitannut Israelin pelastuksen kallioon. Psalmien tekijä oli laulanut »pelastukseni kallioista». Jesaja oli kirjoittanut: »Näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä lasken Siioniin perustusksen, koetellun kiven, kalliin kulmakiven, lujasti perustetun » (5 Moos. 32: 4; Ps. 62: 8; Jes. 28: 16). Pietari itse, kirjoittaessaan innoituksen valtaamana, soveltaa tämän ennustuksen Jeesukseen. Hän sanoo: »Jos olette maistaneet, että Herra on hyvä. Ja tulkaa hänen tykönsä, elävän kiven tykö, jonka ihmiset tosin ovat hyljänneet, mutta joka Jumalan edessä on valittu, kallis, ja rakentukaa itsekin elävinä kivinä hengelliseksi huoneeksi » (1 Piet. 2: 3-5).

»Muuta perustusta ei kukaan voi panna, kuin mikä pantu on, ja se on Jeesus Kristus » (1 Kor. 3: 11). »Tälle kalliolle», Jeesus sanoi, »minä rakennan seurakuntani. »Jumalan ja kaikkien taivaan olentojen ja helvetin näkymättömän sotajoukon edessä Kristus perusti seurakuntansa elävälle kalliolle. Tuo kallio on hän itse - hänen oma ruumiinsa, joka meidän tähtemme on murrettu ja särjetty. Tälle perustukselle rakennettua seurakuntaa helvetin portit eivät tule voittamaan.

Miten heikolta seurakunta näyttikään, kun Jeesus lausui nämä sanat. Oli vain kourallinen uskovaisia, joihin kaikki pahojen henkien ja pahojen ihmisten viha kohdistuisi, mutta Kristuksen seuraajien ei kuitenkaan tarvitsisi pelätä. Rakennettuina voimansa kalliolle heitä ei voitaisi kukistaa.

Kuudentuhannen vuoden ajan usko on rakentanut Kristukselle. Kuusituhatta vuotta saatanan vihan aallot ja myrskyt ovat lyöneet pelastuksemme Kalliota vastaan, mutta se seisoo järkkymättömänä.

Taivasten valtakunnan avaimet

Pietarin lausuma totuus on seurakunnan uskon perustus, ja Jeesus kunnioitti häntä koko uskovain joukon edustajana. Hän lausui: »Minä olen antava sinulle taivasten valtakunnan avaimet, ja minkä

sinä sidot maan päällä, se on oleva sidottu taivaissa, ja minkä sinä päästät maan päällä, se on oleva päästetty taivaissa.»

»Taivasten valtakunnan avaimet » ovat Kristuksen sanat. Kaikki Pyhän Raamatun sanat ovat hänen sanojaan, ja ne sisältyvät tähän. Näillä sanoilla on valta avata ja sulkea taivas. Ne selittävät, millä ehdoilla ihmiset otetaan vastaan tai hylätään. Näin niiden työ, jotka saarnaavat Jumalan sanaa, on joko elämän tuoksu elämäksi tai kuoleman lemu kuolemaksi. Heidän tehtävänsä tulokset vaikuttavat ikuisuuteen asti.

Vapahtaja ei uskonut evankeliumityötä yksin Pietarille. Toistaessaan myöhemmin Pietarille lausumansa sanat hän sovellutti ne välittömästi seurakuntaan. Ja pääasiassa sama lausuttiin myös kahdelletoista apostolille, jotka edustivat uskovien joukkoa. Jos Jeesus olisi antanut erikoisen vallan yhdelle opetuslapsista syrjäyttäen toiset, emme tapaisi heitä niin usein kiistelemässä siitä, kuka oli suurin. He olisivat taipuneet Mestarinsa tahtoon ja kunnioittaneet sitä, jonka hän oli valinnut.

[358]

Sen sijaan että Jeesus olisi valinnut yhden toisten johtajaksi hän sanoi opetuslapsilleen: »Mutta te älkää antako kutsua itseänne rabbiksi», »älkääkä antako kutsua itseänne mestareiksi, sillä yksi on teidän mestarinne, Kristus » (Matt. 23: 8,10).

»Kristus on jokaisen miehen pää. »Jumala, joka on asettanut kaikki hänen jalkainsa alle, on »antanut hänet kaiken pääksi seurakunnalle, joka on hänen ruumiinsa, hänen täyteytensä, joka kaikki kaikissa täyttää » (1 Kor. 11: 3; Ef. 1: 22, 23). Seurakunta on rakennettu Kristukselle, joka on sen perustus. Sen on toteltava Kristusta johtajanaan. Sen ei tule luottaa ihmiseen eikä olla ihmisen hallittavana. Monet väittävät, että luottamustehtävä seurakunnassa antaa heille oikeuden määrätä, mitä toisten ihmisten tulee uskoa ja mitä heidän tulee tehdä. Jumala ei hyväksy tällaista vaatimusta. Vapahtaja lausui: »Te olette kaikki veljiä. »Kaikki ovat alttiita kiusauksille ja taipuvaisia erehtymään. Emme voi antautua yhdenkään rajallisen olennon johdettaviksi. Uskon kallio on Kristuksen elävä läsnäolo seurakunnassa. Siihen voi heikoinkin luottaa, ja ne, jotka luulevat olevansa vahvimpia, tulevat osoittautumaan heikoimmiksi elleivät he ota Kristusta voimakseen. »Kirottu on se mies, joka turvaa ihmisiin, ja tekee lihan käsivarreksensa. »Herra »on kallio», »autuaat

ovat kaikki, jotka häneen turvaavat » (Jer. 17: 5; 5 Moos. 32: 4; Ps. 2: 12).

Jeesus kertoo kärsimyksistään

Pietarin tunnustuksen jälkeen Jeesus kielsi opetuslapsiaan kertomasta kenellekään, että hän oli Kristus. Tämä kieltö annettiin kirjanoppineiden ja fariseusten järkähtämättömän vastarinnan vuoksi. Sitäpaitsi kansalla, vieläpä opetuslapsillakin, oli niin väärä käsitys Messiaasta, ettei hänen julkinen Messiaaksi julistamisensa antaisi heille oikeata käsitystä hänen luonteestaan tai hänen työstään. Mutta päivä päivältä hän ilmaisi itseään heille Vapahtajana, ja täten hän halusi antaa heille oikean käsityksen itsestään Messiaana.

Opetuslapset odottivat yhä Kristuksen hallitsevan ajallisena ruhtinaana. Vaikka hän oli niin kauan salannut aikomuksensa, he eivät uskoneet hänen aina pysyvän köyhänä ja huomaamattomana; aika oli lähellä, jolloin hän perustaisi valtakuntansa.

[359] Opetuslasten mieleenkään ei ollut koskaan tullut, että pappien ja rabbiinien viha ei koskaan loppuisi, että hänen oma kansansa kieltäisi hänet, tuomitsisi hänet pettäjänä ja ristiinnaulitsisi pahantehtijänä. Mutta pimeyden voimien hetki lähestyi, ja Jeesuksen täytyi paljastaa opetuslapsilleen edessä oleva taistelu. Hän oli murheellinen ajatellessaan tulevaa koettelemusta.

Tähän asti hän oli pidättäytynyt kertomasta heille mitään kärsimyksistään ja kuolemastaan. Keskustellessaan Nikodeemuksen kanssa hän oli sanonut: »Niinkuin Mooses ylensi käärmeen erämaassa, niin pitää Ihmisen Poika ylennettämän, että jokaisella, joka häneen uskoo, olisi iankaikkinen elämä » (Joh. 3: 14, 15). Mutta opetuslapset eivät kuulleet sitä, ja vaikka he olisivat kuulleetkin, he eivät olisi ymmärtäneet. Mutta nyt he ovat olleet Jeesuksen kanssa, kuunnelleet hänen sanojaan, katselleet hänen tekojaan, kunnes, huolimatta hänen vaatimattomasta ympäristöstään ja pappien ja kansan vastustuksesta, he voivat yhtyä Pietarin todistukseen. »Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika. »Nyt on tullut hetki poistaa tulevaisuutta peittävä verho. »Siitä lähtien Jeesus alkoi ilmoittaa opetuslapsilleen, että hänen piti menemän Jerusalemiin ja kärsimän paljon vanhimmilta ja ylipapeilta ja kirjanoppineilta ja tuleman tapetuksi ja kolmantena päivänä nouseman ylös.»

Opetuslapset kuuntelivat mykkinä surusta ja hämmästyksestä. Kristus oli hyväksynyt Pietarin tunnustuksen, että hän oli Jumalan Poika, ja nyt hänen sanansa, jotka viittasivat kärsimykseen ja kuolemaan, tuntuivat käsittämättömiltä. Pietari ei voinut pysyä vaiti. Hän tarttui Mestariinsa, ikään kuin temmatakseen hänet pois häntä uhkaavasta tuomiosta, ja huudahti: »Jumala varjelkoon, Herra, älköön se sinulle tapahtuko.»

Pietari rakasti Herraansa, mutta Jeesus ei kiittänyt häntä siitä, että hän näin ilmaisi haluavansa varjella häntä kärsimyksiltä. Pietarin sanat eivät olleet sellaisia, että ne olisivat voineet auttaa ja lohduttaa Jeesusta häntä odottavassa suuressa koetuksessa. Ne eivät olleet sopusoinnussa Jumalan armotarkoituksen kanssa kadonnutta maailmaa kohtaan eivätkä sen opetuksen kanssa itsensä uhraamisesta, jota Jeesus tuli opettamaan omalla esimerkillään. Pietari ei halunnut nähdä ristiä Kristuksen työssä. Hänen sanojensa vaikutus oli aivan päinvastainen kuin se, minkä Kristus halusi painaa seuraajiensa mieleen, ja Vapahtajan täytyi lausua eräs ankarimmista nuhteista, mitä hänen huuliltaan milloinkaan on kuulunut: »Mene pois minun edestäni, saatana; sinä olet minulle pahennukseksi, sillä sinä et ajattele sitä, mikä on Jumalan, vaan sitä, mikä on ihmisten.»

Saatana koetti masentaa Jeesusta ja saada hänet luopumaan tehtävästään, ja Pietari sokeassa rakkaudessaan oli tässä kiusaajan puhe-torvena. Pahuuden ruhtinas oli tämän ajatuksen alkuunpanija. Hänen yllytyksestään Pietari teki äkillisen vetoomuksensa. Erämaassa saatana oli tarjonnut Kristukselle maailmanvaltaa sillä ehdolla, että hän jättäisi nöyryytyksen ja uhrin tien. Nyt hän esitti saman kiusauksen Kristuksen opetuslapselle. Hän koetti kiinnittää Pietarin katseen maalliseen kunniaan, jotta hän ei näkisi ristiä, johon Jeesus halusi kääntää hänen katseensa. Ja Pietarin välityksellä saatana koetti jäl- [360] leen taivuttaa Jeesusta kiusaukseen. Mutta Vapahtaja ei siitä välittänyt, hän ajatteli opetuslastaan. Saatana oli asettunut Pietarin ja hänen Mestarinsa väliin, jotta tämän opetuslapsen sydäntä ei liikuttaisi Kristuksen nöyrytyminen hänen tähtensä. Kristus ei lausunut sanojaan Pietarille vaan sille, joka koetti erottaa häntä hänen Lunastajastaan. »Mene pois minun edestäni, saatana. »Älä enää asetu minun ja erehtyvän palvelijani väliin. Anna minun olla Pietarin kanssa kasvoista kasvoihin, jotta voisin ilmaista hänelle rakkauteni salaisuuden.

Se, että Kristuksen tie maan päällä oli tuskien ja nöyryytyksen tie, oli Pietarille katkera läksy, jonka hän vain vaivoin oppi. Hän pelkäsi osallistua Herransa kanssa kärsimykseen. Mutta ahjon kuumuudessa hän oli näkevä sen siunauksen. Kauan jälkeenpäin, kun hänen ryhdikäs vartensa oli taipunut vuosien ja työn taakan alla, hän kirjoitti: »Rakkaani, älkää oudoksuko sitä hellettä, jossa olette ja joka on teille koetukseksi, ikäänkuin teille tapahtuisi jotakin outoa, vaan iloitkaa, sitä myöten kuin olette osallisia Kristuksen kärsimyksistä, että te myös hänen kirkkautensa ilmestymisessä saisitte iloita ja riemuita » (1 Piet. 4: 12,13).

Jeesuksen seuraajan risti

Jeesus selitti nyt opetuslapsilleen, että hänen itsensä kieltävä elämänsä oli esimerkki siitä, millaista heidänkin elämänsä tulisi olla. Kutsuen ympärilleen opetuslastensa kanssa kansan, joka oli viipynyt lähistöllä, hän lausui: »Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä, ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua. »Risti muistutti Rooman vallasta. Se oli julmin ja alhaisin surman väline. Suurimpia rikollisia vaadittiin kantamaan ristinsä telo ituspaikalle, ja usein, kun se aiottiin laskea heidän olalleen, he vastustivat epätoivoisen raivokkaasti, kunnes heidät voitettiin ja tuo kidutusväline sidottiin heihin kiinni. Mutta Jeesus kehotti opetuslapsiaan ottamaan ristinsä ja kantamaan sitä hänen jäljessään. Vaikka opetuslapset vain hämäästi käsittivät hänen sanansa, ne viittasivat siihen, että heidän oli alistuttava katkerimpaan nöyryytykseen - nöyrytykseen aina kuolemaan saakka Kristuksen tähden. Täydellisempää itsensä antamista eivät Kristuksen sanat olisi voineet kuvata. Mutta hän oli alistunut tähän kaikkeen heidän tähtensä. Jeesus ei pitänyt taivasta toivottuna paikkana meidän ollessamme kadotettuja. Hän vaihtoi taivaan salit häväistyksen ja herjausten täyttämään elämään ja häpeälliseen kuolemaan. Hän, joka omisti taivaan verrattomat aarteet, tuli köyhäksi, jotta me hänen köyhyydestään rikastuisimme. Meidän on seurattava hänen kulkemaansa polkua.

Rakkaus sieluihin, joiden puolesta Kristus kuoli, merkitsee oman minän ristiinnaulitsemista. Jokaisen Jumalan lapsen tulisi tästä lähtien pitää itseään renkaana ketjussa, joka on taivaasta laskettu pe-

amosuunnitelmansa mukaan etsimään ja pelastamaan kadotettuja. Kristityn tulee aina käsittää, että hän on pyhittänyt itsensä Jumalalle sekä että hänen on luonteellaan ilmaistava Kristusta maailmalle. Kristuksen elämässä ilmenneen uhrautuvaisuuden, myötätunnon ja rakkauden tulee ilmetä myös Jumalan työntekijän elämässä.

»Sillä joka tahtoo pelastaa elämänsä, hän kadottaa sen, mutta joka kadottaa elämänsä minun tähteni, hän löytää sen. »Itsekkyys on kuolemaa. Ei ainoakaan ruumiin elin voisi elää, jos se rajoittuisi palvelemaan vain itseään. Ellei sydän lähettäisi elämää antavaa verta jäseniin ja päähän, se menettäisi nopeasti voimansa. Kuten veri meissä, niin Kristuksen rakkaus hajaantuu hänen salaperäisen ruumiinsa jokaiseen osaan. Me olemme toistemme jäseniä, ja sielu, joka kieltäytyy jakamasta toisille, menehtyy. Ja »mitä se hyödyttää ihmistä», Jeesus sanoi, »vaikka hän voittaisi omaksensa koko maailman, mutta saisi sielullensa vahingon? Taikka mitä voi ihminen antaa sielunsa lunnaiksi?»

Silloisen köyhyytensä ja nöyryytöksensä yli hän kiinnitti opetuslasten huomion tulemiseensa kirkkaudessa, ei maallisen valtaistuimen loistossa, vaan Jumalan ja taivaan enkelien kirkkaudessa. Ja silloin, hän sanoi, »hän maksaa kullekin hänen tekojensa mukaan». Sitten hän rohkaistakseen heitä antoi heille lupauksen: »Totisesti minä sanon teille: tässä seisovien joukossa on muutamia, jotka eivät maista kuolemaa, ennenkuin näkevät Ihmisen Pojan tulevan kuninkuudessaan. »Mutta opetuslapset eivät käsittäneet hänen sanojaan. Tuo kuninkuus näytti niin kaukaiselta. Heidän silmänsä olivat kiintyneet lähinnä olevaan, maalliseen elämään köyhyyydessä, alhaisuudessa ja kärsimyksissä. Täytyisikö heidän loistavien toiveittensa Mestarin kuninkuudesta murskaantua? Eivätkö he saisikaan nähdä Herraansa korotettuna Daavidin istuimelle? Saattoiko olla mahdollista, että Kristus tulisi elämään alhaisena, kodittomana, muukalaisena, halveksittuna, että hänet kiellettäisiin ja viimein surmattaisiin? Murhe painoi heidän mieltään, sillä he rakastivat Mestariaan. Myös epäily ahdisti heitä, sillä näytti käsittämättömältä, että Jumalan Poika joutuisi niin julman nöyryytyksen alaiseksi. Jos hänen oli kuoltava, kuinka hän saattoi perustaa valtakuntansa niin lujaksi, että helvetin portit eivät voittaisi sitä? Tämä oli opetuslapsille todella arvoitus.

He olivat parhaillaan matkalla pitkin Galilean meren rantaa sitä kaupunkia kohden, jossa kaikki heidän toiveensa murskattaisiin. He eivät uskaltaneet varoittaa Kristusta, mutta he puhelivat keskenään hiljaisella, surullisella äänellä, mitä tulevaisuus toisi mukanaan. Keskellä epäilyksiäänkin he pitivät kiinni ajatuksesta, että jokin odottamaton seikka kääntäisi kohtalon, joka näytti odottavan heidän Herraansa. Näin he kuuden pitkän, synkän päivän ajan olivat surun ja epäilyksen, toivon ja pelon vallassa.

Ilta on tulossa, kun Jeesus kutsuu luokseen kolme opetuslastaan, Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen, ja vie heidät vainioiden poikki ja sitten ylös kivistä polkua yksinäiselle vuorenrinteelle. Vapahtaja on opetuslapsineen viettänyt päivän kulkien ja opettaen, ja kiipeäminen vuorelle vielä lisää heidän väsymystään. Kristus on nostanut monelta kärsivältä sielullisten ja ruumiillisten kärsimysten taakan ja palauttanut elämän voiman heidän kuihtuneisiin jäseniinsä. Mutta hänkin on ihmisyyden lakien alainen ja väsyä kiipeämisestä kuten hänen opetuslapsensakin.

Laskevan auringon valo viipty vielä vuoren huipulla ja kultaa viimeisillä säteillään heidän kulkemaansa tietä. Mutta pian valo katoaa sekä vuorelta että laaksosta, aurinko painuu läntisen taivaanrannan taa, ja yön varjot laskeutuvat yksinäisten kulkijain ylle. Heidä ympäröivä pimeys näyttää olevan sopusoinnussa heidän huolten painaman elämänsä kanssa, jonka ylle kerääntyy yhä tiheneviä pilviä.

Opetuslapset eivät uskalla kysyä Jeesukselta, minne hän on menossa tai mikä on hänen tarkoituksensa. Hän on usein viettänyt kokonaisia öitä rukoillen vuorella. Hän, jonka käsi oli luonut vuoret ja laaksot, tuntee olevansa luonnossa kotonaan ja nauttii sen rauhasta. Opetuslapset seuraavat, minne Jeesus heitä johtaa, mutta kuitenkin he ihmettelevät, miksi Mestari vie heidät juuri tätä vaivalloista tietä ylöspäin, kun he ovat väsyneitä ja hän itsekin on levon tarpeessa.

Jeesuksen rukouuskamppailu vuorella

Hetken kuluttua Jeesus sanookin, ettei enää mentäisi edemmäksi. Astuttuaan vähän syrjään heistä tämä tuskien mies vuodattaa rukouksensa kovin huudoin ja kyynelin. Hän rukoilee voimaa voidakseen kestää koetuksensa ihmiskunnan puolesta. Hänen itsensä täytyy saada uusi ote Kaikkivaltiaasta, sillä vain siten hän voi ajatella tulevaisuutta. Ja hän vuodattaa hartaat rukoukset opetuslastensa puolesta, ettei heidän uskonsa pettäisi pimeyden vallan hetkenä. Kaste

- [363] laskeutuu raskaa- na hänen kumartuneen olemuksensa yli, mutta hän ei sitä huomaa. Yön tiheät varjot lankeavat hänen ympärilleen, mutta hän ei näe niiden synkkyyttä. Näin hetket kuluvat hitaasti. Aluksi opetuslapset vilpittömän hartaina liittävät rukouksensa hänen anomuksiinsa, mutta hetken kuluttua väsymys valtaa heidät, ja vaikka he yrittävätkin pitää mielenkiintoaan vireillä, he vaipuvat uneen. Jeesus on kertonut heille kärsimyksistään. Hän on ottanut heidät mukaansa, jotta he rukoilisivat yhdessä hänen kanssaan, ja nytkin hän rukoilee heidän puolestaan. Vapahtaja on nähnyt opetuslastensa syvän murheen ja halunnut lievittää heidän suruaan vakuuttamalla, ettei heidän uskonsa ole ollut turha. Eivät edes kaikki kaksitoista voi ottaa vastaan sitä ilmestystä, jonka hän haluaa heille antaa. Vain ne kolme, joiden on todistettava hänen tuskansa Getsemanessa, on valittu olemaan hänen kanssaan vuorella. Nyt hän rukoilee, että heille annettaisiin ilmestys siitä kirkkaudesta, joka hänellä oli Isän luona ennen maailman perustamista, että hänen valtakuntansa paljastettaisiin ihmissilmille ja että hänen opetuslapsensa saisivat voimaa katsella sitä. Hän pyytää, että he saisivat nähdä todistuksen hänen jumaluudestaan, mikä lohduttaisi heitä hänen suurimman tuskansa hetkenä sillä tietoisuudella, että hän varmasti on Jumalan Poika ja
- [364] että hänen häpeälli- nen kuolemansa on osa lunastussuunnitelmasta.

Kristuksen kirkastuminen

Hänen rukouksensa kuullaan. Hänen ollessaan nöyrästi kumartuneena kivisellä maalla taivas avautuu äkkiä, Jumalan kaupungin kultaiset portit aukeavat, pyhä kirkkaus laskeutuu vuorelle ja ympäröi Vapahtajan. Sisäinen jumaluus loistaa läpi inhimillisyyden ja yhtyy ylhäältä tulevaan kirkkauteen. Kristus nousee kumartuneesta asennostaan ja seisoo jumalallisen majesteettisena. Sieluntuska on kadonnut. Hänen kasvonsa loistavat nyt »kuin aurinko » ja hänen vaatteensa ovat »valkoiset kuin valo».

Opetuslapset heräävät ja näkevät vuoren kylpevän valovirrassa. Pelon ja hämmästyksen vallassa he katselevat Mestarinsa säteilevää olemusta. Kun heidän katseensa alkaa kestää tuota ihmeellistä valoa, he huomaavat, ettei Jeesus ole yksin. Hänen rinnallaan on kaksi taivaallista olentoa, jotka keskustelevat läheisesti hänen kanssaan. Ne ovat Mooses, joka Siinailla oli puhunut Jumalan kanssa, ja Elia,

joka sai suuren etuoikeuden, ettei joutunut kokemaan kuolemaa, mikä etuoikeus oli suotu vain yhdelle muulle Aadamin jälkeläiselle.

Puolitoista vuosituhatta aikaisemmin Mooses oli seissyt Pisgan vuorella katsellen luvattua maata. Mutta Meribassa tekemänsä synnin tähden hänen ei sallittu päästä sinne. Hänelle ei suotu iloa johtaa Israelin kansaa heidän isiensä perintöosaan. Hänen tuskainen pyyntönsä: »Niin salli minun nyt mennä katsomaan sitä hyvää maata, joka on tuolla puolen Jordanin, tuota ihanaa vuoristoa ja Libanonia » (5 Moos. 3: 25), evättiin häneltä. Hänen täytyi luopua toivosta, joka neljäkymmenen vuoden ajan oli kirkastanut korpivaelluksen synkkyyttä. Erämaan hautaan päättyivät nuo tuskan ja ahdistavien huolien vuodet. Mutta hän, »joka voi tehdä enemmän, monin verroin enemmän kuin kaikki, mitä me anomme tai ymmärrämme » (Ef. 3: 20), oli tämän määrän mukaan vastannut palvelijansa rukouksiin. Mooses sai maistaa kuoleman, mutta hänen ei tarvinnut jäädä hautaansa. Kristus itse herätti hänet eloon. Saatana, kiusaaja, oli vaatinut Mooseksen ruumista hänen syntinsä vuoksi, mutta Kristus, [365] Vapahtaja, oli kutsunut hänet esiin haudasta (Juud. 9).

Kirkastusvuorella Mooses todisti siitä voitosta, jonka Kristus saisi synnistä ja kuolemasta. Hän edusti niitä, jotka tulevat esiin haudoistaan vanhurskasten ylösnousemuksessa. Elia, joka oli viety taivaaseen kuolemaa kokematta, edusti niitä, jotka elävät maan päällä Kristuksen tullessa toisen kerran ja jotka muutetaan »yhtäkkiä, silmänräpäyksessä, viimeisen pasunan soidessa», jolloin »tämä katoavainen pukeutuu katoamattomuuteen ja tämä kuolevainen pukeutuu kuolemattomuuteen » (1 Kor. 15: 51-53). Jeesus oli taivaan kirkkauden verhoama, jollaisena hän on ilmestynvä tullessaan »toistamiseen ilman syntiä pelastukseksi». Sillä hän on tuleva »Isänsä kirkkaudessa pyhien enkelien kanssa » (Hebr. 9: 28; Mark. 8: 38). Vapahtajan lupaus opetuslapsilleen täyttyi nyt. Vuorella oli edustettuna tuleva kirkkauden valtakunta pienoiskoossa: Kristus kuninkaana, Mooses ylösnousseiden ja Elia muutettujen pyhien edustajana.

Opetuslapset eivät vielä käsitä tätä näkyä, mutta he iloitsevat siitä, että taivaalliset olennot kunnioittavat heidän kärsivällistä opettajaansa, tuota sävyisää ja nöyrää hyväntekijää, joka avuttomana muukalaisena on vaeltanut ympäri. He uskovat Elian tulleen julistamaan Messiaan kuninkuutta ja Kristuksen valtakunnan olevan syntymäisillään maan päälle. He tahtovat ainiaaksi karkottaa mie-

lestään pelkonsa ja pettymyksensä. Täällä he haluavat viipyä, missä Jumalan kirkkaus on ilmestynyt. Pietari huudahtaa: »Herra, meidän on tässä hyvä olla; jos tahdot, niin minä teen tähän kolme majaa, sinulle yhden ja Moosekselle yhden ja Elialle yhden. »Opetuslapset ovat varmoja siitä, että Mooses ja Elia on lähetetty suojelemaan heidän Mestariaan ja vahvistamaan hänen kuninkuutensa.

Risti keskustelun aiheena vuorella

Mutta ristin täytyy tulla ennen kruunua. Heidän keskustelunaiheenaan Jeesuksen kanssa ei ole hänen kruunaamisensa kuninkaaksi vaan hänen Jerusalemissa tapahtuva kuolemansa. Inhimillisen heikkouden alaisena, sen surujen ja synnin painamana Jeesus vaelsi yksinäisenä ihmisten keskellä. Kun tulevan koetuksen synkkyys häntä ahdisti, hän oli hengessään yksin maailmassa, joka ei häntä tuntenut. Eivät edes hänen rakastamansa opetuslapset, jotka olivat omien epäilystensä, surujensa ja kunnianhimoisten toiveittensa vallassa, olleet käsittäneet hänen tehtävänsä salaisuutta. Hän oli asustanut taivaallisten olentojen seurassa ja rakkauden ympäröimänä, mutta maailmassa, jonka hän itse oli luonut, hän oli yksin. Nyt taivas oli lähettänyt lähettiläänsä Jeesuksen luo, ei enkeleitä vaan ihmisiä, jotka olivat kestäneet kärsimyksiä ja suruja ja jotka voivat tuntea myötätuntoa Vapahtajaa kohtaan hänen maallisen elämänsä koetelemuksissa. Mooses ja Elia olivat olleet Kristuksen työtovereita.

[366]

[367]

He olivat kaivanneet kuten hänkin ihmisten pelastusta. Mooses oli rukoillut Israelin puolesta: »Jospa nyt antaisit heidän rikoksensa anteeksi! Mutta jos et, niin pyyhi minut pois kirjastasi, johon kirjoitat » (2 Moos. 32: 32). Elia oli tuntenut hengen yksinäisyyttä, kun hänen yllään kolmen ja puolen nälkävuoden aikana oli levännyt kansan vihan ja hädän taakka. Yksin hän seiso i Jumalan edessä Karmelin vuorella. Yksin hän oli paennut erämaahan tuskan ja epätoivon vallassa. Nämä miehet, jotka oli valittu valtaistuinta ympäröivien enkelienkin edelle, olivat tulleet keskustelemaan Jeesuksen kanssa hänen kärsimyksiään koskevista asioista ja lohduttamaan häntä vakuutuksella taivaan myötätunnosta. Heidän keskustelunsa kohteena oli maailman toivo, jokaisen ihmisolennon pelastus.

Koska opetuslapset olivat vaipuneina uneen, he eivät paljon kuulleet siitä, mitä Kristus ja taivaalliset olennot keskenään puhelivat.

Kun he eivät jaksaneet valvoa ja rukoilla, he eivät saaneet sitä, mitä Jumala halusi heille antaa: käsitystä Kristuksen kärsimyksistä ja sen jälkeen tulevasta kirkkaudesta. He menettivät siunauksen, jonka he olisivat voineet saada osallistumalla hänen uhriinsa. Nämä opetuslapset olivat hitaita sydämeltään uskomaan, ja vain vähän he osasivat antaa arvoa niille aarteille, joilla taivas tahtoi heitä rikastuttaa.

Kuitenkin he saivat suuren valon. He vakuutuivat siitä, että koko taivas tiesi Juudan kansan synnin sen kieltäessä Kristuksen. He saivat selvemmän käsityksen Lunastajan työstä. He näkivät silmillään ja kuulivat korvillaan asioita, jotka olivat ihmisen käsityskyvyn yläpuolella. He olivat »omin silmin nähneet hänen valtasuuruutensa» (2 Piet. 1: 16) ja he käsittivät, että Jeesus oli todella Messias, josta patriarkat ja profeetat olivat todistaneet, ja että taivaskin oli hänet siksi tunnustanut.

Heidän yhä katsellessaan näkyä vuorella »heidät varjosi valoisassa pilvi; ja katso, pilvestä kuului ääni, joka sanoi: 'Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt; kuulkaa häntä.'» Katsellessaan tuota pilveä, joka oli kirkkaampi kuin se, joka kävi Israelin kansan edellä korvessa, kuullessaan Jumalan äänen puhuvan niin valtavan majesteettillisena, että vuoret vapisivat, opetuslapset vaipuivat kuin lyötyinä maahan. He jäivät siihen pitkälleen kasvot peitettyinä, kunnes Jeesus lähestyi, kosketti heitä ja karkotti heidän pelkonsa lausuen tutulla äänellään: »Nouskaa, älkää peljätkö.» Uskaltaessaan jälleen nostaa silmänsä he näkivät, että taivaallinen kirkkaus oli kadonnut ja Mooses ja Elia hävinneet. He olivat vuorella yksin Jeesuksen kanssa.

Luku 47—Palveluksen laaksossa

Koko yö oli kulunut vuorella, ja auringon noustessa Jeesus opetuslapsineen laskeutui sieltä alas tasangolle. Opetuslapset olivat ajatuksiinsa vaipuneita ja vaiteliaita, ja pelonsekainen kunnioitus täytti heidän mielensä. Ei edes Pietarilla ollut sanaakaan sanottavana. Mielellään he olisivat viipyneet tuolla pyhällä paikalla, jota taivaan valo oli koskettanut ja jossa Jumalan Poika oli ilmaissut kirkkautensa, mutta heidän oli työskenneltävä kansan hyväksi, joka jo etsi Jeesusta läheltä ja kaukaa.

Kirkastusvuoren juurella

Vuoren juurelle oli kokoontunut suuri joukko, jonka toiset opetuslapset olivat johtaneet sinne, koska he tiesivät minne Jeesus oli lähtenyt. Kun Jeesus tuli lähemmäksi, hän pyysi noita kolmea seuraistaan vaikenemaan siitä, mitä he olivat nähneet, sanoen: »Älkää kenellekään kertoko tätä näkyä, ennenkuin Ihmisen Poika on noussut kuolleista. »Opetuslasten tuli mielessään miettiä näkemäänsä ilmentystä eikä kertoa siitä muille. Sen kertominen kansalle herättäisi vain naurua tai turhaa ihmettelyä. Eivätkä muut yhdeksän apostoliakaan ymmärtäisi sitä, ennen kuin Jeesus olisi noussut kuolleista. Miten hitaita ymmärrykseltään nämä kolme etuoikeutettua opetuslastakin olivat, nähdään siitä, että huolimatta kaikesta, mitä Kristus oli kertonut häntä tulevan kohtaamaan, he kyselivät toisiltaan, mitä kuolleista nouseminen merkitsi. He eivät kuitenkaan pyytäneet selitystä Jeesukselta. Se, mitä hän oli kertonut tulevaisuudesta, oli täyttänyt heidät syvällä surulla, eivätkä he halunneet mitään lisäselvitystä siitä, minkä he mielellään uskoivat jäävän tapahtumatta.

Kun laaksossa oleva kansa sai Jeesuksen näkyviinsä, se juoksi häntä vastaan tervehtien häntä kunnioituksen ja ilon ilmauksin. Kuitenkin hänen tarkka silmänsä huomasi heidän olevan suuresti hämmentyneitä. Opetuslapsetkin näyttivät huolestuneilta, sillä oli juuri

tapahtunut jotakin, joka oli tuottanut heille katkeran pettymyksen ja nöyryytyksen.

Heidän ollessaan odottamassa vuoren juurella eräs isä oli tuonut heidän luokseen poikansa, jotta tämä vapautuisi häntä kiusaavasta mykästä hengestä. Kun Jeesus oli lähettänyt kaksitoista opetuslastaan saarnaamaan Galileaan, hän oli antanut heille vallan ajaa ulos saastaisia henkiä. Kun he olivat lähteneet lujina uskossa, pahat henget olivat totelleet heidän sanaansa. Nytkin he Jeesuksen nimessä käskivät kiusaavaa henkeä jättämään uhrinsa, mutta paha henki vain pilkkasi heitä ja kävi uudelleen uhrinsa kimppuun. Opetuslapset, jotka eivät voineet selittää tappionsa syytä, tunsivat tuottavansa häpeää itselleen ja Mestarilleen. Joukossa oli myös kirjanoppineita, jotka parhaansa mukaan käyttivät tilaisuutta hyväkseen nöyryyttääkseen heitä. He tunkeutuivat opetuslasten ympärille ja ahdistivat heitä kysymyksillään koettaen todistaa, että he ja heidän Mestarinsa olivat pettureita. Rabbiinit selittivät voitonriemuisina, että tässä oli nyt paha henki, jota eivät opetuslapset eikä Kristus itsekään voisi voittaa. Kansa oli taipuvainen asettumaan kirjanoppineiden puolelle, ja ylenkatseellinen ja ivallinen mieli valtasi koko joukon.

[369]

Jeesus parantaa kuunvaihetautisen

Mutta äkkiä syytökset vaikenivat. Jeesuksen nähtiin lähestyvän kolmen opetuslapsensa kanssa, ja häilyväinen kansa riensi taas häntä vastaan. Taivaallisen kirkkauden valossa vietetty yö oli jättänyt merkkinsä Jeesukseen ja hänen seuralaisiinsa. Heidän kasvojaan kirkastava valo herätti katsojain kunnioitusta. Kirjanoppineet vetäytyivät peloissaan taaksepäin, kun taas kansa lausui Jeesuksen tervetulleeksi.

Vapahtaja saapui tapahtumapaikalle ikään kuin hän olisi nähnyt kaiken, ja kiinnittäen katseensa kirjanoppineisiin hän kysyi: »Mitä te väittelette heidän kanssaan?»

Mutta nyt nuo ennen niin rohkeat ja pilkalliset äänet vaikenivat. Äänettömyys oli vallannut koko joukon. Nyt murheellinen isä tunkeutui joukon läpi, lankesi Jeesuksen jalkoihin ja kertoi hänelle huolistaan ja pettymyksistään.

»Opettaja», hän sanoi, »minä toin sinun tykösi poikani, jossa on mykkä henki. Ja missä vain se käy hänen kimppuunsa, riuhtoo se

häntä —.Ja minä sanoin sinun opetuslapsillesi, että he ajaisivat sen ulos, mutta he eivät kyenneet.»

Jeesus katsoi ympärillään oleviin: pelokkaaseen kansanjoukkoon, viisasteleviin kirjanoppineihin ja hämmentyneisiin opetuslapsiin. Hän näki epäuskoa jokaisen sydämessä ja huudahti surusta värisevin äänin: »Voi, sinä epäuskoinen sukupolvi, kuinka kauan minun täytyy olla teidän luonanne? Kuinka kauan kärsiä teitä? » Sitten hän pyysi huolestunutta isää: »Tuo poikasi tänne.»

Poika tuotiin, ja kun Vapahtajan katse kohtasi hänet, paha henki heitti hänet maahan tuskan kouristuksissa. Siinä hän makasi piehtaroiden suu vaahdossa ja päästään kauheita kirkaisuja.

[370] Jälleen elämän Ruhtinas ja pimeyden valtojen päämies kohtasivat toisensa taistelulentäällä - Kristus täyttäen tehtävänsä, sillä hän oli tullut »saarnaamaan vangituille vaputusta, ja — päästämään sorretut vapauteen » (Luuk. 4: 18), saatana taas koettaen pitää uhriaan vallassaan. Valon enkeleitä ja pimeyden enkelijoukkoja oli näkymättöminä seuraamassa taistelua. Jonkin aikaa Jeesus salli pahan hengen näyttää voimaansa, jotta katsojat käsittäisivät hänen suorittamansa parantamisen.

Kansanjoukko katseli henkeään pidättäen, isä toivon ja pelon vallassa. Jeesus kysyi: »Kuinka kauan aikaa tätä on hänessä ollut? » Isä kertoi hänelle pitkistä kärsimyksen vuosista ja huudahti sitten, ikään kuin hän ei voisi enää kestää kauempaa: »Jos sinä jotakin voit, niin armahda meitä ja auta meitä! » »Jos sinä voit! » Vieläkin isä epäili Kristuksen voimaa.

Jeesus vastasi: »'Jos voit!' Kaikki on mahdollista sille, joka uskoo. »Kristukselta ei puutu voimaa, pojan paraneminen riippuu kokonaan isän uskosta. Tuntien oman heikkoutensa isä puhkeaa kyyneliin ja heittäytyy Kristuksen armon varaan huutaen: »Herra, minä uskon; auta minun epäuskoani!»

Jeesus kääntyy sairaan puoleen ja sanoo: »Sinä mykkä ja kuuro henki, minä käsken sinua: lähde ulos hänestä, äläkä enää häneen mene. »Sairas huutaa ja kamppailee tuskissaan. Paha henki näyttää lähtiessään melkein riistävän hengen uhriltaan. Sitten poika jää makaamaan liikkumattomana, ikään kuin kuolleena. Kuuluu kuiskauksia: »Hän kuoli. »Mutta Jeesus tarttuu häntä kädestä, nostaa hänet ylös ja antaa hänet isälle täysin terveenä sielultaan ja ruumiiltaan. Isä ja poika ylistävät nyt vapauttajansa nimeä. Kansanjoukko »häm-

mästy Jumalan vai tasuuruutta», kun taas kirjanoppineet voitettuina ja nolattuina kääntyvät nyrpeissään pois.

Uskon merkitys

»Jos sinä jotakin voit, niin armah da meitä ja auta meitä! » Kuinka moni synnin painama sielu on kaan toistanut tämän rukouksen! Ja säälivän Vapahtajan vastaus kaikille kuuluu: » 'Jos voit!' Kaikki on mahdollista sille, joka uskoo. »Usko yhdistää meidät taivaaseen ja antaa meille voimaa taistelussa pimeyden voimia vastaan. Jumala on Kristuksessa valmistanut meil le keinon jokaisen synnillisen piirteen voittamiseksi ja voimakkaimmankin kiusauksen vastustamiseksi. Mutta monet tuntevat, että heiltä puuttuu uskoa, ja siksi he jäävät kauas Kristuksesta. Näiden sielujen tulee avuttomassa huonoudessaan heittäytyä sääli vän Vapahtajan armoille. Älä katso itseesi, vaan Kristukseen. Hän joka ihmisten keskuudessa vaeltaessaan paransi sairaat ja ajoi ulos riivaajat, on sama voimakas Lunastaja vielä tänäänkin. Usko tulee Jumalan sanasta. Tartu hänen lupaukseensa: »Sitä, joka minun tyköni tulee, minä en heitä ulos » (Joh. 6: 37). Heittäydy hänen jalkoihinsa huutaen: »Herra, minä uskon; auta sinä minun epä uskoani. »Jos näin teet, et milloinkaan tule hukkumaan, et milloinkaan.

Lyhyen ajan kuluessa nuo kol- me etuoikeutettua opetuslasta [371] olivat nähneet kirkastuksen ja alennuksen äärimmäisyydet. He olivat nähneet ihmisen kirkastuneena Jumalan kuvaksi ja alentuneena saatanan kaltaiseksi. Vuorelta, jolla Jeesus oli keskustellut taivaan sanansaattajien kanssa ja jolla säteilevän kirkkauden keskeltä kuulunut ääni oli julistanut hänet Jumalan Pojaksi, he näkivät Jeesuksen laskeutuvan kohtaamaan tuota tuskallista ja vastenmielistä näkyä, kuunvaihetautista poikaa, joka vääristeli kasvojaan ja kiristeli hampaitaan tuskan kouristuksissa, joita ei ihmisvoima voinut lievittää. Ja tämä mahtava Lunastaja, joka vain muutamia tunteja aikaisemmin oli kirkastettuna seisonut ihmettelevien opetuslastensa edessä, kumartuu nostamaan tuota saatanan uhria maasta, missä hän kieriskeli, ja antaa hänet terveenä sielultaan ja ruumiiltaan takaisin isälleen ja kodilleen. Tämä oli vertaus lunastuksesta: Jumalan Poika saapuu Isänsä kirkkaudesta pelastamaan kadotettuja. Se kuvasi myös opetuslasten tehtävää. Kristuksen palvelijan ei tule elää elämäänsä vain [372]

vuoren huipulla Jeesuksen kanssa hengellisen kirkastuksen hetkiä viettäen. Heidä odottaa työ alhaalla laaksossa. Saatanan vangitsemat sielut odottavat uskon ja rukouksen sanaa, joka heidät vapauttaisi.

Opetuslapset yhä mietiskelivät sitä katkeraa tosiasiaa, että he olivat epäonnistuneet, ja kun Jeesus taas oli yksin heidän kanssaan, he kysyivät: »Miksi me emme voineet ajaa sitä ulos?» Jeesus vastasi heille: »Teidän epäuskonne tähden; sillä totisesti minä sanon teille: jos teillä olisi uskoa sinapinsiemenenkään verran, niin te voisitte sanoa tälle vuorelle: 'Siirry täältä tuonne', ja se siirtyisi, eikä mikään olisi teille mahdotonta. Tätä lajia ei saa lähtemään ulos muulla kuin rukouksella ja paastolla.» Heidän epäuskonsa, joka esti heitä tuntemasta syvempää myötätuntoa Kristusta kohtaan, ja se huolimattomuus, jolla he suhtautuivat heille uskottuun pyhään tehtävään, oli saanut heidät epäonnistumaan taistelussa pimeyden voimia vastaan.

Kristuksen sanat, joilla hän viittasi kuolemaansa, olivat synnyttäneet murhetta ja epäilyä. Ja kolmen opetuslapsen valitseminen seuraamaan Jeesusta vuorelle oli herättänyt noissa yhdeksässä kauteutta. Sen sijaan, että he olisivat vahvistaneet uskoaan rukoilemalla ja ajattelemalla Kristuksen sanoja, he miettivät omia vaikeuksiaan ja huoliaan. Tällaisessa pimeyden tilassa he olivat ryhtyneet taistelemaan saatanan kanssa.

Saavuttaakseen voiton tällaisessa taistelussa heidän täytyi käydä siihen toisenlaisin mielin. Heidän täytyi vahvistaa uskoaan palavin rukouksin ja paastoin sekä nöyryyttämällä sydämensä. Heidän tuli tyhjentyä omasta itsestään ja täytyä Jumalan Hengellä ja Jumalan voimalla. He tarvitsivat Jumalalle uskossa esitettyä harrasta rukousta, joka johtaa täydelliseen riippuvuuteen Jumalasta ja ehdottomaan pyhittäytymiseen hänen työhönsä. Sillä vain siten ihminen voi saada Pyhän Hengen apua taistelussa hallituksia ja valtoja vastaan, tämän maailman pimeyden valtiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa.

»Jos teillä olisi uskoa sinapinsiemenenkään verran», Jeesus sanoi, »niin te voisitte sanoa tälle vuorelle: 'Siirry täältä tuonne', ja se siirtyisi.» Vaikka sinapinsiemen on niin pieni, siihen sisältyy sama salaperäinen elinvoima, joka saa aikaan suurimmankin puun kasvun. Kun sinapinsiemen joutuu maahan, sen pieni itu käyttää hyväkseen kaikkia niitä aineita, joita Jumala on valmistanut sen ravinnoksi, ja se kasvaa ja kehittyy hyvin nopeasti. Jos teillä olisi sen kaltaista uskoa,

te käyttäisitte hyväksenne Jumalan sanaa ja kaikkia hänen suomiaan voimia, jotka voivat olla avuksi. Näin uskonne vahvistuu ja tuo tai vaan voimat tueksenne. Vaikka sielunvihollisen tiellenne kasaa mat esteet näyttäisivät ylipääsemättömiltä kuin korkeimmat vuoret, ne katoavat uskon käskystä. »Eikä mikään olisi teille mahdotonta.»

Luku 48—Kuka on suurin?

Palattuaan Kapernaumiin Jeesus ei mennyt niihin julkisiin paikkoihin, joissa hän oli opettanut kansaa, vaan vetäytyi kaikessa hiljaisuudessa opetuslastensa kanssa taloon, josta tuli hänen tilapäinen kotinsa. Hänen tarkoituksensa oli tämän Galileassa viettämänsä loppuajan kuluessa enimmäkseen opettaa opetuslapsiaan eikä paljontaan työskennellä suurten joukkojen hyväksi.

Kulkiessaan läpi Galilean Kristus oli jälleen koettanut valmistaa opetuslastensa mieltä hänen edessään olevia tapauksia varten. Hän kertoi heille menevänsä Jerusalemiin. Siellä hänet surmattaisiin, mutta hän nousisi ylös kuolleista. Ja hän ilmoitti heille sen merkittävän ja vakavan asian, että hänet petettäisiin vihollistensa käsiin. Opetuslapset eivät nytkään käsittäneet hänen sanojaan. Vaikka suuren surun varjo lepäsi heidän yllään, sai kilpailuhenki sijaa heidän sydämissään. He kiistelivät keskenään siitä, ketä pidettäisiin suurimpana taivasten valtakunnassa. He aikoivat salata tämän kiistan Jeesukselta, eivätkä siis, kuten tavallista, pyrkineet lähelle häntä, vaan vitkastelivat, niin että hän saapui Kapernaumiin ennen heitä. Jeesus luki heidän ajatuksensa ja halusi neuvoa ja opettaa heitä. Mutta hän odotti hiljaista hetkeä, jolloin heidän sydämensä olisi avoinna vastaanottamaan hänen sanojaan.

Temppelivero

Kohta heidän saavuttuaan kaupunkiin tuli temppeliveron kantaja Pietarin luo ja kysyi: »Eikö teidän opettajanne maksa temppeliveroa? » Tämä ei ollut tavallinen vero vaan maksu, jota jokaista juutalaista vaadittiin suorittamaan vuosittain temppelin ylläpitämiseksi. Tästä maksusta kieltäytymistä pidettiin uskottomuutena temppeliä kohtaan, mikä rabbiinien mielestä oli sangen raskas synti. Vapahtajan suhtautuminen rabbiinien säädöksiin ja hänen selvät nuhteensa perimätapojen noudattajille kelpasivat verukkeiksi syytöksille, että hän koetti kumota pyhäkköpalveluksen. Nyt hänen vihollisensa näki-

vät itsellään olevan tilaisuuden saattaa hänet epäilyksenalaiseksi. Temppeleveron kantaja rupesi auliisti heidän liittolaisekseen.

[374]

Pietarin mielestä veronkantajan kysymys sisälsi epäilyttävän vihjauksen Kristuksen uskottomuudesta temppeeliä kohtaan. Kiivailten Mestarinsa kunnian puolesta hän vastasi nopeasti, kysymättä neuvoa Jeesukselta, että Jeesus maksaisi veron.

Mutta Pietari käsitti vain osittain kysyjän tarkoituksen. Oli joi-takin, jotka olivat vapaat veronmaksusta. Kun Mooseksen aikana leeviläiset erotettiin pyhäkköpalvelukseen, he eivät saaneet mitään perintöosaa kansan keskuudessa. »Leevi ei saanut osuutta eikä perintöosaa veljiensä rinnalla, sillä Herra on hänen perintöosansa » (5 Moos. 10: 9). Vielä Kristuksen päivinäkin pappeja ja leeviläisiä pidettiin vihkiytyneinä erityisesti temppeelipalvelukseen, eikä heitä vaadittu suorittamaan vuotuista maksua sen ylläpitämiseksi. Myös profeetat oli vapautettu tästä maksusta. Vaatiessaan veroa Jeesukselta rabbiinit kielsivät hänen olevan profeetta tai opettaja ja kohtelivat häntä tavallisena ihmisenä. Hänen kieltäytymistään maksamasta veroa olisi pidetty uskottomuutena temppeeliä kohtaan, kun taas toiselta puolen veron maksamista olisi voitu pitää sen väitteen hyväksymisenä, ettei hän ollut profeetta.

Juuri vähän aikaisemmin Pietari oli tunnustanut Jeesuksen Jumalan Pojaksi, mutta nyt hän jätti käyttämättä tilaisuuden kuvata Mestarinsa luonnetta. Vastatessaan veronkantajalle, että Jeesus maksaisi temppeleveron, hän itse asiassa hyväksyi hänestä sen väärän käsityksen, jota papit ja hallitusmiehet koettivat saada leviämään.

Kun Pietari tuli sisälle, Vapahtaja ei sanallakaan viitannut siihen, mitä oli tapahtunut, vaan kysyi: »Mitä arvelet, Simon? Keiltä maan kuninkaat ottavat tullia tai veroa? Lapsiltaanko, vai vierailta?» Pietari vastasi: »Vierailta.» Niin Jeesus sanoi: »Lapset ovat siis vapaat.» Kun jonkin maan asukkailta kannetaan veroa heidän kuninkaansa ylläpitämiseksi, kuninkaan omat lapset ovat siitä vapaat. Samoin Israelia, Jumalan valittua kansaa, vaadittiin ylläpitämään jumalanpalvelusta, mutta Jeesuksella, Jumalan Pojalla, ei ollut tällaista velvollisuutta. Koska papit ja leeviläiset olivat siitä vapaat pyhäkköpalveluksensa tähden, kuinka paljon enemmän hän, jolle pyhäkkö oli hänen Isänsä huone?

Jos Jeesus olisi vastaansanomatta maksanut veron, hän olisi todellisuudessa tunnustanut tuon väitteen oikeutuksen ja täten kiel-

tänyt jumaluutensa. Mutta vaikka hän näki hyväksi suostua tähän vaatimukseen, hän kielsi väitteen, jolle se perustui. Hänen huolehtimisensa siitä, että vero tuli maksetuksi, on todistus hänen jumalallisesta luonteestaan. Se osoitti hänen olevan yhtä Jumalan kanssa, eikä hän siksi ollut veronalainen kuten valtakunnan muut alamaiset.

»Mene», hän käski Pietaria, »ja heitä onki järveen. Ota sitten ensiksi saamasi kala, ja kun avaat sen suun, löydät hopearahan. Ota se ja anna heille minun puolestani ja omasta puolestasi.»

[375] Vaikka hän olisikin verhonnut jumaluutensa inhimillisyyteen, hän tällä ihmetyöllä ilmaisi kirkkautensa. Oli selvää, että tässä oli hän, joka Daavidin välityksellä oli julistanut: »Sillä minun ovat kaikki metsän eläimet ja tuhansien vuorten karjat. Minä tunnen kaikki vuorten linnut, ja kaikki, mikä kedolla liikkuu, on minun edessäni. Jos minä isoaisin, en minä sitä sinulle sanoisi; sillä minun on maanpiiri ja kaikki, mitä siinä on » (Ps. 50:10-12).

Vaikka Jeesus teki selväksi, ettei hän ollut velvollinen maksamaan veroa, hän ei ryhtynyt väittelemään juutalaisten kanssa asiasta, sillä he olisivat selittäneet hänen sanansa väärin ja kääntäneet ne häntä vastaan. Jotta hän ei antaisi aihetta loukkaantumiseen kieltäytymällä maksamasta veroa, hän teki sellaista, mitä häntä oikeuden mukaan ei olisi voitu vaatia tekemään. Tämä opetus oli hänen opetuslapsilleen hyvin suuriarvoinen. Pian tuli tapahtumaan huomattavia muutoksia heidän suhteessaan pyhäkköpalvelukseen, ja Kristus antoi heille sen opetuksen, etteivät he tarpeettomasti asettuisi vastustamaan voimassa olevaa järjestystä. Heidän oli mikäli mahdollista vältettävä antamasta tilaisuutta uskonsa väärin selittämiseen. Vaikka kristityt eivät saa uhrata ainoatakaan totuuden periaatetta, heidän on vältettävä riitaa, milloin se vain on mahdollista.

Suurin taivasten valtakunnassa

Kun Jeesus oli opetuslapsineen yksin talossa Pietarin mentyä järvelle, hän kutsui heidät luokseen ja kysyi: »Mistä te tiellä keskustelitte? » Jeesuksen läsnäolo ja hänen kysymyksensä asettivat asian kokonaan toisenlaiseen valoon, kuin miltä se heistä oli näyttänyt heidän kiistellessään siitä tiellä. Häpeä ja itsesyytökset saivat heidät vaikenemaan. Jeesus oli kertonut heille, että hänen oli kuol-

tava heidän tähtensä, ja heidän itsekäs kunnianhimonsa oli hänen epäitsekäänsä rakkautensa tuskallisen selvä vastakohta.

Kun Jeesus kertoi heille, että hänet surmattaisiin ja että hän nousisi ylös, hän koetti saada syntymään keskustelua heidän suuresta uskonkoetuksestaan. Jos he silloin olisivat olleet valmiit ottamaan vastaan sen, mitä hän halusi heille ilmoittaa, he olisivat säästyneet katkerasta tuskasta ja epätoivosta. Hänen sanansa olisivat voineet lohduttaa heitä heidän menetyksensä ja pettymyksensä hetkenä. Mutta vaikka hän oli niin selvästi puhunut siitä, mikä häntä odotti, niin hänen mainintansa siitä, että hän menisi pian jälleen Jerusalemiin, sytytti heissä toivon, että ajallinen valtakunta sittenkin perustettaisiin. Tämä oli johtanut kysymykseen siitä, ketkä saisivat korkeimmat paikat. Kun Pietari palasi järveltä, toiset opetuslapset kertoivat hänelle Jeesuksen kysymyksen, ja viimein eräs uskalsi kysyä Jeesukselta: »Kuka on suurin taivasten valtakunnassa?»

Vapahtaja kokosi opetuslapsensa ympärilleen ja sanoi heille: »Jos joku tahtoo olla ensimmäinen, on hänen oltava kaikista viimeinen ja kaikkien palvelija. »Opetuslapset eivät ollenkaan käsittäneet näiden sanojen vakavuutta ja syvällisyyttä. He eivät voineet nähdä sitä, minkä Jeesus näki. He eivät ymmärtäneet Kristuksen valtakunnan luonnetta, ja tämä tietämättömyys oli heidän kiistansa näennäinen syy. Mutta todellinen syy oli syvemmällä. Selittämällä valtakuntansa luonteen Kristus olisi joksikin aikaa voinut vaientaa heidän kiistansa, mutta tämä ei olisi poistanut pohjimmaista syytä. Senkin jälkeen, kun he olisivat saaneet asiasta täyden selon, jokainen etusijaa koskeva kysymys olisi aiheuttanut saman pulman uudelleen. Tämä olisi voinut saattaa seurakunnan Kristuksen pois lähdön jälkeen onnettomuuden alaiseksi. Taistelu korkeimmasta asemasta oli sen saman hengen aiheuttama, joka vaikutti taivaassa tuon suuren taistelun alkaessa ja joka oli saanut Kristuksen lähtemään taivaasta kuollakseen täällä. Hänen mieleensä nousi kuva Luciferista, »aamuruskon pojasta», jonka kirkkaus voitti kaikkien valtaistuinta ympäröivien enkelien kirkkauden ja joka oli mitä läheisimmässä yhteydessä Jumalan Poikaan. Lucifer oli sanonut: »Minä teen itseni Korkeimman vertaiseksi » (Jes. 14: 12, 14); ja itsekorotushalu oli saanut aikaan eripuraisuutta taivaassa ja karkottanut sieltä joukon Jumalan enkeleitä. Jos Lucifer todella olisi halunnut olla Korkeimman vertainen, hän ei milloinkaan olisi jättänyt hänelle määrättyä

[376]

paikkaa taivaassa, sillä Korkeimman Henki ilmenee epäitsekkäänä palveluksena. Lucifer halusi Jumalan valtaa, mutta ei hänen luonnettaan. Hän tavoitteli itselleen korkeinta paikkaa, ja jokainen, joka toimii hänen vaikutuksensa alaisena, tekee samoin. Tästä seuraavat luonnostaan eripuraisuus, riidat ja taistelut. Voimakkain saa vallan käsiinsä. Saatanan valtakunta on väkivallan valtakunta, jossa jokainen pitää toista esteenä oman edistymisensä tiellä, tai astinlautana, jolta hän voi kavuta korkeammalle paikalle.

Kun saatanan tavoitteena oli tulla Jumalan vertaiseksi, niin Kristus, tuo ylistetty, »tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet ha vaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen; hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti » (Fil. 2: 7, 8). Nyt oli ristinkuolema juuri hänen edessään, ja hänen omat opetuslapsensa olivat niin täynnä itsekkyyttä - joka on saatanan valtakunnan pääperiaate - etteivät he voineet tuntea myötätuntoa Herraansa kohtaan eivätkä edes ymmärtää häntä, kun hän puhui alentumisestaan heidän tähtensä.

Hyvin hellästi mutta samalla painokkaasti Jeesus koetti korjata tämän ikävän asian. Hän osoitti, mikä on taivasten valtakunnan johtava periaate ja mitä todellinen suuruus taivaan mittapuun mukaan merkitsee. Ne, jotka toimivat ylpeydestä tai kunnianhimosta, ajattelivat itseään ja palkkaa, jonka he saisivat, enemmän kuin sitä, miten he maksaisivat Jumalalle häneltä saamansa lahjat. Heille ei löytynyt sijaa taivasten valtakunnassa, sillä he kuuluivat saatanan joukkoihin.

Kunnian edellä käy nöyryys. Taivas valitsee korkeaan asemaan ihmisten edessä sellaisen työntekijän, joka Johannes Kastajan tavoin valitsee alhaisen aseman Jumalan edessä. Opetuslapsi, joka eniten on lapsen kaltainen, toimii tehokkaimmin Jumalan työssä. Taivaalliset olennot voivat toimia yhdessä sen kanssa, joka ei koeta korottaa itseään vaan pelastaa sieluja. Se, joka syvimmin tuntee tarvitsevansa Jumalan apua, pyytää sitä, ja Pyhä Henki näyttää hänelle Jeesuksesta välähdyksiä, jotka vahvistavat ja ylentävät sielua. Kristuksen luota hän lähtee työhön niiden hyväksi, jotka muuten hukkuisivat synteihinsä. Hänet on voideltu tehtävänsä; ja hän menestyy siinä, missä moni oppinut ja älyllisesti viisas epäonnistuisi.

Mutta kun ihmiset korottavat itsensä luullen olevansa välttämättömiä Jumalan suuren suunnitelman menestymiselle, Jumala johtaa niin, että he joutuvat syrjään. Heille tehdään selväksi, ettei Jumala

ole heistä riippuvainen. Työ ei lakkaa, vaikka he ovatkin poissa siitä, vaan menee eteenpäin entistä suuremmalla voimalla.

Jeesuksen opetuslapsille ei riittänyt se, että heille tehtiin selväksi hänen valtakuntansa luonne. He tarvitsivat ennen kaikkea sydämen uudistusta, joka saattaisi heidät sopusointuun sen periaatteiden kanssa. Jeesus kutsui luokseen pienen lapsen ja asetti hänet heidän keskelleen. Sitten hän sulki pienokaisen hellästi syliinsä ja sanoi: »Ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, ette pääse taivasten valtakuntaan. »Lapsen viattomuus, epäitsekkyyys ja luottava rakkaus ovat ominaisuuksia, joille taivas antaa arvoa. Ne ovat tosi suuruuden tuntomerkkejä.

Jeesus selitti jälleen opetuslapsilleen, että maallinen ylhäisyys, loisto ja komeus eivät ole hänen valtakuntansa ominaisuuksia. Jeesuksen jalkain juuressa unohtuvat kaikki arvoeroavaisuudet. Siellä kohtaavat toisensa rikkaat ja köyhät, oppineet ja oppimattomat, muistamatta arvoasteita tai maallista etusijaa. He kohtaavat toisensa verellä ostettuina sieluina, jotka ovat kaikki yhtä riippuvaisia hänestä, joka on lunastanut heidät Jumalalle.

Vilpitön, katuva sielu on kallis Jumalan silmissä. Jumala painaa ihmisiin oman sinettinsä, ei sen mukaan, ovatko he korkeaarvoisia, rikkaita tai älykkäitä, vaan ovatko he yhtä Kristuksen kanssa. Kirkkauden Herra on tyytyväinen niihin, jotka ovat sävyisiä ja nöyriä sydämeltä. Daavid sanoo: »Sinä annat minulle pelastukseni kilven; sinun laupeutesi » - ihmisluonteessa esiintyvänä - »tekee minut suureksi » (Ps. 18: 36).

»Joka ottaa tykönsä yhden tämänkaltaisen lapsen minun nimeeni», Jeesus sanoi, »se ottaa tykönsä minut; ja joka ottaa minut tykönsä, se ei ota tykönsä minua, vaan hänet, joka on minut lähettänyt. » »Näin sanoo Herra: Taivas on minun valtaistuimeni, ja maa on minun jalkojeni astinlauta. — Mutta minä katson sen puoleen, joka on nöyrä, jolla on särjetty henki ja arka tunto minun sanani edessä » (Jes. 66:1, 2).

Erehtyneiden hoivaaminen

[378]

Vapahtajan sanat saivat opetuslasten itseluottamuksen horjumaan. Hän ei ollut vastauksessaan viitannut kehenkään erityisesti, mutta Johanneksen mieleen tuli kysymys, oliko hän eräässä tapauk-

[379]

nessa menetellyt oikein. Lapsen tavoin hän esitti asian Jeesukselle. »Mestari», hän sanoi, »me näimme erään miehen sinun nimessäsi ajavan ulos riivaajia, ja me kielsimme häntä, koska hän ei seuraa meidän mukana.»

Jaakob ja Johannes olivat luulleet kieltäessään tätä miestä pitäneensä silmällä Jumalan kunniaa, mutta nyt he alkoivat käsittää olleensa arkoja omasta kunniastaan. He tunnustivat erehdyksensä ja ottivat vastaan Jeesuksen nuhtelun: »Älkää häntä kieltäkö; sillä ei kukaan, joka tekee voimallisen teon minun nimeeni, voi kohta sen jälkeen puhua minusta pahaa. »Ei saanut kieltää ketään, joka jollakin tavoin suhtautui ystävällisesti Kristukseen. Oli monia, joihin Kristuksen luonne ja teot olivat tehneet syvän vaikutuksen ja joiden sydän oli uskossa avautumaisillaan hänelle, ja opetuslasten, jotka eivät nähneet heidän vaikuttimiaan, oli varottava masentamasta näitä sieluja. Kun Jeesus ei enää henkilökohtaisesti ollut heidän keskuudessaan ja työ jäi heidän hoitoonsa, he eivät saaneet suhtautua ahdasmielisesti tai luotaantyöntävästi kehenkään, vaan heidän tuli osoittaa samanlaista avarasydämistä myötätuntoa kuin he olivat nähneet Mestarissaan.

Se seikka, ettei joku kaikessa mukaudu meidän henkilökohtaisiin käsityksiimme tai mielipiteisiimme, ei oikeuta meitä estämään häntä Jumalan työstä. Kristus on suuri opettajamme, eikä meidän tule tuomita tai kärkeä, vaan jokaisen on nöyrästi istuttava Jeesuksen jalkain juuressa ja opittava hänestä. Jokainen sielu, jonka Jumala on tehnyt alttiiksi palvelemaan, on kanava, jonka välityksellä Kristus ilmaisee anteeksiantavan rakkautensa. Miten varovaisia meidän onkaan oltava, ettemme masenna ketään Jumalan valonkantajaa ja täten pidätä niitä valonsäteitä, joiden hän haluaisi loistavan maailmalle.

Kun opetuslapsi osoittaa kovuutta ja tylyyttä sellaista kohtaan, jota Kristus vetää puoleensa, kuten esimerkiksi Johannes teki kieltäessään miestä suorittamasta ihmeitä Kristuksen nimessä, se voi johtaa siihen, että tämä ihminen astuu jalkansa vihollisen tielle ja joutuu kadotukseen. Jeesus sanoi siitä, joka näin tekee: »sen olisi parempi, että myllynkivi olisi pantu hänen kaulaansa ja hänet olisi heitetty mereen. »Ja hän lisäsi: »Jos sinun kätesi viettelee sinua, hakkaa se poikki. Parempi on sinulle, että käsipuolena menet elämään sisälle, kuin että, molemmat kädet tallella, joudut helvettiin, samumattomaan tuleen. Ja jos sinun jalkasi viettelee sinua, hakkaa se

poikki. Parempi on sinulle, että jalkapuolena menet elämään sisälle, kuin että sinut, molemmat jalat tallella, heitetään helvettiin » (Mark. 8: 43, 45).

Miksi näin Vakavat sanat, joita voimakkaampia tuskin on olemassa? Koska »Ihmisen Poika on tullut pelastamaan sitä, mikä kadonnut on». Pitäisikö hänen opetuslastensa kiinnittää vähemmän huomiota lähimmäistensä sieluun, kuin taivaan Majesteetti teki? Jokaisesta sielusta on maksettu äärettömän kallis hinta, ja miten kauhea synti onkaan kääntää yksikin sielu pois Kristuksesta, niin että Vapahtajan rakkaus, nöyryytys ja kärsimys hänen tähtensä menee hukkaan.

»Voi maailmaa viettelysten tähden. Viettelysten täytyy kyllä tulla » (Matt. 18: 7). Saatanan yllyttämänä maailma tulee varmasti vastustamaan Kristuksen seuraajia ja koettamaan hävittää heidän uskonsa, mutta voi sitä, joka kantaa Kristuksen nimeä ja kuitenkin osallistuu tähän työhön! Ihmiset, jotka väittävät palvelevansa Jumalaa mutta jotka esittävät hänen luonteensa väärässä valossa, tuottavat hänelle häpeää, ja näin suuret joukot tulevat petetyiksi ja johdetuiksi väärälle tielle.

Jokainen tapa tai tottumus, joka voi johtaa syntiin ja tuottaa häpeää Kristukselle, olisi parasta panna pois, maksoi mitä maksoi. Sielua ei voi hyödyttää mikään sellainen, mikä häpäisee Jumalaa. Taivaan siunaus ei voi levätä kenenkään ihmisen yllä, joka loukkaa oikeuden ikuisia periaatteita. Yksi ainoa hellitty synti riittää turmelemaan luonteen ja johtamaan toisia harhaan. Jos jalka tai käsi on hakattava pois, vieläpä silmäkin revittävä päästä, jotta ruumis pelastuisi kuolemasta, kuinka paljon vakavammin meidän onkaan pyrittävä luopumaan synnistä, joka tuottaa kuoleman sielulle!

Jumalanpalvelusmenoissa pantiin jokaiseen uhriin suolaa. Tämä, samoin kuin suitsutuksen uhraaminen, kuvasi sitä, että vain Kristuksen vanhurskaus saattoi tehdä palveluksen Jumalalle otolliseksi. Viitaten tähän tapaan Jeesus sanoi: »Jokainen uhri on suolalla suolattava. » »Olkoon teillä suola itsessänne, ja pitäkää keskenänne rauha. »Kaikkien, jotka haluavat antautua »eläväksi, pyhäksi, Jumalalle otolliseksi uhriksi » (Room. 12: 1), täytyy saada pelastavaa suolaa, joka on Kristuksen vanhurskaus. Silloin heistä tulee »maan suola», joka vastustaa paha ihmisten keskuudessa, kuten suola estää pilaantumasta (Matt. 5: 13). Mutta jos suola on menettänyt makunsa, jos on olemassa vain jumalisuuden muoto ilman Kristuksen rakkautta,

ei se hyödytä mitään. Sellaisella elämällä ei ole pelastavaa vaikutusta maailmaan. Jeesus sanoo: Teidän tarmonne ja kykynne minun valtakuntani rakentamisessa riippuu siitä, oletteko saaneet minun Henkeäni. Teidän täytyy osallistua minun armostani, ollaksenne elämän tuoksu elämäksi. Silloin ei ole mitään kilpailua, ei itsekkyyttä eikä korkeimpien paikkojen tavoittelua. Teillä on sitä rakkautta, joka ei etsi omaansa vaan toisen parasta.

[381]

Kun katuva syntinen kiinnittää katseensa »Jumalan Karitsaan, joka ottaa pois maailman synnin» (Joh. 1: 29), niin katselemalla hän muuttuu. Hänen pelkonsa muuttuu iloksi, hänen epäilyksensä toivoksi. Mielessä herää kiitollisuus. Kivinen sydän murtuu. Sielu tulee tulvilleen rakkautta. Kristus on hänessä elävän veden lähde, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään. Kun näemme Jeesuksen, surujen miehen ja tuskien tuttavan, työskentelevän pelastaakseen kadotettuja, halveksittuja, pilkattuja ja ylenkatsottuja, kulkevan kaupungista toiseen, kunnes hänen tehtävänsä oli täytetty; kun katselemme häntä Getsemanessa hikoilemassa suuria veripisaroita tai ristillä riippumassa kuolemantuskissaan - kun tämän näemme, emme enää halua kunniaa omalle itsellemme. Kun katsomme Jeesukseen, häpeämme omaa kylmyyttämme, laimeuttamme ja itsekkyyttämme. Tulemme halukkaiksi olemaan mitä tahansa tai vaikkapa ei mitään voidaksemme sydämestämme palvella Mestariamme. Iloitsemme saadessamme kantaa ristiämme Jeesuksen jäljissä, kestää koetuksia, häpeää ja vainoa hänen kalliin asiansa tähden.

»Meidän, vahvojen, tulee kantaa heikkojen vajavaisuuksia, eikä elää itsellemme mieliksi» (Room. 15: 1). Emme saa väheksyä ainoatakaan Kristukseen uskovaa sielua, vaikka hänen uskonsa olisikin heikko ja hänen askelensa horjuvat kuin pienen lapsen. Kaikesta siitä, missä olemme toisia edellä - olkoonpa kysymyksessä kasvatus tai sivistys, luonteen jalous, kristillinen kasvu tai hengelliset kokemukset - olemme velassa vähempiosaisille, ja meidän on voimiemme mukaan palveltava heitä. Jos olemme vahvoja, meidän on tuettava heikkojen käsiä. Loistavat enkelit, jotka aina näkevät Isän kasvot taivaassa, iloitsevat palvellessaan hänen heikoimpia lapsiaan. Vapisevat sielut, joilla on monia vastenmielisiä luonteenpiirteitä, ovat heidän erityisen huolenpitonsa kohteita. Enkelit ovat aina saapuvilla siellä, missä heitä eniten tarvitaan, niiden luona, jotka saavat käy-

dä ankarinta taistelua omaa itseään vastaan ja joiden ympäristö on vaikein. Tässä työssä Kristuksen todelliset seuraajat ovat mukana.

Jos joku näistä pienimmistä lankeaa ja tekee väärin sinua kohtaan, sinun velvollisuutesi on koettaa oikaista häntä. Älä odota, että hän astuisi ensimmäisen askelen sovinnon tiellä. »Mitä arvelette? » Jeesus sanoi, »jos jollakin ihmisellä on sata lammasta ja yksi niistä eksyy, eikö hän jätä niitä yhdeksääkymmentä yhdeksää vuorille ja mene etsimään eksynyttä? Ja jos hän sen löytää, totisesti minä sanon teille: hän iloitsee enemmän siitä kuin niistä yhdeksästäkymmenestä yhdeksästä, jotka eivät olleet eksyneet. Niin ei myöskään teidän taivaallisen Isänne tahto ole, että yksikään näistä pienistä joutuisi kadotukseen.»

Mene erehtyneen luo ja »nuhtelee häntä kahdenkesken » sävyisyyden hengessä ja »ole varuillasi, ettet sinäkin joutuisi kiusaukseen » (Gal. 6: 1). Älä saata häntä häpeään paljastamalla hänen virheensä toisille, äläkä tuota häpeää Kristukselle tekemällä julkiseksi syntiä tai erehdystä, jonka on tehnyt joku hänen nimeään kantava. Usein erehtyneelle on sanottava totuus suoraan ja hänet on saatava näkemään erehdyksensä, jotta hän tekisi parannuksen. Mutta sinun tehtäväsi ei ole arvostella tai tuomita. Älä yritä esittää itseäsi moitteettomana. Ponnistele vain kaikin voimin hänen auttamisekseen. Sielunhaavoja käsiteltäessä tarvitaan mitä hellintä kättä ja varovaisinta kosketusta. Tässä voi auttaa vain rakkaus, joka virtaa Golgatan Kärsijästä. Kohtele veljeäsi hellästi ja säälivästi tietäen, että jos onnistut, pelastat »hänen sielunsa kuolemasta » ja peität »syntien paljouden » (Jaak. 5: 20).

[382]

Mutta nämäkin ponnistukset voivat olla hyödyttömiä. Silloin, Jeesus sanoi, »ota vielä yksi tai kaksi kanssasi». Heidän yhteinen vaikutuksensa saattaa voittaa siinä, missä ensimmäinen yritys epäonnistui. Koska he eivät ole asianosaisia, he voivat toimia puolueettomasti, ja tästä syystä erehtynyt arvostaa erityisesti heidän neuvoansa.

Ellei hän tahdo kuulla heitäkään, niin silloin, ja vasta silloin, asia on saatettava koko seurakunnan tietoon. Seurakunnan jäsenten on Kristuksen edustajina yhdyttävä rukoilemaan ja hartaasti pyytämään, että rikkonut tekisi parannuksen. Pyhä Henki puhuu palvelijainsa välityksellä pyytäen eksynyttä palaamaan Jumalan luo. Apostoli Paavali sanoo Pyhän Hengen innoittamana: »Jumala kehoittaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa

sovittaa itsenne Jumalan kanssa » (2 Kor. 5: 20). Se, joka hylkää tämän yhteisen ehdotuksen, on katkaissut siteen, joka yhdistää hänet Kristukseen, ja täten erottautunut seurakunnan yhteydestä. Siksi Jeesus sanoi: »Olkoon hän sinulle, niinkuin olisi pakana ja publikaaani. »Mutta häntä ei saa pitää Jumalan armon ulkopuolella olevana. Hänen entiset veljensä eivät saa halveksia tai ylenkatsoa häntä, vaan häntä tulee kohdella hellästi ja säälivästi ikään kuin eksynyttä lammasta, jota Kristus vielä koettaa saada takaisin lammasmaansa.

Erehtyneen kohtelua koskevat Kristuksen ohjeet toistavat entistä yksityiskohtaisemmin Mooseksen välityksellä Israelille annetut neuvot: »Älä vihaa veljeäsi sydämestäsi, vaan nuhtele lähimmäistäsi, ettet joutuisi hänen tähtensä syynalaiseksi » (3 Moos. 19: 17). Se merkitsee, että jos joku lyö laimin Kristuksen säätämän velvollisuuden koettaa palauttaa takaisin niitä, jotka ovat erehtyneet ja langenneet syntiin, hän itse tulee tähän syntiin osalliseksi. Meillä on aivan yhtä suuri vastuu pahasta, jota emme ole estäneet, kuin jos olisimme syyllistyneet itse tekoon.

[383]

Mutta meidän on selvitettävä synti rikkojalle itselleen. Emme saa keskenämme repostella ja arvostella asiaa, eikä meillä senkään jälkeen, kun se on kerrottu seurakunnalle, ole oikeutta kertoa siitä muille. Tieto kristittyjen erehdyksistä on uskomattomille kompastukseksi, ja puhelemalla tällaisista asioista tuotamme vain vahinkoa, sillä katselemalla me muutumme. Samalla kun koetamme korjata veljemme erehdyksiä, Kristuksen Henki ohjaa meitä suojelemaan häntä, mikäli mahdollista, hänen omien veljiensäkin arvostelulta, puhumattakaan uskomattomien moitteista. Me olemme itsekkin erehtyviä ja tarvitsemme Kristuksen sääliä ja anteeksiantoa, ja hän pyytää meitä menettelemään toisten suhteen aivan samalla tavalla, kuin me toivoisimme hänen menettelevän meidän suhteemme.

»Kaikki, minkä te sidotte maan päällä, on oleva sidottu taivaassa, ja kaikki, minkä te päästätte maan päällä, on oleva päästetty taivaassa. »Te toimitte taivaan lähettiläinä, ja työnne tulokset vaikuttavat iankaikkisuuteen asti.

Mutta meidän ei tarvitse yksin kantaa tätä suurta vastuuta. Kristus on läsnä kaikkialla, missä hänen sanojaan noudatetaan vilpittömin mielin. Hän ei ole saapuvilla ainoastaan seurakuntien kokouksissa, vaan missä ikinä hänen opetuslapsensa, olipa heitä miten harvoja tahansa, kokoontuvat hänen nimessään, siellä hänkin on ole-

va. Ja hän sanoo: »Jos kaksi teistä maan päällä keskenään sopii mistä asiasta tahansa, että he sitä anovat, niin he saavat sen minun Isältäni, joka on taivaissa.»

Jeesus sanoo: »Minun Isältäni, joka on taivaissa», ikään kuin muistuttaakseen opetuslapsiaan siitä, että vaikka hän ihmisenä on liittynyt heihin, on osallinen heidän ahdistuksistaan ja kärsii yhdessä heidän kanssaan, hän Jumalana on yhteydessä Kaikkivaltiaan kanssa. Ihmeellinen vakuutus. Taivaan olennot tuntevat myötätuntoa ihmisiä kohtaan ja työskentelevät pelastaakseen kadotettuja. Koko taivaan voima yhtyy ihmisen kykyihin sielujen vetämiseksi Kristuksen luo.